365 DANA SA VOLJENIM POSLANIKOM

Connectum

Connectum
Ul. 8. mart br. 56, 71000 Sarajevo,
Bosna i Hercegovina
Tel/fax: 00387 33 673 050
E-mail: info@connectum.ba
www.connectum.ba

IZDAVAČ Connectum, Sarajevo
ZA IZDAVAČA Ajet Arifi
NASLOV ORIGINALA 365 Günde Sevgili Peygamberim
UREDNIK Fahrudin Kujundžić
PRIJEVOD S TURSKOG Samira Osmanbegović-Bakšić, Ajet Arifi
LEKTURA Džemaludin Latić
REDAKTURA I KOREKTURA Fahrudin Kujundžić
PRIJELOM Tarik Hodžić
ILUSTRACIJE Osman Turhan
Sarajevo, april 2013.

Connectum knjiga: 141

CIP zapis za ovu publikaciju dostupan u elektronskom katalogu Nacionalne i univerzitetske biblioteke Bosne i Hercegovine pod brojem 20426246

ISBN 978-9958-29-043-5

ŠTAMPANO U BOSNI I HERCEGOVINI

BIBLIOTEKA KRILA

Nurdan Damla

365 DANA SA VOLJENIM POSLANIKOM

Ilustracije: Osman Turhan

S turskog preveli:
Samira Osmanbegović-Bakšić i Ajet Arifi

CONNECTUM
Sarajevo, 2013.

Kada se spominju imena poslanika, ashaba i vjerskih autoriteta, uz njihova imena dodaju se i izrazi poštovanja. Ne zaboravimo koristiti te izraze poštovanja dok budemo čitali knjigu.

Hazreti (hz.) – što znači: "poštovani" – upotrebljava se kao izraz poštovanja koji se stavlja ispred imena Božijih poslanika i vjerskih učenjaka. [1]

Sallallahu alejhi ve selem (s.a.v.s.) – što znači: "neka je Allahov spas na tebe" – koristi se kod spominjanja imena našeg poslanika Muhammeda (s.a.v.s.).

Radijallahu anh (r.a.) – što znači: "neka je Allah zadovoljan njime (njome)" – koristi se kod spominjanja imena Allahovih prijatelja, te osoba koje su bile sa Muhammedom (s.a.v.s.) i koje su razgovarale sa njim.

ZA ONE KOJI ŽELE ČITATI PREMA ODREĐENIM TEMAMA

SADRŽAJ

365 DANA SA VOLJENIM POSLANIKOM

1. DAN

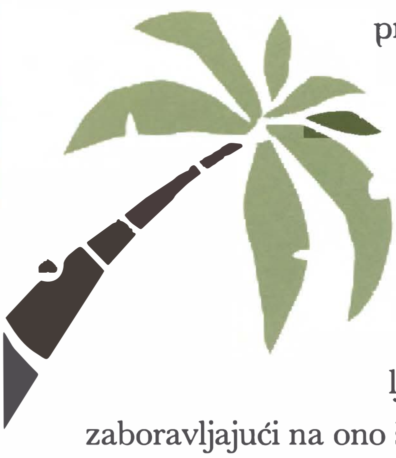
ON ĆE DOĆI

Zemlja je bila okićena raznobojnim cvijećem i različitim biljem, mnogim insektima i sličnim sitnim stvorenjima. Djeca su okolo trčkarala, ptice su letjele, a rijeke su velikim vodama nadolazile. I pored svih ljepota, ovaj svijet je, ipak, bio nesretan. Čudne su se stvari dešavale.

Ljudi su bili zaboravili na Stvoritelja koji je dao sve ove ljepote. Nisu se kljanjali Allahu već nekim drugim stvarima, kao naprimjer: vatri, Suncu, kravi i sl. Pomoć su tražili od predmeta koje su sami pravili od kamena i drveta. Ti predmeti nazivaju se idolima. A znamo da je Allah stvorio i kamen, i vatru, i drvo, i kravu, i Sunce... I zato, samo se Njemu treba klanjati.

Bogataši su iskorištavali i zlostavljali siromahe. Ženska djeca bila su nepoželjna. Stari ljudi bili su odbačeni, bolesnici nisu bili njegovani. Ukratko, čovjek se nije cijenio niti su se poštivali pravo i pravda. I zemlji je bilo teško na sebi držati ovako okrutne neznalice.

Uzvišeni Gospodar je od Adema (a.s.) do tada poslao mnoge poslanike. Svi ti poslanici pozivali su ljude da se Allahu pokoravaju i Njemu ibadet čine. Trudili su se da svakog pojedinca iz svoga naroda zadrže na pravom putu, da ga usmjere ka dobročinstvu i pravdi. Međutim, ljudi su se često priklanjali šejtanu i bježali su od poslanika, zaboravljajući na ono što im oni naređuju ili zabranjuju.

Tako je prošlo više od pet stotina godina od dolaska Isaa (a.s.). Svijet je čekao na poslanika koji će kazati dosta svim nepravdama, zulumima i nevaljalštinama. Trebao je doći i svijetu donijeti pravdu, mir i svako dobro. Ali, kada bi to on trebao doći?

2. DAN

KABA – BISER SVIJETA

Najzad, približio se dan dolaska Muhammeda (s.a.v.s.) na ovaj svijet. Upravnik Mekke bio je Abdulmuttalib, potomak Ibrahima (a.s.). On će imati čast da postane djed našeg poslanika. Abdulmuttalib je strasno volio Kabu i sve je činio kako bi se ona na najbolji način čuvala. Posebnu pažnju usmjeravao je prema posjetiocima Kabe.

Kaba je za mnoge ljude bila sveta. Ona je bila prvo mjesto obredoslovlja na ovom svijetu. Biser svijeta! Ovu svetu građevinu, na Allahovu zapovijed, napravio je prvi čovjek na zemlji i prvi Božiji poslanik, Adem (a.s.). Nakon više stotina godina zidovi Kabe su oronuli. Zato Uzvišeni Gospodar naređuje Ibrahimu (a.s.) i njegovom sinu Ismailu da iznova izgrade Kabu. Prethodno, Allah ih je obavijestio da je Kabu odredio za mjesto ljudskog okupljanja i njihovog ibadeta, i da je njihova obaveza pozivati ljude Kabi.

Od tada ljudi pokazuju veliko poštovanje prema Kabi. Ipak, vremenom je svijet zaboravio i udaljio se od vjere ibrahimovske te počeo obožavati kipove. Međutim, i tada značaj Kabe u njihovim očima nije bio umanjen. Bilo je mnogo onih koji su iz udaljenih krajeva često dolazili u Mekku da posjete Kabu.

Ovakva pažnja i ljubav prema Kabi uznemiravala je loše pojedince. Najokrutniji među njima bio je Ebreha, namjesnik Jemena. On je htio da ljude u potpunosti odvrati od posjećivanja Kabe i u tu svrhu dao je da se izgradi ogromna crkva prekrivena zlatom. Pozivao je ljude u nju i govorio im da od sada sve obrede trebaju obavljati u toj crkvi.

Vrijeme je prolazilo ali niko nije išao u Ebrehinu crkvu. Jednostavno, ljudi nisu mogli odustati od Kabe. To je naljutilo Ebrehu i on odluči da sruši Kabu. Odmah je započeo pripreme za svoj plan...

3. DAN

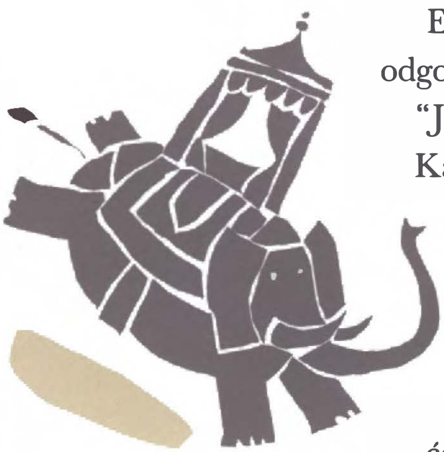
VLASNIK KABE

Za rušenje Kabe Ebreha je okupio snažnu vojsku. Jednoga jutra poveo ju je prema Mekki. Uz vojnike, Ebreha je imao i veliki broj snažnih slonova koje je sebi pribavio iz dalekih zemalja. Slonovi su bili nakićeni raznobojnim komadima svile. Najveći i najjači slon zvao se Mahmut. On je predvodio ostale. Zemlja je podrhtavala od njegovog koračanja. Ebreha je bio potpuno siguran kako će Mahmut jednim svojim trzajem srušiti Kabu.

Kada se vojska približila Mekki, jedna grupa vojnika upala je u grad i opljačkala svu vrijednu imovinu Mekkelija. Među tom opljačkanom imovinom bilo je i dvjesto Abdulmuttalibovih deva.

Kaba se nazirala iz daljine. Bila je poput crnog bisera. Prije nego što uđe u grad, Ebreha se želio susresti sa prvakom Mekke, te je sebi pozvao Abdulmuttaliba. Prenio mu je da je došao s namjerom da sruši Kabu, i da ukoliko ne bude suprotstavljanja, neće biti prolijevanja krvi. Zatim je upitao Abdulmuttaliba da li nešto želi od njega. On mu odgovori:

"Tvoji vojnici su mi oteli dvjesto deva! Želim ih nazad!"

Ebreha se iznenadio ovakvim Abdulmuttalibovim odgovorom pa mu reče:

"Ja sam očekivao da ćeš od mene tražiti da ne rušim Kabu. Ali, vidim da tebe interesuju samo tvoje deve. Iskreno, mislio sam da si veliki upravitelj. Sada vidim da sam bio u krivu."

Abdulmuttalib je te riječi dočekao spremno:

"Ja sam vlasnik deva i moja je obaveza da njih štitim, a Gospodar je vlasnik Kabe i, naravno, On će nju štititi."

"Ne može je od mene zaštititi!", ljutito uzviknu Ebreha.

"Vidjet ćemo", reče Abdulmuttalib, preuze svoje deve i uputi se prema Mekki. Kada je stigao u grad, priđe Kabi i zamoli:

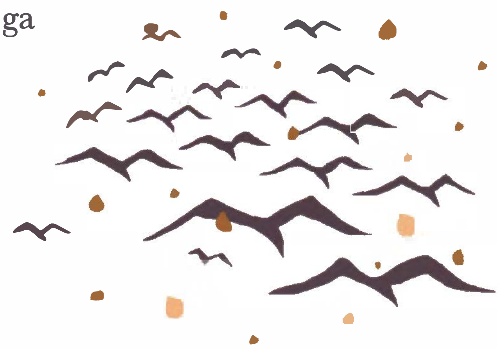
"Gospodaru, Tvoj rob je zaštitio svoju imovinu, i Ti zaštiti Svoju."

Nakon toga je naredio svojim sugrađanima da napuste grad. Svi skupa uputili su se ka obližnjim brdima oko grada odakle će moći posmatrati sve što će se uskoro dešavati u njihovom gradu...

4.
DAN

PTICE EBĀBĪL

Ebreha nije želio gubiti vrijeme. Svojoj vojsci je izdao naredbu da sruše Kabu. Mislio je da više ne postoji ništa što bi ga u tome moglo omesti. Međutim, baš u tom trenutku njegov ljubimac među slonovima, Mahmut, spusti se i leže na zemlju. Vojnici su se uzalud trudili da ga natjeraju da ustane. Čim bi se vojska okrenula u pravcu Jemena, slon bi ustajao, a čim bi se okrenuli ka Kabi, odmah bi legao na zemlju.

I dok se Ebreha sa svojim vojnicima trudio podići i pokrenuti Mahmuta, iznad njihovih glava ukaza se veliko jato neobičnih ptica i poče ih nadlijetati. Zvale su se ebābīl. U kljunovima su nosile kamenčiće. Sve su se isto ponašale, baš kao da su sa istog mjesta dobijale naredbe. U isto vrijeme počeše vojsku obasipati kamenčićima iz svojih kljunova. Kako bi koji pogodio nekog vojnika, on bi tako mrtav padao na zemlju.

Ebreha je bio zatečen prizorom. Zajedno sa još nekolicinom svojih vojnika krenu da se povlači nazad, ali ubrzo i po njima ptice baciše kamenčiće koji su ih odmah usmrtili.

I tako malešne ptice za kratko vrijeme usmrtiše silnu vojsku! Ovako je Allah zaštitio svoj najveći biser.

5.
DAN

SLAVLJE NA CIJELOM DUNJALUKU

Vas, draga djeco, tada nije bilo. Na ovom svijetu bili su neki drugi ljudi, neka druga djeca. Dobrih i plemenitih ljudi bilo je veoma malo. Razne nevaljalštine bile su uzele maha. Svijet je vapio za spasiocem koji će ljudima donijeti sreću. A Allah je i obećao da će ga poslati. Svako stvorenje željno je očekivalo njegov dolazak jer je svijet imao neizmjernu potrebu za tim.

Došao je ponedjeljak. April 571. godine. Toga dana cijeli svijet je bio iznimno sretan. Radost je zavladala. A šta se to, zapravo, dešavalo? Svaki krajičak bio je obavijen čudnim svjetlom. Da li se desio dugo iščekivani događaj? Je li došao na ovaj svijet najavljivani musafir?

Dok se, s jedne strane, nestrpljivo čekalo na ovu dobru vijest, na drugoj strani dešavale su se veoma čudne stvari: vatra koja je međusijama (poklonicima vatre) bez prestanka gorjela cijelih hiljadu godina, odjednom se ugasila; kipovi u Kabi popadali su na zemlju; jezero Save je presušilo; dolina Semave bila je potopljena; na prelijepom dvorcu kralja Perzije srušilo se i sa zemljom poravnalo 14 bedema! I još puno, puno drugih događaja.

Nijedan od tih događaja nije bio slučajan. To su, zapravo, sve bile najave jednog velikog događaja...

Te noći pojavila se jedna posebna zvijezda na nebu. Jevrejski znalci, ugledavši je, rekli su da je to znak najave rađanja Božijeg poslanika. Jedan od njih po ulicama Medine uzvikivao je: “Braćo moja Jevreji! Da znate, večeras je rođena Ahmedova zvijezda! On je ove noći došao na ovaj svijet!”

Čuvši ovu vijest, jehudije su bile veoma ljute što najavljivani Poslanik nije bio iz njihovog naroda.

On je bio najveći poslanik, najodabraniji Allahov rob. Svi poslanici prije njega najavljivali su njegov dolazak. I Musa (a.s.), i Davud (a.s.), i Isa (a.s.) obavještavali su o njemu!

Napokon, nakon dugo vremena, željno očekivani musafir došao je na ovaj svijet!

6. DAN

NOVOROĐENČE RUŽINOG MIRISA

U jednoj lijepoj, prozračnoj kući u Mekki živjela je jedna majka. Najljepša i najsretnija majka na svijetu. Zvala se Amina. Ona je bila ta majka koja će donijeti željno očekivano dijete. Od radosti, na obrazima su joj se ruže ukazale. Govorila je svojim drūgama: “Rođenjem ovog djeteta, svaki je ćošak bio ispunjen svjetlošću! Ja kao da sam bila u moru svjetlosti!”

Dijete je slatko spavalo pod bijelim prekrivačima. Sva soba bila je ispunjena prekrasnim ružinim mirisom. Takvo je bilo rođenje najvećeg Božijeg poslanika.

Ukućani i pridošli gosti okupili su se oko djeteta. Svi su isto primjećivali:

"Kako je ovo dijete lijepo! Neviđeno do sada!"

Djetetov otac zvao se Abdullah. Nažalost, on nije vidio svoga sina. Umro je prije nego se on rodio. Ali sinovljev djed bio je živ. On je bio glavešina Mekke, Abdulmuttalib. Veoma jak, umiljat i darežljiv čovjek. Odmah su otrčali do njega da mu dojave: "Muštuluk, dedo! Dobio si unuče lijepo kao nur! Takvo još nije rođeno na ovom svijetu."

Abdulmuttalib je odmah dotrčao do kuće. Uzeo je i prigrlio novorođenče. Bio je veoma sretan. Lica punog osmjeha. "Neka se zove Muhammed! Neka moj unuk svugdje bude voljen i hvaljen. Zbog toga mu nadijevam ovo ime. Dobro ga pazite! I, znajte, njegovo ime bit će veliko."

Majka Amina je tokom trudnoće usnila san u kojem joj je rečeno da djetetu da ime Muhammed.

Djed Abdulmuttalib zaklao je kurbane za svoje unuče. Sve goste i prolaznike je častio i ugošćavao. Siromahe pogotovo.

Sve je bilo obavijeno srećom i veseljem. Mekka nikada ranije nije bila tako osvijetljena.

7. DAN

OD PRAVE MAJKE DO MAJKE PO MLIJEKU

U to vrijeme kod Mekkelija je bio izuzetno raširen običaj da se novorođenčad daju ženama u planinskim krajevima ba bi ih one izvjesno vrijeme dojile i pazile. Tako su te žene bivale njihove majke po mlijeku. Pošto su u Mekki velike vrućine, novorođenčad su se veoma lahko razbolijevala.

I Amina je htjela da za svoje dijete pronađe jednu dojilju. To je rekla svome svekru Abdulmuttalibu. Tako su i oni tražili osobu koja bi u nekoj planinskoj kući, na čistom zraku i jarkom suncu, othranila njihovog potomka.

Upravo tih dana, u Mekku su iz planinskih mjesta pristigle žene dojilje. Bile su u potrazi za djecom koje bi pazile i dojile. Naravno, zauzvrat su te dojilje dobijale

novčane nagrade. Sve su veoma brzo pronašle po jedno dijete i, zajedno s njima, sretne su se uputile prema svojim selima. Jedino Abdulmuttalib nije našao dojilju za svoje unuče. Dojilje su izbjegavale uzeti njegovo unuče zato što nije imalo oca. Ali da su ga kojim slučajem vidjele, ne bi mogle odoljeti da ga ne uzmu.

Među tim dojiljama bila je i jedna mlađa žena koja je u Mekku, na ostarjelom i iznemoglom magarcu, sišla s planine Badije. U pratnji joj je bio i muž. Vodili su jednu devu sa sobom i tako su besciljno lutali sokacima Mekke. Ova žena, zbog gladi i umora, u grudima nije imala ni kap mlijeka, tako da nije mogla nahraniti dijete koje je prošle godine uzela na dojenje. Mnogo su propatili na putu do Mekke. Magarac, jednostavno, nije htio hodati. Sve silom. Deva ni kapi mlijeka nije dala. Ipak, nekako su stigli do Mekke da sebi nađu novo dijete. Tumarajući gradskim ulicama naišli su na Abdulmuttaliba. Abdulmuttalib im je prišao i odmah upitao ženu:

"Odakle si?"

"Sa Bedije", odgovori žena.

"Kako se zoveš?", upita je Abdulmuttalib.

"Halima", reče ova sirotica.

Dédi se svidješe Halimin dostojanstven govor i držanje pa joj reče:

"Imaš prelijepo ime. Tvoje ime označava osobu blagog ponašanja."

Halima se samo nasmiješi. Preko puta sebe imala je osobu tako dobre duše i takvog ljudeskaru. Starac joj se opet obrati:

"Ja imam jednog unuka. On nema oca i nijedna ga dojilja nije htjela uzeti. Bi li ga ti prihvatila?"

Halima je bila malo zbunjena. Svakako nije htjela vratiti se kući praznih ruku. Kratko pogleda u svoga muža i prihvati ponudu. Starac je povede do novorođenčeta, koje je mirno spavalo u svojim kao snijeg bijelim povojima. Halima je odmah po ulasku u kuću osjetila prekrasan miris. Duboko ga je udahnula. Odmah joj je neka toplina obavila srce. Sva njezina nutrina odjednom bi obuzeta nekim veseljem i radošću.

I tako, dok je Halima s čuđenjem posmatrala prelijepo novorođenče, ono otvori oči i nasmiješi joj se. Halima ga prihvati na grudi i odmah ga podoji.

I, nu čuda – mlijeko joj odmah nadođe! A do maloprije ga nije bilo ni kapi!

Najljepša majka među majkama, Amina, poljubi svoje čedo i još jednom ga pomirisa. Bila je sretna. Našla je dojilju za svoga sina koji će sada rasti i razvijati se baš onako kako je ona priželjkivala. Obavila je posljednje pripreme za ispraćaj

na daleki put. Uz vrijedne darove, Halimi je uručila svoga jedinca.

Pri ispraćaju uz najbolje želje, Amina je bila uvjerena da će Uzvišeni Stvoritelj čuvati njezino umiljato čedo.

8. DAN

DIJETE ZA MUŠTULUKA

Muhammed, ljepotan nad ljepotanima, rastavljao se sa Mekkom. Njegova pomajka i njezin muž poveli su ga prema planini. Brinuli su se kako li će im biti na putu. Put je bio dug, njihovo magare neugledno, a deva bez mlijeka. U tim mislima oni su otpočeli svoje putovanje. Nakon izvjesnog vremena, napravili su pauzu za odmor.

Mala djeca moraju piti mnogo mlijeka kako se ne bi razboljela. A da bi mogla imati mlijeka, i Halima se morala dobro hraniti. Ali gdje da tokom putovanja nađe dovoljno hrane i mlijeka za sebe? Eh, koliko bi bila sretna kada bi njezina stara i oronula deva mogla davati mlijeka!

Tokom te pauze, Halimin muž Haris priđe devi da izmuze mlijeka. Makar ga i malo bilo, on bi bio zadovoljan. Ali, šta će vidjeti?! Iz devinih sisa mlijeko je sâmo curilo! Odmah je uzeo posudu i počeo musti. Ubrzo se posuda napuni do vrha. S ushićenjem se obrati svojoj ženi:

"Halima, izgleda da je ovo dijete baš hairli!"

Halima, pogledom punog nade, okrenu glavu prema djetetu i reče:

"To mi je i bila želja."

Sada su do mile volje ispijali devino mlijeko. Fino smjestivši dijete, nastaviše svoje putovanje, puni nade i veoma sretni.

Na putu su primijetili još jednu čudnu pojavu: njihov magarac kao da uopće nije bio onaj koji je u dolasku u Mekku jedva hodao. Sada je tako brzo grabio naprijed! Kao da je htio da malog musafira na svojim leđima čim prije donese do odredišta!

Koliko li promjena odjednom! Halimi

obilato nadođe mlijeko, stara deva najzad poče davati mlijeko, a iznemogli magarac očeliči. Koji li je razlog za sve ovo? Naravno, to je bilo zato što su sa sobom poveli dijete koje će kasnije biti veliki Božiji poslanik – Muhammed (s.a.v.s.). Tada ovo niko nije znao!

9. DAN

HALIMINA KUĆA

U posljednje vrijeme, na planinu Badije kišni oblaci nikako nisu svraćali. Kiša odavno nije pala. Svi pogledi mještana bili su uprti ka nebu jer kiša na planini znači život. Čim nema kiše, nema ni trave. Kada nema dovoljno trave, ne može biti ni mlijeka, ni mesa. Stoka bez trave je gladna i ne daje mlijeka. A ljudima su meso i mlijeko potrebni.

I djeca su bila gladna. Njihova lica bila su uvehla poput planinskog cvijeća. Eh, kada bi došli ti kišni oblaci! Kada bi malo kiše planinu obasulo! Svaki bi krajičak uživao u sreći! Život bi bio tako lijep! Dani su im prolazili u ovakvim razmišljanjima.

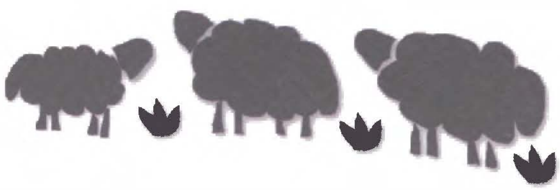
U tom planinskom mjestu, samo se jedna kuća razlikovala od ostalih. Kao da je bila djelić Dženneta. To je bila Halimina kuća u kojoj se nalazio Muhammed. U njoj je bilo neviđenog izobilja i radosti. Halimina stoka, za razliku od sve ostale iz sela, sa ispaše se vraćala sita i sa puno mlijeka. Njezina djeca bila su drukčija od ostale djece. Nisu bila gladna i utučena poput drugih.

Halima je dobro znala razlog ovakvom stanju. Njihov život se promijenio od trenutka kada je prihvatila dijete koje je svaka dojilja odbijala zato što je bilo bez oca. Otkako je ono došlo, njihova kuća je puna sreće i blagostanja.

10. DAN

HALIMINE OVCE

Sve žene, koje onomad za dojenje nisu htjele uzeti dijete bez oca, bile su u čudu. Kako to da je Halimina stoka tako uhranjena i napredna? Bile su ljute na svoje čobane.

"Idite pa mi kažite kako je Halimin čoban tako dobro nahranio svoje ovce! Sve im iz vimena mlijeko curi!", govorile su im.

I sami čobani su bili začuđeni ovakvom pojavom pošto su svi stoku na isto mjesto gonili. Odmah odoše do Halime i zamoliše je da im objasni kako i zašto se ovo dešava. Halima se posljednjih dana često suočavala sa sličnim pitanjima i zato spremno odgovori:

"Bogami, ovo nema nikakve veze ni sa travom, ni sa ispašom! To je jedna od tajni Uzvišenoga Gospodara. Sve je, zapravo, počelo našim povratkom iz Mekke, zajedno sa dječačićem Muhammedom." Čobani nisu pridavali nikakvu važnost ovim Haliminim riječima. Dodatno začuđeni, okrenuše se i odoše od nje.

11. DAN

I PUSTINJSKO CVIJEĆE JE PROCVJETALO

Kako na planini očekivane kiše nikako nije bilo, mještani su bili u krajnje nezavidnom položaju. Najzad, odlučiše pomoliti se Bogu za kišu. Okupivši oko sebe svoje izgladnjele deve, neugledne ovce i slabašnu djecu, uputili su se ka obližnjem brdu. Tu su se molili Gospodaru, čak su i žrtve prinijeli. Ali uzalud! S neba ne pade ni kap kiše. Upravo kada su se spremali na povratak u selo, jedna starija žena povika:

"Stanite! Saslušajte me! Kod Halime ima jedno dijete iz Mekke. Otkako im je ono došlo, kuća im je sva u izobilju. Očito, to je veoma sretno dijete. Dovedimo ga ovdje među nas. Možda nam tako molitva bude uslišana."

Nekolicina iz grupe odmah odoše do Halime i upitaše je da dječačića ponesu do brda. Ona ga uze u naručje i uputi se ka odredištu. Usput, baš kada htjede to njegovo ružino lice pokriti i od sunca zaštititi, na nebu ugleda kako se jedan bijeli oblak njima približava i natkriva dijete praveći mu hlad. Halima je već bila uvjerena da ovo nije obično dijete! Ali skrivala je to svoje saznanje. Nikome ništa nije govorila. Kada je stigla, jedan od okupljenih odmah uze dijete iz Haliminog naručja te glasno reče:

"Ovo je Muhammed iz Mekke koji je kući u koju je došao donio veliko blagostanje. Gospodaru, iz ljubavi prema njemu, podari nam kišu!"

Odmah nakon ovoga nebo napuniše kišni oblaci. I malopređašnji bijeli oblak, koji je usput djetetu pravio hlad, pretvori se u veliki kišni oblak. Odjednom, planinom Badije prolomiše se sretni uzvici:

"Kiša! Kiša! Kiša!"

Sada je na planini bio bajram. I pustinjsko cvijeće uspravi svoje vratove. Planina se iznova proljepša. Odonda, stoka se nasiti trave a ljudi se nasitiše mesa i mlijeka. Možda većina njih ništa nije zapazila, ali bilo je i onih koji su sve dobro pratili i sami došli do saznanja da je dječačić uzrok njihovoga novog blagostanja.

12. DAN

RADOST POMAJKE

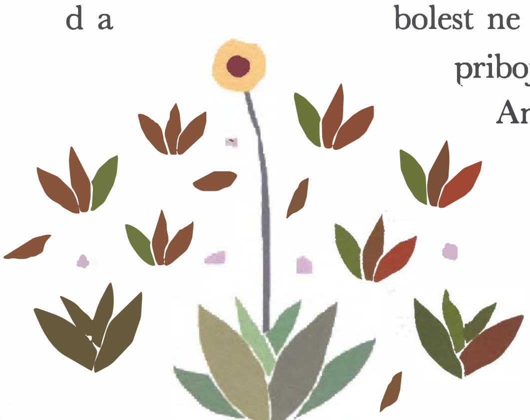
Kao što je i obećala, Halima je sa posebnom brigom pazila povjereno dijete. Strpljivo ga je podučavala svemu, pa čak i lijepom govoru. Tako je naposljetku došlo vrijeme da pomajke preuzetu djecu vrate njihovim pravim majkama. Halima je posebno bila tužna zbog toga. U proteklom vremenu puno se bila vezala za dijete. A, evo, dođe vrijeme da ga vrati majci. Ona i njezin muž, mada nevoljko, spremiše dječaka i krenuše put Mekke. I ostali mještani mnogo su zavoljeli to dijete. Ni oni nisu željeli da ih ono napusti. Pri ispraćaju Halime i njezinog muža govorili su im:

"Zaista ga se nismo zasitili. Nigdje nema ovakvog dječaka! Nemojte ga nositi! Neka makar još malo ostane među nama!"

U biti, Halima je ta koja je najviše od svih to htjela...

Nakon dugog putovanja, stigoše u Mekku, u kuću majke Amine. Amina je neizmjerno puno poželjela svoje čedo. Dok ga je ljubila i mirisala, Halima joj je ispovijedala da je to prekrasno i veoma čisto dijete, i da se od svojih vršnjaka razlikuje po neopisivo lijepoj naravi. Onda joj je do u detalje opisivala kako je spavao, puzao, hodao, govorio... Slušajući sve to, Amina je bila presretna.

Upravo tih dana u Mekki je vladala neka zarazna bolest. Amina je strahovala da bolest ne prijeđe i na njezino dijete. I Halima se toga pribojavala. Zato je, skupivši svu hrabrost, predložila Amini:

"Može li Muhammed još neko vrijeme ostati kod mene? Bojim se da bi se ostankom u Mekki mogao zaraziti."

Mati Amina i njezin svekar, radi zdravog i sigurnog odrastanja njihovog dječaka,

pristadoše da još neko vrijeme budu odvojeni od njega. Sada niko nije bio sretniji od pomajke Halime. Kao da je cijeli svijet njezin. Ljubeći i grleći ga, ponovo ga uze u naručje i krenu ka svojoj planinskoj kući. I svaki cvijet na planini se radovao! Svi su uzvikivali:

"Muštuluk, vratio se Muhammed!"

13. DAN

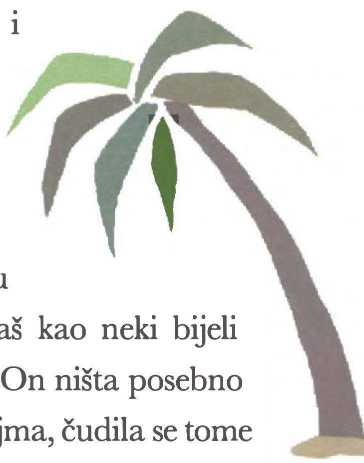
OBLAK KAO KIŠOBRAN

Muhammed je veoma brzo odrastao u svježoj planinskoj kući. On je u njoj ostajao sam, pošto su mu brat i sestra po mlijeku svakoga dana vodili janjce na ispašu. I on je imao jaku želju da zajedno s njima napasa janjad i hoda po prekrasnim planinskim cvjetnim livadama. Jednoga dana rekao je pomajci tu svoju želju. Halima se tome usprotivila, ali, vidjevši koliko je to rastužilo dječaka, nije mogla izdržati. Sutradan mu je dozvolila da pođe s braćom. Dječak je bio presretan.

Probudio se već sa prvim blagim sunčevim zracima koji su padali po planini. Bio je uzbuđen. Toga jutra, zajedno sa bratom Abdullahom i sestrom Šejmom, polazi u hodnju pašnjacima i livadama. Dok ga je pripremala, Halima je nekoliko puta ponovila svojoj djeci:

"Dobro pazite na njega! Čuvajte ga i ne dajte da bude izložen suncu!"

Tokom hodanja, Muhammed je cijelo vrijeme mislio na Gospodara koji je ovako lijepo ukrasio nebesa, Sunce i zemlju. Tim razmišljanjima, još je više zavolio svoga Stvoritelja.

I tako, dok su vruće zrake milovale dječakov ružin ten (ružinu kožicu), na nebu se odjednom pojavi jedan bijeli oblak. Mirno se spusti i direktno natkri dječakovu glavu. Pomjerao se za njim gdje god bi se kretao. Baš kao neki bijeli kišobran. Cijelim putem oblak je pratio Muhammeda. On ništa posebno nije primjećivao. Međutim, njegova sestra po mlijeku, Šejma, čudila se tome

što je vidjela: oblak se nikako ne odvaja od Muhammeda.

Kada su se predvečer vratili kući, Šejma je sva uzbuđena pričala majci šta se desilo. Nimalo se Halima nije začudila onome što čuje. Bilo joj je izuzetno drago. Znala je ona već da je Muhammed posebno dijete i čvrsto je vjerovala da će postati velika ličnost. Zahvalila se Stvoritelju na svemu tome.

14. DAN

DVOJICA U BIJELOM

Bio je lijep i sunčan dan. Muhammed je ponovo sa svojim bratom po mlijeku, Abdullahom, otišao da napasa stoku. Janjci su se poskakujući raspršili po cvjetnim poljanama. Dok je Abdullah duboko spavao u hladu obližnjeg drveta, Muhammed je sjeo da malo predahne i dao se u razmišljanja. Odjednom se pred njim pojaviše dvojica stranaca u bijeloj odjeći. Pažljivo su ga posmatrali. Na njima se vidjelo da se radi o dobrim ljudima. Smiješeći se, poselamiše dječaka. Jedan od njih u ruci je držao zlatnu tablu punu snijega. Dok ih je Muhammed gledao s čuđenjem, priđoše mu i lagahno ga povališe na zemlju. Onda su mu nježno onim snijegom istrljali prsa. Završivši to, odjednom nestadoše. Muhammed se nije prepao, niti je bio uznemiren događajem.

U međuvremenu, Abdullah se probudio i vidio sve što se zbivalo. Odmah je otrčao do kuće i o svemu obavijestio svoju mater. Sav usplahiren, uzvikivao je:

"Mati, mati! Dva neznanca su mog brata iz Mekke povalili na zemlju i nešto su mu radili!"

Halima se uzbudila. Trčeći, došla je do Muhammeda. Oko njega nije više nikoga bilo. Dječakovo lice bilo je blijedo. Halima ga upita:

"Pile moje, šta ti se desilo?"

Mali ljepotan, koji je tada imao samo četiri godine, sve ispriča svojoj pomajci. Znajući da je on posebno dijete, Halima je bila zabrinuta zbog ovog događaja. Odmah je razgovarala sa svojim mužem. Iz bojazni da se dječaku nešto ne desi, donijeli su odluku da ga hitno vrate njegovoj majci.

Po dolasku u Mekku, Halima je Amini prenijela sve pojedinosti

događaja na planini. Aminu ova vijest uopće nije uzbuđivala. Na sve to ona je samo rekla:

"Moj malehni sin nosi velike tajne!"

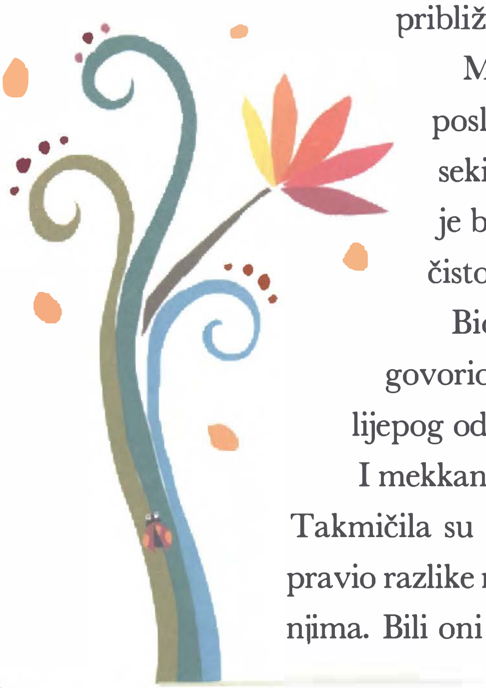
Halima je bila ispraćena velikim darovima. Djed Abdulmuttalib ponovo je bio sretan. Njegov četverogodišnji unuk bio je zdrav i dobro razvijen. Častio je sve oko sebe. Najzad, Mekka je ponovo ugledala Muhammeda, a i on Mekku.

Halima je posljednji put pomirisala i poljubila Muhammeda. Bila je sretna što je ovo divno dijete, koje joj je bilo povjereno, zdravo i dobro vratila tamo odakle ga je i dobila, da nakon pune četiri godine nastavi život pokraj svoje prave majke.

15. DAN

POKRAJ SVOJE MAJKE

Muhammed je bio napredno i ljupko dijete. Prijale su mu sve te godine provedene na planini. Odrastao je sasvim zdravo i bez bolesti. Sada je bio u toplom krilu svoje prave majke. Kao da je njegovim dolaskom cijelu kuću ispunila posebna svjetlost. Svi su ga neizmjerno voljeli. Mati, djed, tetke, amidže. Igrao bi se sa svojim najmlađim amidžom Abbasom. Bili su približno istih godina pa su se dobro slagali.

Muhammed je stalno pomagao svojoj majci u kućnim poslovima. Nije mu bilo drago da mu se mati umara i sekira. Zaista je on bio jedno prekrasno dijete. I Amini je bilo pomalo čudno što njezin sin toliko insistira na čistoći.

Bio je, također, veoma pažljiv i uljudan. Uvijek je govorio istinu. Prezirao je laž. Jednostavno, bio je krajnje lijepog odgoja.

I mekkanska djeca su ga, kao ona iz Badije, izuzetno voljela. Takmičila su se da se s njime igraju. Nikada Muhammed nije pravio razlike među svojim drugovima. Jednako se igrao sa svima njima. Bili oni bogati ili siromašni, ružni ili lijepi.

16. DAN

ČEŽNJA ZA OCEM

Za veoma kratko vrijeme Muhammedovo ime proširilo se okolo od usta do usta. Svako ko bi ga ugledao bio je zadivljen. Svugdje se pričalo o njegovoj pažljivosti i lijepom odgoju.

Muhammed je već imao šest godina. Sretno je provodio dane u svojoj kući u Mekki, uživajući u svakom trenutku boravka pokraj majke. Jednoga dana, Amina odluči da zajedno sa svojim sinom otputuje u posjetu svojoj rodbini u Medini. Ujedno, imala je silnu želju da njezin sin posjeti i mezar svoga oca. I Ummi Ejmen, Muhammedova dadilja, trebala je poći s njima.

Za par dana krenuli su na daleki put. Muhammed je bio veoma radostan i uzbuđen što će upoznati svoje daidže i vidjeti očev mezar. Danima su putovali na kamilama i na kraju stigli do Medine.

Medina je bila prelijepa. Grad sav u zelenilu. Smjestili su se u kući Muhammedovog daidže. Sva rodbina se iskupila da vidi i pomiluje prekrasnog dječaka.

Amina ga je odmah povela za ruku i uputila se ka mezaru svoga muža Abdullaha. Abdullah je bio veoma dobar čovjek. Preselio je s ovoga svijeta a da nije vidio svoga sina. Amina je posebno bila tužna zbog toga.

Muhammed je na mezaru svoga oca bio vrlo tužan. Eh, kada samo pomisli koliko bi ga njegov otac volio i milovao da je živ, kako bi on njega slušao i sve što mu kaže odmah izvršavao! Počeo je plakati jecajući. Mati mu je odmah prišla. Čvrsto ga je zagrlila. Obrisala mu je suze i počela ga ljubiti. Nakon toga, udaljili su se od mezara.

Njegova čežnja je bila ogromna. Ipak, razmišljao je kako je njegov otac sada na puno boljem mjestu od ovog svijeta. Ta pomisao umanjivala mu je tugu.

17. DAN

NEZABORAVNI DANI

Medinska djeca su zavoljela Muhammeda. Prvi put su se susrela sa takvim dječakom. I oni su bili veoma fini, ali on je, ipak, bio poseban. Uljudan, pametan, lijep, plemenit. Novi drugovi nisu se od njega odvajali. Vodili su ga po Medini i pokazivali mu njezine ljepote. Zavolio je ovaj lijepi grad.

Posebno dobro se slagao sa svojom daidžićnom Unejsom. Po cijeli dan igrali bi se zajedno i trčali po bašči. Daidžina kuća bila je ogromna. Pravi konak. Na njezinom krovu ptice su sebi napravile gnijezda. Muhammed i Unejsa dugo su boravili na krovu i odatle tjerali ptice na let. To je Muhammedu pričinjavalo posebno zadovoljstvo.

U avliji kuće bio je i veliki bazen. U narednim danima, Muhammed je naučio i plivati. Kupao se sa drugovima u bazenu i igrali su se raznih igara. Jahali su konje. Gađali su strijelama. Takmičili su se u trčanju. Dizali su zmajeve ka prekrasnim nebeskim plavetnilima.

Ovaj lijepi grad, dolaskom Muhammeda, kao da je postao još ljepši. Svugdje se osjećao ružin miris. Medinelije, poznate po gostoprimstvu, veoma su lijepo ugostile posjetioce iz Mekke. Muhammed je u Medini provodio najljepše dane svoga djetinjstva. Uvijek će ih se rado sjećati u životu. Nikada se ne mogu zaboraviti te krasne uspomene.

18. DAN

RADOSNA VIJEST

Muhammed je bio veoma sretan u Medini. Mnogo je zavolio ovaj grad. Brzo su mu prolazili dani u daidžinoj kući. U jednom od njih, zajedno sa svojom dadiljom Ummi Ejmen, sjedio je u vrtu. Ulicom su prolazila dvojica Jevreja i ugledavši dječaka zastadoše i počeše ga ispitivački posmatrati. Djelovali su kao da su najzad našli osobu koju traže. Uznemiren njihovim upornim pogledima, Muhammed je ustao i ušao u kuću. Jevreji odmah upitaše Ummi Ejmen za ime dječaka. Ona je bila zbunjena. Nije ih poznavala i, strahujući da Muhammedu ne nanesu kakvu štetu, upitala ih je:

"A zašto vas to interesuje?"

"Ne bojte se! On liči na dječaka za kojim tragamo. Molimo Vas, samo nam recite njegovo ime!", rekoše oni.

Dadilja, uvjerivši se da došljaci ništa loše ne smjeraju, reče im da se dječak zove Muhammed. Na ovu vijest obojici oči zasjaše. Pogledaše se međusobno i nasmiješiše se. Sve su prilike da su napokon našli onog pravog. Zamoliše dadilju:

"Molimo Vas, možete li zovnuti dječaka da dođe?"

Ummi Ejmen im udovolji želji i dovede dječaka. Pažljivo su ga posmatrali i uz dopuštenje pogledali mu leđa. Na njima je Muhammed imao veliki crveni mladež (biljeg) sa malim dlačicama po sebi. Ugledavši ga, Jevreji odmah uzbuđeno povikaše:

"Jeste! To je on!"

Dadilja ih je sva u čudu gledala. Ništa nije razumjela. Jedan od njih dvojice nastavi:

"Ovaj dječak bit će posljednji Božiji poslanik. Njegov izgled u potpunosti se slaže sa opisima u našim svetim knjigama."

Onaj drugi dodade:

"Ovo na njegovim leđima je pejgamberski biljeg. Kada odraste, napravit će velika djela. Dobro pazite na njega!"

Jevreji se na kraju lijepo zahvališe i odoše.

Tako se u Medini pojaviše prvi tragovi očekivanog vjesnika. Svako se pitao je li to baš on. A uvijek je bilo lijepo vidjeti ga. Blago onima koji su imali tu čast da ga vide!

19.
DAN

MAJKA KOJA JE ODLETJELA U DŽENNET

Muhammed je u Medini već stekao lijepa prijateljstva. U njoj je provodio sretne dane. Ipak, došlo je vrijeme povratka u Mekku. Tamo su ga rodbina i njegov djed željno očekivali. Muhammed, njegova mati Amina i dadilja Ummi Ejmen krenuše za Mekku.

Danonoćno su putovali pustinjskim prostranstvima. Amina je tokom puta davala znake neraspoloženja, odsutnosti i umora. Nakon par dana ozbiljno se razboljela. Zaustavili su se u selu Ebva da predahnu od puta. Tu se Amina skoro onesvijestila. Muhammed je odmah pritrčao i čvrsto zagrlio svoju iznemoglu majku koja je imala visoku temperaturu. Zbunjen, trčkarao je tamo-amo. Nije imao nikakva rješenja. Snaga i dah Aminu su sve više napuštali. Bio je svjestan da je njegova majka teško bolesna. Položio joj je glavu na svoje krilo i počeo plakati u sebi. U jednom trenu majka otvori oči i tiho izgovori:

"Vode..."

Muhammed joj odmah prinese vode. Amina je popi iz ruku svoga milog sina. Dugo je gledala u njegovo lice od džula. Prihvatila ga za ručice mehke kao pamuk i umiljato ga dozva:

"Muhammede moj! Sve što je novo, ostari. Sve što živi, umrijet će. I ja ću uskoro umrijeti. Ali iza sebe ostavljam tebe, sine. Ti si dijete čisto kao suza. Davno mi je u snu rečeno da ćeš ti postati veoma veliki čovjek. Ja sam presretna zbog toga..."

Ovo su bile Aminine posljednje riječi. Posljednji put zagrli svoga sina i položi svoju dušu koja direktno odleti u Džennet. Nakon oca, Muhammed izgubi i majku.

Priđe mu dadilja, zagrli ga nježno, obrisa mu suze i reče:

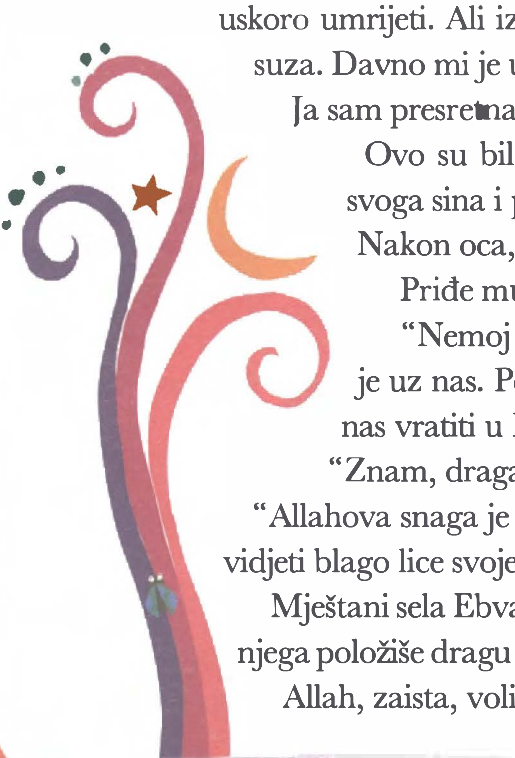
"Nemoj plakati, Muhammede! Ja sam pokraj tebe. Allah je uz nas. Poslao nas je na ovaj svijet, dunjaluk, i isto tako će nas vratiti u Džennet."

"Znam, draga moja", uzvrati joj Muhammed i nastavi:

"Allahova snaga je beskrajna. A ja plačem zato što više nikada neću vidjeti blago lice svoje drage majčice."

Mještani sela Ebva ubrzo pristigoše. Iskopaše veliki i lijepi mezar i u njega položiše dragu majku Aminu. Ona je sada bila na boljem svijetu.

Allah, zaista, voli one koji Ga vole, u najtežim trenucima u životu

pristiže im u pomoć. Tako je i Muhammedu uvijek pomagao kada mu je bilo teško. I u najnesretnijim trenucima davao mu je snage da izdrži.

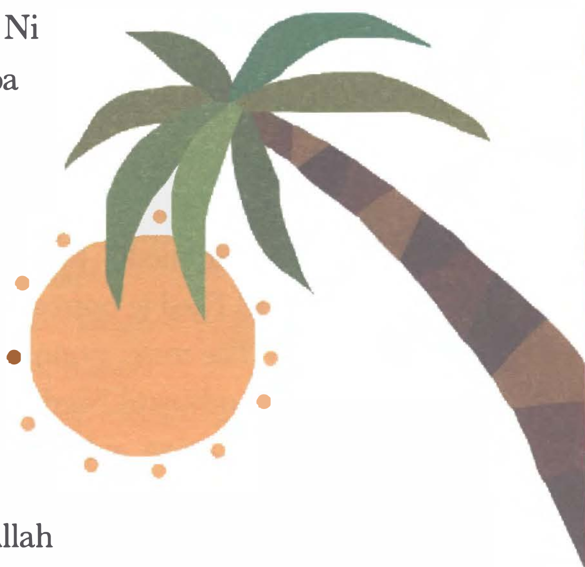
Srest će Muhammed (s.a.v.s.) ponovo svoga oca i svoju majku. I to u Džennetu!

20. DAN

MUHAMMED (A.S.) UZA SVOGA DJEDA

Nakon što su pokopali majku Aminu, Muhammed i njegova dadilja nastaviše svoj put prema Mekki. Bio je to dug i težak put. Prevališe ga nekako i stigoše u Mekku. Vijest o Amininoj smrti brzo se proširila gradom. Svako je osjećao tugu zbog te vijesti. Sada je Muhammed bio i bez oca i bez majke. Njegov ostarjeli djed bio mu je stalno u blizini. On će sada paziti na ovo svoje lijepo malo siroče. Djed je bio veoma dobre duše, prosvijetljenog lica i izrazito visok. Bio je i jako darežljiv. Svima je pomagao. Dijelio je siromasima, i nudio hranom svakoga ko bi mu došao. Čak ni gladne životinje u brdima nije zaboravljao. I njima bi nosio hrane.

I tako je Muhammedu, od momenta materinog mu preseljenja, djed vršio ulogu i oca i majke. Djed, kao pravi dušebrižnik, gdje god je išao, vodio bi i njega sa sobom. Ni na trenutak se nije odvajao od svoga čeda lijepa mirisa i još ljepše naravi.

Bez obzira što je Muhammed tad imao samo šest godina, bio je izrazito zreo dječak. Sve je činio samo da svojoj rodbini ne bude na teretu i da ih ne sekira. Primijetile su to njegove tetke i amidže, i zato su se još više brinuli za njega. Najmlađa tetka Safija i najmlađi amidža Hamza bili su mu kao drugovi. Uzvišeni Allah je ovom strpljivom djetetu ovako lijepog odgoja kao poklon podario jaku ljubav njegovog djeda i ostale rodbine.

21.
DAN

DJEDOVA DOVA

Djed Abdulmuttalib imao je svoj minder, postavljen odmah naspram zida Kabe. Osim njega, niko na njemu nije mogao sjediti. Ali kada bi Muhammed sjeo, djedu bi to bilo izuzetno drago. Onima koji bi ga htjeli pomjeriti odatle govorio bi:

"Pustite moga unuka na miru! To će biti pravi velikan!"

Ni u Abdulmuttalibovu sobu niko osim Muhammeda nije mogao ući. Djed je uvijek s njim objedovao i nikome nije dozvoljavao da započne s jelom dok ne bi došao njegov voljeni unuk. Muhammed je bio veoma sretan zbog ove silne ljubavi koja mu je bila iskazivana.

Abdulmuttalib je bio radin čovjek. Ni najmanji trenutak nije provodio u besposlici. Kome god bi nešto zapelo, njemu bi dolazio. Svakome je pomagao i nikakvog posla se nije libio.

Jednoga dana Abdulmuttalibu nestade deva. Bezuspješno su je tražili na sve strane. Muhammed nije želio da se njegov djed brine i zato se i on, kao i ostali, dao u potragu za devom. Tako je želio pomoći svome djedu. Dugo, dugo vremena prođe od njegovog izlaska. Izgubio se dječak ružina mirisa! Djed je bio veoma zabrinut. Od zbunjenosti nije znao šta da radi. Na devu je i zaboravio. Sada je on samo tragao za svojim unukom. Tako skrhan, otrča do Kabe. Prišavši joj, podiže ruke i odlučno zamoli:

"Gospodaru, vrati mi moga unuka!"

Sijeda brada mu je bila sva mokra od suza. Beznadežno je svoj pogled usmjerio u daljinu. Odjednom uoči da se na velikoj udaljenosti neko kreće. Približavao se. "Jeste, jeste! To je moj unuk! Moj najdraži Muhammed!" Još je kraj sebe vodio i izgubljenu devu! Pronašao ju je! Djed je potrčao prema njemu i, grleći ga, govorio mu:

"Pile moje, puno sam se brinuo za tebe! Nikada se više od tebe neću odvajati! Nigdje ti više nećeš ići bez mene."

I, zaista, od toga dana Abdulmuttalib nigdje više nije puštao unuka samog. Dječak je uza svoga plemenitog djeda rastao u sigurnosti. Svi su prema njemu pokazivali neizmjernu ljubav. Držali su ga kao malo vode na dlanu. A on se nikada nije uobrazio zbog toga.

22. DAN

DJEČAK KOGA SU I KRALJEVI HVALILI

Jedne prilike Abdulmuttalib je nakratko trebao otputovati iz Mekke. Kao prvak Mekke, morao je otići na zvanično čestitanje jednom novoizabranom kralju. Nije mogao sa sobom povesti Muhammeda. Put je bio dug i težak. Uz to, radilo se o službenom susretu i nikako ne bi bilo dobro da se na njemu pojavljuje sa djetetom. Spremao se na put i stalno mislio na svoga unuka. Krenu na put zajedno sa ostalim viđenim Mekkelijama. Nakon dugog i iscrpnog putovanja stigoše do odredišta.

Kralj je Abdulmuttalibu i njegovim drugovima pokazivao veliku pažnju. Ugostio ih je u svome dvoru na nekoliko dana. U jednome od tih dana, kralj pozva Abdulmuttaliba kod sebe, da nasamo razgovaraju. Na početku mu se ovako obrati:

"Otkrit ću ti jednu tajnu. Ona je direktno vezana za tebe."

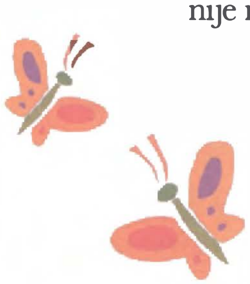
Abdulmuttalib, sav u čudu, reče:

"Slušam Vas, poštovani Kralju. Kakva je to tajna?"

Ovaj izuzetno načitani kralj dobre duše nastavi:

"Prema knjigama koje čitam, upravo u ovo doba u Mekki bi trebao živjeti jedan poseban dječak. Na leđima ima poslanički biljeg. Živi sa djedom pošto nema ni oca ni majke. Po tim knjigama, taj dječak bit će posljednji pejgamber. Nakon njega neće više biti Božijih poslanika. Zbog toga je on jako vrijedan. On je na Zemlji i na nebesima najodabraniji i najvoljeniji. On će ljude spasiti od svih nevaljalština. Usmjeravat će ih na pravi put. Činit će samo dobra i insistirat će na činjenju dobra. Dobra koja on čini poboljšat će cijeli dunjaluk."

Abdulmuttalib je bio prilično uzbuđen dok je slušao Kraljeva objašnjenja. Opis lika kojeg mu je kralj izlagao u cijelosti je odgovarao njegovom unuku. Taj dječak nije mogao biti niko drugi do njegov unuk!

Kralj je, zapravo, sve već znao. Dugo i pažljivo je posmatrao Abdulmuttalibovo lice, a onda mu rekao:

"Ako bih sudio po onome što sam čitao, ti bi trebao biti djed toga dječaka. Svi znakovi na tebe ukazuju."

Abdulmuttalib je i sam odranije bio svjestan da će njegov unuk biti velika ličnost. Ali, kada je to čuo iz usta jednoga kralja koji dječaka nikada nije ni vidio, bio je uzbuđen. Odmah reče Kralju:

"Uvaženi Kralju! Istina je sve što govorite. Ja, uistinu, imam jednoga krajnje vrijednog unuka po imenu Muhammed. Vaš opis u potpunosti njemu odgovara."

Kralj je bio sretan čuvši ove riječi koje su potvrdile da je bio u pravu te odmah uputi svoj savjet Abdulmuttalibu:

"Dobro pazi na dijete! Mogu mu nauditi zli ljudi! Ali Gospodar će njemu pomoći. Taj dječak, kada odraste, činit će krupne stvari."

Tako su djed i kralj sada bili potpuno sigurni ko je taj dječak. Kralj je na ispraćaju Abdulmuttalibu udijelio mnoge darove. Abdulmuttalib i grupa krenuli su za Mekku. Nakon dugog putovanja stigoše u svoj grad. Djed se ponovo susrete sa svojim unukom kojeg je neizmjerno poželio. Zagrlio ga je s velikom čežnjom. Milovao, ljubio, mirisao. Od toga dana još je više pazio na njega.

23. DAN

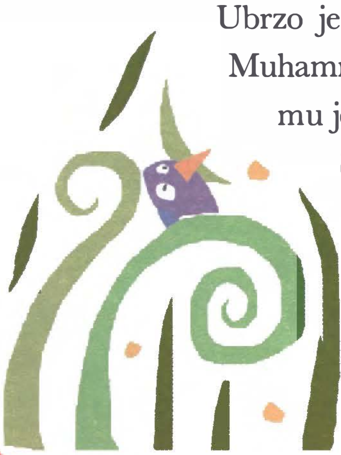
RUŠI SE STARI DIV

Abdulmuttalib je u Mekki bio neizmjerno voljen. A kako i ne bi kad je ovaj veliki poglavar cijeli svoj život posvetio činjenju dobra ljudima. Sve je radio samo da bi njegove Mekkelije zadovoljno živjele. A samom Muhammedu, od momenta kada je ostao bez roditelja, Abdulmuttalib je bio poput brda na koje se mogao osloniti.

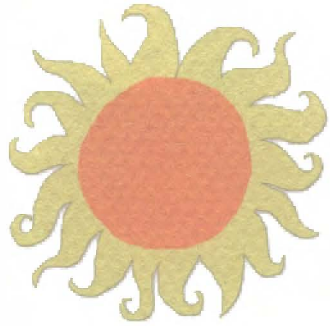
Međutim, posljednjih dana nije se mogao pridići iz postelje. Bio je veoma bolestan. A i veliki broj godina je nakupio tako da mu je došlo vrijeme rastanka sa dunjalukom. I sâm je bio svjestan toga.

Samo ga je jedna stvar zabrinjavala. Bojao se da će, nakon njegove smrti, Muhammed ostati sâm. Razmišljao bi: "Moj dragi unuk je već ostao bez oca i bez majke, a kada djeda izgubi, šta će onda raditi?"

Ubrzo je starac sazvao sve svoje sinove i voljenog unuka. Nikada Muhammed nije vidio djeda u ovako bolesnom stanju. Sjećao se da mu je i mati pred svoju smrt slično ovako s poteškoćom govorila. Savladalo ga je saznanje da se sada mora i od djeda rastati. Počeo je plakati. Kako će podnijeti to da se djedu nešto desi? Dok je bio u tim razmišljanjima, djed mu se, teško izgovarajući riječi, obrati:

"Sine! Muhammede moj! Došlo je vrijeme našega konačnog

rastanka. Kada mene više ne bude, na tebe će paziti tvoje amidže. Sada mi reci s kojim od njih bi najviše volio ostati!"

Muhammed je imao deset amidža i svi su ga mnogo voljeli. On je od sviju njih najviše volio Ebu Taliba. I zato mu je odmah poletio u krilo i zagrlio ga. I Ebu Talib je njega čvrsto zagrlio.

Djed je bio oduševljen ovim prizorom. I sâm je znao da bi od svih njegovih sinova, Muhammeda najbolje pazio i štitio upravo Ebu Talib. Stoga, on se iz svoje postelje svome sinu ovako obrati:

"Sine, Ebu Talibe! U amanet ti ostavljam Muhammeda. Daješ li mi riječ da ćeš ga dobro paziti?"

Ebu Talib mu žurno odgovori:

"Ništa se ti ne sekiraj, oče! Ja ću Muhammeda uzeti kod sebe. Gledat ću ga isto kao i sebe. I dajem ti riječ da ću ga štititi od svih opasnosti."

Čuvši ovo, starac se razrahati. Sav spokojan, posljednji put pogleda svoga unuka i, s njegovim ružinim mirisom u nosu, napusti ovaj svijet.

Vijest o Abdulmuttalibovoj smrti brzo se proširi. Svi su plakali. Ljudi su iz dalekih mjesta hrlili prema Mekki na njegov posljednji ispraćaj. Cijeli grad je bio u žalosti. Radnje su danima bile zatvorene. Umro je veliki poglavar, pravi gradski starješina. I to je svakoga ražalostilo. Muhammed je puno plakao, nekada jecajući, a ponekad nečujno, povukavši se u neki ćošak.

Nakon obavljenog ukopa, amidža ga je zagrlio i obrisao mu suze. Od sada on će vršiti ulogu oca ovom dječaku bez premca.

24. DAN

U AMIDŽINOJ KUĆI

Ebu Talib je sa svojom porodicom živio u prilično malehnoj kući. Ali njegovo srce je bilo dovoljno široko za svakoga. Bratiću Muhammedu otvorio je i svoje srce i svoju kuću. I njega su sada računali svojim djetetom. Strina Fatma se vrlo lijepo odnosila prema njemu. Ovog gospodskog i dostojanstvenog dječaka voljela je kao svoga sina. A i Muhammed je nju mnogo poštivao. Kosu mu je češljala prije nego svojoj djeci. S velikom pažnjom bi mu spremala hranu i najprije jé njemu iznosila. Njezina djeca nikada nisu bila ljubomorna na njega. Naprotiv, i ona su ga puno voljela.

Muhammed je bio sretan u toj kući. Allah mu je darovao amidžu poput oca i strinu poput majke. Amidža ga je uvijek vodao sa sobom. Nije mogao dugo izdržati bez njega. Čak nije htio ni jesti bez njega, već bi tada upitao:

"Gdje mi je Muhammed? Zovite ga da dođe!"

Kada bi skupa jeli, svi za sofrom brzo bi se najeli. Bez njega, svi bi nekako ostajali gladni.

Muhammed nikada nije pristupao sofri dok ne bi oprao ruke. Obavezno bi proučio Bismillu prije započinjanja s jelom. Nije puhao u hranu već je strpljivo čekao da se ona ohladi. Jeo bi samo ono što je ispred njega, i to u malim zalogajima. Počinjao bi s jelom tek nakon što stariji prvi uzmu.

Amidža i strina željeli su da se on dobro hrani i da bude potpuno zadovoljan. Sve su činili da se to ostvari. I, zaista, bilo mu je baš lijepo u toj kući. Amidžu, strinu i amidžiće volio je kao svoju pravu porodicu.

Puno ljubavi se spusti sa nebesa. Puno berićeta siđe na dunjaluk. Pregršt toga berićeta uđe i u do tada siromašnu kuću Ebu Taliba. Sada su svi ukućani redovno bili siti i rumenih lica. Jednostavno, u kuću se naseli radost.

25. DAN

KAPI KIŠE NA RUŽI

U Mekki dugo vremena nije bilo kiše. Zemlja je bila sva ispucala od suše. Trava i drveće su se osušili. Presahli su bili potoci i česme. Stoka je crkavala za vodom, a djeca su se razbolijevala.

Nakon Abdulmuttalibove smrti, vlast nad Mekkom pripala je njegovom sinu Ebu Talibu. Narod je imao veliko povjerenje u njega. Voljeli su ga i cijenili. U takvom bezizlaznom stanju, jednog dana dođoše do njega i rekoše mu:

"Danima nam kiša nije pala. Djeca su nam gladna, a stoka stalno žedna.

Osušile su nam se bašče i usjevi. Ako se ovako nastavi, bit ćemo izloženi još većim nedaćama. Bilo bi dobro da skupa s nama pođete da molimo za kišu."

Ebu Talib je odmah prihvatio njihov prijedlog. A i sâm je bio mišljenja da je vrijeme za kišnu dovu. Šta je, zapravo, drugo i mogao učiniti? Samo je Bog taj koji daje kišu. Ako On želi, dat će kišu, u suprotnom – ne može je ni biti. Duga vremena bez kiše bila su prilika za obraćanje Gospodaru i traženje od Njega da je pošalje.

Htio je Ebu Talib nekog hairliju povesti sa sobom na tu dovu. Razmišljao je: "Pa ko bi to mogao biti bolji od mog bratića?" Odmah ode po njega i zajedno se uputiše do Kabe. Tu je Ebu Talib, zajedno sa svojim sugrađanima, molio Stvoritelja da pošalje kišu koja će ozeleniti pašnjake, natopiti zemlju i spasiti ljude od suše. Odjednom, i Muhammed podiže svoje ruke i svoga Stvoritelja zamoli za kišu. Pogledi prisutnih uperiše se prema nebu. Svi su u tišini bili u iščekivanju. Kao po jedinstvenoj naredbi, skupiše se kišni oblaci. Prve rijetke kapi kiše padoše upravo na njegovo kao ruža mirišljavo lice. Iza toga kapi postadoše učestalije i pretvoriše se u pravu kišu. Prisutni su bili začuđeni i radosni. Dugo su ostali pod kišom, zbijeni jedni uz druge.

Muhammedova dova je bila primljena. Zemlja je žedno upijala kišu. Sretni su bili i djeca i odrasli. Sve se ovo ostvarilo njegovim podizanjem ruku ka Allahu. Njegov amidža i svi okupljeni počeše se razilaziti odatle u uvjerenju da će Muhammed postati velika ličnost.

26. DAN

DIJETE KOJE JE POMAGALO SVOME AMIDŽI

Dani su jedan za drugim tekli kao voda. Muhammed je već imao deset godina. Još uvijek je bio u kući svoga amidže koji je puno radio kako bi prehranio svoju porodicu. Muhammed, koji je bio svjedok njegovih velikih odricanja i umaranja, bio je jako tužan. Već dugo vremena je tragao za putevima kako da pomogne svome amidži. Jednoga dana naumpade mu sjajna ideja: da čuva amidžine ovce! Na taj način bi amidža sačuvao novce koje mora dati čobaninu i

time bi doprinio kući. Otkrio je tu svoju ideju amidži. Ovaj to nije prihvatio s početka, ali ga je Muhammed, ipak, uspio nagovoriti. Međutim, sada je i strina bila problem. I ona se žestoko protivila: kako može biti da za ovcama ide ovaj ljepotan kojeg ona toliko voli! Ne može pristati na to da on po čitav dan boravi u vreloj pustinji.

Muhammed je beskrajno mnogo želio to učiniti tako da je, uz blag i pametan govor, i strinu uspio nagovoriti da se složi s tim. I, od toga dana, on je čuvao ovce svoga amidže. A nije nikakva sramota raditi. Sramota je sjediti besposlen. On je izuzetno mrzio biti besposlen i uživao je u radu.

Ustajao bi veoma rano, uzimao štap i odmah kretao prema poljanama. Dok su ovce pasle travu, on se davao u duboka razmišljanja. Bio je zaljubljen u Stvoritelja koji je nebo okitio Suncem i zvijezdama, a zemlju sa hiljadu i jednim cvijetom. Istraživao je sve što je On stvorio: brda, kamenje, razne trave. Nastojao je spoznati Njegovu veličinu.

I tako su mu dani prolazili. On je bio dijete koje u svemu nađe ponešto lijepo i nikada se ne žali na svoje stanje. Uvijek je bio voljen i uvijek je volio. Njegova ljubav našla je mjesta u mnogim srcima.

27.
DAN

MUHAMMED (A.S.) JE ZASPAO

U Mekki su se ponekad organizirale noćne igranke. Muhammedu su o postojanju takvih veselja govorili njegovi drugovi. On nije znao šta se tačno na takvim skupovima dešava. Jednog dana zamolio je svoga prijatelja da ga zamijeni kod ovaca kako bi mogao otići i prisustvovati jednoj noćnoj igranki. Njegov drug je pristao na to. Muhammed mu povjeri ovce i odmah se zaputi ka Mekki. Približivši se mjestu veselja, čuo je sve jače glasove defova, zviždanja i svirke. Sjeo je u jedan ćošak odakle je mogao bolje posmatrati šta se sve zbiva. Čim se spustio na zemlju, obuze ga neka težina i on odmah zaspa. Probudio se tek u zoru, kada je sunce svojim zlatnim zrakama počelo milovati njegovu sjajnu kosu. Pogledao je oko sebe začuđeno. Sinoć, sve okolo bilo je ispunjeno ljudima, a sada nema nikoga. Znači, zaspao je prije nego je bilo šta vidio.

Bio je začuđen. Ničega se nije sjećao. Odmah je ustao i vratio se do svojih ovaca. Drug ga upita šta je vidio, a on mu podrobno objasni šta mu se sve desilo. Čuvši sve to, i drugar mu se začudi.

Prošlo je puno dana od toga. U Mekki se ponovo pripremalo još jedno noćno slavlje. Muhammed još jednom zamoli svoga prijatelja da ga zamijeni i siđe u grad da prisustvuje slavlju. Međutim, opet je zaspao čim je sjeo. Spavao je do sabaha kada se probudio i začudio vidjevši da nikog nema.

Allah (dž.š.) nije želio da Muhammed prisustvuje ovakvim skupovima pošto se na njima pije i ljudi se svakako ponašaju. Tako dobrom čovjeku, kao što je bio on, nije priličilo da posjećuje takva mjesta. Od toga dana, nikada više nije išao na takva mjesta.

28. DAN

SUZE MUHAMMEDA (A.S.)

Vrijeme je brzo prolazilo. Muhammedu je već bilo dvanaest godina. Rastao je u ljubavi u amidžinoj kući. Jednoga dana Ebu Talib se počeo pripremati za put u grad Šam. Robu koju je natovario na svoje deve planirao je tamo prodati i na taj način djeci osigurati egzistenciju. Muhammed je bio tužan što je njegov amidža planirao ići na put. Zar se, nakon oca, majke i djeda, sada mora rastati i od amidže? Razmišljajući na taj način, oči su mu bivale pune suza. Izmakao se u jedan ćošak i počeo tiho plakati. Njegov amidža je sve to upratio, mada se pravio da ne vidi. Odmah priđe svome bratiću i nježno ga upita:

"Zašto plačeš, dušo moja?"

Muhammed je pognute glave obrisao suze, uhvatio uzde natovarene deve te rekao:

"Zar ćeš me i ti napustiti, amidža? Nemam ni oca, ni majke. Ti ideš, a kome ćeš me ostaviti ovakvog?"

Ove riječi do srca zabolješe Ebu Taliba. Zaista, kako može otići i ostaviti ga ovako tužna i uplakana? Stoga, odmah je odlučio: povest će ga sa sobom. Rekao

mu je da se odmah spremi. Kad su čule za ovu Ebu Talibovu odluku, ostale amidže i tetke usprotiviše se tome:

"Put je opasan, vrijeme veoma toplo! Ne možeš ga voditi u Šam! Muhammed to neće moći podnijeti, razboljet će se!"

Međutim, Ebu Talib ih nije poslušao te se on i Muhammed popeše na deve i u velikoj karavani krenuše na put. Obojica su bili veoma sretni zbog toga.

Muhammed je jahao odmah iza amidžine deve. Sunčeva žega poklopila je svaki djelić zemlje. Dok je karavana sporo napredovala po zlatnožutom pijesku, na nebu se odjednom okupi nekoliko svilenkastih oblaka koji je natkriše. Jedan poveliki bijeli oblak spusti se baš iznad deve na kojoj je jahao Muhammed. Na ovaj način putnike nije ošamutila vrućina i oni su jako udobno putovali. Svi su uživali putujući pod hladovinom oblaka što su ih pratili.

29.
DAN

DIJETE KOJE JE ČEKALO NA PUTU

Putnici su samotnom pustinjom sporo napredovali. Putovali su danonoćno, bez prestanka. Prevalili su tačno polovicu puta i bili su baš umorni i iscrpljeni. Odlučiše zaustaviti se u mjestu Busra i tu predahnuti. U Busri, prostranome mjestu ugodne klime, punom drveća i dobre vode, sjahaše sa svojih deva. Zaustavili su se tačno pokraj jednog malog manastira. U njemu je službovao i boravio stariji svećenik po imenu Behira. Svakodnevno, Behira bi se penjao na krov manastira odakle bi osmatrao karavane. Svaku karavanu koja bi prolazila, Behira je posmatrao sa posebnom pažnjom kao da je tragao za nekim važnim putnikom u njoj. Znao je iz manastirskih knjiga koje je čitao da je došlo vrijeme pojavljivanja posljednjeg Božijeg poslanika. I Jevreji su znali za to i iščekivali su njegov dolazak. Behira je željno i s nestrpljenjem čekao trenutak kada će ugledati to lijepo ljudsko stvorenje. A u knjigama je pisalo da će taj Božiji miljenik jednoga dana doći upravo u njegov manastir. Osjećao

je Behira da je dan dolaska tog značajnog putnika vrlo blizu.

Kao i svaki dan, Behira je i tog jutra izišao na krov manastira. Gledao je okolo i odjednom mu oči zasjaše. Kao da je ugledao ono što dugo iščekuje! Prema manastiru je napredovala karavana koju je pratio bijeli oblak. Behira ni za trenutak nije ispuštao iz vida taj oblak. On je u stopu pratio putnike. Baš kao da je nekog među njima oblak štitio od žarkog sunca. Je li, možda, putnik kojeg knjige najavljuju baš u ovoj karavani?

Kako su se putnici približavali, svećenik Behira je bio sve uzbuđeniji. Srce mu je udaralo sve jače i jače, kao da je htjelo iskočiti iz grudi. Stade pažljivo posmatrati putnike koji se zaustaviše pokraj samog manastira. Oni počeše pojiti svoje umorne i ožednjele deve. I sami su tu htjeli nešto prezalogajiti.

Behira brže-bolje siđe do njih i sviju ih pozva u manastir na ručak. Mislio je da će tako moći svakog ponaosob upoznati. Bio je nestrpljiv u želji da najzad ugleda tog Božijeg poslanika. Putnici iz karavane smjestiše se u manastiru i odmah otpočeše s jelom. Behira ih je jednog po jednog ispitivački posmatrao, ali među njima ne bijaše onog kojeg je očekivao. Nijedan od njih nije odgovarao opisima iz njegovih knjiga. Tužan, Behira na trenutak iziđe iz manastira. Svoj pogled usmjeri ka mjestu gdje su bile deve i zaprepasti se! Nije mogao vjerovati svojim očima: oblak je još uvijek stajao iznad njih! Baš kao kišobran koji nekog još uvijek zaklanja od sunca. Odmah utrča unutra i glasno upita svoje goste:

"Ima li neko iz karavane da nije ušao meni u manastir?"

"Svi smo tu", odgovoriše oni. "Samo smo jednog dječaka ostavili da nam stvari pripazi."

Behira im reče:

"Molim vas, odmah dovedite i tog malog! I njega pozivam na ručak!"

Ebu Talib odmah ustade i pođe po Muhammeda. Brzo se, zajedno sa svojim bratićem, vrati u manastir. I nu čuda: sada se i onaj oblak pomjeri i smjesti tačno iznad manastira. Od sreće, svećeniku Behiri oči zasuziše. Sada je bio potpuno siguran: to je dječak kojeg je dugo čekao...

30. DAN

BEHIRINA RADOST

Svećenik Behira je među ljudima iz karavane prepoznao Muhammeda. Dok je ovaj dječak, lica lijepog poput ruže, ulazio unutra, Behira je sav počeo drhtati.

Muhammed je, manirima dobro odgojenog djeteta, sjeo na ponuđeno mjesto. Krajnje gospodski je počeo uzimati hranu koja je prinijeta. Svećenik ga je sve vrijeme pomno posmatrao. Kada je završio s jelom, približio mu se još više. Htio ga je posmatrati iz veće blizine.

Dječak je bio baš onakav kakvim je i opisivan u starim knjigama. Na licu je imao poseban sjaj. Svećenik mu je postavljao pitanja, a on je veoma lijepo odgovarao na njih. U ovom dječaku bili su objedinjeni i pamet, i lijep odgoj, i marljivost, i poštovanje. Imao je sve najljepše karakteristike. Behiru je zanimala samo još jedna stvar: ima li ovaj dječak na leđima pejgamberski biljeg? U tom slučaju, nestala bi svaka sumnja da je to taj dječak. Uz prethodnu dozvolu, Behira je zadigao dječakovu haljinku kako bi mu vidio leđa. Na njima je ugledao biljeg! Upravo onakav kako je i opisivan u knjigama! Sada je bio potpuno siguran: ovaj dječak bit će posljednji Božiji poslanik, kojeg svi očekuju!

Behira, sakrivajući svoju uznemirenost, upita Ebu Taliba:

"Šta tebi dođe ovaj dječak?"

Ebu Talib je strahovao da se nešto ne desi njegovom bratiću. Zato nije rekao istinu već tihim glasom odgovori:

"To mi je sin."

Svećenik, potpuno zbunjen odgovorom, reče:

"Nemoguće! U knjigama piše da to dijete neće imati oca! On ne može biti tvoj sin."

Ebu Talib, uvjerivši se sada da od svećenika Behire ne prijeti nikakva opasnost, reče istinu:

"Tačno je, on mi nije sin. To je moj bratić."

Svećenik odmah nastavi sa novim pitanjima:

"Šta je bilo sa njegovim ocem?"

"Umro je u vrijeme trudnoće njegove majke, kada je njega nosila u trbuhu", uzvrati mu Ebu Talib.

Potvrdno klimajući glavom, svećenik izusti:

"I u knjigama ovako piše!" Zatim spusti svoju glavu do Ebu Talibovog uha i šapnu mu:

"Uzmi ovo dijete i odmah ga vrati svojoj kući!"

"Štâ? Je li se nešto desilo?", uzbuđeno upita Ebu Talib.

Behira mu ovako odgovori:

"Ovo dijete je dugo očekivani poslanik Muhammed. Prema svetoj Knjizi, on će biti posljednji Božiji poslanik. U posljednje vrijeme, na svim putevima ovo se dijete iščekuje. Ako ga odvedeš u Šam, odmah će ga prepoznati i mogu mu nauditi. Ja bih ti predložio da ne čekaš, uzmi ga i vrati se kući!"

Ove Behirine riječi snažno su utjecale na Ebu Taliba. Nije želio da se bilo šta loše dogodi njegovom bratiću i sve bi učinio samo da ga zaštiti i od najmanjeg zla. Zato je odmah tu prodao svoje stvari i, zajedno sa svojim bratićem, vratio se nazad u Mekku.

A svećenik Behira, pored toga što je imao tu čast vidjeti Božijeg poslanika što su ga svete Knjige opisivale, spriječio je i da mu se bilo šta loše dogodi. Bio je iznimno sretan zbog toga.

31. DAN

AREFATSKA ČESMA

Nakon Behirinog upozorenja, Ebu Talib svoga bratića više nikako nije ispuštao iz vida. Vodio ga je sa sobom gdje god bi išao. Tako su amidža i bratić ponovo zajedno krenuli na put. Nosili su robu na vašar u udaljeno mjesto Zulmedžaz. Na putu kroz pustinju, Ebu Talib je veoma ožednio, a vodu koju su ponijeli već su bili popili. Pronaći vodu u toj okolini bilo je nemoguće. Odjednom, Ebu Talibu naumpade njegov bratić: tamo gdje je on, ne može biti gladi i žeđi. Obrati mu se nježno:

"Puno sam ožednio, bratiću moj!"

Muhammed se okrenu prema njemu i ugleda njegove ispucale usne. Silno je želio da mu priskrbi vode, ali gdje će je naći usred pustinje? Ipak, odmah siđe sa deve i poče moliti Allaha (dž.š.). Ubrzo ispod mjesta gdje je nogom stao pođe izvirati voda. Vidjevši ovaj nevjerovatan prizor, njegovom amidži oči zasjajiše. Usmjeri pogled pun ljubavi prema svom bratiću. Muhammed posudom zagrabi vode i pruži je amidži:

"Izvoli, dobri moj amidža. Napij se!"

Ebu Talib je pio ponuđenu vodu sve dok nije u potpunosti utolio žeđ. Znao je da je njegov bratić posebna ličnost, ali nakon ovoga što se desilo pred njegovim očima, definitivno se u to uvjerio. S velikim ponosom, ljubavlju i zadovoljstvom čvrsto je zagrlio Muhammeda. Tako spokojni, nastavili su svoje putovanje.

Voda koja je potekla ispod stopala Muhammeda (s.a.v.s.) nikada više nije presušila. Dali su joj ime Arefatska česma. Ta voda već stotinama godina teče i napaja mnoge hadžije.

32. DAN

DOBIO JE NAZIV EMIN (POVJERLJIVI)

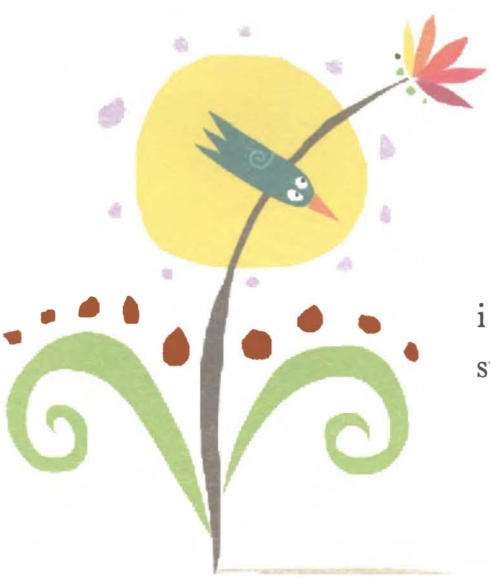
Muhammed više nije bio dijete. Poslije nekoliko godina boravka kod svoga amidže izrastao je u veoma lijepog mladića. Bio je srednjeg rasta. Kosa mu je bila crna, kovrdžava i valovita. Imao je spojene obrve, duge trepavice i potpuno crne zjenice. Njegovi pogledi su bili prelijepi. Zubi su mu bili poredani kao biseri. Uvijek je bio nasmijanog lica, a iz usta su mu izlazile samo lijepe riječi.

Nikoga nije vrijeđao. U svemu je gledao samo lijepu stranu. Samo je lijepo mislio i lijepo govorio. Zbog svega ovoga svi su mu se divili. Oni koji su ga samo jednom vidjeli, nisu se više htjeli odvajati od njega.

Imao je zaista teško djetinjstvo. Ipak, izrastao je u uzornu osobu. Legende su nastajale o njegovoj pravednosti. Odrastanjem, njegova se slava proširila cijelom Mekkom. Od usta do usta govorilo se o njegovom lijepom odgoju. To je bio čovjek od najvećeg povjerenja u Mekki. Ljudi su mu povjeravali svoje vrijedne stvari na čuvanje jer su bili uvjereni da će on to dobro čuvati. Svima je pomagao. Zato je ljubav prema njemu ušla u mnoga srca. Spominjući ga, svugdje su govorili:

"Muhammed nikada neće slagati! Ni u kog nemamo povjerenje kao u njega."

Toliko su ga zavoljeli i takvo su povjerenje stekli u njega da su mu uz ime dodali naziv Emin – povjerljivi, onaj koji nikada ne laže i nikada ne čini bilo koju nevaljaštinu; onaj koga uvijek vole i cijene, koji govori lijepe riječi i podsjeća na lijepo.

Bili to prijatelji ili neprijatelji, svakoga je uzimao u zaštitu. Svi u Mekki osjećali su neku posebnu sigurnost zbog njegovog boravka među njima. Jer, ime Muhammed predstavljalo je ljubav i mir, a ime Emin značilo je sigurnost i pravdu. On je objedinjavao sve ovo i zato je za sve Mekkelije bio Muhammed Emin.

33. DAN

MEKKANSKI JEDINSTVENI CVIJET

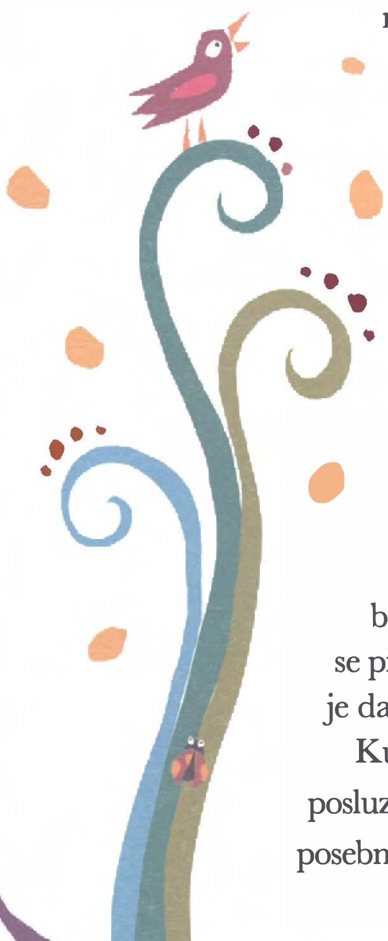

U Mekki je tada živjela jedna žena (starosjedilačkog) gospodskog porijekla. Bila je izuzetno lijepe naravi i ponašanja. Izrazito dostojanstvena. Sve Mekkelije zvali su je Čista Hatidža. Iznad svega, bila je veoma bogata. Svakom je pomagala. Bila je krajnje darežljiva.

Hatidža je bila poslovna žena. Bavila se trgovinom. Upravo tih dana imala je potrebu da nekome povjeri svoju robu kako bi je prebacio do grada Šama i tamo prodao. Nekome ko je iskren, vrijedan i povjerljiv. Tražila je, ali nije nailazila na tako pravednu osobu.

Atika, Muhammedova tetka, bila je Hatidžina bliska prijateljica. Jednog dana joj reče:

"Poznajem osobu koja bi tvoju robu na najbolji način mogla prodati. Nećeš naći nikog povjerljivijeg od njega."

Hatidža odmah upita:

"A ko je taj? Kako se zove?"

"To je moj bratić Muhammed Emin", odgovori Atika.

Odjednom se zacakliše Hatidžine oči i ona reče:

"Tačno. I ja sam čula da je on veoma ispravan i pravedan. Baš si me dobro posavjetovala. Vidjet ću se s njim i odmah mu povjeriti svoju robu."

Hatidža nikada prije nije srela Muhammeda. Poslala mu je poziv da dođe kako bi ga najzad upoznala. S velikim uzbuđenjem je iščekivala svoga musafira. Zaista je ona sve do toga dana o njemu slušala sve najbolje. Pored toga, i sama je sanjala san u kojem joj je bilo rečeno kako će on biti posljednji Božiji poslanik. Stalno se pitala šta li bi trebao značiti taj njezin san. Čekajući ga, cijeli je dan o tome razmišljala.

Kuću je temeljito očistila i uredila, a nakon toga je svojoj posluzi naredila da ga dobro ugoste i lijepo počaste. Bila je posebno radosna...

34.
DAN

SVJETLO IZNAD MASLINOVOG DRVETA

Hatidža ga je danima iščekivala. Najzad, toliko očekivani gost je stigao. Primjetno je bilo njegovo stalno nasmijano lice, vedrina i ponašanje koje je zračilo velikim poštovanjem. Zbog toga ga Hatidža odmah nekako dušom zavoli.

On joj nazva selam i sjede, a Hatidža odmah započe s temom:

"Znam Vas kao iskrenu i povjerljivu osobu. Treba mi neko ko bi odvukao moju robu do Šama i tamo je prodao. Smatram Vas najboljom osobom za to i stoga Vam nudim ovaj posao."

Iza toga je Hatidža pojasnila sve pojedinosti o svojoj robi, a Muhammed je rekao da prihvata ponuđeni posao.

Itekako je Hatidža primijetila sve specifičnosti ovog posebnog čovjeka: blještavu svjetlost na čelu, neobičnu ljepotu lica, govor samo istine... Shvatila je da to nije obična osoba, ali odlučila je da za sada to svoje saznanje taji, da strpljivo čeka i nikome ništa ne govori.

Nakon završenih priprema, došao je dan polaska na put za Šam. Hatidža je naredila svome robu Mejseri da krene na put s Muhammedom i ovako mu se obratila:

"Radit ćeš sve ono što Muhammed zatraži! Ništa mu ne smiješ odbijati i sve što na njemu primijetiš samo meni ćeš prenijeti!"

Mejsera je pažljivo saslušao svoju gospodaricu i razumio je šta mu valja činiti.

Muhammeda su ispratili njegov amidža, tetke i ostala rodbina. Bilo im je teško odvojiti se od njega pošto je polazio na dug put.

Krenuo je za Šam priključivši se karavani ostalih putnika za ovaj grad. Sada kao da sunčeva

svjetlost obasja tamne pustinjske noći. Mejsera je sve činio kako bi što više olakšao Muhammedu. Bio je krajnje poslušan. Nakon tromjesečnog putovanja, stigoše do predgrađa Šama, u mjesto zvano Busra, u kojem je upravo bio postavljen vašar. Muhammedovi saputnici odmah na tezge izniješe svoju robu, a on sjede da se odmori ispod jednog maslinovog drveta. Odjednom se s nebesa sruči velika svjetlost, a jedan dio nje zaustavi se baš ispod ovog maslinovog drveta...

35. DAN

TU ODSJEDA JEDAN BOŽIJI POSLANIK

U gradiću Busri, Muhammed je sjedio ispod maslinjaka i dugim pogledima posmatrao okolinu. Prošlo je puno godina otkako je zajedno sa svojim amidžom boravio u ovome mjestašcu. Tu su se upoznali sa svećenikom Behirom, koji ih je tada ugostio u manastiru. Muhammed je bio mali dječak. Sada je to momak sa svojih dvadeset i pet godina. Sa prozora manastira, jedan svećenik ga je dugo gledao. To nikako nije mogao biti Behira. Nakon toliko godina, on je sigurno već umro. Da, svećenik što ga je s prozora gledao zvao se Nastura. Nikako Nastura nije mogao odvojiti svoj pogled od Muhammeda. Činilo mu se kao da ga je već dugo vremena poznavao. Nije više mogao izdržati i na kraju je sišao dolje, približio se Mejseri i upitao ga:

"Znaš li ko je ono što sjedi pod maslinjakom?"

"Dolazi iz Mekke. Što pitaš?", uzvrati Mejsera.

Nastura, sav u čudu, odgovori:

"Onaj što tamo sjedi može biti samo Božiji poslanik!"

Čuvši ovo, Mejsera se zaprepasti. Nastura nastavi:

"Ima li on u svojim očima malo crvenila?"

"Ima", odgovori Mejsera.

Nastura sada još jednom ponovi:

"On je Božiji poslanik! I to posljednji Božiji poslanik!"

Mejsera je bio veoma uzbuđen. Zar je njegov saputnik, u čijem ponašanju ima zasebne ljepote, uistinu Božiji poslanik? To uzbuđenje

dopiralo je do krajnjih damara njegova tijela. Kakav li je samo ponos biti tako blizu njemu!

Tako je Mejsera bio u velikoj radosti zbog ovog iznenadnog saznanja. Ko zna kakve će on još ljepote doživjeti na ovom putovanju s njim!

36. DAN

VOLJENI KOJEM SU MELECI PRAVILI HLAD

Muhammed i njegovi prijatelji nastavili su svoje danonoćno putovanje sve dok nisu stigli do grada Šama. Mejsera prvi put u životu nije osjećao nikakav umor od putovanja. Štaviše, bilo mu je krajnje ugodno. Sve vrijeme je pogledom pratio Muhammeda. Ispitivački ga je posmatrao. Bio je očaran svakim pokretom i ponašanjem osobe s kojom je putovao. I nikako se nije mogao nasititi gledanja njega. Želio je da svakog trena bude uz njega.

Prilično brzo je Muhammed u Šamu, uz veliku dobit, prodao Hatidžinu robu. Njegovi saputnici bili su začuđeni tim njegovim uspjehom jer nikada prije nije trgovao. Nakon što svi završiše svoje poslove, natovariše svoje deve novom robom i zaputiše se nazad prema Mekki.

Bilo je prevruće. Kao da su vatrene strelice padale po pustinjskom pijesku. Mejsera je često usmjeravao svoj pogled prema suncu. Sviknut je bio na ovu vrućinu, ali nije mogao podnijeti da ona ometa Muhammeda, da ošteti njegov ružičnjački ten. Ta on je Allahov pejgamber, hvaljen na nebesima i na Zemlji. Niko više od ostalih iz grupe nije to znao. U utihloj pustinji, Mejsera je bio bespomoćan. Ipak, vjerovao je da će Uzvišeni Gospodar na najbolji način zaštititi Svoga poslanika na ovom dugom putovanju...

I tako, dok se karavana batrgala kroz vreli pustinjski pijesak, nastade čudo! Mudžiza!

Nekoliko oblaka na nebu spojiše se i napraviše hlad nad Muhammedom! Oblaci se ni na trenutak nisu odvajali od karavane i stalno su se kretali zajedno s njom. Mejsera je sve razumio. Iskolačenih očiju gledao je čas u Muhammeda, čas u oblake iznad njih. Kao da su to bili neki pametni oblaci i kao da ih je neko nevidljiv navodio i usmjeravao da slijede Muhammeda.

I ostali putnici su napredovali u svome putovanju u ugodnom hladu, ali oni ničega nisu bili svjesni. A Mejsera nije imao mira od prevelikog uzbuđenja. Silno je želio da čim prije stigne kući i Hatidži ispriča sve što je vidio.

37. DAN

ZNAKOVI KOJE JE HATIDŽA (R.A.) UOČILA

Približilo se bilo vrijeme povratka karavane u Mekku. Hatidža je svaki dan izlazila na krov svoje kuće odakle je osmatrala puteve ulaska u grad. Tako je bilo i toga dana. U očima joj se odjednom pojavi sjaj sreće. U daljini je ugledala putnike koje željno očekuje. Da, to su bili oni! Muhammed, njegov sluga na putu, Mejsera, i ostali saputnici. Hatidža ih je još dugo posmatrala. Odjednom, i Hatidža uoči isti oblak kojeg je u putu vidio Mejsera. Kretao se iznad karavane i od sunca zaklanjao Muhammeda. Hatidža je bila začuđena. Pa kako je to moguće? Nije se mogla suzdržati a da naglas ne uzvikne:

"Ljudi, vidite kako oblak pravi hlad Muhammedu!"

Svi su bili zaprepašteni prizorom. S velikim nestrpljenjem su očekivali da putnici uđu u grad. Kada najzad stigoše u Mekku, nestade oblaka.

Hatidžina roba bila je prodata uz veliki profit. Ona je bila izuzetno zadovoljna ovako dobro obavljenim poslom. Za to je Muhammeda, ispraćajući ga kući, nagradila devama i mnogim drugim poklonima. Sada zovnu Mejseru da joj potanko ispriča sve što je tokom putovanja vidio i doživio.

Već na spomen Muhammedovog imena, Mejserino lice se ozari. O, kako je samo lijepo njega spominjati i o njemu prenositi! Puno je toga on vidio i naučio od njega. Dugo je Hatidži pričao o

njegovoj pravednosti, neiskvarenosti i srčanosti. Redom je isticao svaku njegovu posebnost. Nije zaboravio prenijeti joj i sve ono što je rekao Nastura. Hatidžina očaranost bila je još više povećana ovim što je čula.

Hatidža je imala rođaka po imenu Vereka koji je slovio za znalca i veoma mudrog čovjeka. Odmah je otišla do njega i ispričala mu sve što je upravo čula. Varaka se obradova i ovako protumači ono što je čuo:

"Ako je istina to što govoriš, onda je Muhammed pejgamber koji se očekuje. Ja sam znao za njegov dolazak i sada je nastupilo vrijeme za to."

Hatidža je sva bila ispunjena radošću. Dakle, njezine pretpostavke su bile tačne: on je očekivani Božiji poslanik! Odlučila je da ovo čuva kao posebnu tajnu. Hiljadu zahvala je uputila Gospodaru što joj je omogućio da ga upozna.

38. DAN

HATIDŽINA NAJVEĆA ŽELJA

Hatidža je, sa svojih četrdeset godina, bila neudata žena. Mnogi muškarci do tada nudili su joj brak, ali ona nikoga nije prihvatala. Čak nikako nije ni razmišljala o udaji. Međutim, otkako je upoznala Muhammeda, promijenila je svoj stav. Stalno je mislila o njemu i njegova slika uvijek joj je bila pred očima. Posebnost njegove pojave, blistavost lica i nur na čelu zaista su bili prelijepi. Kako li je samo razumno i ispravno govorio, a gospodski se ponašao! Pa takvoj osobi, razmišljala je Hatidža, jedino i priliči da bude Božiji poslanik.

Hatidža je silno željela da postane njegova žena i svoj preostali život provede s njim. Htjela mu je pomagati na putu i u teškim trenucima biti kraj njega. Za takvo nešto bila je spremna dati sve što posjeduje. Trebalo je realizirati ovu udaju, ali kako?

U tim mislima, Hatidža je slatko zaspala...

39. DAN

VIJEST O UDAJI

Hatidža je imala prijateljicu po imenu Nafisa. Puno ju je voljela. Često su vrijeme provodile u dugim razgovorima. Pošto je Hatidža imala bezgranično povjerenje u Nafisu, prvo je njoj obznanila svoju želju o udaji za Muhammeda. Ova vijest razveseli Nafisu i ona je već bila spremna dati sve od sebe kako bi se to i ostvarilo. Odmah je otišla do njega. Nazvala mu je selam i pitala za zdravlje. A iza toga direktno ga upita:

"Muhammede, a zašto se ti ne ženiš?"

Muhammed se iznenadi. Nije očekivao ovakvo pitanje. Nasmija se a onda odgovori:

"Nemam dovoljno para za ženidbu."

"A šta ako bih ti predložila jednu pravednu i pravu ženu koja bi, povrh svega, u cijelosti tebe prihvatila?", brzo mu uzvrati Nafisa.

On odmah upita o kome je riječ i dobi odgovor da se radi o Hatidži, najcjenjenijoj stanovnici Mekke. Pomalo zbunjen, upita dalje:

"Kako je to uopće moguće?"

Nafisa mu na to ovako odgovori:

"Prepusti to meni! Ja ću sve završiti. Nego ti meni kaži hoću li ja njoj prenijeti da se ti želiš oženiti sa njom?"

"Bit ću sretan ako to učiniš", reče joj.

Iz istih stopa, Nafisa ode do Hatidže i kaza joj sadržaj razgovora sa Muhammedom. Hatidža je cvjetala od sreće. Naravno, sa velikim zadovoljstvom je prihvatila njegovu ponudu i poslala mu haber sljedeće sadržine:

"Ti si pouzdan i lijepe si naravi. Iskren si. I ja prihvatam udati se za tebe!"

Svugdje se brzo pročulo za ovu vijest. Strane su se dogovorile o pojedinostima. Odmah je bilo vidljivo da će to biti lijepa i primjerna ženidba.

40. DAN

SVADBA ZA DVA PREKRASNA STVORENJA

Hatidža, ljepotica nad ljepoticama, bila je veoma sretna. Poletjela bi od dragosti. Od sada svakog trena bit će kraj Muhammeda. A toliko toga ima naučiti od njega! Odmah je pristupila pripremama za svadbu koja se trebala održati u njezinoj kući. Dala je zaklati ovce i naredila da se pripreme raznovrsna jela. Pozvala je i svoju rodbinu na svadbu.

Muhammed je Hatidžinoj kući došao zajedno sa svojim amidžama i tetkama. Posebnu radost zbog ove ženidbe osjećao je njegov amidža Ebu Talib. Tokom veselja on ustade na noge i ovako se obrati zvanicama:

“Muhammed je drukčiji od svih ostalih momaka! Kod nas nema tako pametnog, iskrenog i lijepo odgojenog mladića kao što je on. Stoga, mi ga želimo oženiti sa vašom Hatidžom!”

Svi su gosti bili zadovoljni. Među njima se nalazio i Hatidžin amidžić Vereka koji ustade na noge i obrati se ovim riječima:

“I mi smo željni sprijateljiti se s vama! Gospodar je obje porodice počastio mnogim posebnostima. Slažemo se da se Muhammed i Hatidža uzmu i želimo im sretan život. Neka ova svadba svima nama donese svakojako dobro!”

Radost svih prisutnih bila je na vrhuncu. Dugo su razgovarali uz posluženu hranu.

Tako je lijepa Hatidža u svojoj četrdesetoj godini postala supruga dvadeset petogodišnjeg Muhammeda. Sve do toga dana ona je iščekivala upravo nekog poput njega i najzad joj se želja ostvarila. Veselila se, a Muhammed se zahvaljivao Stvoritelju. Primjetno je bilo zadovoljstvo na njihovim licima. Konačno se ostvarila najljepša ženidba i udaja. Od sada će najčišća žena biti stalno uz neponovljivu ličnost. Njihovi rođaci kroz veselje su komentirali koliko, zapravo, oni pristaju jedno drugome.

S neba je počela padati kiša radosnica. Na hiljade kapi radosti padoše na njihovo sretno gnijezdo!

41. DAN

ŠESTERO DJECE U SRETNOM GNIJEZDU

U Hatidžinoj i Muhammedovoj kući vladala je atmosfera radosti, ljubavi, brižnosti i iskrenosti. Ova dva lijepa insana uvijek su se jedno prema drugome odnosili s ljubavlju i pažnjom. Zato u njihovoj kući sreća nikada nije iščezavala.

U tim sretnim danima koji su se smjenjivali, Allah (dž.š.) im podari šestero djece. Sve ljepše od ljepšeg. Najprije se rodio Kasim, pa Zejneba, a onda su uslijedili: Rukijja, Ummi Kulsum, Fatima i Abdullah. Šestero slatkih kao med! Zbog ovih umiljatih stvorenja, u njihovoj kući nastani se dodatna radost.

Ova odgojena i razumna djeca bila su veoma voljena. Ona postadoše neiskvarena poput majke im Hatidže i puna samilosti i iskrenosti poput oca im Muhammeda. Nikada nisu slagala niti kome šta nažao učinila. Uvijek je bio vidljiv osmijeh na njihovim licima. Svi su pokazivali prstom na njih uz česte komentare:

"Ono su sigurno Muhammedova i Hatidžina djeca!"

Muhammed je već postao poslovan čovjek. Odvlačio je Hatidžinu robu po drugim gradovima. U Mekku bi se vraćao sa velikom zaradom od prodaje. Tako je Hatidža postajala sve bogatija. Zajednički su pomagali sirotinju i brinuli se o nemoćnima. I pored velikog bogatstva, živjeli su veoma skromno.

Njihova kuća je bila posve drukčija od ostalih kuća u Mekki. Čista i puna topline. U nju su s velikim poštovanjem gledali i ljudi na zemlji, a i meleci na nebesima.

42. DAN

KASIM I ABDULLAH LETE U DŽENNET

Lica njihove djece bila su kao u meleka. Ta to su pejgamberska djeca. Ljudi ih se nisu mogli nagledati. Svako dijete rado je bilo s njima se igrati. A svako je bio zadivljen njihovim odgojem.

Ovo šestero pilića bilo je zahvalno Gospodaru za sretan i zadovoljan život u toplom domu. To su oni naučili od svoga oca. Muhammed je stalno zahvaljivao Allahu. Još od malih nogu naučio se strpljivosti i zadovoljavanju onim što ima. Zahvala svome Gospodaru bila mu je bezgranična. Razumije se da će i on, kao i svi ostali ljudi na zemlji, kroz život povremeno doživljavati trenutke radosti i bola.

Tako su godine prolazile jedna za drugom sve dok njegovi sinovi Kasim i Abdullah, dječaci koje je volio kao oči svoje, zaredom ne preseliše. Dok ne odletješe u Džennet. Kao i svaki put do tada, Muhammed ponovo pokaza veliku strpljivost, sabur. I njegova supruga Hatidža bila je strpljiva i pored toga što je izgarala od žalosti za svojom djecom. Njima će puno nedostajati Kasim i Abdullah. Bili su tužni i plakali su za njima. Ali nikada se nisu tužili na to svoje stanje! Kad god bi im naumpalo da su njihova djeca već u Džennetu, odmah bi uputili zahvalu Allahu (dž.š.).

Kasimov i Abdullahov odlazak, Muhammed i Hatidža popunjavali su ljubavlju prema ostaloj djeci. Mirisali bi ih kao najljepše ružice, lijepo odgajali i ulagali ogroman trud da od njih naprave razumnu djecu.

Ova lijepa dječica, koja su odrastala u duhu dobrog odgoja njihovih lijepih roditelja, svugdje su sijala srećom.

43. DAN

ZEJNEBINE I RUKAJJINE IGRE

Po svemu se vidjelo da su to pejgamberska djeca. Svjetske ljepotice. Uvijek su pomagale svojoj majci i nikada je nisu sekirale.

Zejneb i Rukajja su po godinama bile blizu i zato su se veoma dobro slagale. Nikada se nisu svađale, a sitne nesporazume brzo bi zaboravljale. Lijepo su pazile na svoju mlađu sestru Ummi Kulsum. Zabavljale bi je dok bi im majka obavljala kućne poslove. Zasmijavale bi je raznim igrama, a onda bi joj pjevale uspavanke sve dok ne bi zaspala. Tek nakon toga, Zejneb i Rukajja mogle su uraditi ono što su najviše voljele – izaći vani i igrati se sa drugaricama.

Jednoga dana njih dvije s hurmama u rukama izađoše na ulicu. Podijeliše hurme sa svojim drugaricama. Sve one radosno pojedoše dobijene hurme osim jedne koja reče:

"Ja je neću pojesti. Čuvat ću je za naše božanstvo. Njemu ću je dati da je pojede!"

To reče i odmah otrča do svoje kuće. Rukajja ništa nije razumjela od ovih riječi. Ubrzo im se drugarica vrati s hurmom u ruci i reče:

"Ma baš me briga što je neće pojesti! Kao da ja nemam usta!"

Nakon toga cijelu hurmu strpa u svoja usta.

Zejneb i Rukajja su bile zbunjene. Rukajja upita svoju stariju sestru:

"Sestro, a šta je to božanstvo?"

"Naš otac kaže da je to isto što i kamenje po ulicama. Ljudi, naime, prave razne likove od drveta i kamena i onda vjeruju u njih. To su, zapravo, idoli. Pred njima se ljudi po cijeli dan mole. Svaka kuća ima po jednog idola", objasni joj Zejneb.

Rukajja je svojim slatkim okicama i dalje zbunjeno posmatrala svoju sestru. Pogledom je potvrđivala da ne razumije kako neko može moliti se kamenu ili drvetu.

Dok su djeca odrastala i stasavala uz dobar roditeljski odgoj, s nebesa se spuštala ljubav. Šačica te ljubavi ušla je i u njihova srdašca. To je bila ljubav za Allahom (dž.š). A kako je samo lijepo živjeti s takvom Božijom ljubavlju i Njegovim prijateljstvom!

44. DAN

MALI ROB ZEJD

Bio je jedan dječak po imenu Zejd. Imao je osam godina. Jednu večer krenuo je sa majkom kući svoga daidže. Upravo te noći hajduci upadoše u kuću i orobiše je, a Zejda odvedoše sa sobom. Planirali su prodati ga kao roba bogatašima. Siroti Zejd bio je veoma zabrinut. Bog zna šta će ga sve snaći! Kod kakvog li će siledžije raditi kao sluga? Razmišljajući o tome, gušio se u suzama.

Hajduci ispuniše svoju namjeru. Zejda su odveli na pijacu i prodali ga kao roba. Čovjek koji ga je kupio poveo ga je u Mekku. Taj čovjek, Zejdov vlasnik, bio je Hatidžin bratić.

Zejd je od tada postao rob u njemu nepoznatoj mekkanskoj kući. U nju jed-

noga dana dođe jedna gošća. To je bila Hatidža. Zejdu se odmah svidjela, a i on je privukao njezinu pažnju. Ubrzo, Zejdov vlasnik Hakim odluči ga pokloniti svojoj tetki Hatidži. Tako plemenita Hatidža povede Zejda svojoj kući.

Odmah nakon što je stupio u kuću, Zejda kao da obasja jarko svjetlo. Nasmijan, vedar i blag čovjek, koji je po svemu bio drukčiji od ostalih ljudi, mazio ga je po kosi. To je bio Muhammed, koji je odmah zavolio Zejda. Smatrao ga je svojim djetetom, a ne robom. Zejd je sada došao do toploga gnijezda. Bio je smiren i zadovoljan jer je za roditelje imao Hatidžu i Muhammeda.

45. DAN

PRONALAZAK IZGUBLJENOG DJEČAKA

Zejd je živio mirno i zadovoljno. Ali njegovi pravi roditelji bili su jako zabrinuti. Nikako nisu mogli saznati gdje im se sin nalazi. Posvuda su ga tražili i svakoga su za njega pitali, ali uzalud, sve dok jednog dana grupa ljudi iz sela i plemena kojem je Zejd pripadao ne dođe u Mekku. Tokom obilaska Kabe oni ugledaše Zejda i prepoznaše ga. Vrativši se svojim kućama, odmah obavijestiše o tome njegove roditelje, koji se puno obradovaše takvoj vijesti.

Isti dan, Zejdov otac i amidža dođoše do Mekke i uputiše se ka Muhammedovoj kući. Odmah po ulasku u kuću otac reče:

“Saznao sam da je moj sin kod vas. Molim vas, recite šta želite da vam dam kako bih svoga sina mogao povesti natrag svojoj kući.”

“A ko Vam je sin?”, upita ga Muhammed.

“Zejd je moj sin”, brzo odgovori posjetilac.

Tada Muhammed ovako reče:

“Sada ćemo pozvati Zejda i upitati ga s kime želi biti. Ako kaže da želi ići s Vama, uzmite ga i meni ništa zauzvrat ne trebate dati. Ukoliko izjavi da želi i *dalje ostati kod nas, onda nam ga ostavite.*”

Zejdov otac se složi sa ovakvim dogovorom i odmah pozvaše Zejda. Muhammed ga upita:

"Zejde, poznaješ li ove ljude?"

"Da, poznajem", reče Zejd.

"Ko su oni?"

"Ovo je moj otac, a ovo moj amidža", pokaza Zejd.

Nakon toga Muhammed nastavi:

"Zejde, ti me poznaješ i dobro znaš koliko te volim. Ovo su ti otac i amidža. A ti sam odluči: volja ti ostani sa mnom ili idi s njima. Slobodno biraj!"

Zejd brzo, bez ikakvog premišljanja, odgovori:

"Ja želim ostati s tobom. Ti meni vrijediš kao otac i mati zajedno. Ja više ne mogu živjeti odvojeno od tebe."

Otac je bio začuđen ovakvim Zejdovim riječima. Zejd to primijeti te se okrenu svome ocu i reče mu:

"Dragi moj oče, ja sam toliko dobra doživio od njega da ga ni za koga drugog ne bih mijenjao! Vas puno, puno volim, ali, molim vas, dozvolite mi da s njime ostanem."

Čuvši ovo, Zejdov otac pomisli kako je zaista bolje da njegov sin ostane tamo gdje je najsretniji i tako udovolji sinovljevoj želji. A bilo mu je lakše što je znao da ga može posjetiti kada god to zaželi.

46. DAN

ZEJDOVA VELIKA SREĆA

Zejd je ocu rekao da želi ostati kod Muhammeda, a otac je uvažio tu njegovu odluku. Sada se Zejdov otac i amidža, ostavivši Zejda u Mekki, počeše spremati za put do svoga sela. Dok još nisu krenuli, Muhammed uhvati Zejda za ruku i prema njemu usmjeri svoj pogled pun ljubavi. Zaputiše se do trga u Mekki. Čim su došli do trga, Muhammed podiže Zejdovu ruku visoko u zrak i oglasi se prisutnima:

"Neka svako zna da je odsad Zejd moj sin! Sve što posjedujem pripada i njemu, i moje je ono što on ima. Od danas, on je moje dijete!"

Na ovaj način Muhammed je javno obznanio usvojenje Zejda. Od tog trenutka Zejd je i zvanično proglašen njegovim sinom. Neviđena je sreća biti proglašen njegovim sinom!

Zejdov otac, koji je prisustvovao ovom činu, s vidljivim čuđenjem gledao je čas u

Muhammeda, čas u svoje dijete. Nikada ga nije vidio sretnijeg u životu! Zato mu nije bilo žao što ga ostavlja, a svojoj kući odlazi smirena srca. I kada je stigao, sve je redom, jedno po jedno ispričao svojoj ženi. Bila je zadovoljna što joj je dijete bilo sretno i što je ostalo u sigurnim rukama. Radovalo ju je da će ga moći posjećivati kad god hoće.

I sada je to bio Zejd, sin Muhammeda. Ljudi su ga tako nazivali i tako doživljavali. Uvijek su ga gledali s oduševljenjem.

O Zejdovoj sreći pričalo se od usta do usta, i to godinama. Ljudi to nikada nisu zaboravili.

47. DAN

ALI DOLAZI U SRETNI DOM

Muhammed je puno volio svoje rođake i bližnje, a posebno amidžu Ebu Taliba. Mnogo dobrote je vidio u godinama dok je kod njega boravio.

Ebu Talib je već duže vrijeme bio u velikoj oskudici. Muhammed mu je na svaki način želio pomoći. Ebu Talib je imao mnogo djece. Nije ih mogao paziti onako kako bi i sâm želio. Dječica su ponekad gladna lijegala u večernju postelju. Muhammed je o svemu ovome bio obaviješten. Razmišljao je na koji način da pomogne svome amidži i na kraju je donio odluku da makar jedno amidžino dijete dovede svojoj kući. Na taj način smanjio bi makar malo teret amidži. Svoju namjeru je saopćio amidži. Pošto ga je Ebu Talib neizmjerno volio, nije ga htio odbiti i dozvolio mu je da sa sobom povede njegovog sina Alija.

Ali je bio veoma dražesno i pametno dijete. Razmišljao je poput zrelog čovjeka. Silno se obradovao ovakvom događaju jer je puno, puno volio Muhammeda.

Inteligentan je bio Ali. Snažan i jak. Mahalska djeca, koja bi se svađala, ugledavši Alija odmah bi se od straha od njega umirivala. On je one dobre dječake branio, a nevaljalim nasilnicima prijetio i zastrašivao ih.

Ali je govorio veoma lijepo i ispravno. A volio je i čitati i uživao je u sticanju znanja. Sada je razmišljao: “I ja ću od danas živjeti u kući Muhammedovoj.

Zajedno sa Zejdom i preostalih šestero djece. I, što je najvažnije, pokraj Muhammeda..."

Muhammed je bio ispunjen ljubavlju prema Aliju. Krajnje nježno se odnosio prema njemu i udovoljavao mu je u svemu. I njega je, kao i Zejda, smatrao svojim sinom. A Ali je sebi obećao da nikada neće otići od Muhammeda. Puno toga ima naučiti od njega. S takvim mislima, Ali je otpočinjao svoj novi život. Muhammed mu je stalno bio u mislima, na riječima i pred očima. Sviđalo bi mu se sve što bi on radio i u svemu tome Ali je vidio posebnu ljepotu.

Spusti se ogromna ljubav s nebesa. Jedan krak te ljubavne svjetlosti pade na tu lijepu kuću u Mekki. Djeca su bila vesela i nasmijana. I proljepšala su se od tih osmijeha i sreće. U očima im je bio sjaj, a u srcima ljubav.

48. DAN

ORAO KOJI JE ZGRABIO ZMIJU

Kaba je ljudima oduvijek mnogo značila. Svi Božiji poslanici, počevši od prvog pejgambera, Adema (a.s.), u njoj su ibadetili. A znano je da su sve dove upućene iz Kabe uslišane. Zato su ljudi Kabu uvijek čuvali kao oči svoje. Povremeno bi je obnavljali od oronulosti. I sada je Kabu trebalo obnoviti jer su bujice voda od poplava prodrle u njezinu unutrašnjost. Krov joj je bio propao, čak je i njezin pokrov u jednom požaru nagorio.

Upravo tih dana, nedaleko od Džidde pokraj Mekke, potonuo je jedan grčki brod natovaren građevinskim materijalom. Mekkelije su brzo reagirale. Otkupili su taj materijal, izvukli ga kako bi ga mogli upotrijebiti za popravak Kabe. Sve su oko toga dogovorili sa jednim dobrim majstorom. Međutim, nikako nisu smjeli otpočeti s poslom pošto je jedna velika zmija napravila leglo baš ispod zida

Kabe. Uvijek kada bi radnici prilazili Kabi, ona bi podizala glavu i, izbacujući jezik vani, šištala i frštala prema njima. Ljudi nisu znali kako bi riješili nastali problem i oslobodili se ove opake zmijurine. Danima je to bilo tako, mada su svi oni vjerovali i bili uvjereni da Allah (dž.š.) može zaštititi svoju Kuću od zmije i od svih mogućih neprijatelja. Tako je i bilo. Jednoga dana, dok se zmija izlagala vrelom suncu, nebom iznad Kabe počeo je kružiti veliki orao. Ubrzo, silno je poletio dolje prema zmiji, zgrabio je kandžama i odletio daleko od Mekke. Na taj način, jednom Allahovom naredbom, zmija je zauvijek bila otklonjena od Kabe. Očevici su u čudu uzvikivali:

"Hvala Allahu koji nas je spasio od zmije! Sada mirno možemo početi sa obnovom Kabe."

I, odmah nakon toga, složno i u veselju počeli su sa radovima.

49. DAN

PRIČA O KAMENU IZ DŽENNETA

Mekkom je vladalo veliko uzbuđenje. Napokon, završena je bila izgradnja Kabe i sada je predstojalo još samo da joj se na ćošku ugradi sveti kamen iz Dženneta zvani Hadžerul-esved. Ali oko ovoga, plemena se nikako nisu mogla složiti. Svako pleme smatralo je da je njihov prvak najpozvaniji i da njemu pripada čast podići kamen na predviđeno mjesto. Nastala je velika zbrka i galama. U jednom trenutku radnici predložiše da oni postave kamen, što okupljeni odmah odbiše. Odjednom, jedan starac, vidjevši da ovo neće završiti dobrim, povika:

"Ljudi, poslušajte me! Hajmo između sebe odabrati sudiju, kako bi ova naša stvar okončala mirnim putem! I neka kamen postavi onaj kojeg taj sudija odredi! Predlažem da za sudiju odredimo onoga koji se prvi pojavi na ulaznim vratima."

Svi prihvatiše ovaj starčev prijedlog. Smiriše se i svoje radoznale poglede usmjeriše prema ulazu pitavši se u sebi: "Ko li će biti taj koji prvi uđe?"

Ubrzo, u daljini ugledaše osobu koja se kretala prema ulazu. Uzbuđenje je bilo na vrhuncu. Ko li je taj očekivani sudija? Svima se ukaza osmijeh na licu kada u dolazećoj osobi prepoznaše

Muhammeda, jer su ga svi mnogo voljeli. Sami Gospodar ga je poslao. Svi su bili sretni. Uzvikivali su skoro u isti glas:

"Dolazi Muhammed Emin! On je između nas od najvećeg povjerenja! Poštivat ćemo njegovu odluku!"

Muhammed im, svojim nasmijanim licem, uputi selam. Ništa nije znao o ovim zbivanjima pošto je posljednjih dana boravio izvan Mekke. Objasnili su mu cjelokupnu situaciju, a iza toga on od njih zatraži da mu donesu jedan pokrivač. Odmah to učiniše. Muhammed ga uze i prostre na zemlju, a na sredinu stavi Hadžerul-esved. Prisutni su u čudu sve to posmatrali. Muhammed sada zapovijedi da svaki plemenski prvak uhvati za jedan kraj pokrivača i svi zajedno u zrak podignu kamen. Oni to tako učiniše. Onda Muhammed prihvati kamen i smjesti ga na predviđeno mjesto. Na ovaj način svi istovremeno učestvovaše u postavljanju kamena i nastali problem bî riješen. Svi su bili zadovoljni.

Od tog dana pa sve do danas stoji Hadžerul-esved na istome mjestu gdje ga je Muhammed (s.a.v.s.) postavio. Posjetioci ga, prilikom obilaska Kabe, dotiču rukama. On ih podsjeća na Muhammeda (s.a.v.s.) i zato mu nazivaju selam. Oni što su ga imali prilike poljubiti i pomirisati, kažu da i sada prelijepo miriše...

50. DAN

SUNCE SE POJAVILO U TAMNOJ NOĆI

Muhammed je imao četrdeset godina. Puno toga je vidio. Stekao je mnoga iskustva. Veoma ga je brinulo ponašanje ljudi. Mučila ga je nepravda, pogrešna vjerovanja i neprijateljstva koja su vladala na svijetu. Posljednjih dana digao je ruke od svega i uobičajio da bude sam. Odlazio je na brdo Nur u blizini Mekke. U pećini Hira duboko je razmišljao. Ponekad bi dolazila njegova supruga Hatidža i donosila mu hranu i piće.

Muhammed se osamio nekoliko dana u pećini Hira. Potpuno sâm i ispunjen mirom predao se Allahu (dž.š.). Ta noć bila je posebna! Sve je bilo tiho. Sve ptice su utihnule, sva živa bića zadržala su dah. Ni vjetar čak nije puhao, ni lišće se nije micalo. Kao da je sve što postoji osjetilo da će se nešto desiti. Bio je to ponedjeljak. Rana zora.

U pećini je iznenada bljesnula svjetlost. Bila je poput munje. Čak i najmračniji ćoškovi pećine bili su osvijetljeni njome. Uokolo se proširio divan miris. U tome

momentu pojavio se melek u ljudskom liku. Bio je to Džebrail. On je jedan od četiri velika meleka. U blještavoj svjetlosti obratio se Muhammedu: "Uči!"

Muhammed nije znao šta ga je snašlo, pa se silno zbunio. Veoma čudno! Strah i jeza prošli su mu kroz kosti. Veliko čudo! Sve se desilo tako iznenada. Muhammed je jedva izustio: "Ja ne znam čitati."

Melek ga je snažno zagrlio, stegao ga, a zatim ga pustio. Opet mu se obrati: "Uči!"

"Ne znam čitati", tiho prozbori Muhammed.

Melek ga ponovo zagrli. Dobro ga stegnu, a potom ga pusti. Opet mu se obrati:

"Uči!"

"Ne znam čitati. Reci šta da učim!", reče Muhammed.

Nakon toga melek Džebrail mu prouči ajete koje je poslao Uzvišeni Allah:

"Čitaj u ime tvoga Gospodara koji stvara, stvara čovjeka od zametka. Čitaj, plemenit je Gospodar tvoj, koji poučava peru!" [2]

Muhammed je bio uzbuđen i preplašen. Spušteni su mu ajeti iz Kur'ana. On je ponovio onako kako je melek proučio. Ono čemu ga je melek podučio duboko se urezalo u njegovo pamćenje, srce i jezik.

Tada mu je povjereno poslanstvo od Allaha (dž.š.).

Predvodnik čovječanstva kojeg su ljudi odavno očekivali preuzeo je svoju dužnost. Na ovaj način nepravda će biti dokinuta. On će ljudima pokazati puteve beskrajne sreće.

Muhammed je postao Božiji poslanik! Obistinili su se znakovi koji su do tog dana postojali kod njega. Sva živa bića bila su ispunjena srećom i radosnim nagovještajem tog trenutka. Kao da je sve živo što postoji na svome jeziku govorilo: "Selam, o, Muhammede! Selam, o, Džebraile! Selam kur'anskim ajetima!"

2 Kur'an, XCVI (Sura: Al-'Alaq), 1-4.

51. DAN

SVE ŠTO POSTOJI NAZIVALO MU JE SELAM

Dok se Mekka kupala u sunčevoj svjetlosti, Muhammed (s.a.v.s.) izišao je iz pećine. Neka slatka strepnja uzdrmavala mu je čitavo tijelo. Drhtao je od uzbuđenja, straha i radosti. Dok je silazio sa planine Svjetlosti i išao prema Mekki, sve što postoji nazivalo mu je selam. Tog jutra planina, kamenje, drveće i trava govorili su: "Neka je Božiji spas na Poslanika! Selam tebi, o, Božiji poslaniče!"

Šta se to dešava? Sve što postoji govori i slavi njegovo poslanstvo. Poslanik je bio zbunjen zbog onog što je vidio i onog što je čuo. Odjednom začu glas sa neba. Podiže glavu i pogleda u tom pravcu. Ovog puta mu se Džebrail ukazao u liku meleka. Ljepota i svjetlost u kojima se pojavio Melek objave prekrila je cijeli horizont. Obrati se Poslaniku: "Muhammede, ti si Božiji poslanik, a ja sam melek Džebrail."

Nakon ovih riječi melek brzo nestade. Muhammed (s.a.v.s.) hitro siđe sa planine. Odmah ode svojoj kući. Hatidža ga nije očekivala tako rano. Veoma se zbunila kada ga je vidjela tako zabrinutog i uplašenog. Željela je znati razlog tome, ali Muhammed (s.a.v.s.) nije mogao govoriti. Drhtao je kao list na vjetru. Nije ga željela mučiti pitanjima u tome momentu. Muhammed (s.a.v.s.) je ponavljao: "Pokrij me! Pokrij me!"

Hatidža ga je odvela u postelju i pokrila. Muhammed (s.a.v.s.) se jedno vrijeme odmarao. Nakon što je došao sebi, ustao je iz postelje i ispričao Hatidži šta se desilo. Poslije priče o tim događajima reče Hatidži: "Bojim se, Hatidža! Plašim se da mi se nije šta dogodilo!"

Hatidža ga je smirivala riječima: "Nemaš se čega plašiti! Nemoj biti toliko tužan! Allah nikada neće postidjeti Svoga voljenog roba kao što si ti."

Muhammedu (s.a.v.s.) povjeren je veliki zadatak. Zato je bilo normalno da osjeća strah. Kada je vidjela da ga je smirila, Hatidža je nastavila govoriti: "Ti uvijek govoriš istinu. Brineš se o svojoj rodbini. Svi imaju povjerenja u tebe. Uvijek se lijepo odnosiš prema rodbini. Pomažeš siromašne. Štitiš siročad. Uvijek si dobar prema svima. Nadam se da si ti Božiji poslanik koji se očekuje."

Muhammed (s.a.v.s.) se smirio. Uz podršku koju je dobio od supruge osjećao se puno bolje.

52. DAN

SUNCE JE VEĆ ODAVNO IZIŠLO

U Mekki je vladala radost, nada i uzbuđenje. Nastupio je trenutak koji je Hatidža (r.a.) godinama čekala. Ona je znala da će njezin suprug biti Božiji poslanik. Razmišljala je kome prvo da saopći ovu vijest. Na um joj je pao učeni rođak po imenu Vereka. Vereka je bio veoma star. Nije vidio, ali je još uvijek bio sposoban da na ispravan način protumači događaje. Otišla je kod njega sa Muhammedom (s.a.v.s.). Ovako veliku tajnu mogli su podijeliti samo sa učenjakom kao što je on. Muhammed (s.a.v.s.) je ispričao šta mu se desilo.

Na licu ovog učenog čovjeka ukaza se duboka sreća. Nakon što je Muhammed (s.a.v.s.) završio priču, Vereka mu reče: “Taj melek što si ga vidio je Džebrail. A ti si Božiji poslanik!”

Smirile su ga riječi koje je čuo od tog učenog čovjeka. Vereka je govorio na osnovu znanja kojeg je stekao čitajući knjige. Govorio je: “Kamo sreće da sam mlad u vrijeme kada budeš pozivao narod u novu vjeru! Šteta što neću biti živ kada te ljudi protjeraju iz Mekke, pa da ti mogu biti od pomoći!”

Muhammed (s.a.v.s.) je bio zbunjen, pa je upitao “Zašto će me ljudi progoniti?”

Vereka je učeno odgovorio: “Uvijek postoje loši ljudi. Loše će se ponašati prema tebi i govorit će ti da si čarobnjak. Istjerat će te iz Mekke! Ako tada budem živ, pomoći ću ti.”

Do tada je na svijet došlo mnogo poslanika. Saopćavali su ljudima da Allah (dž.š.) postoji, da je jedan. Pozivali su ljude na pravi put i skretali ih sa stranputice. Svi raniji poslanici najavili su radosnu vijest o dolasku Muhammeda (s.a.v.s.).

I eto, taj dan je konačno došao!

Vereka je bio posebno sretan. Nageo se i poljubio Muhammeda (s.a.v.s.) u čelo. Na ovaj način pokazao je koliko je sretan što je upoznao posljednjeg Božijeg poslanika.

53. DAN

DŽEBRAILOV PONOVNI DOLAZAK

Poslanik (s.a.v.s.) je primio zadatak da kaže "ne" nepravdi i zlu koji su činjeni na zemlji. Zato je tamu trebao učiniti svjetlom. Da je htio, mogao je živjeti u bogatstvu i luksuzu. Imao je dobar posao i suprugu koja mu je pomagala. Bio je imućan, ugledan i pametan, ali je on sve to želio koristiti na Allahovom Putu.

Bio je jedan od prvih dana njegovog poslanstva. Dok je išao putem, iznenada začu neki glas. Dolazio je sa neba. Bio je to veoma prijatan glas. Uperio je pogled u pravcu odakle je glas dolazio.

I vidi ti to: pred njim je stajao melek Džebrail. Bio je toliko lijep i toliko impozantan da je Poslanik zadrhtao i kleknuo na zemlju čim ga je ugledao. Nakon toga je ustao i uputio se kući. Drhtao je baš isto kao i kada je bio na planini. Čim je stigao kući, zovnuo je Hatidžu: "Pokrij me! Pokrij me!"

Upravo u tome momentu Uzvišeni Allah mu je poslao Svoju naredbu preko meleka. Naredba je glasila ovako: "O, ti, pokriveni, ustani i opominji! I Gospodara svoga veličaj! I odjeću svoju očisti! I kumira se kloni!"[3]

3 Kur'an, LXXIV (Sura: Al-Muddattir), 1-5.

54. DAN

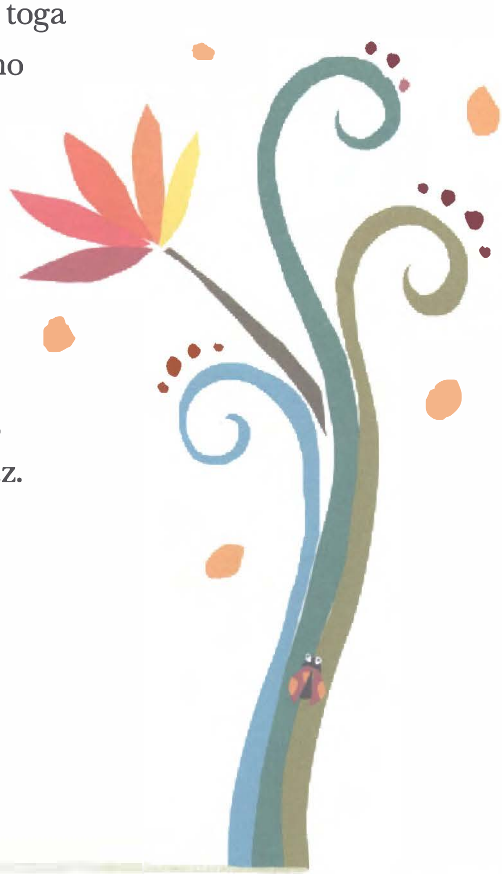
VELIKA RADOST

Muhammed (s.a.v.s.) je do tada krio svoje poslanstvo. Nikome nije govorio o svojoj tajni osim ljudima u koje je imao povjerenje, jer od Allaha (dž.š.) još nije došla naredba da to objavi svim ljudima.

Prvo je pozvao u islam svoju suprugu Hatidžu. Hatidža (r.a.) je i mnogo prije toga vjerovala u Allaha (dž.š.). Odmah je izgovorila Kelime-i šehadet[4]. Tako je postala prva žena muslimanka. Muhammeda (s.a.v.s.) je veoma obradovala podrška koju je dobio od svoje supruge.

Jednoga dana je ponovo bio sa Džebrailom na brdu iznad Mekke. Džebrail je bio u ljudskom obliku i trebao je Muhammeda (s.a.v.s.) naučiti da klanja namaz. Prvo je udario stopalom u busen trave. Iz njega je potekla čista voda. Džebrail je tom vodom uzeo abdest. I Muhammed (s.a.v.s.) je uzeo abdest na način koji je vidio od njega. Veoma je važno da bude čisto tijelo prilikom obavljanja namaza. Nakon toga mu je Džebrail pokazao kako se klanja. Zajedno su obavili namaz. Nakon toga melek je nestao.

Muhammed (s.a.v.s.) je bio veoma radostan. Naučio je klanjati namaz onako kako je to želio Allah (dž.š.). Sav ushićen vratio se kući. Hz. Hatidžu je naučio onome što je on naučio. Zajedno su klanjali prvi namaz. U njihovim srcima vladala je bezgranična sreća, jer je bilo veoma, veoma prijatno klanjati namaz.

4 Kelime-i šehadet: "Ešhedu en lā ilahe illallah ve ešhedu enne Muhemmeden abduhu ve resuluhu" – što u prijevodu znači: "Svjedočim da nema drugog Boga osim Allaha i da je Muhammed Božiji rob i poslanik."

55. DAN

ALI – PRVO DIJETE MUSLIMAN

Ali je bio zbilja umiljato dijete. Imao je tada deset godina. Muhammed (s.a.v.s.) je proveo veoma sretne dane sa svojom djecom i sa malim Zejdom.

Ali je u posljednje vrijeme osjetio posebno ushićenje u kući u kojoj je živio. Teta Hatidža je bila veoma radosna. U očima njegovog amidžića Muhammeda (s.a.v.s.), kojeg je volio iskreno, sijala je posebna radost. Razmišljao je mnogo više nego ranije i spavao je manje. Poželio je saznati razlog ovog blagostanja i sreće.

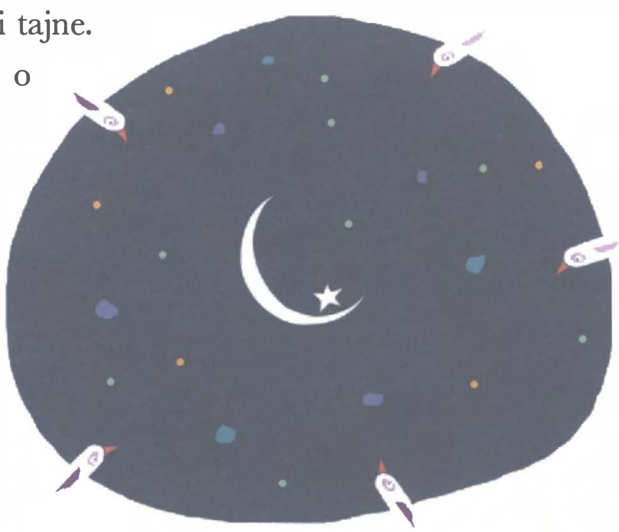
Tog dana susreo se sa nečim što nikada ranije nije vidio. Amidžić Muhammed (s.a.v.s.), kojeg je veoma volio, i amidžinica Hatidža obavljali su namaz. Jedno vrijeme je tako stajao i posmatrao. Kako je ovo nešto divno, pomislio je u sebi Ali. Dalo se jasno vidjeti da su bili posebno sretni zbog onog što su radili. Pažljivo ih je posmatrao i čekao. Kada su završili, upitao ih je: "Šta je to?"

Najbolji od svih ljudi na svijetu, Muhammed (s.a.v.s.), pogleda ga pogledom punim ljubavi. Nakon Hatidže, pozvao je i Alija u islam riječima: "Vidi, Ali, ovo je namaz! Mi se klanjamo Allahu obavljajući namaz. Ja sam poslanik koga je Allah zadužio da poziva ljude u islam. I tebe pozivam da se pokoravaš Allahu."

Nakon što je jedno vrijeme razmišljao, Ali odgovori: "Ovo je nešto što ranije nisam vidio i o čemu ništa nisam čuo. Ne mogu ništa reći dok ne pitam oca."

Pošto još nije bio dobio naredbu od Allaha da ljudima javno obznani vjeru, Poslanik ovako reče Aliju: "Ali, ako hoćeš, učini ono što sam ti rekao! Ako ne želiš, čuvaj kao tajnu ono što si vidio i čuo! Nikome ništa ne govori!"

Ali je bio dječak koji je znao čuvati tajne. Obećao je da nikome neće reći tajnu o poslanstvu. Te večeri neprestano je razmišljao o novoj vjeri u koju ga je pozvao njegov amidžić, te je napokon donio odluku. Čim je svanulo, ushićeno je potrčao prema Poslaniku i rekao: "Allah nikoga nije pitao kada je mene stvarao. Zašto bih ja nekoga pitao da Mu se pokoravam?!" Nakon

toga je izgovorio Kelime-i šehadet. Muhammed (s.a.v.s.) bio je jako radostan. Tako je Ali postao prvo dijete musliman.

56. DAN

DVOJE SRETNE DJECE

Ali i Zejd bili su dvoje najsretnije djece na svijetu, jer su boravili u kući Božijeg poslanika Muhammeda (s.a.v.s.), koji je hvaljen na Zemlji i na nebesima. Nije takva čast bila za svakoga. Poslije Alija, i Zejd je postao musliman. Oni su povjerovali u poslanstvo i živjeli su u sreći što su prva djeca muslimani. Boraveći kod Muhammeda (s.a.v.s.), spoznali su da je islam najljepša vjera na svijetu.

Ali se ni na trenutak nije odvajao od Poslanika. Išao je zajedno sa njim na livade, u brda. Zajedno su obavljali namaz. Ali je veoma uživao u tome.

Alijeva majka je čula da se njezin sin ne odvaja od Poslanika i da se zajedno sa njim klanja Allahu na do sada neviđen način. Veoma je zabrinjavalo kakva li je to vjera islam. Jednog dana reče svome mužu Ebu Talibu: “Slušaj me dobro! Tvoj sin stalno skita sa Muhammedom. Plašim se da mu se što ne desi.”

Ebu Talib je bio veoma razuman čovjek. Krenuo je iz kuće da sazna šta se dešava. Saznao je gdje se nalaze njegov bratić i sin, pa se uputio u tom pravcu. Na jednoj visoravni izvan Mekke, Poslanik i Ali zajedno su klanjali. Ebu Talib ih je dugo posmatrao. Nakon što su završili namaz, prišao im je i upitao ih: “Dragi Muhammede, kakva je to vjera?”

Kao i uvijek, Poslanik je govorio samo istinu: “Dragi amidža, ovo je najljepša vjera, zove se islam. Sada si ti na redu da te pozovem u tu vjeru. Ti si dostojan toga mnogo više od drugih. Okani se klanjanja idolima. Klanjaj se Allahu, koji je jedini Bog!”

Ebu Talib je znao da njegov bratić nikada nije lagao. Jedno vrijeme je

razmišljao. Ako učini ono što mu njegov bratić kaže, šta će mu, onda, reći drugi ljudi. Pošto se ustručavao da kaže ono što stvarno misli, odgovorio je ovako:

"Ja ne mogu napustiti svoju staru vjeru, ali ti nastavi pozivati u novu vjeru. Zaklinjem se da ti niko ne smije nanijeti zlo dokle god sam ja živ!"

Nakon toga se okrenu sinu Aliju i reče:

"Dragi sine, šta ti misliš o svemu ovome?"

"Babo moj dragi", reče Ali, "ja vjerujem u Allaha i Poslanika kojeg je On poslao. Pridržavam se onoga što on kaže. Zajedno sa njim klanjao sam namaz."

"Tebi tako i priliči", reče Ebu Talib. "On tebe poziva na dobro. Uradi što god ti on kaže i ne odvajaj se od njega!"

Ali je bio veoma sretan zbog ovih očevih riječi. Sada mu se srce smirilo.

57. DAN

NAJPOUZDANIJI PRIJATELJ

Poslanik (s.a.v.s.) još nije ljude otvoreno pozivao u islam, ali se od usta do usta proširila vijest o tome da je on donio novu vjeru i da je on poslanik te vjere.

Naš dragi Poslanik imao je jednog dobrog prijatelja koga je mnogo volio i u koga se mogao pouzdati. Ime tog prijatelja bilo je Ebu Bekr. Ovaj čovjek nikada nikoga nije vrijeđao i nikada nije govorio neistinu. Bio je iskren i uvijek nasmijan. Mirio je zavađene. Nije volio mržnju. Kad god bi imali neki problem, stanovnici Mekke bi išli kod njega da se posavjetuju. Najpouzdaniji čovjek nakon Poslanika bio je upravo on.

Ebu Bekr je bio prilično bogat čovjek. Često je odlazio izvan Mekke i obavljao kupovinu. U vrijeme kada je Muhammedu (s.a.v.s.) povjereno poslanstvo, Ebu Bekr je bio van grada. Čim se vratio u grad, došle su mu komšije i rekle: "Priča se da je Muhammed Božiji poslanik. Ne želi da se više klanjamo našim idolima. Mi se nećemo odreći naših idola. Čekali smo da ti dođeš. Idi kod svog prijatelja i uradi što znaš!"

Ebu Bekr je bio veoma zbunjen zbog svega što je čuo. Odmah ustade i ode kod svog prijatelja. Poslanik je s poštovanjem dočekao svog prijatelja. Ebu Bekr mu se uvijek obraćao

nadimkom Ebu Kasim (Kasimov otac). I ovaj put mu se tako obrati:

"Ebu Kasime, je li istina da si ti Božiji poslanik? Navodno ne priznaješ naše idole? Ne vjeruješ u vjeru našeg naroda?"

Poslanik se nasmija, pogleda u svoga prijatelja pa reče:

"Da, Ebu Bekre. Ja sam Božiji poslanik poslan tebi i svim ljudima. Pozivam ljude da vjeruju u jednog Boga, Allaha (dž.š.). Želim da i ti povjeruješ u Allaha (dž.š.)!"

Ebu Bekr uputi pogled pun ljubavi prijatelju koga je iskreno volio. Imao je beskrajno povjerenje u njega. Do toga dana nikada iz njegovih usta nije čuo laž i neistinu. Ako Muhammed (s.a.v.s.) nešto kaže, onda je to sigurno tako. Ne čekajući ni trenutka, reče:

"Ja vjerujem u jednog Allaha i vjerujem da je Muhammed Njegov poslanik."

Muhammed (s.a.v.s.) se veoma obradovao tome. Prijatelj koga je najviše volio postao je musliman. Neizmjerno je zahvaljivao Allahu što mu je podario prijatelja kao što je Ebu Bekr.

Oni koji su bili poslali Ebu Bekra da ubijedi Muhammeda (s.a.v.s.) da odustane od poslanstva, bili su veoma zbunjeni kada su čuli da je i on postao musliman. I drugi čovjek koga su ljudi voljeli i uvažavali postao je musliman.

58. DAN

ISLAM – NAJLJEPŠA VJERA

Postepeno se širio krug ljudi koji su povjerovali u poslanstvo. Hz. Ebu Bekr pričao je muškarcima o islamu i o tome da je Muhammed (s.a.v.s.) Allahov poslanik. Hatidža je pričala ženama, a Ali i Zejd su pričali djeci. Ljudi su veoma zavoljeli tu vjeru. Bila je to bratska vjera. Ta vjera svakog muslimana smatra svojim bratom. To se svima sviđalo. Prema toj vjeri, svi trebaju živjeti tako da ne vrijeđaju i ne rastužuju jedni druge.

U novoj vjeri svi su imali pravo slobode, bilo da se radi o ženama, djeci, omladini ili robovima... U toj vjeri nije dozvoljeno zlostavljati čak ni životinje. Starijima se iskazuje posebna pažnja, a djeci mnogo ljubavi... Kako je samo lijepa ta vjera! Islam je zahtijevao da se robovima dā sloboda, da se iskazuje poštovanje ženama, a saosjećanje prema djeci.

Kao i u svako vrijeme, i tada su postojali zli ljudi koji su se ružno odnosili prema siromašnima i isključivali iz društva nemoćne. Siromašne su prodavali bogatima kao roblje. Robovi su živjeli onako kako su im njihove gazde dozvoljavale.

Uzvišeni Allah želio je da svi ljudi uživaju ljubav i poštovanje. Za tu dužnost odredili su Muhammeda (s.a.v.s.). Svi moraju znati da je islam vjera ljubavi, mira i bratstva, te da islam zastupa jednakost među ljudima. Naš dragi Poslanik naporno je radio na tome.

59. DAN

ROB BILAL POSTAJE MUSLIMAN

Bilal je bio crni rob. Veoma je volio našeg Poslanika (s.a.v.s.). Kada je čuo da je postao Božiji poslanik, odmah je povjerovao i postao musliman.

Brzo širenje nove vjere veoma je zabrinjavalo zlobne ljude. Sastali su se kod svojih idola. Dugo su razgovarali i raspravljali o ovom problemu. Na kraju su odlučili da čine zlo svima onima koji su povjerovali Poslaniku.

Bilalov gazda se također klanjao idolima. Bio je veoma nemilosrdan. Saznao je da je Bilal postao musliman. Prvo mu nije dao vodu i hranu kako bi ga prisilio da napusti islam, ali Bilal nije odustajao. Nakon toga mu gazda priveza konopac oko tijela i poče ga vući naokolo. Bilal je toliko volio svoga Gospodara Allaha i Njegovog Poslanika da je izdržao i ta mučenja. Nije odustajao od svog vjerovanja. Njegov gazda je bio veoma srdit.

Jednog popodneva povali ga na užareni pijesak i na stomak mu stavi ogroman kamen. Nakon toga mu naredi: "Reci: 'Ne vjerujem da je Muhammed Božiji poslanik! Vjerujem u idole, a ne u Allaha!'"

Bilal je stenjao od bolova i ovako govorio: "Allah je jedan! Muhammed je Njegov poslanik."

Upravo u tome momentu tuda je prolazio Ebu Bekr. Bio je izbezumljen kada je vidio Bilala kako jauče ispod užarene stijene. Odmah je otišao do njegovoga gazde i rekao mu:

"Zar se nimalo ne bojiš Allaha? Do kada ćeš ovako mučiti tog jadnika?"

"Ako želiš da ga spasiš, možeš ga otkupiti od mene."

"Šta želiš za Bilalovo oslobođenje?", upita Ebu Bekr.

"Tri roba i tovar para."

"Sve ću ti dati."

Nakon toga skinu stijenu sa Bilala.

Zajedno su otišli kod Božijeg Poslanika. Poslanik zagrli Bilala koji je pretrpio toliko mnogo patnje zbog svog vjerovanja. Nakon toga se okrenu Ebu Bekru i upita ga:

"Je li on sada tvoj rob?"

"Ne, ja sam ga pustio da slobodno živi!"

Poslanik radosno pogleda Bilala. Niko nije bio sretniji od Bilala u tome momentu. U narednim danima Poslanik će povjeriti veoma važan zadatak Bilalu.

Bilal, koji je imao prelijep glas, bit će prva osoba koja će proučiti ezan da bi pozvao muslimane na namaz.

60. DAN

DESET AMIDŽA I ŠEST TETKI

Kur'anske naredbe imaju veoma lijep smisao. Pozivaju ljude na dobročinstvo i ljepotu. Obećavaju im Džennet. Obznanjuju ljepote koje je Allah (dž.š.) stvorio na budućem svijetu. Govore nam koliko mnogo nas Allah voli.

Poslanik (s.a.v.s.) je bio nestrpljiv da sve to obznani ljudima, ali nije bilo nimalo lahko pozivati ljude u novu vjeru. Sigurno je da će biti onih koji će se protiviti tome. Zato je bilo potrebno snažno jedinstvo.

U to vrijeme važilo je pravilo da se ne smije zlostavljati onaj ko ima jaku porodicu koja ga podržava. Naš Poslanik imao je tačno deset amidža. Neki od njih su bili nemilosrdni. Nisu ih zanimala nikakva objašnjenja. Govorili su ružne riječi i radili loše stvari. Glavni među tom grupom loših ljudi bio je njegov amidža Ebu Leheb. Ebu Leheb nije znao šta je to ljubav.

Nije znao ni šta su dobrota i dobročinstvo. Njega nisu zanimale lijepe riječi. Kao da mu je srce bilo od kamena.

Naš Poslanik imao je i amidže koji su bili dobri. Jedan on njih zvao se Abbas. Bio je veoma prisan sa njim. Bili su i približno istih godina. Zajedno su rasli. Abbas je veoma volio Poslanika.

Osim Abbasa, Ebu Talib i Hamza su gajili posebnu ljubav prema svome bratiću. Nisu željeli da mu se nanese ikakvo zlo, čak ni pramenu njegove kose. Čuvali su ga kao oči u glavi i bdjeli nad njim. I tetke su ga pazile kao kap vode na dlanu. Imale su povjerenja u njega.

Deset amidža i šest tetki! Ali ko će od njih biti uz njega?

61. DAN

DOBRI LJUDI ŽURE NAJBOLJEM ČOVJEKU

Poslanik (s.a.v.s.) je neprestano nastojao obznaniti ljudima naredbe koje je primao od Allaha (dž.š.). Najbolji pomagač u tome bio mu je prijatelj Ebu Bekr.

Ebu Bekr je imao prijatelja koji se zvao Osman. Osman je bio veoma stidan. Lijepo je govorio i bio je nasmijanog lica. Uz to je bio i darežljiv. Ebu Bekr je govorio Osmanu o novoj vjeri koju širi Poslanik. Objašnjavao mu je ljepote islama. Bilo mu je stalo da i Osman postane musliman. Jednog dana zajedno dođoše kod Poslanika. Allahov Poslanik se upozna sa nasmiješenim Osmanom, pa mu reče:

"Allahova najljepša kuća je Džennet. Ja sam poslanik koji je poslan da o tome obavijestim tebe i sve ostale ljude."

Osmana veoma dirnuše te riječi. Odmah prouči Kelime-i šehadet i postade musliman. Nakon toga ispričao je jedan san koji je usnio: "Jedno vrijeme nakon toga nisam išao izvan Mekke. Odmarao sam se na putu i začuo sam neki glas dok sam drijemao. Taj glas je govorio: 'O, ljudi, probudite se! Poslanstvo od Allaha spušteno je u Mekku. A poslanik je Ahmed!' Ništa nisam shvatio. Sada kada sam došao ovdje, shvatio sam da si ti taj poslanik."

Osman je doživio veliku radost. Kao da je sasvim slučajno pronašao riznicu punu blaga. Um, srce i duša bili su mu ispunjeni ljubavlju prema novoj vjeri i Poslaniku. Dani su mu prolazili u sreći i miru.

Njegov amidža, koji je čuo da je postao musliman, bio je veoma ljut na njega. Jedan dan je zavezao Osmana za stub i rekao mu:

"Znači, i ti si napustio naše idole i obožavaš Allaha?! Vjeruješ onome što Muhammed priča, zar ne? Neću te pustiti dok se ne odrekneš islama i ne pokloniš se našim kipovima!"

Hz. Osman je bio veoma hrabar. Niko ga nije mogao natjerati da odustane od posla u koji je vjerovao. Hitro odgovori svome amidži:

"Tako mi Allaha, ja se neću odreći vjerovanja u jednog Boga!"

Nakon što je vidio da Osman neće odustati unatoč prijetnjama, amidža ga pusti.

Hz. Osman se nije odvajao od Poslanika. Postavio je sebi cilj da, učeći Kur'an napamet, postane hafiz. I Poslanik je veoma volio Osmana. Posebno ga je radovalo što je musliman postao onaj koji je tako učtiv i dobre naravi.

Hz. Osman bio je toliko učtiv i dobrog morala da ni sa kim nije govorio gledajući ga pravo u oči. Poslanik je ovog dobrog čovjeka oženio sa svojom kćerkom Rukijom. Bili su veoma sretni u braku. Hz. Osman je jednim gestom osvojio dvije vrijedne riznice. Bio je počašćen time da bude pripadnik islama i zet Poslanika. Ovo je sreća koja se teško postiže. Na svakome mjestu želio je obznaniti ljepote Kur'ana. Od sada je uz Poslanika kao posebno dobra osoba bio i Osman.

Već ranije su uz Poslanika stali Ebu Bekr i Alija.

62. DAN

NAJLJEPŠE IME

Postepeno se širio krug ljudi oko Poslanika (s.a.v.s.). Voljeli su ga i poštovali. Jedan od ljudi koji je živio u to vrijeme bio je i Abdul-Amr. On je bio blizak prijatelj Ebu Bekra. Ebu Bekr ga je upoznao sa Poslanikom i sa islamom. Abdul-Amr se nije želio ni na trenutak odvojiti od našeg Poslanika. Svaka riječ koju je čuo od Poslanika, za njega je bila posebno važna.

Poslanik je želio da muslimani imaju lijepa imena. Nije mu se sviđalo Abdul-Amrovo ime, jer je to ime značilo Amrov rob. A Amr je, opet, bilo ime čovjeka. Kako čovjek može biti rob drugog čovjeka? Čovjek može biti samo Allahov rob!

Zato je naš dragi Poslanik želio da Abdul-Amr promijeni ime. Objasnio mu je razlog. Ni njemu se to ime nije sviđalo. Stoga mu je Poslanik dao ime Abdurrahman. To znači *rob Milostivog,* a Milostivi je jedno od Allahovih lijepih imena. To je Njegovo ime koje iskazuje Njegovu ljubav prema stvorenjima koja je stvorio. Abdurrahmanu se posebno dopalo novo ime. Pogledom punim zahvalnosti gledao je u ozareno lice Poslanika. Sa novom vjerom i novim imenom on je bio sasvim druga osoba.

63. DAN

JANJE KOJE MU JE DALO MLIJEKO

Ovce i janjad pasli su na cvjetnim livadama. Nadgledao ih je Abdullah bin Mesud. Abdullah je zašao daleko u polje kako bi se janjad dobro napasla. Tuda su naišli Poslanik (s.a.v.s.) i Ebu Bekr. Nazvali su selam Abdullahu. Ebu Bekr ga upita:

"Ima li mlijeka za nas?"

"Ovo nisu moje ovce", reče Abdullah, "zato vam ne mogu dati."

Na to Poslanik upita:

"Ima li među stadom neko malo janje koje još ne daje mlijeko?"

Abdullah dotjera jedno sasvim malo janje. Poslanik pomilova janjetovu kovrdžavu vunu. Nakon toga spusti svoju ruku na njegovo malo vime i prouči dovu. Abdullahove oči gotovo da su iskočile od iznenađenja, jer je iz vimena malog janjeta teklo mlijeko. Ebu Bekr dotrča i donese posudu. Posuda se napunila i obojica su se napili mlijeka. Nakon toga Poslanik naredi janjetu:

"Neka mlijeko prestane!"

Poslije tih riječi iz janjetovog vimena prestade teći mlijeko. Bilo je bez mlijeka kao što je bilo i prije te situacije. Zahvališe se Abdullahu i udaljiše se od njega, a Abdullah je ostao u čudu zbog onog što je vidio.

Prošlo je nekoliko dana od tada, ali Abdullah nikako nije mogao da zaboravi taj događaj. Nije više mogao izdržati, te je pitao mnoge ljude dok nije našao Poslanika. Došao je kod njega. Poslanik ga je zagrlio. Nakon toga pozvao ga je da primi islam. Abullah je i prije tog poziva bio donio odluku da će primiti islam. Nije čekao ni sekunde i odmah je primio islam. Naučio je od Poslanika kako se uči Kur'an. Odlučio je da će naučiti Kur'an napamet i postati hafiz. Najljepšu sreću našao je uz Poslanika. Zato je bio veoma radostan.

64.
DAN

LJEPOTE SELAMA

Uzvišeni Allah je često slao selam Poslaniku (s.a.v.s.). Kada god bi došao, melek Džebrail prenosio je Poslaniku selam od Allaha (dž.š.).

Jedne prilike pored Poslanika bila je njegova supruga Hatidža (r.a.). Došao je melek Džebrail. Hatidža ga nije vidjela, ali ga je vidio Poslanik. Nakon što je Džebrail otišao, Poslanik reče Hatidži: "O, Hatidža, Džebrail je prenio selam od Uzvišenog Allaha za tebe!"

Hatidža samo što nije poletjela od radosti: Uzvišeni Vladar svjetova joj je poslao selam! To znači da je Allah (dž.š.) voli! To znači da mu ona još više treba biti pokorna! Oči su joj sijale od radosti. Ona je odgovorila na ovaj najljepši pozdrav i zahvalila se Allahu (dž.š).

Naš dragi Poslanik širio je selam među ljudima, jer je Uzvišeni Allah želio da se Njegovi robovi pozdravljaju pozdravom mira i ljubavi.

Oni koji do toga dana čak nisu ni znali šta znači pozdrav, nakon ovog

događaja pozdravljali su jedni druge riječima "Es-Selamu alejkum" kad god bi se susreli. Značenje tog pozdrava je: "Mir i spas na tebe i dvojici meleka koje nosiš na svojim ramenima." Druga osoba bi odgovorila: "Alejkumu selam", što znači: "Neka je mir i spas i na tebe i tvoje meleke."

Znači da pozdravljanje riječima "Selamun alejkum" predstavlja dobrotu. Pozdravljanje tim riječima znači: ljubav, mir, bratstvo i ljepotu. Zato je to pozdravljanje izuzetno važno za muslimane.

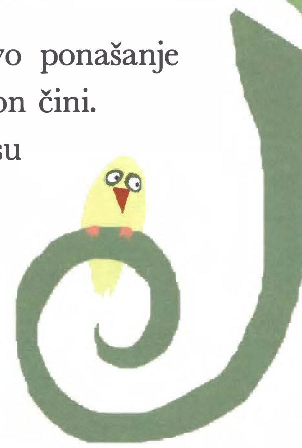
Oni koji ne znaju ljepote ovog islamskog pozdrava ne razumiju ni šta on znači. A oni koji znaju, šire ovaj pozdrav svuda. Kad god se sastanu dva muslimana, jedan drugog pozdravljaju islamskim pozdravom. Na ovaj način upućuju dovu jedan za drugog i izražavaju prisnost.

65. DAN

LJEPOTE BISMILLE

Uzvišeni Allah podario je ljudima da sa planina teče pitka voda, a na grane drveća postavio je ukusno voće. Svijet je učinio ugodnim boravištem za ljude. Dao je toliko mnogo lijepih stvari ljudima da se sve ne mogu ni nabrojati. Zauzvrat, za sve te blagodati koje nam je podario, Allah (dž.š.) traži samo da Ga se sjećamo. Zato je naš Poslanik (s.a.v.s.) stalno spominjao Allaha (dž.š.). Zahvaljivao Mu se u svakoj prilici za svaku blagodat koju je podario čovječanstvu.

On se pri svakom poslu prisjećao Allaha (dž.š.). Nijedan posao nije započinjao dok ne bi spomenuo Allahovo ime. Kada bi započinjao neki posao, rekao bi: "Bismillah." Nije stavljao zalogaj u usta dok ne bi rekao "Bismillah". Nije pio ni gutljaj vode dok ne bi proučio "Bismillah". Svakog jutra bi ustajao iz postelje izgovarajući "Bismillah". Kada bi izlazio iz kuće i kada bi se ponovo vraćao nazad u nju, učio bi "Bismillah". On svoga Stvoritelja nije zaboravljao ni na trenutak. Osjećao je posebnu sreću kada bi spominjao Allahovo ime, te je želio da i drugi muslimani to čine. Zato što je Uzvišeni Allah vlasnik svake stvari. On je Taj koji sve daje. On je Taj koji nas stalno nadgleda. On je Taj koji zna koliko puta udahnemo. Zato je potrebno da spominjemo Njegovo ime i da Mu zahvaljujemo.

Naš Poslanik najbolji je primjer i uzor ljudima. Njegovo ponašanje veoma je utjecalo na druge ljude, pa su i oni činili ono što on čini. Nisu jeli dok ne bi proučili Bismillu, nisu ni pili vodu dok nisu proučili. Nisu lijegali na spavanje i izlazili u šetnju dok nisu proučili Bismillu.

Tako su oni koji su prihvatali islam za veoma kratko vrijeme postali razumni, odmjereni i dostojanstveni ljudi. Uvijek su se zahvaljivali Allahu (dž.š.). Naučili su da se zahvaljuju i jedni drugima, jer izražavanje zahvalnosti znači da si svjestan dobrote koja ti je učinjena. Spominjanje Allahovog imena i izražavanje zahvalnosti Njemu predstavlja najljepšu sreću.

66. DAN

PRVI POZIV

Od uha do uha, među ljudima se proširi priča da je Muhammed (s.a.v.s.) postao Božiji poslanik. Svakog dana se povećavao broj onih koji su vjerovali u njegovo poslanstvo, ali je još sve bilo tajno. Poslanik još nije bio dobio dozvolu da otvoreno poziva ljude u islam. Jednog dana melek Džebrail prenio je ovu naredbu: "Prvo pozovi svoju rodbinu!"

Konačno je došla očekivana naredba. Došlo je vrijeme da Muhammed (s.a.v.s.) javno obznani svoje poslanstvo. Pozvao je hz. Aliju i rekao mu:

"Uzvišeni Allah mi je naredio da počnem pozivati u vjeru najprije svoje bližnje. Ali, kada god im počnem govoriti o tome, oni me optužuju za stvari koje mi se ne sviđaju."

Hz. Alija je potvrdio da je ta konstatacija ispravna, jer je zbilja težak posao pozivati ljude u vjeru. Nakon toga je Poslanik nastavio govoriti:

"Napravi jelo od mesa samo za jednu osobu i pripremi samo jednu šolju mlijeka! Pozovi moju rodbinu! Večeras ću ih pozvati u islam."

Hz. Alija je bio veoma uzbuđen. Uradio je ono što mu je bilo rečeno. Napravio je jelo sa mesom samo za jednu osobu i nalio je samo jednu šolju mlijeka. Nakon toga pozvao je svu rodbinu. Došlo je četrdeset i pet osoba. Hz. Alija je postavio večeru. Kako da bude dovoljan jedan sahan hrane za toliko ljudi? Allahov Poslanik prouči Bismillu i poče jesti. Nakon toga počeše i gosti jesti. U tome momentu desi se jedno od Poslanikovih nadnaravnih svojstava (mudžiza). Samo jedan sahan hrane i šolja mlijeka bilo je dovoljno za četrdeset i pet osoba. Svi su bili siti. Ebu

Lehebu, koji je bio svjedok ovoga, samo što oči nisu iskočile od iznenađenja. Nije mogao vjerovati u ono što se desilo. Zar je njegov bratić zbilja novi poslanik? Pošto je znao da i drugi misle isto, rekao je: "Domaćin vas je opčarao!"

Gosti su ustali i jedan po jedan napuštali kuću. Zbog ovakvog Ebu Lehebovog ponašanja, Poslanik nije ni mogao ljude pozvati u islam, ali se nije razočarao. Narednog dana ponovo je spremio ručak na isti način i pozvao ih. Svi su ponovo došli. Nakon jela, Poslanik im reče:

"Dobar čovjek ne laže. Ja nikada ne lažem. Želim vas obavijestiti da je Allah jedan i jedini. Pozivam vas da se pokoravate Allahu. Ja sam Njegov poslanik. Poslan sam da vam prenesem Njegove naredbe. Allah mi je dao poslanstvo i od vas tražim da me podržite u tome."

Niko nije progovorio ni riječi. Svi su šutjeli i spustili glave. Onda ustade Alija, koji je tada imao dvanaest-trinaest godina, te reče: "Ja ću ti biti podrška, Poslaniče!"

Njegove amidže se nasmijaše. Kako može biti ovako hrabro jedno dijete! Poslanikovim tetkama dopao se ovaj poziv u vjeru, jer su znale da njihov bratić, koji je rastao kod njih, nikada nije lagao, čak ni kada je bio dijete. Ako on nešto kaže, onda je to sigurno tako. Udaljile su se sa tog mjesta upućujući mu poglede koji su izražavali pažnju i ljubav. Ebu Leheb je bio veoma zbunjen. Bilo je jasno da će on biti protiv svega ovoga do posljednjeg daha. Kako su se prisutni razilazili, njegov bijes je sve više plamtio.

67. DAN

MUHAMMED (A.S.) NA BRDU SAFA

Nakon što je pozvao svoju rodbinu, Poslaniku (s.a.v.s.) je došla naredba od Allaha (dž.š.) da obznani svim ljudima svoje poslanstvo. Sada je trebao sve ljude otvoreno pozivati u islam.

Kada bi se desilo nešto važno u Mekki, osoba koja je trebala prenijeti vijest popela bi se na brdo Safa i odatle bi se obratila narodu. I tog dana, jedan čovjek popeo se na brdo Safa i obratio se narodu:

"O, Kurejševići, dođite i okupite se! Imam važnu vijest za vas."

Ljudi su odmah pohrlili prema tome mjestu. Ko li je bio taj čovjek na brdu Safa? Šta li im je htio reći? Da slučajno neprijatelj ne napada?! Je li to izbio rat?! Svi su znatiželjno požurili tamo. Ubrzo se oko brda Safa okupila velika masa

ljudi. Osoba koja je stajala na brdu bio je neko koga je narod volio i u koga je imao povjerenje. Svi su u čudu pitali:

"Zašto li nas je Muhammed pozvao ovamo?"

Među tim zbunjenim pogledima začuo se umilni glas Allahovog Poslanika:

"Kada bih vam rekao da je iza brda neprijateljska vojska i da će vas ubrzo napasti, da li biste mi povjerovali?"

Oni do tada nikada nisu čuli ni jednu laž od njega. Svi su uglas rekli:

"Naravno da bismo ti povjerovali. Ti uvijek govoriš istinu. Ti nisi lažov."

"Ako je tako", reče Poslanik, "onda poslušajte šta ću vam reći. Bog je jedan! Nema drugog stvoritelja osim Njega. Ja sam Njegov poslanik. Ako prihvatite ono što vam budem govorio, ući ćete u Džennet!"

Nastala je tišina. Tajac. Ovako nešto nisu očekivali. Većina je u dubini svoje duše vjerovala da je istina ono što je Poslanik rekao, ali su mu se neki zli ljudi usprotivili. Glavni među tom protivničkom stranom bio je Ebu Leheb. Oči su mu bile ukočene od iznenađenja. Uzeo je kamen i bacio ga na brdo Safa. Potom je povikao:

"Proklet bio! Zar si nas radi toga zvao?"

Ebu Lehebovo ponašanje je, doista, bilo rastužujuće, ali je Poslanik bio spreman na sve poteškoće, jer je bila velika zadaća koju je preuzeo, a ljudi oko njega ništa nisu znali o tome. Odranije je znao da je njegov amidža Ebu Leheb grub i nemilosrdan čovjek. Poslanik ga je pogledao sa sažaljenjem. Nakon toga, ispunjen mirom što je ljudima rekao istinu da Allah postoji i da je Jedan, udaljio se sa tog mjesta. Tako je bilo na prvom javnom pozivanju u vjeru...

68. DAN

NAJSTRPLJIVIJI POSLANIK

Poslanik je bio duboko zamišljen jer je želio u potpunosti provesti zadatak koji je preuzeo. Svako je trebao znati da je on poslanik.

U to vrijeme izvan Mekke održavao se veliki sajam. Zvao se Ukaz. Održavao se svake godine. Na tom sajmu prodavala se razna trgovačka roba i održavale su se razne zabave i predstave. Te godine bio je prilično posjećen. I

Poslanik (s.a.v.s.) bio je tamo da bi ljudima saopćio istinu. Obratio se narodu:

"O, ljudi, poslušajte me! La ilahe illallah! Recite: 'Nema drugog Boga osim Allaha.' Tako ćete se spasiti!"

Ljudi koji su bili tamo povjerovali su mu. Bili su spremni slijediti njegov poziv, ali postojao je neko ko je u stopu pratio našeg Poslanika. Bio je to Ebu Leheb. Odmah se umiješao među svijet i počeo govoriti:

"Držite se podalje od njega! Klonite ga se!"

Poslanik je bio veoma tužan zbog ovakvog amidžinog ponašanja, ali, kao i mnogo puta ranije, nije učinio ništa osim što ga je sažalijevao. On je bio veoma strpljiv. On je bio poslanik koji je zagovarao ljubav. Dužnost koju je preuzeo do kraja će obavljati na lijep i pristupačan način, jer Uzvišeni Allah traži od ljudi da se klone zla. Ljudi koji čine dobra djela ući će u Džennet. Za one koji budu činili dobro, bit će pripremljena u Džennetu najljepša jela, netaknuto voće i ljepote kakve oči nikada ranije nisu vidjele.

69. DAN

POSLANIK DOBROG SRCA

Naš Poslanik (s.a.v.s.) bio je ozarenog lica. Imao je umilan glas. Na njegovom licu nikada nije nedostajalo osmijeha. Uvijek je govorio samo lijepe riječi. Nikoga nije vrijeđao. Nisu mu se dopadali nasilni, svađalački i zli postupci. Uvijek je ljudima govorio o Allahovom postojanju i o tome da je Allah (dž.š.) jedan. On je bio toliko lijepog ponašanja da je uvijek lijepim uzvraćao onima koji su mu činili zlo. Zahvaljujući tim njegovim lijepim osobinama, postepeno je rastao broj vjernika.

Ali, bili su i ljudi kojima je smetalo to što se oko njega širi krug onih koji ga vole. Među njima su bili Ebu Leheb, njegova supruga Ummu Džemil i njihov sin Utbe. Ta porodica stanovala je odmah do Poslanikove kuće, bili su mu komšije. Činili su mu takva zla kakva razum ne može pojmiti. Gađali su njegovu kuću kamenjem. Njegova amidžinica Ummu Džemil svakoga dana je istresala trnje i žbunje pred njegovu kapiju. Posipala bi trnje svuda gdje je hodao. Poslanik je bio strpljiv prema ovom zlu koje su mu nanosili. Kada bi mu dosadilo, samo bi rekao: "Kakvo je ovo ponašanje? Kakvi su ovo komšijski odnosi?"

I dalje je bio pun ljubavi prema ljudima koji su mu činili tako mnogo zla. Molio je dragog Allaha da njegov amidža i amidžinica nađu pravi put.

70. DAN

LJUDI KOJI SU SE PODSMIJAVALI

Jedan od ozloglašenih neprijatelja Poslanika (s.a.v.s.) i muslimana bio je i Amr, kojem su dali nadimak Ebu Džehel. Pošto su muslimani znali koliko on mrzi islam i Poslanika, dali su mu taj nadimak jer to znači otac neznanja. Bio je, inače, jedan od uglednih ljudi u Mekki.

Ebu Džehel je bio veoma grub i nerazuman čovjek. Puno je volio idole. Sahatima je sjedio ispred njih i molio im se. A idoli su bili neživi. Šta su mogli razumjeti od njegovih molbi? Ebu Džehel je, stvarno, bio krajnje smiješan sa takvim ponašanjem.

Nikako nije mogao prihvatiti postojanje Poslanika. Iako je zbog toga veoma često zapadao u komične situacije, nije krenuo pravim putem.

Jednom je uzeo veliki kamen u ruke. Posvuda je tražio Poslanika i govorio:

"Ako Muhammeda vidim kako čini sedždu, bacit ću mu ovaj kamen na glavu!"

Kamen je bio jako težak. Ebu Džehel ga je jedva podigao sa zemlje. Nosio ga je teturajući tamo-amo. Poslanika je našao kako klanja kod Kabe. Kada je Poslanik pao na sedždu i pošao da ustane, naokolo se proširio divan miris. Posmatrati ga kako obavlja namaz bilo je pravi užitak. Ali se Ebu Džehelu navukao mrak na oči. Zbog svog inata nije mogao vidjeti koliko je Muhammed (s.a.v.s.) veliki čovjek.

Ebu Džehel se uputi prema njemu. U momentu kada Poslanik padne na sedždu, trebao je ispustiti kamen na njegovu glavu, ali se tada desi nešto veoma zanimljivo. Ebu Džehelove ruke su se skamenile, ukočile. Nije mogao micati njima. Kamen mu je ostao tako u rukama. Uzvišeni Allah na ovaj način zaštitio je našeg dragog Poslanika.

Poslanik je mirno klanjao namaz i ustao. Kada je završio, Ebu Džehel je i dalje stajao skamenjen. Oči su mu bile ispunjene užasom. Nakon što je Poslanik napustio to mjesto, Ebu Džehela prestade ukočenost. Zbunjen i prestrašen, spusti kamen na zemlju. Nikako nije razumio šta se dešava.

71. DAN

FATIMINE SUZE

Kaba, koju su još i nazivali Crni biser na Zemlji, bila je veoma radosna jer je Poslanik (s.a.v.s.) pored nje obavljao namaz. Kaba je uz njegov namaz postajala još ljepša.

Više od svakog drugog posla, naš dragi Poslanik volio je klanjati. Smirivalo ga je da bude u Allahovoj blizini. Dok bi klanjao namaz, zaboravljao bi na sve druge stvari. Mislio je na Allaha (dž.š.). Dok je obavljao namaz, nije čuo šta se govori okolo, niti je vidio šta se dešava. Njegovi najsretniji trenuci bili su dok je klanjao.

Toga dana Ebu Džehel i njegovi drugovi opet dođoše kod Kabe. U čudu su gledali kako Poslanik skrušeno, sretno i smireno klanja. Jedan od prisutnih prokomentarisa:

"Vjerovatno je taj namaz, kako ga nazivaju, nešto divno kada Muhammed izgleda tako sretan dok ga obavlja."

Te riječi probudiše ljutnju u Ebu Džehelu, te on skoči na noge i reče svojim drugovima:

"Koji od vas će baciti devinu jetru na njegova leđa dok klanja?"

Jedan od njegovih prijatelja, nepristojnog izgleda, reče:

"Ja ću to učiniti!"

Nakon što to reče, otrča i donese krvavu jetru i iznutricu tek zaklane deve. Poslanik je mirno obavljao namaz i nije znao šta se dešava. Kada je pao na sedždu, onaj čovjek ispusti ono što je imao u rukama na njegova leđa. Ostali su se grohotom smijali.

Oni koji vidješe ovaj ružni prizor odmah odoše kod Poslanikove kćerke Fatime i obavijestiše je šta se desilo:

"Fatima, trči! Opet muče tvog babu kraj Kabe!"

Mala Fatima zabrinuto je trčala prema Kabi. Srce joj je snažno udaralo. Kada se približila Kabi, nije mogla vjerovati onome što je vidjela. Odmah je skinula krvavu iznutricu sa očevih leđa i bacila je na zemlju. Jecala je od plača. Allahov Poslanik je završio namaz i zagrlio svoju kćerku Fatimu. Tiho je govorio:

"Allahu moj, ja ih tebi prepuštam..."

On je uvijek bio strpljiv i razumno je postupao prema onima koji su mu nanosili zlo, jer u njegovom srcu nije bilo nimalo zla. Tražio je da se čini dobro i sâm je tako postupao. Brišući suze svoje drage kćerkice, udaljio se sa tog mjesta.

72. DAN

KADA BI MI DALI SUNCE U DESNU, A MJESEC U LIJEVU RUKU

Jedina želja Poslanika (s.a.v.s.) bila je da ljudi nađu Pravi Put. Zato je strpljivo podnosio sve poteškoće. Bez ikakvog straha ljudima je prenosio zapovijesti koje su dolazile od Allaha (dž.š.). Nije se nimalo ustručavao pred onim ko mu je prijetio.

A onima koji su se klanjali idolima, nikada nije dosadilo da ga uznemiravaju. Svim silama su nastojali da ga rastuže i odvrate od njegove poslaničke zadaće. Kovali su podle planove jedan za drugim.

Tada je među Poslanikovom rodbinom bila samo jedna osoba koja ga je štitila. Bio je to njegov amidža Ebu Talib kod kog je Poslanik rastao i kog je mnogo volio. Ebu Talib je bio mnogo cijenjen i poštovan među narodom. Ljudi su ga voljeli. One koji nisu povjerovali u poslanstvo, ljutilo je što Poslanik obavlja svoj zadatak bez imalo straha. Shvatili su da neće moći izaći nakraj sa njim, pa su se svi okupili i otišli Ebu Talibu. Žalili su mu se na njegovog bratića:

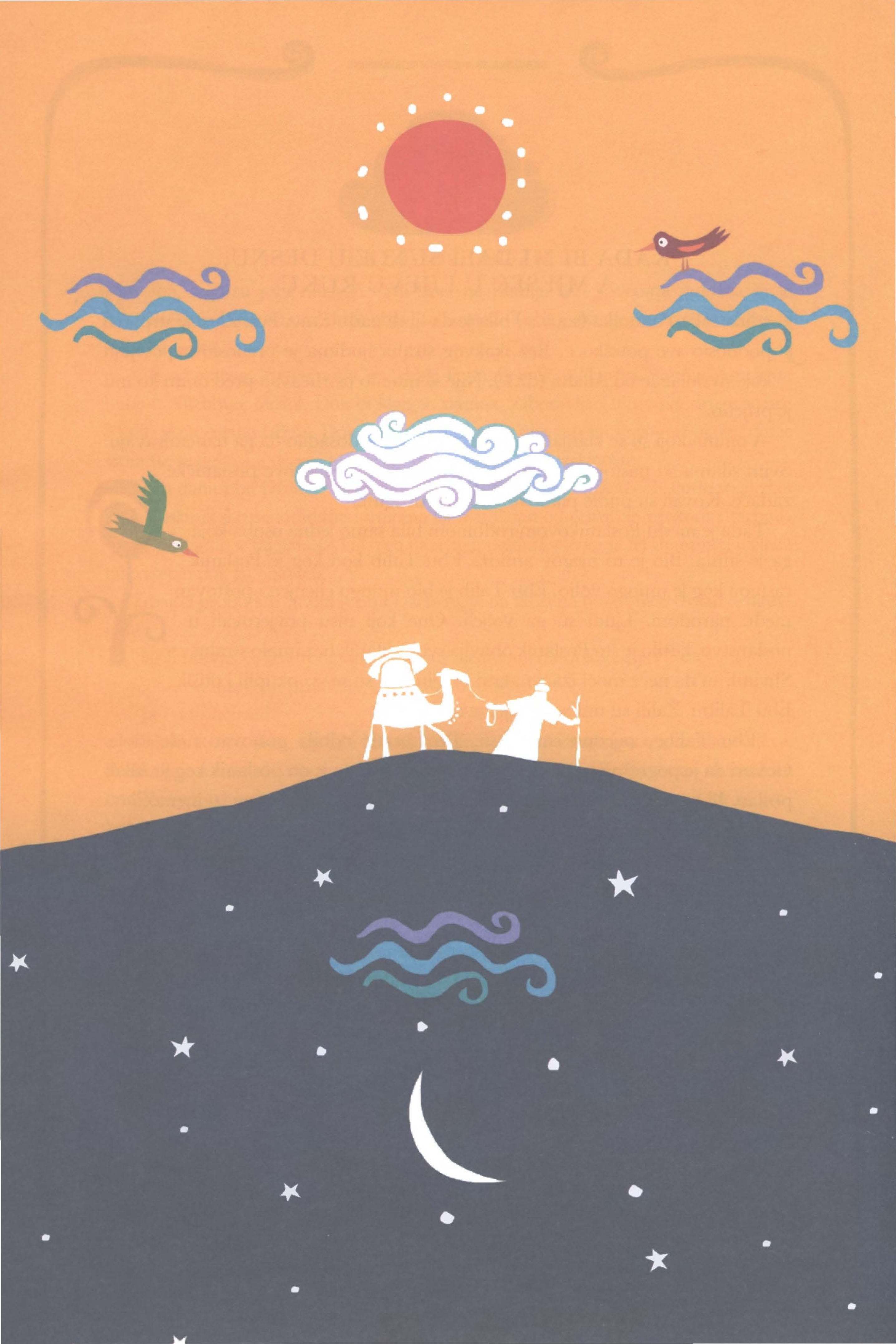
“Ebu Talibe, zajedno smo rasli. Tvoj bratić odbija poštovati naše idole. Govori da je pogrešno to što ih obožavamo. Tvrdi da je on poslanik kog je Allah poslao. Ili ga odvrati od toga ili ćemo sa njim ratovati dok svi ne izginemo!”

Ebu Talib je veoma volio svog bratića. Plašio se da mu se ne desi nešto loše. Pozvao je svog bratića kog je volio kao zjenicu oka i rekao mu ovako:

“Muhammede, dolazili su mi stanovnici Mekke i obavijestili me u kakvom su odnosu sa tobom. Molim te, smiluj se i sebi i meni. Okani se te priče!”

Našeg dragog Poslanika rastužiše ove amidžine riječi. Amidža je do tog momenta bio uvijek uz njega, i u tužnim i sretnim momentima života, štitio ga je kao svoje oči u glavi, a vidi šta sada govori! Kako da napusti najsvetiju dužnost koju mu je Allah (dž.š.) povjerio?! To je nemoguće! Znao je da je Allah jedini koji će ga zaštititi, pa ovako reče amidži:

“Amidža, znaj, kada bi mi dali Sunce u desnu, a Mjesec u lijevu ruku, ja opet ne bih odustao od ovoga. Ja ću za to i život svoj žrtvovati.”

Iz Poslanikovih očiju potekoše suze. Kada to amidža vidje, nije mogao izdržati, pa ga zagrli i reče:

"Bratiću moj dragi, samo ti nastavi svoj posao! Radi što god želiš! Tako mi Allaha, ja te nikada neću dati njima!"

Ebu Talib dade obećanje da će ga štititi dokle god je živ. Smirio je svog dragog bratića. I uvijek mu je bio desna ruka. Nikada više od tog dana nije ga rastužio.

73. DAN

I KIŠE SU PADALE RADI NJEGA

Ebu Talib više nikada nije ostavljao Poslanika (s.a.v.s.) samog. Štitio ga je od svakog zla. Mušrici[5] su smišljali kako da ga odvrate od zaštite koju je pružao svome bratiću. Najzad mu jedan dan rekoše:

"O, Ebu Talibe, najzgodniji, najsnažniji i najpametniji mladić među nama je Umar. Dat ćemo ti Umara, a ti nama daj Muhammeda! Mi ćemo ubiti Muhammeda, a tebi neka ostane Umar umjesto njega!"

Ebu Taliba je sasvim izludio takav prijedlog. Ko bi mu mogao zamijeniti dragog bratića?! Sav svijet na jednu stranu, a njegov bratić na drugu. Kako da im da bratića koga je štitio kao svoje oči i volio više od svoga života?!

Srdito im je odgovorio:

"Muhammed je, Boga mi, bolji od sve vaše djece! Ponudili ste mi veoma ružan prijedlog. Vi ćete moje drago dijete ubiti, a ja ću vaše hraniti? Je li tako? Kakve su to ideje? Jeste li vi ludi?"

Nakon ovog odlučnog Ebu Talibovog stava, neprijatelji su se ponovo sastali da kuju planove o tome kako će ubiti Muhammeda (s.a.v.s.). Nakon što je čuo za to, Ebu Talib je sasvim izgubio živce. Otišao je sa mladićima iz svoje rodbine na mjesto gdje su se mušrici okupljali. Ebu Talib se nageo prema njima i ovako im rekao:

"Tako mi Boga, ako ubijete Muhammeda, ni jedan od vas neće živ ostati na zemlji! Neću odustati dok vas do posljednjeg ne uništim!"

Mušrici se uplašiše Ebu Talibovih riječi te se tiho počeše razilaziti. Ebu Talib je vikao za njima:

"Kiše padaju radi njega! Siročad i nezbrinuta djeca očekuju pomoć od njega!

5 Mušrik je osoba koja pripisuje Allahu (dž.š.) druga, a u Poslanikovo (s.a.v.s.) vrijeme ova riječ se koristila za one koji su se klanjali idolima.

Udovice i siromasi traže utočište kod njega! I rodbina očekuje da im on pomogne! Kako možete kovati tako zle planove o tako dobrom čovjeku? Zavaravate sami sebe da ćete ga utjerati u laž. Sve vam je to uzalud! Zar mislite da će vam se ispuniti ti podli planovi dok smo mi živi? Mi smo uvijek uz njega i sve što imamo podredili smo njegovoj zaštiti!"

Ebu Talib je činio sve što je mogao da zaštiti svog dragog bratića. Ebu Talibove riječi odzvanjale su u njihovim ušima. Udaljili su se sa toga mjesta prestrašeni, a svoje planove su odgodili za neki drugi put.

74. DAN

GOVORILI SU MU DA JE ČAROBNJAK

Mušrici su ponovo bili na zadatku. Nakon što ih je Ebu Talib izazvao, svoje planove su držali u strogoj tajnosti. Razmišljali su ovako: "Ako ništa drugo, makar ćemo Muhammeda spriječiti da poziva ljude u islam!"

Jedan izdajnik po imenu Velid svuda je pratio muslimane. Veoma je bio ljubomoran na njihovo jedinstvo i slogu. Jednoga dana okupio je svoje prijatelje i ovako im rekao:

"Dolazi vrijeme hadža. Dolazit će ljudi iz raznih krajeva svijeta kako bi posjetili Kabu. Već odavno su čuli da je Muhammed Božiji poslanik. Pitat će nas o njemu, a mi moramo biti složni u riječima. Moramo reći tako krupne stvari o njemu da ih uplašimo kako bi se držali podalje od njega!"

Ovo je bio veoma lukav plan. Njegovi prijatelji tada rekoše:

"Ako je tako, reci nam šta da im kažemo."

Velid je prvo htio saznati šta oni misle, pa ih upita:

"Šta vi mislite, šta da kažemo?"

Jedan od prisutnih reče:

"A da im kažemo da je on čarobnjak, vrač?"

Velid na to hitro odgovori:

"Ne, ne! On tako lijepo govori da niko neće povjerovati u to. A čarobnjaci govore i istinu i laž. A mi nikada nismo čuli da Muhammed govori laži."

Drugi tada dobaci:

"A da kažemo da je lud?"

"Ne!", reče Velid. "On govori veoma pametno. Njega nikako ne možemo poistovjetiti sa luđakom."

"Ako je tako, da kažemo da je pjesnik", rekoše drugi.

"Mi veoma dobro poznajemo poeziju, i znamo da ono što on govori nije poezija", reče Velid.

"Onda mi ne znamo, ti odluči šta ćemo reći!"

"U njegovim riječima postoji posebna ljepota. Ono što on govori ima tako lijepo značenje."

Velidovi prijatelji su bili sasvim zbunjeni. Velid je bio neprijatelj Muhammeda (s.a.v.s.), a vidi, sada ga hvali! Pobuniše se protiv toga:

"Velide, pa i ti vjeruješ Muhammedu?"

Razmišljao je i razmišljao, ali nije mogao naći drugo rješenje, pa im reče:

"Nema druge, reći ćemo im da je čarobnjak. Tako ćemo narod udaljiti od njega."

Iako su znali da je Muhammed (s.a.v.s.) Božiji poslanik, Velid i njegovi prijatelji nisu htjeli vjerovati. Kako je bilo žalosno stanje u koje su zapali zbog svog ponosa!

75. DAN

ČOVJEK KOJI JE STAVLJAO VATU U UŠI

Došla je noć, a zli ljudi su sa tom idejom napustili mjesto na kojem su se dogovarali.

Tufejl nije bio rođeni Mekkelija, ali je zbog posla često dolazio u Mekku. Jednoga dana ponovo se zbog posla uputio u Mekku. Prije nego što je ušao u grad, sreo je grupu mušrika koji su mu rekli: "Muhammed je čarobnjak. Ne slušaj ga šta priča! Ako budeš slušao, začarat će te!"

Ove riječi su veoma zbunile Tufejla. A da li je on stvarno čarobnjak?

Kad god bi dolazio u Mekku, Tufejl je obavezno posjećivao Kabu. Čim bi ušao u grad, prvo bi se uputio prema Kabi. Budući da se plašio da bi ga mogao Muhammed (s.a.v.s.) začarati, stavio je vatu u uši; tako neće čuti ono što bude govorio i neće biti začaran.

Kao i uvijek, Poslanik je sjedio i učio Kur'an svojim lijepim glasom. Iako nije želio, Tufejl je čuo ono što je Poslanik učio, pa se sasvim naježio. Veoma mu se svidjelo ono što je čuo. Razmišljao je i razmišljao te na kraju donio zaključak: "Ja

sam jedan pametan čovjek. Mogu razlučiti šta je laž a šta istina. Zašto onda ne bih poslušao riječi ovoga čovjeka za koga kažu da je čarobnjak?"

S tom namjerom, Tufejl se povuče ustranu i poče posmatrati Poslanika. *Nakon što je završio namaz kod Kabe, naš dragi Poslanik uputio se kući. Tufejl* ga je nečujno slijedio. Upravo kada je Poslanik htio ući u kuću, Tufejl izađe pred njega i reče:

"O, Muhammede, tvoji sugrađani su mi rekli da si ti čarobnjak. Ja sam se toliko prepao da sam stavio vatu u uši kako ne bih čuo ono što govoriš, ali je bilo toliko lijepo ono što si učio da je sami dragi Allah učinio da čujem. Molim te, da li bi mi objasnio ko si ti i šta radiš."

Naš dragi Poslanik ugostio je Tufejla u svojoj kući i objasnio mu da je on Božiji poslanik koga je Allah (dž.š.) poslao. Nakon toga, pozvao ga je u islam. Tufejlu se to mnogo dopalo, pa je povjerovao da je Muhammed (s.a.v.s.) poslanik poslan od Allaha (dž.š.), a ne čarobnjak.

Tu je donio Kelime-i šehadet i kao musliman napustio to mjesto.

76. DAN

HAMZA – HRABRI BORAC

Naš Poslanik (s.a.v.s.) imao je amidžu koji je bio hrabri borac. Zvao se Hamza. Hamza nije mogao odšutjeti kada bi vidio da se čini nepravda.

Tog dana vraćao se iz lova. U ruci je nosio luk i strijelu. Spuštao se niz planinu Safa. Tada još nije bio prihvatio islam. Kad god bi silazio u grad, prvo bi odlazio do Kabe, a potom išao kući. I ovog puta prvo je skrenuo prema Kabi, ali ga je presrela jedna robinja. Bila je veoma tužna. Čim je ugledala hz. Hamzu, rekla je:

"O, Omarov oče, da si vidio šta su maloprije učinili tvom bratiću Muhammedu, sigurno ne bi mogao otrpjeti."

Hamza je potegao strijelu i upitao robinju:

"Brzo mi reci, ko mu je to učinio?! Šta su mu uradili?!"

"Vrijeđali su ga Ebu Džehel i njegovi prijatelji! Veoma loše su postupali prema Muhammedu, a on je bio veoma strpljiv prema njima. Nije im čak ni odgovorio."

Hamza nije mogao vjerovati onome što je čuo, pa je još jednom upitao:

"Jesi li ti to vidjela svojim očima?"

"Da", odgovori žena. "Zar bih govorila da nisam vidjela?"

Hz. Hamza se silno naljuti. Otišao je pravo Ebu Džehelu, a da nije ni svratio svojoj kući. Udario je lukom Ebu Džehela po glavi i povikao:

"Ti si taj koji je psovao i grdio Muhammeda?! Evo, meni sada to uradi! I znaj da sam i ja od sada u Muhammedovoj vjeri, pa ako smiješ, uradi meni ono što si učinio njemu!"

Ebu Džehel se zbunio i nije znao šta ga je snašlo, pa reče:

"On se protivi našim idolima. I kao da mu to nije dosta, već se predstavlja kao neki Božiji poslanik."

Hz. Hamza je još jednom ponovio:

"Muhammed govori istinu, a vi vjerujete igračkama koje su napravljene od drveta i kamena. On se ne klanja nikome osim Allahu. Ko ima nerazumniji od vas? I ja ponavljam ono što on govori: 'Allah je jedan i jedini, a Muhammed je Njegov poslanik.'"

Ebu Džehel i njegovi drugovi ostali su skamenjenji pred hz. Hamzinom hrabrošću. Ebu Džehelu nije preostalo ništa drugo nego da prizna svoju krivicu. To je iskazao riječima:

"U pravu si. Ja sam mu rekao mnogo ružnih riječi. Sve sam zaslužio što si rekao i uradio."

Od sada je u Muhammedovim (s.a.v.s.) redovima bio snažan, hrabar i odvažan borac. Kao i uvijek, Uzvišeni Allah nije ostavljao samog Svoga poslanika Muhammeda (s.a.v.s.).

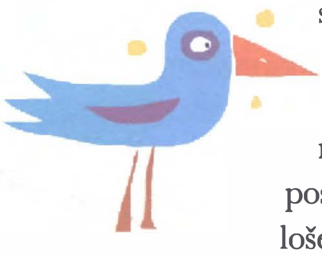
77. DAN

LJEPOTA KUR'ANSKIH AJETA

Zli ljudi, kojima nikako nije uspijevalo da nanesu zlo Poslaniku (s.a.v.s.) i koji su se plašili hz. Hamze i Ebu Taliba, ponovo se okupiše sa istim ciljem. Jedan među njima zvao se Utbe. On je iznio svoje mišljenje:

"Hajdemo razgovarati sa Muhammedom! Hajdemo mu nešto ponuditi, predložiti! Ako prihvati, ispunit ćemo mu ono što želi i odgovoriti ga od poslaničkog pozivanja."

Prisutni to prihvatiše. Utbe ustade sa svoga mjesta i ode kod Poslanika. Iako

su mu ranije nanijeli toliko mnogo zla, Poslanik je lijepo primio Utbea. Utbe odmah poče sa pričom:

"Muhammede, ti uvijek govoriš istinu i pouzdan si, međutim, to što govoriš da si poslanik zadaje nam mnogo posla i nevolja. Ne priznaješ naše idole! Kažeš da mi činimo loše. Sada me dobro poslušaj šta ću ti reći! Predložit ću ti nešto!"

Poslanik je strpljivo slušao. Utbe je nastavio govoriti:

"Hajde da te proglasimo našim kraljem! Zbilja govorim istinu. Činit ćemo sve što nam kažeš i narediš. Ako si bolestan, ili ako si začaran, da te vodimo liječniku, da te izliječimo..."

Poslanik se nasmija ovim Utbeovim riječima, pa mu se obrati:

"Velidov oče, ako si završio, da ja tebi kažem."

Poslanik je počeo učiti ajete iz Kur'ana. Što je više učio, Utbe se osjećao sve bolje i ugodnije. Nije mogao odoljeti utjecaju ove ljepote koja se razlikovala od svih drugih. Nakon što je završio sa učenjem ajeta, Poslanik ovako reče:

"Velidov oče, ja nisam začaran! Ne želim biti vaš kralj! Mene je Allah poslao vama kao Svoga poslanika. Poslao mi je Kur'an da vas upozorim na Džehennem i da vas obradujem vijestima o Džennetu. Čuo si ono što sam proučio iz Kur'ana, a o ostalom ti odluči!"

Utbe je bio očaran ljepotom ajeta koje je Poslanik proučio. Tiho je ustao i napustio mjesto. Odmah je otišao kod prijatelja koji su željno iščekivali njegov povratak.

"Kakve si nam vijesti donio? Kaži šta je bilo!"

Utbe je bio zbunjen.

"Čuo sam nešto što nikada ranije u životu nisam čuo", rekao je Utbe. "Dajem vam riječ da on nije ni pjesnik ni čarobnjak."

Nakon što se sabrao, nastavio je govoriti:

"Poslušajte me dobro! Za moju ljubav, pustite ga na miru! Okanite se tog čovjeka! Držite se podalje od njega i nemojte ga dirati!"

Prisutni su bili iznenađeni time što je Utbe govorio. Je li to i on postao musliman? Kako se tako brzo promijenio? Utbe im je objasnio:

"Ono što sam čuo su veoma važne vijesti! Ako biste i vi to poslušali, postali biste istinski sretnici."

Prisutnima se nimalo nisu dopale te riječi pa mu rekoše:

"Muhammed te opčarao svojim jezikom. Stid te bilo!"

Kada je vidio da ga prijatelji ne slušaju, Utbe reče:

"Onda radite što god želite!", te se udalji od njih.

Utbe je iz proučenih ajeta zaključio da je Muhammed (s.a.v.s.) Allahov poslanik, ali, na veliku štetu, to nije mogao objasniti svojim prijateljima.

78. DAN

UČINI DA BRDO SAFA BUDE OD ZLATA

Postepeno se povećavao broj ljudi koji su vjerovali u poslanstvo Muhammeda (s.a.v.s.), ali zli ljudi nisu prestajali da ih odgovaraju od toga. Jednog dana, ti ljudi zlih namjera dođoše Poslaniku i rekoše:

"O, Muhammede, ako si, uistinu, Božiji poslanik, zamoli Allaha da brdo Safa pretvori u zlato! Možda ćemo ti tada povjerovati."

Nevjernici nisu mogli vjerovati da će se tako nešto dogoditi, jer je za njih to bilo nemoguće, ali je to za Uzvišenog Allaha bilo lagahno koliko i stvaranje jednog cvijeta! Ovako nesvakidašnjim zahtjevom, nevjernici su željeli dovesti Poslanika u težak položaj. On je shvatio šta oni žele, pa ih je upitao:

"Ako se desi to što tražite, da li ćete se odreći svojih idola i pokoravati se Allahu (dž.š.)?"

"Naravno", odgovoriše oni.

Poslanik podiže svoje dlanove i uputi Allahu molbu. Zar Allah ne bi odgovorio na molbu Svog najmilijeg roba? Odmah mu posla meleke. Dođe melek Džebrail, nazva mu selam i prenese poruku:

"Selami te Tvoj Gospodar i poručuje ti: 'Ako želiš, iste sekunde ću brdo Safa pretvoriti u gomilu zlata! Ali, ako opet ne povjeruju, kaznit ću ih žestoko. Ako želiš, ostavit ću im otvorena vrata Mog oprosta dok su živi.'"

Poslanik je razmislio. Znao je da oni neće povjerovati čak i da se brdo Safa pretvori u gomilu zlata. S druge strane, nije želio da ih zadesi nevolja. Možda će se jednog dana okaniti lošeg posla kojim se bave. Odlučio je ovako, pa se obratio Allahu:

"Gospodaru moj, ne prihvataj ovu njihovu želju, već im drži otvorena vrata Svoga oprosta. Ne želim da ih kazniš. Želim da im oprostiš i da ih uvedeš u Džennet."

Naš dragi Poslanik nije želio da se zlo desi čak ni ljudima koji su njemu činili zlo i koji su smatrali lažnim njegovo poslanstvo. Molio je Allaha za njihov spas...

79.
DAN

VIJEST KOJU JE DONIO MELEK

Iako su stanovnici Mekke lijepo prihvatili Poslanika (s.a.v.s.), bilo je i onih koju su mu činili zlo. Sve do tada činili su sve da ga odgovore od poslanstva.

Obećavali su mu bogatstvo, ugled, čast i još mnogo toga, ali ga nikako nisu uspijevali odgovoriti od poslaničkog zvanja. Jednog dana dođoše mu svi, ali mu ponudiše nešto sasvim drukčije.

"Predložit ćemo ti nešto. Bit će to veoma lijep prijedlog", rekoše.

"Šta je to?", upita Poslanik.

"Ti se jednu godinu klanjaj našim idolima, a mi ćemo se jednu godinu klanjati tvom Allahu."

Ovo je bio smiješan i glup prijedlog. Nisu znali šta trabunjaju. Naš Poslanik bio je poslanik koji je žrtvovao svoj život i sve što posjeduje da bi širio vjeru u Allaha (dž.š.). Poslan je da obznani ljudima da su idoli obično kamenje bez duše i da je Allah jedan. Ono što je najviše mrzio u životu bili su idoli.

Dosadili su mu ti njihovi zahtjevi. Upravo u tome momentu došao je melek Džebrail i donio ajete Kur'ana. Uzvišeni Allah nije želio više da Njegovom Poslaniku smetaju nevjernici, te je to objavio ajetima:

"Ja se neću klanjati onima kojima se vi klanjate, a ni vi se nećete klanjati Onome kome se ja klanjam. Ja se nisam klanjao onima kojima ste se vi klanjali, a i vi se niste klanjali Onome kome se ja klanjam. Vama – vaša vjera, a meni – moja vjera."[6]

6 Kur'an, CIX (Sura: Al-Kafirun), 2-6.

Kada im je Poslanik proučio ove ajete iz Kur'ana, ljudi su se zbunili i nisu znali šta ih je to snašlo. Napustili su to mjesto razočarani. Iako su čuli riječi iz Kur'ana, nisu imali namjeru odustati od svog inata. Kada su se udaljili sa tog mjesta, došli su drugi ljudi koji su hrlili Poslanikovom pozivu u vjeru.

80. DAN

UVIJEK SE TREBA GOVORITI "INŠALLAH"

Nevjernici su se koristili metodama koje razum nije mogao shvatiti kako bi Poslanika (s.a.v.s.) doveli u težak položaj i kako bi ga ponizili. I ovog puta pred Poslanika su došli sa veoma čudnim pitanjem. Bilo je to sve teže od težeg pitanja.

"Ako odgovoriš tačno, povjerovat ćemo ti. Ako ne budeš znao odgovoriti, uradit ćemo ti što god budemo željeli", govorili su.

Nakon toga su uslijedila pitanja. Poslanik je očekivao pomoć od Allaha (dž.š.) kako bi odgovorio na najbolji način. Rekao im je da će im sutra odgovoriti na sva postavljena pitanja.

On je bio najodabraniji među poslanicima, ali je istovremeno bio čovjek kao i mi. Naravno da se dešavalo da ponekad i zaboravi. Dok im je to govorio, zaboravio je reći "Inšallah", što znači: ako Bog da. Narednog dana i svih dana koji su uslijedili nakon toga, on je očekivao vijest od Allaha (dž.š.) kako da dā odgovor. Nevjernici su počeli ogovarati:

"Prošlo je toliko mnogo vremena, a Muhammed nam još ne odgovara."

Poslanik je bio pritisnut brigama. Allaḥ (dž.š.), Koji ga je neizmjerno volio, na kraju je poslao meleka. Dat mu je odgovor na sva pitanja, a na kraju mu je rečeno:

"Nikada ne reci za nešto: 'Sutra ću to sigurno uraditi', već reci: 'Uradit ću to, inšallah.' Tako je ispravnije da kažeš."[7]

Naš Poslanik je imao toliko nevolja zato što je tog dana to zaboravio reći, ali mu je Uzvišeni Allah na kraju ukazao Svoju pomoć.

Ispravno je odgovorio na sva pitanja nevjernika, a oni su još jednom shvatili da su pogriješili što su mu dosađivali.

7 Kur'an, XVIII (Sura: Al-Kahf), 23-24.

81. DAN

OMER U POTJERI ZA MUHAMMEDOM (A.S.)

Neprijatelji su se ponovo okupili. Iz očiju im je sijala mržnja. Srca su im bila ispunjena bijesom. Bili su zabrinuti jer bi ovakvom brzinom širenja islama svi ljudi mogli postati muslimani. To ih je uznemiravalo. Bili su to najbogatiji i najugledniji ljudi u Mekki. Niko u Mekki nije smio iznijeti svoje mišljenje nakon što bi oni rekli svoj stav o nečemu. Međutim, ovaj put neko im se suprotstavio. Govorio je da je obožavanje idola sasvim pogrešno, te je pozivao na klanjanje Uzvišenom Allahu. Kako je to samo izgledalo drsko u njihovim očima! Više ga nisu željeli ni sresti. Odlučili su da ubiju našeg dragog Poslanika (s.a.v.s.). Ebu Džehel je govorio:

"Dat ću sto deva i koliko god želi zlata i novaca onome ko ubije Muhammeda!"

Svi su se plašili. Nije bilo lahko ubiti Muhammeda (s.a.v.s.). Svi su to dobro znali. Kad god su tako nešto pokušali, nešto bi ih spriječilo u tome. Trebalo je biti hrabar za takav posao. Trebali su neustrašivog čovjeka koji se smije svakome suprotstaviti.

Među njima je bio jedan krupan i snažan čovjek. Imao je strog pogled. Svi su ga se plašili. Bio je veoma pametan. Prema svim ljudima postupao je jednako. Kada bi nešto odlučio uraditi, ne bi odustajao dok ne završi taj posao. Visoki čovjek sa bujnom bradom ustade i reče:

"Ja ću to učiniti!"

Iste sekunde svi pogledi uperiše se u njega. On se namršti. Izgledao je siguran u sebe. Niko ga nije mogao pobijediti. Svi prisutni veselo uzviknuše:

"To može učiniti samo Omer i niko drugi osim njega!"

Nakon toga su ga hrabrili izjavama koliko imaju povjerenja u njega, te mu rekoše:

"Hajde da te vidimo na djelu!"

Omer isuka sablju iz korica i izletje napolje krvavih očiju od bijesa. Bio je pun mržnje. Želio je što prije završiti taj posao.

82. DAN

OMER I NJEGOV BRAT

Erkam je volio Poslanika (s.a.v.s.) više od svog života. Bio je to čovjek koji je sve što ima podredio vjeri. Bio je veoma dobrog srca. Svoju kuću otvorio je za sve muslimane. Svi su se okupljali u njegovoj kući i slušali vazove Poslanika. Naš dragi Poslanik i njegovi sljedbenici i tada su bili u Erkamovoj kući.

Omer je čuo da se Poslanik nalazi u Erkamovoj kući. Dok je srdito hitao prema tome mjestu, pred njega izađe njegov brat Nuajm. Nuajm je bio prihvatio islam, ali je to još tajio. Čim ugleda Omera, znatiželjno ga upita:

"Kuda to ideš?"

"Idem ukloniti Muhammeda sa lica zemlje!", ljutito će Omer.

Nuajm se sav naježi. Reče mu ovako:

"Zar misliš da ćeš slobodno, mašući rukama, hodati nakon što to uradiš?"

"Šta ti je? Da nisi i ti prešao na njegovu stranu?", reče Omer koji je kiptio od bijesa.

"Pusti ti mene, nije sad važno gdje sam ja! Idi vidi gdje ti je sestra! Sestra ti je sa mužem zajedno prešla u islam."

Omer je sasvim poludio od bijesa. Kako se to desilo i da li je to tačno, morao je odmah saznati, pa je promijenio pravac kretanja i uputio se sestrinoj kući.

Upravo kada je došao kod svoje sestre Fatime, ona je zajedno sa mužem učila kur'anske ajete. Čim je došao pred sestrina vrata, Omer je čuo učenje Kur'ana. Prvi put je čuo takvo nešto. Nije to bila muzika neke pjesme... Veoma mu se dopalo. Bilo je to nešto posve drugačije i veoma lijepo. Jedno vrijeme je stajao pred vratima i slušao. Nakon toga nije mogao izdržati te je zalupao na vrata. Njegova sestra je u strahu posakrivala listove Kur'ana i otvorila vrata. Sva se skamenila kada je pred vratima ugledala svog starijeg brata Omera...

83.
DAN

OMEROV SRETAN DAN

Kada mu je sestra otvorila vrata, Omer je pogledao naokolo i upitao:

"Šta je to? Što ste učili?"

"Ovaj... znaš... ovaj... znaš... Ma razgovarali smo o nečemu."

Omer se rasrdi i reče:

"Ne vjerujem! Znači, tačno je ono što sam čuo. I vi ste povjerovali Muhammedu, zar ne?"

Udari sestri šamar svom snagom koju je imao. Od siline udarca Fatima pade na zemlju, ali se odmah uspravi i odgovori starijem bratu:

"Uradi što god možeš! Ja i moj muž smo od sada muslimani. Vjerujemo u Allaha i Njegovog Poslanika", reče mu Fatima. Nakon toga prouči Kelime-i šehadet: "Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu."

Omer se zbuni. Glasove koje je malo prije čuo dok je stajao pred vratima potpuno su ličili ovome što je njegova sestra sada izgovorila. Nije više mogao izdržati, te kleknu na koljena i reče:

"Donesite mi da vidim to što ste učili, da i ja vidim šta je to zbog čega se Muhammedu vjeruje!"

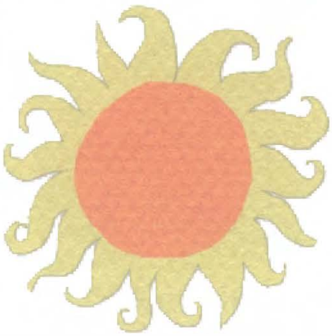
Nakon toga hz. Fatima reče bratu:

"Listove Kur'ana može uzimati samo onaj ko je čist! Prvo se operi i očisti, uzmi fino abdest, pa ću ti ih onda dati!"

Omerovo lice, na kome se jasno vidio bijes, u trenutku se smiri i raznježi. Da je bila kakva druga situacija, on bi se ljutio i vikao na nju. Ali sad, odmah ustade i opra se. Ponovo se vrati u sobu. Sestra Fatima mu pokaza kur'anske ajete. Omer je znao dobro čitati i pisati. Pažljivo je čitao objavljene ajete. Bio je veoma zbunjen. Kako je ovo nešto krasno! Ovo u čovjeku budi neka drukčija osjećanja! Osjetio je neku blagu sreću koja se lagahno širila po čitavom njegovom tijelu. Šta se to desilo sa Omerom koji nije mogao ni sekunde izdržati na mjestu na kojem je bio i koji je skočio na noge kako bi ubio Muhammeda (s.a.v.s.)?

Isukanu sablju koju je držao u ruci vratio je u korice. Na licu mu nije bilo ni traga od onog prijašnjeg bijesa. Na um mu je palo ono što je htio učiniti Poslaniku, pa se postidi pred samim sobom. Kako bi mogao učiniti zlo čovjeku koji govori o tako lijepim stvarima? Suze su mu tekle niz lice. Svjetlice radosti

iskrile su iz njegovih očiju. Lice mu je bilo ozareno radošću:

"Kako je ovo lijepo! Kako su veličanstvene ove riječi! Ne može postojati ništa prijatnije i ljepše od ovoga!", govorio je Omer.

U tome momentu, Habab, koji je tu došao kod Fatime i njenog muža Saida, reče:

"Radosna vijest! Radosna vijest, Omere! Poslanik je mnogo molio Allaha da ti postaneš musliman!"

Kada je to čuo, na Omerovom licu ukaza se osmijeh.

"Gdje je sada Poslanik?", upita Omer.

"U Erkamovoj kući", rekoše mu.

Omer ga je želio što prije vidjeti. Svi zajedno ustadoše i uputiše se tamo. U srcima su osjećali posebnu radost, a imali su i radosnu vijest za Poslanika i ostale muslimane.

84. DAN

HZ. OMER I MUHAMMED (A.S.)

Omer je osjećao neizmjernu radost. Srce mu je bilo ispunjeno ljubavlju prema Poslaniku (s.a.v.s.). Nije ostalo ni traga od mržnje koju je maloprije osjećao. Želio je što prije vidjeti ga i posmatrati njegovo ozareno lice.

Poslanik je imao zaštitnike koji su motrili na neprijatelje koji su mu htjeli nanijeti zlo. Kada je jedan od tih stražara vidio da Omer hitro ide i da mu je oko pasa sablja, silno se uplašio. Hitro ustade i obavijesti prisutne u Erkamovoj kući. Svi se dadoše u bijeg. Jedino je Poslanik mirno sjedio. Smirivao je ostale riječima:

"Pustite ga neka dođe! Nemate se čega bojati. Ne paničite toliko! Ako Allah hoće, može ga uputiti na Pravi Put!"

Nakon tih njegovih riječi, odmah se otvoriše vrata. Omer ponosito uđe unutra. Stajao je sa sabljom obješenom oko pasa pred Poslanikom. Na licu mu je lebdio vedar osmijeh. Oči su mu sijale od radosti. Gledao je Poslanika pravo u oči. Zavladao je tajac. Kako se ovo desilo? Svi su čekali šta će se desiti. Poslanik mira i ljubavi, naš Muhammed (s.a.v.s.), upita:

"Zašto si došao, Omere?"

"Vjerujem da je Allah jedan i da si ti Njegov poslanik, zato sam došao!"

Svi prisutni počeše se međusobno grliti od radosti. Poslanik se radovao više

od svih, jer je veoma želio da musliman postane neko ko je hrabar i iskren kao što je Omer. Za to je mnogo molio Allaha (dž.š.). Njegova dova je primljena kod Allaha, i eto, najhrabriji i najsnažniji čovjek u Mekki, čovjek koga su se svi plašili, postao je musliman!

Tako je uz Poslanika bila grupa snažnih, iskrenih, odanih i moralnih ljudi, kao što su hz. Ebu Bekr, hz. Alija i hz. Osman. Hz. Omer, koji je krenuo da ubije Poslanika, vratio se sa sasvim drugim osjećanjima. Tog dana iz Erkamove kuće čuli su se radosni glasovi.

85. DAN

HZ. OMERA SU ZVALI FARUK

U Mekki je bio neki novi početak. Do toga dana niko osim Poslanika (s.a.v.s.) nije imao hrabrosti obavljati namaz kod Kabe. Muslimani su klanjali daleko od očiju drugih, potajno.

Hz. Omer je to primijetio, pa je prisutne naružio:

"Zašto bismo se skrivali? Kunem se Allahom da ću ja bez straha i ustručavanja hrabro otići kod Kabe! Pokazat ću ovu ljepotu onima koji je do sada nisu vidjeli! Idem da im govorim o islamu!"

Poslaniku se veoma dopala ova njegova hrabrost. Svi zajedno ustadoše, izađoše iz Erkamove kuće i uputiše se prema Kabi. Poslanik je koračao na čelu grupe. S njegove desne strane bio je hz. Omer, a sa lijeve hz. Hamza. Ostali su išli iza njih.

Nevjernici su u brizi iščekivali da Omer dođe. Bili su sigurni da se on neće vratiti a da nije ubio Poslanika. Ali, vidi ti ovo! Prema njima je išao Omer sa Poslanikom i ostalim muslimanima! Nevjernici su bili sasvim zbunjeni tim prizorom. Preplašeno su gledali u Omera.

U sredini je stajao Poslanik, a oko njega je isijavala svjetlost kao oko sunca.

Gledali su čas u njega, čas u Omera, čas u Hamzu.

"Omere, sa čime si nam to došao?"

"La ilahe illallah Muhammedun resulullah!", hrabro reče Omer.

Kružeći oko Poslanika poput leptira, obrati im se:

"Neka se niko ne miče sa mjesta, inače će loše završiti!"

U trenutku, svi umuknuše. Niko nije progovarao ni riječi zbog straha od Omera. Poslanik i njegovi sljedbenici posjetiše Kabu i tu klanjaše namaz u miru. Na licima muslimana vidjela se posebna radost. Od sada je hz. Omer bio uz njih! Bili su zadivljeni njegovom hrabrošću i ispravnim shvatanjem vjere. Nakon što su završili klanjanje, naš dragi Poslanik nadjenuo je novo ime Omeru: od sada se zvao Omer Faruk! Faruk znači onaj koji rastavlja istinu od neistine. Omer je takvo ime zaslužio i sa pravom zauzeo takvo mjesto u društvu. Dok se tako završavao još jedan dan u Mekki, srca vjernika bila su ispunjena radošću, a srca nevjernika mržnjom i zavišću.

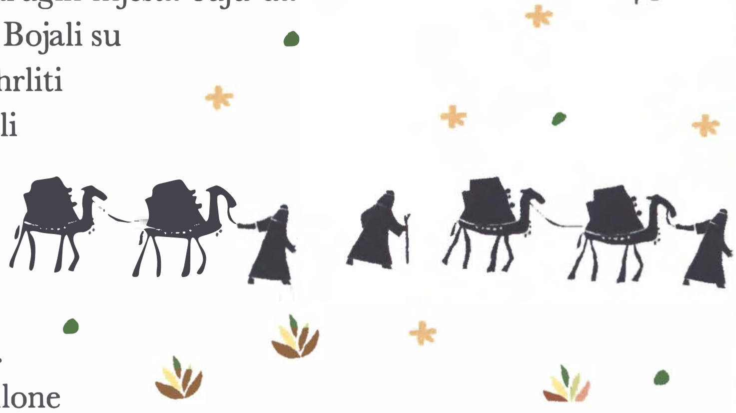
86. DAN

MUSLIMANI SE ISELJAVAJU

Nakon što su hz. Omer i hz. Hamza postali muslimani, pritisci nevjernika postali su još žešći. Potajno su hapsili muslimane i vršili razne torture nad njima. Muslimanima je postalo veoma teško. Otišli su kod Poslanika (s.a.v.s.) kako bi našli izlaz za ove probleme. I sâm Poslanik je bio u velikim brigama, ali je sve strpljivo podnosio. Oni koji su mu tom prilikom došli, predložili su da se isele u Habeš. Međutim, Poslanik nije mogao krenuti dok ne dobije naredbu od Uzvišenog Allaha. Izdržat će do kraja sve vrste pritisaka i neće napustiti Mekku. Neće ostaviti Kabu. Ali muslimani nisu vidjeli drugog izlaza.

Muslimani su se potajno spremili za put i grupa od sto ljudi je krenula. Bili su prisiljeni napustiti Mekku u kojoj su rođeni i rasli i koju su silno voljeli. Bili su prisiljeni na to da bi u miru mogli obavljati ibadet Allahu (dž.š.). Nevjernici su ubrzo čuli da su se iselili u Habeš. Odmah su pripremili svoje oružje i krenuli za

njima. Nisu željeli da i ljudi iz drugih mjesta čuju da je došao posljednji Božiji poslanik. Bojali su se da će ti koji čuju tu vijest pohrliti u skupinama u novu vjeru. Bili su spremni sve učiniti kako bi to spriječili.

Došli su u Habeš odmah nakon muslimana. Otišli su kod kralja Habeša Nedžašija. Nakon što su Kralju predali poklone koje su donijeli, ovako su mu rekli:

“Poštovani Kralju, među nama ima nekih smutljivaca! Izmislili su neku novu vjeru u našoj zemlji. Pobjegli su od nas i došli su u tvoju zemlju. Došli su da šire svoju vjeru i pomute razum narodu. Upozoravamo te na to.”

Kralj je bio zbunjen. Kakva li je to nova vjera o kojoj govore? Nevjernici su nastavili govoriti:

“Vi njih predajte nama! Mi smo došli naplatiti svoja prava.”

Kraljevi ljudi dali su im za pravo:

“Tako je, Vaše veličanstvo! Ovi ljudi govore istinu. Protjerajmo ih iz naše zemlje! Neka se uradi ono što ovi ljudi traže!”, govorili su.

Kralj je bio veoma pravedan. Dugo je razmišljao i nije želio donijeti pogrešnu odluku.

87. DAN

KRALJ DOBROG SRCA

Kralju se nisu svidjeli ti koji su tražili da im se predaju ljudi koji su našli utočište u njegovoj zemlji. Odmah je shvatio da su oni puni mržnje. On je uvijek bio zagovornik pravde i mira te im ovako reče:

“Nikome neću vratiti ljude koji su se našli u bezizlaznoj situaciji, našli utočište u mojoj zemlji i mene izabrali za svoga kralja! Prvo moram porazgovarati sa njima i čuti šta ih to muči. Ako zaključim da su oni uistinu loši ljudi, predat ću ih vama, a ako shvatim da su dobri ljudi, štitit ću ih i paziti.”

Nakon što je to Kralj rekao, naredio je svojim ljudima da pozovu muslimane. Nije prošlo puno, a muslimani se pojaviše. Uz Kralja su bili i svećenici. Kralj je upitao muslimane:

“Ako se pogleda kako izgledate, može se zaključiti da vi niste poslovni ljudi.

Zašto ste došli u moju zemlju? Ljudi koji su došli iz vaše zemlje govorili su o nekakvoj novoj vjeri. Kakva je to vjera? Možete li mi reći nešto o toj vjeri?"

Muslimani su izabrali između sebe hz. Džafera da govori u ime svih, jer je on bio dobar govornik. Hz. Džafer odgovori Kralju:

"Uvaženi Kralju, prvo pitajte one ljude jesmo li mi robovi."

Kralj Nedžaši se okrenu nevjernicima i upita:

"Jesu li ovi ljudi robovi?"

"Ne", rekoše. "To su slobodni ljudi."

Džafer nastavi govoriti:

"Dobro, poštovani Kralju. Pitajte ih jesmo li mi ubili nekog njihovog čovjeka, pa su došli tražiti da nas vratite kako bi nas kaznili."

Kralj Nedžaši se okrenu nevjernicima i upita:

"Jesu li ovi ubili nekog nedužnog u vašoj zemlji?"

"Ne, nisu. Nisu prolili ni kap krvi."

Džafer ponovo upita:

"Uvaženi Kralju, da li biste ih pitali imamo li kakvih dugova prema njima, pa smo pobjegli kako ih ne bismo vratili?"

Kralj je pažljivo posmatrao Džafera. Veoma mu se svidio Džaferov govor, hrabrost i zrelost. Onda se kralj Nedžaši okrenu nevjernicima i upita:

"Ako vam neko od njih nešto duguje, da ja platim."

Predstavnik nevjernika se zbuni, pa odmah odgovori:

"Ne, ne. Nisu nam dužni ni novčić."

"Šta onda hoćete od ovih ljudi?", upita Kralj.

Predstavnik nevjernika, pun mržnje, istupi i reče:

"Oni su napustili vjerovanje naših idola i povjerovali Muhammedu..."

Nastade tišina. Svi na dvoru znatiželjno su gledali jedni u druge. "Ko je taj Muhammed? Je li donio neku novu vjeru?", pitali su se.

88. DAN

PRAVEDNA ODLUKA

Oko kralja Nedžašija bilo je mnogo ljudi. Pred njim je odlučno stajao hz. Džafer. Govorio je o novoj vjeri i o Muhammedu (s.a.v.s.). Iz svega što je rekao dalo se zaključiti da je Džafer čovjek dobrog srca i iskren. Nedžaši ga upita:

"Kakva je to vjera u koju vi vjerujete?"

"Uvaženi Kralju, prije ove vjere mi smo bili veoma zli ljudi. Obožavali smo

idole, radili mnoga zla, prekidali odnose sa rodbinom, loše se ponašali prema komšijama, ugnjetavali nemoćne."

Kralj ga je slušao sa velikom pažnjom. Džafer je nastavio govoriti:

"Iako smo bili tako loši i zli, Allah nam je poslao Svoga poslanika. To je poslanik koji je iskren, srdačan u odnosu sa drugima i veoma lijepog ponašanja... On nas je naučio da se klanjamo samo Allahu a ne idolima. Obavijestio nas je o onome što nismo znali."

"Objasni nam šta vas je naučio, pa da i mi znamo!", reče Kralj.

Džafer reče da ih je Poslanik naučio lijepom govoru, te nastavi:

"Okanili smo se laganja. Postali smo pouzdani ljudi. Uspostavili smo dobre odnose sa komšijama. Više ne ubijamo ljude. Naučili smo da ne zlostavljamo žene i žensku djecu. Mi smo postali njihovi zaštitnici. Zahvaljujući Poslaniku, prošli smo se lošeg ponašanja, krađe i kocke. Prestali smo se lažno zaklinjati. Napustili smo otimanje tuđe imovine i protivimo se svakom vidu nepravde."

"I nakon toga, šta se desilo?", upita Kralj.

"Zato smo mi predmet interesovanja ovih ljudi. Mučili su nas! Sprječavali su nas da obavljamo obrede pokoravanja Allahu. Zato smo dobili dozvolu od Poslanika da dođemo u vašu zemlju. Došli smo i sklonili se ovdje. Nadamo se da ćemo se moći mirno pokoravati Allahu i da ćemo se riješiti svih ovih nevolja."

Kralju se veoma dopalo ono što je Džafer izložio pa reče:

"Imate li nešto kod sebe što pripada vašem Poslaniku?"

"Da", reče Džafer i izvadi listove sa kur'anskim ajetima.

Kako je Džafer učio ajete, iz Kraljevih očiju lile su suze. Njegove suze su pokazivale da je povjerovao. Svećenici koji su se tu zadesili bili su iznenađeni, jer su i oni u svojim knjigama čitali o osobinama posljednjeg Božijeg poslanika. Svi nagovještaji i opisi iz knjiga su se podudarali. Svoju radost iskazivali su suzama radosnicama. Znači, došao je dugo očekivani poslanik i bio je u Mekki! Kralj se okrenuo prema nevjernicima i rekao:

"Tako mi Boga, ja ih neću predati vama! Ja ne mislim da su oni zli. Idite vi svojim putem!"

Nevjernici nisu mogli vjerovati da se ovo dešava. Kralj im je vratio poklone koje su mu donijeli. Muslimanima je ovako rekao:

"Živite u miru i blagostanju! Zaslužili ste da imate mir i da budete sretni."

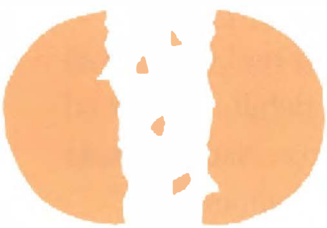
Kada su se muslimani smjestili u sigurnu zemlju Habeš, islam se počeo širiti tako što se priča o njemu prenosila od uha do uha. Ljudi su konačno saznali da je došao posljednji Božiji poslanik i da živi u Mekki...

89. DAN

MJESEC SE RASPOLUTIO

Nevjernici su ponovo okružili Poslanika (s.a.v.s.). Skovali su novi plan kako da ga dovedu u tešku situaciju. Ponovo su planirali tražiti od njega nešto za što su smatrali da on neće moći uraditi. Kada, prema njihovom planu, on ne bude mogao učiniti to što traže od njega, oni će ga ismijavati i govoriti da nije poslanik. Rekoše mu ovako:

"Ako si, uistinu, pravi poslanik, pokaži nam neko čudo! Naprimjer, prepolovi puni mjesec koji se nalazi iznad one planine! Neka jedna polovina bude iznad onog brda, a druga iznad onog drugog!"

Naš dragi Poslanik ih upita:

"Ako to učinim, hoćete li povjerovati u moje poslanstvo?"

"Naravno, svakako da ćemo povjerovati!"

Uzvišeni Allah podario je Muhammedu (s.a.v.s.) nadnaravne moći kao i drugim poslanicima, tako da je mogao učiniti mnogo čuda, ako hoće, uz Allahovu pomoć. Dovoljno je da zamoli Allaha za to. Poslanik je želio da ljudi dođu do pravog puta razmišljanjem i razumom.

Poslanik, koji je izgledao još ljepši obasjan mjesečinom, molio je Allaha (dž.š.) da ovi ljudi nađu Pravi Put. Nakon toga, podiže svoje ruke prema Mjesecu. Srebrene zrake kao da su se spuštale na njega u vidu nježnog tila. Kažiprstom desne ruke povukao je jednu crtu odozgo prema dolje. Od tog prizora svima je zastao dah. Pažljivo su posmatrali šta se dešava. Ovim povlačenjem crte u momentu se Mjesec raspolovio na dva dijela! Kako je samo bio veličanstven taj prizor! Tako je jedna polovina Mjeseca stajala iznad jednog brda, a druga polovina iznad drugog. Uzvišeni Allah raspolovio je Mjesec na dva dijela zbog Svoga Poslanika. Poslanik im reče:

"Osvjedočite se da je to moguće! Osvjedočite se da je to moguće!"

Oči nevjernika bile su širom otvorene. Nisu nikako mogli vjerovati da se to desilo. Ako je istina ono što su rekli, obećali su da će vjerovati da je on poslanik. Šta će se sada desiti? Zaokupljeni tim mislima posmatrali su jedni druge. Poslanikove usne su se pomicale. Zahvaljivao se Allahu koji je dao ovo čudo. Dok se ponovo spajala jedna polovina Mjeseca sa drugom, oni koji nisu vjerovali bili su preplašeni i zbunjeni. Stalno su ponavljali:

"Ovo je neka magija! Ovo je neka magija!"

Ovo čudo se desilo u noći okovanoj sjajnim zvijezdama. Nevjernici nisu znali šta da učine. "Je li to bio san? Kako je to Muhammed uspio izvesti? Ili je on istinski Poslanik?" Dok su zaokupljeni tim mislima posmatrali nebo, na zemlju se spuštala svjetlost i ljubav, a sa zemlje se dizala zahvala Allahu (dž.š.), molbe upućene samo Njemu.

90. DAN

JESTE LI I VI VIDJELI MJESEC

Na Poslanikov (s.a.v.s.) znak Mjesec se raspolovio. U zoru nakon te večeri u Mekki je vladalo posebno uzbuđenje. Svi su govorili o tome. Dok su muslimani prepričavali kako se desilo to čudo, nevjernici su samo ponavljali: "Ne može biti istina ono što smo sinoć vidjeli! Kako god, to jedino može biti magija."

Neki od njih su govorili:

"Ako kažemo da nas je Muhammed začarao i da smo mi bili začarani, onda ljudi koji žive daleko od nas nisu pod utjecajem te magije. Pitat ćemo putnika koji danas svrati izdaleka. Hajdemo vidjeti jesu li i oni vidjeli ono što smo mi vidjeli."

Počeli su željno očekivati da dođe neki putnik. Čim su pristigli prvi putnici, odmah pohitaše prema njima i upitaše ih. I oni su vidjeli da se Mjesec podijelio na dva dijela, a da se potom ponovo spojio. Putnici su uzbudljivo pričali o tome momentu. Iako su čuli šta pričaju putnici, nevjernici su i dalje ostali pri svom stavu: "Muhammed je začarao nebesa!"

Naš dragi Poslanik molio je Allaha (dž.š.) da se nevjernici prođu svog inata. Želio je da i oni uđu u Džennet i da osjete te ljepote. Oni koji uvijek budu činili dobro i koji budu razmišljali o dobru zaslužili su Džennet. Poslanik nije želio da se kaju na Sudnjem danu i da plaču. Koliko god se inatili i opirali istini, strpljivo je čekao dan kada će shvatiti, jer je on bio poslanik ljubavi, strpljenja i dobrote. Ružna svojstva poput mržnje i osvete nisu mu doličila. On je bio poslanik čiji se lijepi moral hvalio i na zemlji i na nebesima.

91. DAN

GLAD, NEIMAŠTINA I BOJKOT

Bila je to sedma godina njegovog poslanstva. Proteklih godina nevjernici su vjernike često kamenovali, udarali i protjerivali iz njihovih domova. Iako su im pričinjavali toliko mnogo nevolja, nevjernici nisu mogli spriječiti širenje nove vjere. To ih je najviše plašilo. Ovog puta odlučili su da primijene posebnu metodu. Namjera im je bila da Poslanika (s.a.v.s.) i one koji su vjerovali sa njim odvrate od Pravog Puta. Plan se sastojao od slijedećeg: prekinut će sve odnose sa Muhammedom (s.a.v.s.) i njegovom rodbinom; ništa se neće kupovati od njega i njegove rodbine, kao što im se ništa neće ni prodavati. Na taj način, oni će ostati gladni i žedni. Ovaj plan obznanili su svim stanovnicima Mekke, te im zabranili da im pomažu.

Ova zabrana uvedena je za svu rodbinu Poslanika i važila je za sve, bilo da se radi o muslimanima ili nemuslimanima. Sve je zbunjivala ova zabrana koja je uvedena i za rodbinu koja se klanjala idolima. Nevjernici su planirali da ovom zabranom udalje svu rodbinu od Poslanika. Prema tom planu, Poslanik je trebao ostati bez svih onih koji su ga podržavali i ostati potpuno sâm.

Nakon te odluke, koju su donijeli zlonamjerni ljudi, prekinuta je trgovina sa muslimanima, Poslanikom i njegovom rodbinom. Nisu im prodavali niti su kupovali od njih. Pripremili su javnu obavijest o tome i objesili je na zid Kabe. Tako je počeo bojkot.

Poslanikova rodbina je stanovala na raznim mjestima. Razmišljali su da se okupe zajedno kako bi podržali jedni druge. Preselili su se svi u područje u kojem je stanovao Ebu Talib. Nazvali su to mjesto Ebu Talibova mahala. Tako su započeli dani gladi i neimaštine. Niko nije dolazio u to mjesto i nikome nije dozvoljeno da izađe iz njega.

Bilo je zabranjeno da se donosi hrana u taj kvart. Djeca su bila gladna, stari iznemogli, a bolesni u teškom stanju. Ljudi koje je mučila glad sakupljali su suho lišće sa drveća i jeli ga. Svako jutro i svaku večer iz Ebu Talibove mahale čuli su se jauci. Čulo se kako djeca plaču zbog gladi. Tih dana odvijala se najveća tortura na zemlji. Naš Poslanik savjetovao je svojoj rodbini i vjernicima da budu strpljivi.

92. DAN

DJECA KOJA SU CVILJELA OD GLADI

U danima bojkota, Poslanik (s.a.v.s.) je bio podrška svojoj rodbini. Njemu je najveći pomagač bila supruga Hatidža. Potrošila je sav svoj imetak kako bi pomogla njegovoj rodbini. Kada su potrošili sve što su imali, strpljivo su čekali. Ebu Talib je pomagao svome bratiću.

Nevjernici su očekivali da će se muslimani pobuniti protiv poteškoća koje trpe te da će napustiti Poslanika. Prema njihovome planu, Poslanik je na taj način trebao ostati sâm, pa će mu oni činiti sve vrste zla. Ali vrijeme je prolazilo, a muslimani nisu napuštali Poslanika.

I među nevjernicima bilo je onih koji su se tome protivili. Među njima je bio i Hatidžin bratić Hakim. On je mnogo volio svoju tetku. Veoma ga je rastuživala nevolja, glad i neimaština koju njegova tetka trpi. Zato je želio nešto učiniti radi nje. Još ranije je potajno dopremio jednu vreću brašna koju je natovario na devu. Krenuo je jedne mračne noći da dostavi tetki i vreću kukuruza. Međutim, sreo je Ebu Džehela. Ebu Džehel ga je gledao istraživačkim pogledom:

"Je li ti to nosiš hranu Poslanikovoj porodici? Ako to zaista činiš, izvrgnut ću te sramoti pred svima."

Dok je to govorio, priđe im jedan čovjek koji je tuda prolazio. Taj čovjek reče Ebu Džehelu:

"Zar ćeš spriječiti nekoga ko nosi svojoj tetki nešto žita?!"

Ebu Džehel se nije osvrtao na ovog čovjeka. Za inat je nastavio zakrčivati Hakimu put. Nikako mu nije dozvoljavao da prođe. U tome momentu u Ebu Talibovoj mahali začuo se plač djece koja su cviljela od gladi. Hakim je svim silama nastojao dostaviti vreću sa kukuruzom. Na kraju je udario Ebu Džehela po leđima i Ebu Džehel se sruši na zemlju. U tom metežu Hakim se brzo udalji i uspije dostaviti tetki vreću žita.

Plan Ebu Džehela i njegovih prijatelja nije se odvijao kako su zamislili. Bili su veoma zbunjeni. Prošlo je tačno tri godine otkako je počeo bojkot, ali niko se nije pobunio protiv Poslanika, iako su trpjeli toliko mnogo nevolja. Sve nade nevjernika pale su u vodu i oni su još jednom doživjeli poraz.

Poslanik ni na trenutak nije zapostavljao svoju zadaću širenja i pozivanja u vjeru. Danonoćno je radio, bez prestanka. Bio je veoma hrabar. Pouzdao se u Allaha (dž.š.). Nikada nije gubio nadu u Njegovu milost. Među onima koji su bili sa njim širio je nadu i ohrabrivao ih radosnim vijestima. Strpljivo je molio i čekao pomoć koja će sigurno doći od Allaha (dž.š.).

93. DAN

MALI CRV KOJI JE PREKINUO BOJKOT

Uzvišeni Allah svakako nije ostavljao u nevolji Svoga miljenika Muhammeda (s.a.v.s.). Ovog puta poslao mu je pomoć u vidu jednog sićušnog stvorenja, da bi ljudima bila pouka. Tog puta sićušni crv dao im je dobru lekciju.

Mali crv se nastanio na listovima sa pozivom na bojkot koji su bili okačeni na zidovima Kabe, te je polahko jeo papir. Uništio je sve članove i sav tekst sa pozivom na bojkot, samo je ostala riječ "Allah" koja se nalazila na vrhu stranice. To je uistinu bilo zanimljivo, jer je bilo obješeno sa unutrašnje strane, a Kaba je bila zaključana. Nikoga nisu puštali unutra. Mali crv kao da se našalio sa njima, te im pojeo tekst sporazuma. Niko nije znao za to.

Uzvišeni Allah je preko meleka obavijestio Poslanika o tome. Poslanik je to ispričao svom amidži. Ebu Talib je odmah otišao kod nevjernika i rekao im:

"Prema objavi koja je poslana mom bratiću, Uzvišeni Allah nastanio je crva na vaše listove obješene u Kabi. Crv je pojeo i uništio sav vaš tekst osim riječi 'Allah'..."

Nevjernici su ismijavali Ebu Taliba. Neki su mu se i otvoreno smijali. Za njih je takvo nešto bilo nemoguće. Ebu Talib je nastavio govoriti:

"Dođite da se dogovorimo! Idite i pogledajte taj svoj okačeni tekst! Ako je tačno ono što kaže moj bratić, prekinut ćete bojkot. Ako nije tačno, predat ću vam svog bratića. Slobodno ga možete ubiti ili pustiti da živi, kako god budete željeli!"

Ebu Talib je bio siguran da njegov bratić govori istinu, jer nikada do tada od njega nije čuo ni najmanju laž. Zato im je ponudio ovakav prijedlog.

Idolopoklonici su se začuđeno gledali. Odmah su prihvatili dogovor čim su čuli da će im predati Poslanika. Trčeći su došli do Kabe. Otključali su vrata. Uzbuđeno su gledali u okačene stranice. Nisu mogli vjerovati onome što su vidjeli: pojeden je sav tekst kojeg su okačili, samo je na listu ostala riječ "Allah"! Svi su se namrštili. Želja im se nije ispunila. Prema dogovoru kojeg su načinili sa Ebu Talibom, bili su prisiljeni prekinuti bojkot.

Narodu je obznanjeno da je bojkot prekinut. Muslimani su se radosno vratili svojim kućama. Nahranili su svoju djecu. Majke su bile vesele i nasmijane. Očevi su bili radosni. Muslimani su još jednom potvrdili Poslaniku svoju iskrenost i odanost. A što se tiče malog crva, on je završio svoj posao i otišao svojim putem.

94. DAN

SUNCE SE NE MOŽE UGASITI PUHANJEM

U Mekki je bilo proljeće. Svi su odahnuli nakon ukidanja bojkota. Broj onih koji su hrlili u islam iz dana u dan se povećavao. Ljudi iz Habeša u velikim skupinama dolazili su u Mekku da bi upoznali novu vjeru i posljednjeg poslanika za koga su čuli od muslimana koji su se naselili u Habeš.

Poslanik (s.a.v.s.) je bio pored Kabe koju je mnogo volio. Prisutnima je govorio o tome da je on Allahov poslanik. Učio im je ajete iz Kur'ana. Oni koji su ga slušali prvi put, čuli su nešto lijepo i milozvučno. Postavljali su mu pitanja. Dobivali su lijepe odgovore na sva postavljena pitanja. Bili su zadivljeni Poslanikovom ljubavlju prema Allahu (dž.š.), njegovim znanjem i interesovanjem koje je iskazivao za njih. Njegovo srce prepuno ljubavi osvijetlilo je njihova srca i njihove oči koje su ga pomno gledale. Bilo je sasvim jasno da je on istinski Božiji poslanik.

Odmah su proučili Kelime-i šehadet i postajali muslimani. Svi su se grlili sa suzama radosti u očima.

Nevjernici su ih gledali u čudu. Kako je ovo moguće?! Ljudi koji su došli izdaleka, odmah su na licu mjesta prihvatali islam i postajali muslimani. Ovaj događaj je razljutio nevjernike. Ebu Džehel se nije mogao suzdržati. Presjekao je put jednom od ljudi koji su došli i rekao:

"Zar ste vi došli ovamo da biste saznali šta on govori? I odmah ste mu povjerovali i prihvatili novu vjeru? To je glupost!"

Taj čovjek kojem se Ebu Džehel obratio bio je sretan poput nekoga ko je pronašao riznicu blaga. Bio je veoma sretan što slijedi poslanika kao što je Muhammed (s.a.v.s.). Uopće nije obraćao pažnju na ono što Ebu Džehel govori. Sa sažaljenjem je pogledao Ebu Džehela i njegove prijatelje te im rekao:

"Mi nećemo vama učiniti takvu neprijatnost koju ste vi nama priredili."

Ako se sunčeva svjetlost i sjaj ne mogu ugasiti puhanjem, onda se ni širenje islama ne može spriječiti zaprekama Ebu Džehela i njegove družine.

95. DAN

ALLAHOVA SNAGA DOVOLJNA JE ZA SVE

Bio je jedan snažan i veoma poznat hrvač po imenu Rukan. Niko ga nikada nije mogao pobijediti. Mogao je odjednom oboriti na zemlju dvije-tri osobe.

Rukan je bio veoma ponosan na sebe. Nikoga se nije bojao. Poslanik (s.a.v.s.) ga je sažalijevao što je bio takav, jer koliko god da je jedan čovjek jak, on je slab u odnosu na Allaha (dž.š.), Koji je najjači. Poslanik mu se ljubazno obrati:

"O, Rukan, zar se ne bojiš Allaha? Zar nećeš prihvatiti vjeru u koju te pozivam?"

"Da vjerujem da si ti stvarno istinski poslanik, odmah bih prihvatio, bez oklijevanja", ponosno odgovori Rukan.

"Ako se budem hrvao sa tobom i ako te oborim na zemlju, hoćeš li onda povjerovati da sam istinski poslanik?", upita ga.

"Ako me oboriš na zemlju, povjerovat ću u ono što govoriš", reče Rukan siguran u sebe i svoju snagu.

Rukan se šepurio i govorio:

"Hajde, Poslaniče, hajde da se hrvemo!"

Poslanik i Rukan se počeše hrvati, ali već pri prvom udaru Rukan se nađe na zemlji. Bio je veoma zbunjen. Kako se to desilo? Niko do tada ga nije uspio oboriti! Odmah ustade i htjede da se nastavi boriti. Pade ponovo na zemlju. Sada je već bio potpuno izbezumljen. Nije ostalo ni traga od onog ponosa kojeg je imao malo prije. Pokušao je još jednom, ali se opet nađe na zemlji. Ležao je na leđima i gledao u nebo.

Muhammed (s.a.v.s.) je, uz Allahovu pomoć, prevrnuo i oborio snažnog hrvača poput malog djeteta! Nakon što se sabrao i ustao, Rukan reče:

"Uistinu sam veoma zbunjen ovim hrvanjem sa tobom. Ti možeš biti samo čarobnjak i ništa osim toga!"

Iako je tri puta oboren na zemlju, Rukan nije odustajao od svog inata. Poslanik ga je ljubazno pokušao nagovoriti:

"Hoćeš li da ti pokažem nešto još čudnije od ovog maloprije?"

"Šta može biti čudnije od ovoga?!", reče Rukan.

"Pozvat ću ono drvo koje vidiš i ono će mi prići!"

"Hajde pozovi, neka dođe!", reče Rukan.

Poslanik se obrati drvetu:

"Dođi meni, uz Allahovu dozvolu!"

Nakon tih riječi, drvo je po zemlji dopuzalo do njega. Rukan je bio još više začuđen. Oči su mu bile širom otvorene. Začuđeno je gledao čas u drvo, čas u Poslanika, te je uz to govorio:

"Prvi put u životu vidim ovakvu čaroliju. Šta je ovo?!"

Kada se sabrao, Rukan reče Poslaniku:

"Hajde reci tom drvetu neka se vrati nazad!"

Poslanik se obrati drvetu koje je stajalo pred njim:

"Uz Allahovo dopuštenje, vrati se nazad!"

Čim primi ovu naredbu, drvo se vrati nazad kao što je i došlo. Poslanik ponovo ponudi Rukanu da postane musliman, ali se na njegove oči navukla gusta tmina. Bio je uporan u svom inatu.

96. DAN

MUHAMMED (A.S.) IZGUBIO JE AMIDŽU

Bila je to deseta godina Muhammedovog (s.a.v.s.) poslanstva. Ebu Talib je već bio ostario. Bio je jako bolestan. Poslanik kao da je osjetio da će svog amidžu ispratiti na posljednje putovanje. Amidža ga je godinama pazio i štitio. Uvijek mu je činio dobro i puno ga volio. Podnosio je sve vrte teškoća kako bi zaštitio Muhammeda (s.a.v.s.). Stajao je kao njegov štit pred nevjernicima. A sada je bio na samrtničkoj postelji.

Bolest je postepeno napredovala. Kada su čulo da se Ebu Talib razbolio, nevjernici su se okupili jer su to vidjeli kao svoju novu šansu. Došli su kod Ebu Taliba i rekli mu:

"Ebu Talibe, zajedno smo rasli. Kada smo čuli da si pao na postelju, zabrinuli smo se i došli da te obiđemo."

Ne obraćajući pažnje koliko je bolesnik bolestan, nastavili su govoriti:

"Znaš već šta je bilo između nas i tvog bratića. Ti presudi između nas! Neka se ne miješa u našu vjeru, nećemo ni mi njega ometati! Tako ćemo se dogovoriti."

Nakon što su nevjernici iznijeli svoj zahtjev, Ebu Talib pozva svog bratića i, jedva govoreći, reče:

"Ovi ljudi su došli zbog tebe. Žele se dogovoriti sa tobom."

Poslanik je shvatio šta oni namjeravaju, pa se hladno ponašao prema njima.

"Uredu, amidža", reče Muhammed (s.a.v.s.) i nastavi: "Dovoljno je da kažu samo jednu riječ. Sa tom riječju mogu zavladati cijelim svijetom."

Ebu Talib u čudu upita:

"Samo jednu riječ?"

"Da, amidža. Samo jednu riječ."

Svi su željno iščekivali koja je to riječ. Ebu Džehel se žustro podiže sa mjesta na kojem je sjedio i reče:

"Hajde, kaži tu riječ! Mi ćemo na nju dodati još deset riječi."

"Recite *Lailaheillallah* i porazbijajte sve svoje idole!", reče im Poslanik.

"Kako da uništimo na hiljade naših bogova i povjerujemo u samo jednog Allaha?! Mi se zbilja čudimo tome što ti radiš."

Nakon toga, pogledaše se i rekoše:

"Kakva besmislica! Hajde idemo, idemo!"

Dok su nevjernici smišljali novu podlu zamku za našeg Poslanika, Ebu Talibovo tijelo je malaksalo i on zatvori svoje oči za ovaj svijet. Poslanik je doživio veliku tugu zbog smrti svog dragog amidže.

Nakon njegove smrti, nevjernici su još više ismijavali i grdili Poslanika. Ali on je bio odlučan. Kada bi i ogromne trupe vojske stale pred njega, ne bi ga mogle odvratiti od puta kojim ide.

97. DAN

RASTANAK OD HATIDŽE

Naš dragi Poslanik (s.a.v.s.) je svaki događaj koji dolazi od Allaha (dž.š.) tumačio kao dobro. Doživljavao je tugu i žalost jednu za drugom. Nekoliko dana nakon smrti njegovog dragog amidže, razboljela se i njegova voljena supruga Hatidža. Iz dana u dan je kopnila. Došlo je vrijeme da se i ona rastane od ovog svijeta.

Hatidža, žena dobrog srca i dobra majka, godinama mu je bila najbliži prijatelj. Nikada ga nije sekirala i rastuživala. Mnogo ga je voljela. Prva je povjerovala u vjeru koju je donio. Sve što je imala od imetka i svoj život žrtvovala je na tom putu. Rodila mu je šestero djece i lijepo ih je odgojila. Uvijek je bila uz njega. Mnogo je propatila u životu. Proživljavala je sa mužem glad i oskudicu iako je bila bogata žena.

Čak i dok je bila na bolesničkoj postelji, Hatidža je mislila na Poslanika. Bilo joj je teško rastati se od njega, ali svako živo biće doživjet će svoj kraj. Proživjela je sretnih dvadeset i šest godina u braku. Mnogo toga je naučila od Poslanika. Voljela je i život i smrt.

Jednog dana Uzvišeni Allah preko meleka poslao joj je selam. Obavijestio ju je da joj je spremio dvorac od bisera u Džennetu. Hatidža je bila neizmjerno sretna zbog tog selama. Strpljivo i iskreno vjerujući u Allaha (dž.š.) odletjela je u Džennet.

Tako je Poslanik izgubio voljenu suprugu. Morao je to podnijeti, iako je bilo teško. Bio je naoružan strpljenjem i iskrenom vjerom. Svoju tugu zakopao je duboko u srce i s puno ljubavi prigrlio svoju djecu. Svojim rukama spustio je hz. Hatidžu u kabur. I on je osjećao tugu i žalost kao što ih osjećaju i drugi ljudi. Suze su mu tekle. Brižni suprug dugo je gledao u mezar svoje supruge.

Muhammed (s.a.v.s.) je izgubio prvo amidžu koga je volio, a potom i suprugu odmah iza njega. Od tog dana, ta godina se naziva Godina tuge.

98. DAN

ALLAH ĆE ŠTITITI NJENOG OCA

Poslanik (s.a.v.s.) je bio tužan. Veoma ga je pogodila smrt amidže i voljene supruge Hatidže. Osobe koje je volio otišle su jedna za drugom na Ahiret.

Bilo je i onih koji su se radovali toj njegovoj tuzi. Onima koji mu nisu mogli nanijeti zlo strahujući od Ebu Taliba, pružila se prava prilika za to. Mislili su da će mu sada moći nauditi i veoma su se radovali tome.

Poslanik je tog dana išao ulicom boreći se sa svojom tugom. Razum, srce i jezik bili su mu zaokupljeni sjećanjem na Uzvišenog Allaha. Kada ga je jedan od nevjernika ugledao u takvom stanju, odmah istrča pred njega i baci na njega grumen zemlje. Poslanik je sav bio zaprljan. Vratio se nazad kući i ništa nije učinio zauzvrat osobi koja mu je to učinila. Kada ga je u takvom stanju vidjela najmlađa kćerka Fatima, počela je plakati. Povrijedilo ju je što je vidjela da nevjernici muče njenog dragog babu ubrzo nakon što je izgubila majku. Poslanik je rekao svojoj kćerkici, brišući joj suze:

“Ne plači, kćeri! Allah će štititi tvog babu.”

Nakon što je čula te riječi od oca, Fatima se malo smirila. Poslanik joj je dalje govorio:

“Nevjernici se nisu usuđivali da me ovako vrijeđaju i muče dok mi je amidža bio živ.”

Narednih dana nevjernici su prešli sve granice. Bez ustezanja, počeli su činiti razna zla Poslaniku. Toliko su bili pretjerali u tome da se čak neprijatelj islama, Ebu Leheb, Poslanikov amidža, osjećao neugodno zbog zla koje je nanošeno njegovom bratiću.

Rekao je da će štititi svog bratića. Nevjernici, koji nisu željeli izgubiti Ebu

Leheba na svojoj strani, uplašili su se zbog toga. Nakon toga, smanjili su torture koje su činili Poslaniku. Nije prošlo puno vremena od tada, Ebu Lehebovo srce ponovo je otvrdnulo i on je zauzeo mjesto među nevjernicima.

99. DAN

MUHAMMED (A.S.) KAMENOVAN U TAIFU

Poslanik (s.a.v.s.) je bio u teškoj situaciji. Više nije mogao izaći ni na ulicu. Gdje god bi krenuo, vrijeđali su ga i gađali kamenjem. Kada bi učio Kur'an, nevjernici su udarali dlanom o dlan i razgovarali glasno. Tako su nastojali da ga spriječe. To ga je činilo veoma tužnim. U vrijeme kada je bio toliko sprječavan da širi islam, odlučio je otići u grad Taif i pozvati tamošnje ljude u vjeru.

Taif je bio lijep grad. Bio je u zelenilu. U okolini su se nalazile bašče sa grožđem. Poslanik je mislio da će stanovnici Taifa povjerovati u islam i da je on poslanik. Ako bi dobio podršku od njih, stanovnici Mekke ne bi više imali hrabrosti da mu nanose zlo. Širio bi se islam i dobio bi novu snagu.

Zajedno sa Zejdom, koga je volio kao svog sina, krenuo je na put. Kada je došao u Taif, Poslanik se sastao sa čelnim ljudima tog mjesta. Objašnjavao im je da je Allah jedan i jedini, te da je on Njegov poslanik. Obavijestio ih je da je pogrešno klanjati se idolima te da je Allah stvoritelj svega što postoji. Tražio je od njih da prihvate islam i da se pridržavaju tog poziva, ali je naišao na reakciju koju nikako nije očekivao. Stanovnici Taifa bili su čak gori od stanovnika Mekke! Ljutili su se, derali i vrijeđali Poslanika. Nakon tih neprilika, Poslanik nije odmah napustio Taif. Izdržao je. Ostao je u ovome mjestu deset dana i svakom stanovniku objasnio Allahovu naredbu, ali su oni insistirali:

"Napusti naš grad! Idi gdje god hoćeš, samo odlazi! Mi ćemo te se kloniti koliko god možemo! Nećemo prihvatiti to što tražiš od nas!"

Stanovnici Taifa bili su zaslijepljeni i nisu znali ko im je došao. Nisu željeli povjerovati da je on poslanik.

Psovali su mu, vrijeđali ga i uznemiravali. Kasnije su ga okružili sa obje strane i kamenovali.

To je bio strašan trenutak! Kamenje je padalo na Poslanika poput kiše. Iz nogu mu je tekla krv. Teško je pokušavao hodati. Čas bi sjedao, čas ustajao i što prije želio izaći iz grada. Zaslijepljeni ljudi su se smijali kada su ga vidjeli u tom stanju. Zejd je trčao oko Poslanika kao leptir što kruži oko cvijeta i na taj način pokušavao da ga zaštiti. I sam je bio sav krvav. Poslanik i Zejd su se sklonili u jednu bašču sa lozama grožđa kako bi se zaštitili od napada. Poslanik se srušio ispod jedne vriježi grožđa. Podigao je ruke i zamolio:

"Allahu moj, samo se Ti nemoj rasrditi na mene. Izdržat ću sve što me zadesi. Allahu moj, molim Te za oprost sve dok Ti ne budeš zadovoljan mnome."

Naš Poslanik je čak i u tako teškim momentima molio Allaha (dž.š.) da mu oprosti i da bude zadovoljan njime. Zar bi Stvoritelj svjetova ostavio Svoga poslanika tako ranjenog i iznemoglog?! Svakako da će Allah (dž.š.) dati veliku nagradu za takvu požrtvovanost i za tako iskrenu pokornost.

100. DAN

RADOST ROBA ADDASA

Dva brata su bili vlasnici bašče u koju su se sklonili Poslanik (s.a.v.s.) i Zejd. Jedan od njih, svrativši u bašču, sažalio se na svoje izranjavane goste, pa im je po robu Addasu poslao sahan pun svježega grožđa. Addas je sahan dao Poslaniku. Poslanik je bio gladan i iznemogao. Uzeo je grožđe u ruku i, izgovorivši Bismillu, počeo je jesti. Addas je prvi put u životu čuo tako lijepu riječ. Veoma mu se svidjela ta riječ. Poslanik to primijeti, pa ga upita:

"Odakle si ti?"

"Iz mjesta Niniva."

"Znači, ti si Junusov zemljak."

"Odakle ti znaš za Junusa?"

"On se smatra mojim bratom, jer je on bio poslanik. I ja sam poslanik."

Addasove oči zasjaše od sreće. Ovaj čovjek je bio poslanik koji se dugo

očekivao! Addas mu odmah poljubi ruku i na licu mjesta postade musliman.

Vlasnici vrta iz daljine su posmatrali Addasa. Kada je došao kod njih, napadoše ga riječima:

"Sram te bilo, Addase! Ti mu ljubiš ruke!"

Addas im odgovori:

"Ne postoji bolji čovjek na svijetu od njega! Rekao mi je nešto što samo poslanik može reći."

To što je Addas postao musliman barem malo je utješilo Poslanika, koji se tužan vratio iz Taifa.

101. DAN

ŽELJA MUHAMMEDA (A.S.)

Nakon što su se malo odmorili u vrtu sa lozama grožđa, Poslanik (s.a.v.s.) i Zejd su krenuli iz Taifa. Koračali su prema Mekki tužni i zamišljeni. Poslanik je primijetio da ga jedan čudan oblak prati. Kada je malo bolje pogledao, vidio je da je melek Džebrail u tom oblaku. Melek ga je obavijestio da mu Allah (dž.š.) šalje selam i da je poslao meleka koji će podići dva brda i baciti ih na Taif, tako će ovo mjesto nestati sa lica zemlje, ukoliko to Poslanik hoće. Ali on je bio poslanik ljubavi i spasa. Nije želio da se neko ucvili i muči, te je ovako rekao:

"Ja ne mogu nešto tako željeti. Ono što molim od Allaha (dž.š.) jeste da potomci ovih ljudi budu muslimani."

Poslanik je bio zagovornik mira i dobrote. Nije molio da zlo stigne čak ni stanovnike Taifa koji su ga vrijeđali, kamenovali i protjerali. Shvatao je da su to činili zato što nisu vladali svojim razumom. Molio je Allaha (dž.š.) da muslimani budu generacije koje će doći.

102. DAN

VELIČANSTVENO NOĆNO PUTOVANJE

Uzvišeni Allah želio je obradovati Muhammeda (s.a.v.s.) koji je strpljivo podnosio sve nevolje. Želio mu je pokazati beskrajne ljepote i to koliko ga njegov Stvoritelj cijeni.

Dok je jedne noći Poslanik ležao u postelji, došao mu je Džebrail (a.s.). Rekao mu je da ga poziva Uzvišeni Allah. Pozvao ga je da ustane iz postelje i da uzme abdest. Uz Džebraila (a.s.) je bio Burak, jahalica od svjetlosti, brza kao munja. (Burak znači munja.) Zajedno su uzjahali na Buraka. Burak je bio toliko lijep da se nije mogla opisati njegova ljepota. Letio je preko horizonta kojeg su ljudske oči mogle vidjeti. Bilo je to noćno putovanje.

Za manje od jednog trenutka, stigli su u Jerusalem. Tamo se nalazila sveta džamija po imenu Mesdžidu-l Aksa. Tamo se Muhammed (s.a.v.s.) susreo sa svim poslanicima. Zajedno su klanjali namaz, a on je bio imam.

Nakon toga, Muhammed (s.a.v.s.) se uzdigao na nebesa. Vidio je Uzvišenog Allaha. Razgovarao je sa Njim. Prenio mu je želju Njegovih stvorenja. Nakon što je doživio sve te ljepote, sretno se vratio na ovaj svijet. Ovo nesvakidašnje putovanje naziva se Miradž. (Miradž znači uspeti se na visoko mjesto.)

Naš Poslanik donio je veoma vrijedan poklon za svoj ummet sa Miradža. Taj poklon je namaz. Od tada ljudi, klanjajući pet puta dnevno, staju pred Allaha (dž.š.), izražavaju Mu svoju zahvalnost i uče Mu dove.

Te večeri, naš Poslanik vidio je mnogo toga. Doživio je sreću da razgovara sa našim Stvoriteljem, ali ni na trenutak nije zaboravio moliti za spas onih koji su povjerovali u njega kao Božijeg poslanika. Muhammed (s.a.v.s.) će, osnažen, ponovo nastaviti sa svojim poslaničkim zadatkom i sa upućivanjem ljudi na Pravi Put.

Na Miradžu se desilo ono za što su govorili da je nemoguće, jer je Muhammed (s.a.v.s.) taj radi kojeg je stvoren cijeli kosmos.

103. DAN

MUHAMMED (A.S.) GOVORI O MIRADŽU

Dan nakon uzdizanja na Miradž, oči Poslanika (s.a.v.s.) sijale su poput sjajne zvijezde. Bio je uzbuđen i sretan. To što se sastao sa Stvoriteljem, još više je povećalo njegovu ljepotu.

Prvo je amidžinoj kćerki Ummu Haniji ispričao šta je sve vidio. Ummu Hani mu je povjerovala, ali se plašila da mu nevjernici ne nanesu kakvo zlo, pa mu je rekla:

"Ne pričaj ni slučajno nekome o tome! Reći će da lažeš i rastužit će te!"

Poslanik je neustrašivo odgovorio:

"Tamo mi Allaha, pričat ću o ovome!"

On je bio obavezan da govori o svakoj pojedinosti istine koju je vidio. Nije lahko biti Božiji poslanik! On je bio obavezan pričati o onome što je doživio čak i ako će mu oni reći da laže i ako mu neće vjerovati. Svakako da je među tima bilo i onih koji su mu vjerovali.

S tom namjerom, Poslanik krenu prema Mekkelijama i poče im govoriti o ljepotama koje je te noći vidio. Narod je bio zbunjen te je tražio da im dokaže da je to sve vidio. Poslanik im je govorio o karavani deva koje je vidio na putu prema Mesdžidu-l Aksa. Opisivao im je ono što su deve nosile i ono što su nosile na leđima. Rekao im je da će ta karavana deva uskoro stići u Mekku.

Svi su znatiželjno očekivali karavanu o kojoj su bili obaviješteni. Kada je bilo vrijeme, karavana je stigla u Mekku. Mekkelije su bile veoma iznenađene kada su vidjeli da karavana sa devama izgleda upravo onako kako ju je Poslanik opisao.

104. DAN

ISKRENI PRIJATELJ EBU BEKR

Naš dragi Poslanik (s.a.v.s.) pripovijedao je Mekkelijama o onome što je vidio na Miradžu. Vjerovanje onih koji su vjerovali u njegovo poslanstvo još više je jačalo kako su slušali to što im je govorio. Oni koji mu nisu vjerovali, tražili su načina kako da sve to izvrgnu laži. U glavi su smišljali planove kako da dokažu da nije tačno ono što Poslanik govori te da ga na taj način ponize. Rekoše mu:

"Neki od nas vidjeli su Mesdžidu-l Aksa. Pošto i ti kažeš da si vidio tu džamiju,

kaži nam koliko ima vrata!"

Poslaniku su dosadila ta stalna ispitivanja, jer uistinu nije obratio pažnju koliko vrata je bilo. Ali zar bi Uzvišeni Allah ostavio najdražega gosta u teškoj situaciji? Zato je u tome momentu pred njegove oči donio sliku džamije. Tako je Poslanik vjerodostojno opisao kako ta džamija izgleda i izbrojao je koliko ima vrata.

Nakon toga, nevjernici uzviknuše:

"Zaista je tačno opisao!", ali mu opet ne povjerovaše.

Odmah otrčaše kod Ebu Bekra i obavijestiše ga:

"Ebu Bekre, znaš li šta se dešava sa tvojim prijateljem? Govori da je sinoć išao do džamije Mesdžidu-l Aksa, da je tamo klanjao namaz te da se ponovo vratio u Mekku."

"Jeste li to čuli od njega?", upita Ebu Bekr.

"Da", odgovoriše.

"Tako mi Allaha, ako on tako kaže, onda je to istina! Ne treba vas to čuditi!"

Nakon razgovora sa njima, Ebu Bekr je otišao kod Poslanika i rekao mu:

"Ti, uistinu, govoriš istinu. Ja još jednom svjedočim da si ti Allahov poslanik."

Naš dragi Poslanik na ove Ebu Bekrove riječi je rekao:

"O, Ebu Bekre, ti si, doista, Siddik!"

To znači *onaj koji iskreno i ispravno vjeruje*. Od tog dana Ebu Bekrovom imenu dodato je i ovo. Tako su Poslanikovog najiskrenijeg prijatelja zvali Ebu Bekr Siddik. Ebu Bekr je uvijek bio uz Poslanika i nikada nije skrenuo sa Pravog Puta.

105. DAN

ZAHVALA NAŠEM GOSPODARU

Vjernici su se znatiželjno okupili oko Poslanika (s.a.v.s.). I oni su bili uzbuđeni što je Poslanik vidio Uzvišenog Allaha. Veoma im se dopalo ono što im je pričao. Posebno im je bio važan poklon koji im je donio. Bio je to veoma vrijedan poklon – namaz.

Namaz je vrijeme sastajanja sa Uzvišenim Allahom. Na namazu se zahvaljujemo Allahu za bezbrojne blagodati koje nam je dao. Za namaz se zna od tog dana i od tog dana se klanja. Dnevno se klanja pet propisanih namaza.

Prilikom svakog namaza stajemo pred Allaha (dž.š.) i izražavamo Mu svoju poslušnost. Klanjanje namaza predstavlja najveću sreću. Namaz znači i poziv u Džennet, i tajno uzdizanje prema Allahu (dž.š.). Naš Poslanik se uzdigao na Miradžu i vidio Allaha (dž.š.). Poslanik je rekao da se svaki čovjek klanjajući namaz može sastati sa Allahom (dž.š.)!

Poslanikovi prijatelji sa zanimanjem su slušali ono što im je govorio. Ali zašto se namaz klanja pet puta dnevno? Njegove prijatelje je to zanimalo. Poslanik se nasmijao i odgovorio im:

"Pet namaza je poput rijeke koja protječe ispred vaših vrata. Ako se neko pet puta dnevno opere u toj rijeci, na njemu neće ostati ni traga nečistoće."

Vjernici su shvatili iz ovih riječi da to znači čišćenje istovremeno i od fizičke i od duševne nečistoće, odnosno čišćenje od grijeha. Vjernici su bili sretni što su dobili tako dragocjen poklon. Sada je bilo mnogo lakše doći do beskonačne ljepote.

106. DAN

POSLANIK KOJI SE NIJE PLAŠIO

U Mekki su se u vrijeme hadža održavali razni sajmovi. Mnogi ljudi koji su živjeli izvan Mekke dolazili su na sajmove, nakon toga posjećivali Kabu i vraćali se u svoje zavičaje. Ponovo je došlo vrijeme hadža. Mekka je vrvjela od ljudi koji su dolazili iz veoma udaljenih krajeva. Allahov Poslanik (s.a.v.s.) je došao među njih i govorio im o novoj vjeri. Ljude je veoma interesovalo ono što je govorio, ali su ga nevjernici pratili u stopu. Nakon što bi se Poslanik udaljio od skupine kojoj je govorio, prilazili su i negirali sve ono što je rekao.

Grupa od šest ljudi koja je došla iz Medine, odsjela je na mjestu zvanom Akaba. Poslanik im je prišao i nazvao selam. Upitao ih je:

"Ko ste vi?"

"Mi smo iz Medine."

"Sjedite da porazgovaramo!", reče im.

Ova grupa ličila je na veoma pristojne ljude. Odmah su Poslaniku poželjeli dobrodošlicu i počeli slušati umilne riječi koje su tekle sa njegovih usana. Govorio im je o tome da postoji Allah (dž.š.), da je jedan, da je on Njegov poslanik, te o ljepotama nove vjere. Učio im je ajete iz Kur'ana. Ljudi su izgledali kao da su se

susreli sa nekim zanimljivim događajem. Jedan od prisutnih reče:

"Tako mi Boga, ovo je poslanik za koga su Jevreji nagovijestili da će doći!"

Odmah na licu mjesta proučili su Kelime-i šehadet i postali muslimani. Nakon toga rekoše i ovo:

"Društvo u kojem živimo počiva na mržnji, zavisti i svađi. Hajdemo i njima reći za novu vjeru. Nadamo se da će, zahvaljujući tebi, nestati neprijateljstava i svađa među njima. Ako bi i oni prihvatili novu vjeru i ako bi nestalo neprijateljstva, nema boljeg čovjeka na planeti od tebe."

Nakon što su to rekli, obećali su mu da će se i iduće godine naći na Akabi, te su se oprostili od njega i otišli.

Šest ljudi sa kojima se Poslanik upoznao na Akabi bili su omiljeni među stanovnicima Medine. Nakon što su završili posao u Mekki, vratili su se svojim kućama. Ljudima su govorili da su upoznali posljednjeg Božijeg poslanika. Pripovijedali su im o prednostima nove vjere. Pozvali su ih da postanu muslimani.

Ove vijesti odjeknule su među stanovnicima Medine. Ljubav prema Allahu (dž.š.) i Poslaniku našla je svoje mjesto u njihovim srcima. Iako su bojkotovali novu vjeru u Mekki, izgleda da je ova vjera bila lijepo prihvaćena u Medini. Šesterica ljudi koji su se upoznali sa Poslanikom na Akabi vjerovali su da će se riješiti nereda i nevolja zahvaljujući islamu.

Da se Poslanik obeshrabrio zbog vrijeđanja koje je doživio i da nije otišao na Akabu, nikada se ne bi desilo nešto ovako lijepo. Stanovnici Medine su povjerovali u novu vjeru prije nego su ga i vidjeli. Bez padanja u očaj i gubljenja nade, Poslanik je opstao zahvaljujući svom upornom radu i trudu.

107. DAN

OBEĆANJE NA AKABI

Prošla je tačno godina dana otkako se grupa od šest ljudi susrela sa Poslanikom (s.a.v.s.) na Akabi. Kao i svake godine, sajam se ponovo održavao na istome mjestu. Bila je velika gužva. Među tom masom bilo je onih koji su izvodili predstave, onih koji su se zabavljali i uživali u svemu što sajam nudi, kao i onih koji su trgovali. Šest stanovnika Medine ponovo su bili tamo. Sa sobom su poveli još nekoliko prijatelja. Prilikom prvog susreta na Akabi, Poslanik je tražio da sa sobom dovedu još ljudi. Svi su željno i nestrpljivo iščekivali da upoznaju

Poslanika. Imali su lijepe vijesti za njega.

Poslanik je bio veoma oprezan. Pošto se plašio da bi mu nevjernici mogli prirediti nevolje, čekao je da se smrkne. Našli su se u jednom kutku visoravni koji je bio obasjan mjesečevom svjetlošću. Muslimani Medine bili su sretni što će se ponovo vidjeti sa njim. Prenijeli su mu radosne vijesti o prihvatanju islama. Prenijeli su mu i koliko ga ljudi tamo voli i koliko su mu odani.

Stanovnici Medine prihvatili su novu vjeru koju je on donio. Očekivali su da im se povjere novi zadaci. Poslanik se neizmjerno obradovao ovim vijestima. Ovako im je poredao zapovijesti koje su došle od Allaha:

"Nemojte Allahu pripisivati druga! Nemojte krasti! Nemojte činiti blud! Ne ubijajte djecu! Nemojte potvarati ljude! Ne protivite se dobrim poslovima!"

Nakon ovoga, nastavio je govoriti:

"Oni koji se budu pridržavali ovih naredbi, postići će veliku nagradu kod Allaha. Allah, koji neizmjerno nagrađuje, pripremio je Džennet za njih."

Dvanaest ljudi koji su se tamo nalazili, obećali su Poslaniku:

"Nećemo se klanjati nikome osim Allahu, nećemo krasti, nećemo se loše ponašati, slijedit ćemo tebe u svim dobrim i lijepim postupcima! Za to ti dajemo svoju riječ!"

Te večeri na Akabi postignut je dobar sporazum. Nakon što se vrate u svoj kraj, stanovnici Medine prenijet će ljudima naredbe nove vjere. Tražili su od Allahovog Poslanika da im da nekoga ko će im biti pomagač u širenju nove vjere. Poslanik je smatrao da je Mus'ab pogodna osoba za taj posao.

Tako se završio ovaj sporazum na Akabi, koji je ušao u historiju kao veoma važan dogovor.

108. DAN

UČITELJ MUS'AB NA ZADATKU

Mus'ab je bio čovjek lijepog izgleda i lijepe naravi. Mnogo je volio Poslanika (s.a.v.s.). Bio mu je veoma blizak. Poslanik je upravo njemu povjerio dužnost prenošenja Allahovih zapovijesti stanovnicima Medine. Mus'ab je rado prihvatio ovu dužnost. Krenuo je u Medinu da bi tamošnje stanovnike podučavao časnom Kur'anu. Bio je mlad, učen i otmjenog držanja. Dobro je znao kako i gdje da se postupa. Imao je sve što je jednom učitelju i predavaču

bilo potrebno. Zvali su ga Mus'ab ibn Umejr.

Nakon dugog putovanja stigao je u Medinu. Medinski muslimani dočekali su ga raširenih ruku. Osigurali su mu mjesto za stanovanje. Mus'ab je odmah počeo sa podučavanjem onoga što je znao. Bio je veoma smiren. Bilo je lahko širiti vjeru i govoriti o islamu u Medini, jer tu nije bilo neprijatelja vjere kao što su Ebu Džehel i Ebu Leheb. Zato je radio još više i zahvaljivao se Allahu (dž.š.) na tome.

Jednog dana, u bašči pred nekom kućom govorio je ljudima o novoj vjeri i o Poslaniku. Ljudi su ga pomno slušali, postavljali pitanja i tako učili ono što nisu znali. Bez imalo osjećaja dosade i umora, Mus'ab je odgovarao na svako pitanje. Govorio je o našem dragom Poslaniku, novoj vjeri koju je donio, o njegovoj strpljivosti, lijepoj naravi i ljubavi prema Allahu...

Dok su slušali kako im Mus'ab lijepo vazi, iznenada pred njih iskoči jedan naoružan i namršten čovjek. Bio je ljutit. Okrenu se prema Mus'abu i reče mu:

"Šta to radite? Šta hoćeš od ovih mladih ljudi? Hoćeš da ih skreneš sa pravog puta? Ako ne želiš ostati bez života, brzo ustani i odlazi odavde!"

Mus'ab je bio strpljiv, jer je to naučio od Poslanika. Morao je biti vedar i nasmijan pred tim čovjekom. Nasmija mu se i toplo reče:

"Da malo sjednete da porazgovaramo. Ako poslušate, i ako Vam se dopadne, možete prihvatiti, a ako Vam se ne svidi, mi nikoga nećemo uznemiravati niti nasilu tjerati da nešto prihvati."

Čovjek je bio potpuno zbunjen što se Mus'ab mirno ponaša i što se nije iznervirao kada ga je on tako napao. Polahko spusti oružje na zemlju i sjede. Mus'ab je i njemu govorio o islamu i Poslaniku.

Taj čovjek nikada ranije nije čuo ništa o tome. U srcu su mu se probudila neka nova osjećanja. Okrenu se Mus'abu i reče:

"Hoćete li mi nešto proučiti iz te svete Knjige za koju kažete da ju je donio vaš Poslanik?"

Mus'abov glas je bio veoma lijep. Prouči Bismillu, a odmah zatim i ajete iz Kur'ana. Čovjek je bio veoma dirnut ajetima koje je čuo. Nije mogao izdržati te reče:

"Kako su lijepe te riječi! Kako umilan govor! Šta trebam učiniti da uđem u novu vjeru?"

Mus'ab mu je prvo rekao da se očisti i opere. Čovjek ode i okupa se. Oprao je i svoju odjeću. Nakon toga, Mus'ab ga nauči da izgovori Kelime-i šehadet.

Čovjek koji je došao da ga protjera postao je musliman! Sa lica mu je zračila sreća. Stidio se onoga što je maloprije učinio. Ustade i ode. Prijatelju koji je razmišljao poput njega ispriča šta se desilo. I on na isti način dođe kod Mus'aba. Veoma su mu se dopali proučeni ajeti iz Kur'ana, te se i on oslobodi loših misli koje su ga mučile i postade musliman. Od sada je za sve stanovnike Medine postojala samo jedna vjera i samo jedan poslanik – islam i Muhammed (s.a.v.s.).

109. DAN

RADOSNE VIJESTI IZ MEDINE

Prošla je tačno godina otkako je Mus'ab došao u Medinu. U tom periodu desio se veoma lijep napredak. Većina stanovnika u Medini prihvatila je islam. Mus'ab je uspio u svom zadatku. S druge strane, veoma mu je nedostajao Poslanik (s.a.v.s.). Želio ga je što prije vidjeti i prenijeti mu vijesti o uspjehu u Medini. Pored toga, i stanovnici Medine koji ga ranije nikad nisu vidjeli bili su nestrpljivi da ga upoznaju. Željeli su Poslanika pozvati u Medinu.

Kada je bilo vrijeme hadža, grupa od sedamdeset i pet ljudi uputila se u Mekku. Nakon dugog putovanja stigli su u ovaj grad. Nekoliko njih otišlo je kod Poslanika. Ukoliko nevjernici primijete da su i oni postali muslimani, onda će i njima činiti razna zla. Zato su morali oprezno postupati. Ljudi su Poslanika pronašli u džamiji i neprimjetno mu prišli. Rekoše mu ovako:

"Allahov Poslaniče, mi smo došli sa velikom grupom iz Medine! Želimo te odvesti u Medinu i spasiti ovih nevolja koje ti čine nevjernici. Možemo li se sastati i razgovarati o tome?"

Poslanik je prihvatio njihov poziv za sastanak i rekao im da se ponovo nađu na Akabi. Ljudi su se tiho udaljili od njega.

Bila je veoma tamna noć. Ni prst se pred okom nije vidio. Duboko u noć stanovnici Medine našli su se sa Poslanikom. Obećali su mu da će ga štititi kao što štite svoju djecu, supruge i svoje živote. Nakon toga rekoše:

"Allahov Poslaniče, prihvati naš poziv! Pođi sa nama u Medinu, mi smo tamo jaki!"

Oni su širom otvorili svoja srca za Poslanika. Pozivali su ga u

Medinu. Željeli su ga izbaviti od tih ljudi koji ga nisu znali cijeniti i koji su ga uznemiravali. Jedan od prisutnih bio je zabrinut, pa reče:

"Allahov Poslaniče, hoćeš li ti nas napustiti i vratiti se svom narodu kada ti Allah (dž.š.) podari uspjeh?"

Poslanik se nasmija i odgovori:

"Slažem se sa vama. Vi ste moji i ja sam vaš. Borit ću se protiv onih protiv kojih se vi borite i bit ću u miru sa onima sa kojima ste vi u miru."

Dogovor je postignut. Poslanik im pruži ruku. Medinelije su dolazili jedan po jedan, rukovali se i davali obećanje. Obećali su da će ga štititi po cijenu svojih života. Tako se te večeri održao drugi sastanak na Akabi. Svi su bili sretni. Medinski muslimani rastali su se od Poslanika osjećajući veliko povjerenje i ljubav prema njemu.

110. DAN

ZABRINUTOST U MEKKI

Mekkanske nevjernike obuzeo je nemir. Čuli su da se Poslanik (s.a.v.s.) dogovorio sa stanovnicima Medine. Počeli su se sve više raspitivati. Otišli su kod medinskog vođe Abdullaha i upitali ga o tome. Abdullah nije bio musliman, te su zato medinski muslimani sve krili od njega. Abdullah im reče ovako:

"To o čemu vi pričate je krupna stvar. Takvo nešto nije se desilo! Oni ne bi ništa učinili da se ne posavjetuju sa mnom. To su samo prazne priče!"

Ove riječi su smirile nevjernike. Muslimani su dobro učinili što su tajili ovakve poslove. Bavili su se trgovinom osjećajući poseban mir zato što čuvaju tajnu i što se povinuju naredbama Poslanika. Obavili su i obrede hadža. Došlo je vrijeme za povratak u Medinu.

Nakon što su otišli iz Mekke, nevjernici su saznali da se susret na Akabi doista desio, te su odmah krenuli za medinskim muslimanima. Međutim, Medinelije su se već bili udaljili od Mekke. Allah (dž.š.) ih je spasio od nevjerničkih ruku jer im je srce bilo ispunjeno ljubavlju prema Poslaniku. Nakon što su se vratili

u Medinu, s nestrpljenjem su očekivali Poslanika i muslimane koji će se iseliti u Medinu.

111. DAN

SELIDBA U MEDINU

Nevjernici su bili ljuti. Nije ostala nijedna metoda mučenja koju nisu primijenili nad muslimanima. Tako je za muslimane život u Mekki postao nepodnošljiv. Tiho su cviljeli pod napadima, uvredama i psovkama nevjernika. Okupili su se i svi zajedno otišli kod Poslanika (s.a.v.s.). Rekli su mu da ne mogu više izdržati nepravdu koja im se čini te da se žele iseliti u Medinu.

Poslanik je razmišljao. Svakako da se selidba u Medinu činila dobrim potezom, ali od Uzvišenog Allaha još nije bila došla naredba za to. Objasnio im je to, pa su svi zajedno čekali naredbu koja će doći od Allaha (dž.š.).

Prošlo je nekoliko dana nakon toga. Poslanik je sav radostan okupio vjernike i rekao im:

"Pokazano mi je mjesto u koje ćete se iseliti! Vidio sam da je to grad okružen palminim stablima. Oni koji žele napustiti Mekku, mogu tamo otići. Možete se povezati sa braćom muslimanima iz Medine. Uzvišeni Allah učinio vas je braćom. Učinio je Medinu mirnim i sigurnim gradom za vas."

Muslimani su se veoma obradovali ovome. Od sada su u miru mogli činiti ibadet Allahu (dž.š.). Mogli su voditi život u miru. U nadi i sa puno radosti u srcu, potajno su se dali na pripreme za put. Poslanik ih je podsjetio da moraju biti veoma oprezni. Počeli su se iseljavati u manjim grupama kako ne bi privlačili pažnju nevjernika.

Za nekoliko dana nevjernici su primijetili da su muslimani napustili Mekku te su krenuli u potjeru za njima. One koje su uspjeli uhvatiti, vraćali su nazad i sprječavali ih da idu dalje. Tražili su neke pojedince iz porodice, neke su, čak, bacali u tamnicu. Činili su neshvatljive stvari kako bi ih zaustavili. Unatoč svim zaprekama, muslimani nisu odustajali od selidbe. Nastavili su sa iseljavanjem suprotstavljajući se pritiscima koji su vršeni. Allahova pomoć bila je uz njih.

Izlazilo je sunce. Sunce islama sijalo je iznad Medine! Muslimani su išli prema prostoru koga su osvjetljavale te zrake. Mekka se praznila. Muslimani su zaključali vrata svojih kuća. Djeca će se moći mirno igrati. Moći će sretno živjeti sa svojim roditeljima. Išli su prema Medini. Srca su im bila ispunjena radošću, a iz očiju im je sijala nada.

Djeca u Medini s uzbuđenjem su čekala svoju braću i sestre po vjeri i Poslanika koji će doći iz Mekke.

112. DAN

KAKO JE OMER UZVIKNUO

Iako su se muslimani tajno iseljavali u Medinu, među njima je bio jedan koji je istupio javno i hrabro. Nikoga se nije plašio. Izazivao je nevjernike na dvoboj. Bio je to Omer. On je bio oličenje hrabrosti, snage i ispravnog razmišljanja. Spremao se da napusti Mekku. Naoštrio je svoju sablju. Sedam puta je obišao oko Kabe koju je mnogo volio. Pred takvom Omerovom hrabrošću, nevjernici nisu smjeli pustiti svoj glas. Ništa nisu činili iz straha od Omera. Omer je gromkim glasom uzviknuo:

"Slušajte me dobro! Ja se selim u Medinu da zaštitim svoju vjeru. Ako neko nešto ima protiv, neka izađe da vidimo!"

Nevjernici nisu puštali glasa. Znali su šta će ih zadesiti ako ga pokušaju spriječiti. Omer je uzeo dozvolu od Poslanika (s.a.v.s.) i sa sobom u Medinu poveo grupu od dvadeset vjernika. Nevjernici se nisu usudili krenuti za njima.

Nedugo zatim, iz Mekke se iselila većina muslimana. Iza njih su ostali Poslanik, njegova porodica i bliski prijatelj Ebu Bekr, bolesni i oni koji su bili zarobljeni. Allah (dž.š.) je dozvolio muslimanima da se isele, ali još nije došla vijest da se Muhammed (s.a.v.s.) može iseliti. On je čekao dozvolu za taj put.

113. DAN

LUKAVI PLAN

Prema vijestima koje su stizale iz Medine, medinski muslimani su veoma lijepo dočekali muslimane iz Mekke. Zbog lijepog osjećaja koji je izvirao iz muslimanskog bratstva, muslimani su otvorili svoja vrata za one koji su se iselili i podijelili sa njima sve što su imali. Radost i sreća u srcima muslimana izluđivala je nevjernike. Nisu mogli podnijeti pomisao da će jednog dana i Poslanik (s.a.v.s.) otići tamo i da će biti na čelu medinskih muslimana.

Hitno su zakazali sastanak. Okupilo se oko stotinu ljudi. Raspravljali su šta da učine Poslaniku, koji se još nalazi u Mekki. Jedan je predložio:

"Vežimo ga lancima i bacimo ga u tamnicu!"

"Ne!", rekoše drugi. "Ako ga uhapsimo, Medinelije će čuti za to i napast će nas! Kasnije će ga oteti od nas i odvesti. Moramo smisliti nešto efikasnije."

Drugi je predložio ovo:

"Hajdemo ga protjerati iz Mekke! Neka poslije ide gdje god želi!"

Jedan lukavi starac mu reče na to:

"Vjerovatno ste zaboravili koliko na ljude utiče to što on lijepo govori i lijepo postupa prema ljudima. Ako to učinite, Muhammed će ići i redom djelovati na sve ljude. Cijeli svijet će ući u islam. Moramo smisliti neko drugo rješenje."

Nakon tih riječi istupi Ebu Džehel:

"Ja sam za njega smislio ono što niko drugi nije."

"Šta je to?", upitaše ga prisutni.

"Nema drugog rješenja nego da ga ubijemo! Izaberimo po jednog snažnog čovjeka iz svake skupine i dajmo im oštre sablje u ruke! Neka ga ubiju svi zajedno. Na taj način ćemo ga se trajno riješiti! Tako se neće znati ni ko ga je ubio i niko neće moći tražiti osvetu za ubijenog."

"Ovo je najbolja ideja!", reče lukavi starac. "Nema boljeg rješenja."

Svi prihvatiše Ebu Džehelov prijedlog. Na njihovim mračnim licima titrali su tračci sreće jer je donesena konačna odluka. Poslanik je, prema njihovom planu, trebao biti ubijen!

114. DAN

DOZVOLA ZA SELIDBU MUHAMMEDA (A.S.)

Poslanik (s.a.v.s.) je izjutra ili navečer navraćao u kuću prijatelja Ebu Bekra, koga je mnogo volio. Tog dana na pragu Ebu Bekrovih vrata ukazao se u podne. Ebu Bekr sâm sebi reče: "Poslanik ne dolazi kod mene u ovo doba. Sigurno ima razlog zašto je došao sada." Ebu Bekr ga dočeka i poželi mu dobrodošlicu. Ljubazno ga pogleda i reče:

"O, Poslaniče, ima li kakvih vijesti?"

Poslanik je imao radosne vijesti:

"Allah (dž.š.) mi je dozvolio da napustim Mekku i da se iselim u Medinu!"

Iznad Ebu Bekra nadviše se oblaci tuge. Nikada nije mogao zamisliti da se rastane od Poslanika, pa ga upita:

"Hoću li ti praviti društvo na tom putu?"

"Svakako", reče Poslanik.

Niz Ebu Bekrove obraze potekoše suze. Nakon što je Ebu Bekru prenio vijesti, Poslanik se vrati svojoj kući. U kući ga je dočekao melek Objave, Džebrail (a.s.). Nazvao mu je selam i rekao mu da mu nevjernici spremaju zavjeru:

"Večeras ne liježi na mjesto na kojem inače spavaš!"

Nakon toga, Poslanik pozva svog amidžića Aliju i reče mu:

"Ti ćeš večeras leći na moje mjesto! Pokrij se ovim mojim zelenim džemperom. Ne boj se! Niko ti neće nanijeti zlo!"

Njegovo ime u Mekki bilo je Povjerljivi Muhammed (Muhammed Emin). Sve do tog dana, svi oni koji su mu vjerovali kao poslaniku ili koji ga nisu smatrali poslanikom, povjeravali su mu svoje dragocjenosti. Kod njega su se nalazile čak i dragocjene stvari onih koji su ga odlučili ubiti. Poslanik je sve dragocjenosti predao Aliji. Rekao mu je šta kome pripada. Rekao je da svaku od tih stvari vrati njenom vlasniku.

Poslanik je bio u opasnosti da ga nevjernici ubiju, ali iako je bio u takvoj

situaciji, nimalo ga nije obuzimala panika. Kao i uvijek, imao je potpuno pouzdanje u Allaha (dž.š.). Nije se plašio ni smrti radi svog poslaničkog zadatka. Sa strpljenjem i upućujući Allahu (dž.š.) dovu, čekao je da se smrkne.

115.
DAN

MUHAMMED (A.S.) JE POSTAO NEVIDLJIV

Odavno je bila prošla ponoć. Oko dvije stotine naoružanih ljudi opkolilo je kuću Poslanika (s.a.v.s.). Pogledi su im bili ukočeni od čekanja. Bilo je jutro i svi su čekali da Poslanik izađe iz kuće, jer se prema tadašnjoj tradiciji smatralo kukavičlukom da se neko ubije dok spava.

Poslanik je bio u kući. Učinio je onako kako mu je Džebrail (a.s.) rekao te je stavio Aliju u svoju postelju. Znao je da će ljudi naoružani sabljama napasti njegovu kuću. Ali uopće se nije brinuo, jer je vjerovao da će ga Onaj koji ga je poslao kao poslanika štititi na najbolji način.

Pozdravio se sa ukućanima i bez imalo straha izašao iz kuće. Usne su mu se neprestano micale, činio je zikr. Učio je nekoliko prvih ajeta sure Jasin. Oko njega je bilo na stotine naoružanih ljudi. Baci na njih jedan grumen zemlje. Nakon toga prođe kroz skupinu i otiđe svojim putem. Allah (dž.š.) mu je naredio da tako učini. I šta se desilo?! Kada je učinio onako kako mu je Allah (dž.š.) naredio, Poslanik je postao nevidljiv! Iako je prošao kroz skupinu koja je došla da ga ubije, oni ga nisu vidjeli.

Vojska koja je opkolila kuću čekala je da svane. Ebu Džehel je gledao u vrh svoje oštre sablje i rekao:

"O, sabljo, čuvao sam te za ovu večer!"

Čovjek koji je stajao pored njega rekao je:

"Nikada nisam vidio nekoga toliko kivnog na Muhammeda kao što si ti!"

Ebu Džehel se nasmija i reče:

"Nikada nećeš ni vidjeti!"

Čuo se glas horoza. Bio je to znak da je zora. Oni koji su opkolili Muhammedovu (s.a.v.s.) kuću radovali su se zbog toga.

"Izađi, sunce! Žuri nam se!", govorio je Ebu Džehel sâm sebi.

Upravo u tome momentu tuda je prolazio jedan čovjek koji im reče:

"Šta čekate tamo?"

"Čekamo Muhammeda!", odgovoriše.

"Pa on je davno prošao pored vas i otišao!"

Ljudi potrčaše i pogledaše kroz prozor. U Poslanikovoj postelji vidjeli su Aliju. Na njemu je bio zeleni džemper. Ništa nisu razumjeli.

"Evo Muhammeda!", povikaše. "Leži u svojoj postelji."

Ponovo nastaviše čekati izlazak sunca.

116. DAN

U IŠČEKIVANJU DA SUNCE IZAĐE

Već je svanulo. Dvije stotine naoružanih ljudi koji su opkolili Poslanikovu (s.a.v.s.) kuću nestrpljivo je čekalo da on izađe vani. Konačno se začula lagahna škripa vrata. Iz kuće je izašao neko koga nisu očekivali. Bio je to Ebu Talibov sin Alija. Bili su veoma zbunjeni. Odmah su ga opkolili sa svih strana i počeli ispitivati:

"Reci nam gdje je Muhammed!"

"Ne znam."

"Ne laži i ne zavitlavaj!"

"Ako hoćete, uđite i pogledajte!"

Ebu Džehel odmah uđe u kuću. Poslanik, uistinu, nije bio unutra. Ponovo opkoliše Aliju i počeše vršiti pritisak na njega, ali nisu mogli izvući ni jednu jedinu riječ od njega. Zločinci nikako nisu mogli shvatiti gdje je Poslanik nestao.

Potrčaše prema Ebu Bekrovoj kući govoreći:

"Može biti samo kod Ebu Bekra!"

Jako zalupaše na Ebu Bekrova vrata. Vrata je otvorila Ebu Bekrova kćerka Esma. Gledala je u njih uplašenim pogledom.

"Brzo govori gdje ti je otac!"

"Ne znam", odgovorila je Esma.

Ebu Džehel, koji je kiptio od bijesa, udario je Esmu šamarom po licu. Esma je pala na zemlju od siline udarca. Udarac je bio toliko jak da joj je ispala minđuša iz uha. Iako ju je jako zaboljelo, ovim zločincima nije htjela otkriti tajnu o Allahovom Poslaniku i svome ocu. Kada su shvatili da neće moći izvući nikakvu informaciju od nje,

zločinci su se dali u potragu. Tražili su i tražili, pitali su svakoga koga su vidjeli, ali ih nigdje nisu mogli naći. Kada više nisu imali nikakvog izlaza, objavili su da će dati nagradu onome ko nađe Muhammeda (s.a.v.s.). Telali su svuda razglašavali:

"Ne recite da niste čuli! Onome ko nađe Muhammeda i Ebu Bekra nagrada je tačno stotinu deva!"

117. DAN

MUHAMMED (A.S.) I NJEGOV ODANI PRIJATELJ NA PUTU ZA MEDINU

Nakon što je izašao iz kuće, Poslanik (s.a.v.s.) je, učeći dove, otišao u kuću Ebu Bekra. Ebu Bekr cijele noći nije oka sklopio. Čekao je da Poslanik dođe. Izašli su na stražnja vrata kuće i krenuli iz Mekke.

Ebu Bekr je imao nešto novca uz sebe i hranu koju je kupio za put. Bili su udaljeni oko tri milje od Mekke. Došli su u podnožje brda Sevr. Polahko su se penjali uz brdo. Izuli su cipele i uzeli ih u ruke, kako ne bi ostali tragovi stopala. U mrkloj noći, Poslanik je trpio ovakve nevolje radi vjere.

Već je svitalo. Na brdu Sevr bila je pećina. Odlučili su da se sklone u nju dok se ponovo ne smrkne. Ebu Bekr je tražio dozvolu od Poslanika da prvi uđe u pećinu. U loše osvijetljenoj pećini rukama je ispitivao teren na kojem se nalazi. U pećini su, možda, neke otrovne životinje poput zmija i škorpija napravile svoja gnijezda. Zato je svaku rupu koju je vidio začepljivao komadima platna kojeg je derao sa svoje odjeće. Nije ostala nijedna rupa koju nije začepio. Ukoliko ne bi našao nešto čime će začepiti, pritisnuo je svojim stopalom. Sklonište je bilo spremno. Ebu Bekr je povikao:

"Izvoli unutra, Božiji Poslaniče!"

Poslanik je ušao u pećinu. S prvim zrakama sunca njih dvojica su nestali.

118. DAN

EBU BEKROVE SUZE

Pećina Sevr imala je posebne goste. U njoj je bio Božiji Poslanik (s.a.v.s.) koji je hvaljen na nebesima i na Zemlji. Ebu Bekr je dao sve od sebe kako bi se Poslanik osjećao ugodno i sigurno u njoj. Poslanik je bio veoma umoran. Stavio je glavu na Ebu Bekrovo krilo i zaspao.

Ebu Bekr je posmatrao njegovo lice u mračnoj pećini. Kako je samo bio lijep i čist! Kako mogu činiti zlo ovako dobrom čovjeku kao što je on?! Biti njegov prijatelj predstavlja najveće bogatstvo na svijetu. Najveća sreća je biti prijatelj Allahovog odabranog roba Muhammeda (s.a.v.s.). Utonuvši u te misli, Ebu Bekr je zahvaljivao Allahu (dž.š.) na tome.

Odjednom osjeti žestok bol u nozi. Iz rupe koju je začepio svojom obućom izašla je zmija i ujela ga! Ebu Bekr je nastojao izdržati bol kako ne bi uznemirio i rastužio Poslanika koji je spavao na njegovom krilu, ali ga je toliko boljelo da nije mogao izdržati te poče plakati. Suze su padale po licu Poslanika. On se probudi i zabrinuto upita Ebu Bekra:

"Šta se desilo, Ebu Bekre? Šta ti je?"

"Vjerovatno me je ujela zmija za nogu!"

Poslanik mu reče da podigne nogu. Ebu Bekr pruži nogu prema njemu. Poslanik je svojom pljuvačkom potrao Ebu Bekrovu ranu. I Ebu Bekru nestade bol u nozi! Više ga nije boljelo uopće. Kao da nije bio onaj Ebu Bekr koji je maloprije plakao.

119. DAN

U POTRAZI ZA MUHAMMEDOM (A.S.)

Oni koji su čuli da će dobiti nagradu ukoliko nađu Poslanika (s.a.v.s.), dali su se u potragu za njim. Oni koji su voljeli Poslanika, učili su dove Allahu (dž.š.) da ga spasi. Oni koji ga nisu dobro poznavali nasjeli su na ovu primamljivu nagradu. Posvuda su bili ljudi sa motkama, sabljama i kamenjem u rukama.

Dvojica koja su dobro pratila tragove, našli su tragove Poslanika i Ebu Bekra. Prateći ih, došli su do brda Sevr.

"Nisu otišli dalje od ove pećine jer nema dalje tragova!", govorila su ova dvojica.

Poslanik i Ebu Bekr bili su u pećini. Čuli su glasove koji su dolazili izvana. Vidjeli su ljude koji su stajali na ulazu u pećinu. Na Ebu Bekrovom čelu ukazaše se kapljice znoja. Bio je prestrašen i zabrinut. Tiho je šaputao:

"Allahov Poslaniče, ne plašim se što će mene ubiti, ali ako tebe ubiju, muslimani će biti jako nesretni!"

Poslanik mu se obrati glasom koji je ulijevao pouzdanje:

"Ne brini! Allah je uz nas!"

Ebu Bekr mu reče:

"Ako se koji od njih nagne, vidjet će nas."

Ali Poslanik je i tada nastupio hrabro:

"Ako je uz dvije osobe Allah treći, zar misliš da će nas uhvatiti?", reče mu.

Nakon toga, Poslanik je učio dove Allahu (dž.š.) da Ebu Bekru ukloni strah i da ga smiri, te je u trenutku nestala Ebu Bekrova zabrinutost. Onda je i Ebu Bekr bio pun nade, hrabrosti i vjere u Allaha (dž.š.).

120. DAN

PAUKOVA MREŽA I GOLUBOVO GNIJEZDO

Allah (dž.š.), Koji je Poslanika (s.a.v.s.) učinio nevidljivim i koga je proveo kroz redove neprijatelja, sačuvao ga je na najbolji način i u pećini u kojoj se skrivao. Za tu zaštitu zadužio je dvije sićušne životinje: goluba i pauka.

Prije nego što su se goniči za Muhammedom (s.a.v.s.) približili pećini, dva goluba su sletjela na njezin ulaz. Bili su veoma radosni jer im je povjerena dužnost da zaštite Poslanika. Ta dva goluba zajedno su napravila gnijezdo na ulazu u pećinu. Nakon toga je ženka goluba snijela jaja i sjela na njih. Iznenada se pojavi i mali pauk. I on je bio veoma radostan. Ispleo je ogromnu mrežu na ulazu u pećinu. Bila je to mreža sa prilično debelim nitima. Kao da je na ulaz u pećinu okačen neki zastor.

Goniči za Muhammedom (s.a.v.s.) su čekali na ulazu u pećinu. Gledali su u tragove koji su nestajali upravo pred ulazom u pećinu, ali su gledali i u paukovu mrežu i

golubovo gnijezdo. Bila je to veoma zbunjujuća situacija. Jedan od tih koji je bezglavo jurio za Muhammedom (s.a.v.s.), upita onog drugog:

"Zašto ne bismo ušli u pećinu i pogledali?"

"Vidiš da su divlji golubovi savili gnijezdo na ulazu! Sigurno nisu unutra, jer divlji golubovi bježe od ljudi. Šta čekamo ovdje više? Pogledaj ovu paukovu mrežu! Siguran sam da je ispletena prije nego je Muhammed i rođen."

Nakon što su zaključili da Muhammed (s.a.v.s.) i Ebu Bekr nisu u pećini, goniči se vratiše nazad. Uzvišeni Allah zaštitio je Svoga poslanika pomoću dvije sićušne životinje: pauka i goluba...

Poslanik i Ebu Bekr ostali su tri dana u pećini. Tokom ova tri dana Ebu Bekrov sin Abdullah potajno im je noću donosio hranu i mlijeko. Obavještavao ih je šta se dešava u Mekki. Ujutro bi napustio pećinu i vratio se u Mekku.

Mekkanski nevjernici su mislili da je Muhammed (s.a.v.s.) već odavno stigao tamo gdje je krenuo te su polahko odustajali od potjere. Poslanik je to i očekivao. Treći dan su odlučili nastaviti putovati. Medinski muslimani željno su očekivali da se Poslanik pojavi.

121. DAN

OPRAŠTANJE SA MEKKOM

Sve je bilo mirno. Bio je ponedjeljak. Poslanik (s.a.v.s.) i njegov vjerni prijatelj Ebu Bekr izašli su iz pećine. Poslanik je podigao ruke i zahvaljivao se Allahu (dž.š.). Molio je Allaha (dž.š.) da mu olakša preostali dio puta. Dok je on učio dove, Ebu Bekr je spremao deve za put. Sa njima je bio i Ebu Bekrov čoban Amir. Amir im je bio vodič na tom putovanju.

Ebu Bekr je Poslaniku dao snažnu devu po imenu Kasva.

"Neka ti je hairli, Poslaniče! Izvoli, popni se na devu!", reče Ebu Bekr.

Poslanik nikada nije želio koristiti ono što nije njegovo, pa mu reče:

"Ne, ja neću jahati devu koja nije moja."

"Tvoja je. Izvoli, uzjaši je!", reče Ebu Bekr.

"Neću je jahati dok ti je ne platim", uporno je ponavljao Poslanik.

Kada je vidio da nema izlaza, Ebu Bekr mu je rekao cijenu deve, pa je Poslanik platio. Uzjahali su deve i krenuli na put sa Amirom.

Mekkanska brda već uveliko su ostala iza njih. Poslanik je još jednom želio pogledati iz daljine grad u kome se rodio i kojem je odrastao. Zaustavili su deve. Dugo, dugo je posmatrao Mekku i Kabu u daljini. U sebi je govorio: "Tako mi Allaha, ti si najbolje i najljepše mjesto koje je Allah stvorio. Mislim da nema ljepšeg i boljeg mjesta od tebe. Iako sam se namučio da izađem, nikada te ne bih napustio da nisam bio prisiljen. Nigdje nema zavičaja i toplog doma za mene kao što si to ti."

Poslanik je bio veoma odan čovjek. Ovako se opraštao sa gradom u kome se rodio i u kome je odrastao, u kome je spoznao život.

U tome momentu ukazao mu se melek Džebrail (a.s.) i spustio mu jedan ajet. Allah je obradovao Poslanika ovim ajetom: "Zaista će te Onaj koji ti je objavio Kur'an vratiti u mjesto povratka – Mekku."[8]

Nakon što je primio ovu vijest, Poslanik je sretno krenuo u Medinu. Iako su se pustinje pred njim prostirale u beskonačna prostranstva, on je kročio ispunjen ljubavlju i pouzdanjem koje je dobio od Allaha.

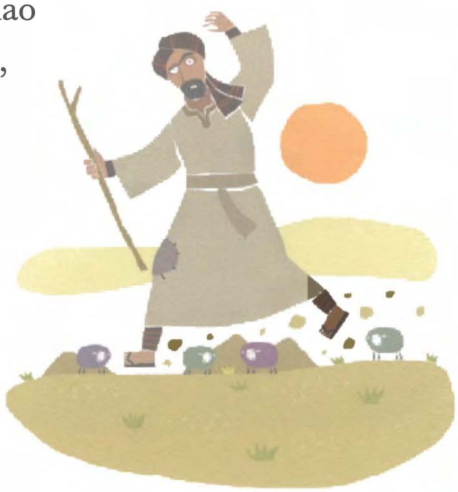
122. DAN

ČOBANOVA ZBUNJENOST

Na brdima je bio jedan čoban koji je tjerao stado ovaca. Zamišljeno se teturao za svojim stadom. U jednome momentu ugleda putnike. Ko li su ti ljudi koji putuju prostranim pustinjama? Pažljivo ih pogleda, a onda shvati: "Da, to su oni, to su sigurno oni! To su sigurno Muhammed i Ebu Bekr, koje već danima traže." Onome ko ih pronađe dat će stotinu deva. Čoban ostavi svoje stado i poče trčati prema Mekki. On ih je našao. Otići će i javiti nevjernicima. Trčao je preko brda, planina, trčao i trčao... Više nije imao daha. Sav u znoju stigao je u Mekku. Kada je došao na ulice Mekke, desilo se čudo: čoban je zaboravio zašto je došao. Naprezao se i pokušavao se sjetiti, ali bezuspješno.

8 Kur'an, XXVIII (Sura: Al-Qasas), 85.

Njegovo stado čekalo ga je na brdima. Nije imao drugog izlaza nego da se vrati nazad. Iznemogao, vukao se putevima kojima je ranije trčao. Na kraju se vratio na brdo. Životinje su pasle na mjestu gdje ih je ostavio. Odjednom se sjeti zašto je bio otišao u Mekku. U tome momentu shvati da je Muhammed (s.a.v.s.) istinski Božiji poslanik. Uzvišeni Allah je učinio da čoban zaboravi ono što je vidio. Zbunjeni čoban sada bolje shvati da je Muhammed (s.a.v.s.) poslanik. A Poslanik i njegov saputnik već su bili podaleko. Čoban je gledao u pravcu u kojem su otišli.

123.
DAN

VIME KOZE KOJE JE POMILOVAO POSTALO JE IZVOR MLIJEKA

Dok su tražili put, Poslanik (s.a.v.s.) i Ebu Bekr u daljini ugledaše jedan šator. Kada su prišli bliže, shvatili su da šator pripada ženi koja je putnicima prodavala hranu. Nazvali su joj selam.

"Je li ostalo štogod za jelo?"

"Nije, nije ništa ostalo hrane."

Poslanik pokaza na mršavu kozu i upita:

"Zar uopće ne daje mlijeko?"

"Ne daje. U njoj nema ni kapi krvi. Kako da jadnica daje mlijeko?"

"Ako dozvolite, ja ću učiniti da ona daje mlijeko", reče Poslanik.

Žena je bila svjesna da je takvo nešto nemoguće, ali ga nije htjela uvrijediti, pa reče:

"Naravno da će dati mlijeko ako ti njoj daš mlijeko."

Poslanik pomilova mršavu kozu po leđima, prouči: "Bismillahi-rahmani--rahim", te dodirnu kozino vime. Nakon toga reče ženi:

"Kada biste donijeli posudu i pomuzli je."

Žena donese posudu i poče musti kozu. Nije mogla vjerovati svojim očima. Posuda je bila puna do vrha! Svi su se dobro napili mlijeka koliko god su željeli. Bili su siti. Zahvalili su se ženi i oprostili se od nje. Posuda je još bila puna mlijeka. Žena se i dalje čudila. Prvi put u životu je vidjela ovakvo nešto. Ko li su ovi

dobri ljudi? Kako se ovo uopće desilo? Kada je u šator došao njen suprug, pitao je odakle joj mlijeko. Žena je ispričala sve po redu kako se desilo. Čovjek joj reče:

"Možeš li opisati kako su izgledali ti ljudi?"

"Jedan je bio srednjeg rasta, crnih obrva, crnih očiju. Drugi je bio drukčiji, bio je nekako posebno lijep."

"Taj što si ga opisala je Muhammed, Božiji poslanik. Da sam bio ovdje kada su došli, i ja bih išao sa njima."

Žena je još više bila zbunjena. Obradovalo ju je to što je čula. Kako se Poslanik približavao Medini, tako se oko njega širio krug ljudi koji su ga voljeli.

124. DAN

PRIČA O SURAKI

Suraka je bio hrabar čovjek. Znao je dobro pratiti tragove. Kada bi se uhvatio konja, niko mu ne bi mogao umaći. Čim je čuo da se nudi nagrada od stotinu deva onome ko uhvati Muhammeda (s.a.v.s.), odmah se dao na posao. Svuda je tražio Muhammeda (s.a.v.s.) i Ebu Bekra. Ubrzo im je ušao u trag. Radovao se. Slijedio je tragove. Želio ih je što prije uhvatiti i osvojiti veliku nagradu.

Ebu Bekr je primijetio Suraku kako, sav zaprašen pijeskom, juri prema njima. Odjednom se strašno uplaši. Poslanik je u tome momentu učio Kur'an dok je jahao na devi. Primijetio je da mu se saputnik uznemirio, a vidio je i onoga koji im se galopirajući približavao... Smirivao je svog prijatelja kao što je to činio i u pećini:

"Ne brini se! Allah je uz nas!"

Nakon toga pogleda Suraku koji je brzo hitao prema njima. Brzo im se približavao. Razdaljina između njih postala je sasvim mala. Suraka je čuo kur'anske ajete koje je Poslanik učio. I u tome momentu desi se veliko čudo. Konj je do koljena potonuo u pijesak. Suraka se zbunio i nije shvatio šta se dešava. Nakon mnogo muke uspio je konja izvući iz pijeska. Ponovo ih je počeo slijediti,

ali je ponovo zapao u pijesak. Ovaj čudni događaj ponavljao se tri puta. Treći put Suraka se nije mogao izvući iz pijeska. Trzao je na konju kao da je pomahnitao. I on i konj su bili u znoju. Gledao je prema Poslaniku. U tome momentu je shvatio da je on istinski Božiji poslanik, te povika:

"O, Muhammede, uputi Allahu dovu da se spasim! Obećavam da ti neću nanijeti zlo, i obećavam da ću postati musliman jednog dana ako tvoja vjera ojača i proširi se!"

Muhammed (s.a.v.s.) je bio poslanik ljubavi. Nije želio da neko pati zbog njega. Podigao je ruke i zamolio Allaha (dž.š.) da spasi Suraku. Suraka i njegov konj izvukli su se iz pijeska. Suraka je bio duboko zahvalan Poslaniku zbog toga. Nakon toga mu priđe i reče:

"O, Allahov Poslaniče, naredi šta da učinim!"

Poslanik mu reče:

"Idi i sprječavaj ljude da nas slijede!"

Suraka se pozdravi sa njim i vrati se nazad. Na putu kojim je išao sreo je nekoliko nevjernika koji su tražili Muhammeda (s.a.v.s.), te im reče:

"Vratite se nazad! Ja sam odavde sve pregledao i nikoga nisam našao. Hajdemo tražiti na drugome mjestu!"

Suraka je održao riječ koju je dao. Nagradu za to dobit će mnogo kasnije.

125. DAN

PRIJATELJ NA PUTU ZA MEDINU

Dva vjerna prijatelja danonoćno su putovali. Iz užarenog pijeska kao da je isijavala vatra. S vremena na vrijeme dizao se ogroman oblak od pijeska.

U pustinji je vladala glad, žeđ i veliki umor... Dva putnika imala su mnogo poteškoća na putu, ali je Allahov Poslanik (s.a.v.s.) strpljivo podnosio sve poteškoće kako bi izvršio svoj zadatak.

Dok su išli prema Medini, u daljini se ukaza ogroman oblak prašine. Ebu

Bekr je pažljivo posmatrao ko to dolazi prema njima iz pravca Medine. Silno ih je interesovalo ko bi to mogao biti. Kada se približio, vidjeli su da je to njihov brat musliman po imenu Zubejr. Posebno ih je činilo sretnim što su na ovako opasnom putu susreli prijatelja. Zubejr se vraćao sa puta na kojem je obavljao trgovinu. Zubejr im je reče ovako:

"Medinski muslimani su čuli da ste na putu, pa vas željno iščekuju! Neki misle da uveliko kasnite sa dolaskom."

Nakon što im je to rekao, Zubejr im je poklonio dva bijela odijela koja je donio iz Sirije. Zahvalili su mu i nastavili sa putovanjem. Poslanik nije volio da ga ljudi čekaju. Požurili su kako bi što prije stigli u Medinu.

126. DAN

BAJRAK NA KOPLJU

Poslanik (s.a.v.s.) i Ebu Bekr su brzo išli opasnim putem. Odahnuli bi kada bi se izbavili od nevjernika koji su ih pratili, ali su nevjernici objavili čak i malim zaseocima na putu do Medine da će dati stotinu deva onome ko uhvati Muhammeda (s.a.v.s.). U jednom od tih zaselaka čovjek po imenu Burejda okupio je grupu od osamdeset konjanika i dao se u potjeru za Muhammedom (s.a.v.s.). Stigli su ih u mjestu Amim. Kao i uvijek, Poslanik je bio sasvim smiren. Odmah ga je upitao:

"Ko si ti?"

"Ja sam Burejde, sin Hasiba."

Poslanik se okrenu prema Ebu Bekru i nasmija se:

"Ebu Bekre, stvari se odvijaju po planu!"

Nakon ovih riječi, Poslanik pozva Burejdu da primi islam. Objasnio mu je da Allah postoji i da je jedan. Naveo mu je sve kur'anske naredbe. Burejda je bio zbunjen. Nikada ranije nije sreo nekoga ko govori tako lijepe riječi. Veoma je bio dirnut njegovim govorom vrijednim pažnje i poštovanja. Odjednom je zaboravio i stotinu deva i obećanje dato nevjernicima. Brzo je odlučio. Burejda i osamdeset osoba koje su bile sa njim na licu mjesta prihvatiše islam. Poslanika je obuzimala posebna radost. Oni neće dozvoliti da bilo ko nanese štetu Poslaniku.

Burejda reče Poslaniku da nije lijepo da uđu u Medinu bez bajraka, te skinu turban sa svoje glave i zaveza bijelo platno za koplje. Nosio je ovu zastavu ispred Poslanika sve dok nisu stigli do Medine.

127. DAN

PRVO ZAUSTAVLJANJE ČASNOG PUTNIKA

Znatiželja, uzbuđenje, radost i čežnja... Svako dijete, svaki starac i starica, svaki mladić i djevojka u Medini bili su obuzeti ovim osjećanjima. Oni su čuli da je Poslanik (s.a.v.s.) krenuo na put, ali niko nije znao da je ostao tri dana u pećini. Svi su bili tužni zato što kasni sa dolaskom. Ili su možda nevjernici uhvatili časnog gosta koga oni očekuju?

Posljednja tri dana svi pogledi bili su upereni u pravcu Mekke. Svakog jutra sa tavana svojih kuća i sa vrhova visokih stabala posmatrali su put koji dolazi iz tog pravca. Kada bi u podnevnim sahatima vreline postale nepodnošljive, povlačili su se u kuće.

Tog podneva muslimani su se ponovo zatvorili u kuće jer nisu mogli izdržati toplotu. Tada je jedan Jevrej, koji se ispeo na krov kuće, primijetio da iz daljine dolazi nekoliko osoba u bijeloj odjeći. To je vjerovatno bio putnik koji je tumarao po vrelom pijesku i koga su medinski muslimani željno očekivali. Jevrej je vikao na sav glas:

"Eto, eto dolaze putnici koje očekujete!"

Ova vijest proširila se munjevitom brzinom. Svuda je vladala svečana atmosfera i svi su bili radosni. Ljudi su govorili jedni drugima: "Dolazi Poslanik! Dolazi Poslanik!"

Muslimani su pohrlili na ulice kako bi dočekali Poslanika. Ovo je bio jedan spektakularan moment! Radost koju niko nikada ranije nije osjetio! Oko pet stotina muslimana bilo je na ulicama kako bi dočekali Poslanika. Svi zajedno učili su tekbire: "Allahu ekber! Allahu ekber!" Dok su se glasovi tekbira dizali u nebeske visine, oni su trčali prema Poslaniku.

Poslanik i njegov saputnik sjeli su pod krošnju palme kako bi se odmorili. Smiješila im se iz daljine Medina, opasana zelenilom i palminim stablima.

Među onim muslimanima koji su hrlili da dočekaju Poslanika, bilo je i onih koji su ga tada prvi put vidjeli. Zato su bili posebno uzbuđeni. Čim su mu se približili, nazvali su mu selam i rekli:

"Dobro nam došao, Allahov Poslaniče!"

Bila je to prilika da se upoznaju sa njim. Poslanik se osmjehivao, obučen u bijelu odjeću. Muslimani su posmatrali njegovo ozareno lice.

Nakon što se malo odmorio, Poslanik je uzjahao devu. Zajedno je nastavio putovanje sa onima koji su ga došli dočekati. U selu Kuba, koje je bilo nadomak Medine, zastali su da se odmore. Bilo je još poprilično puta do Medine. Kada su čuli da će se Poslanik neko vrijeme zadržati kod njih kako bi se odmorio, stanovnici sela Kubaa su se veoma obradovali. Jedna muslimanka po imenu Kulsum ugostila ga je u svojoj kući. To je bio najsretniji dan za stanovnike Medine i Kubaa.

128. DAN

SELMAN TRAŽI MUHAMMEDA (A.S.)

Selman je živio u iranskom gradu Isfahanu. Njegov otac je imao mnogo zemlje. Kao i većina Iranaca u to vrijeme, obožavao je vatru. Veoma je volio svoga sina. Ni na trenutak nije skidao oka sa njega. Nije mu, čak, dozvoljavao ni da izađe iz kuće, ali je jednog dana njegovom ocu iskrsnuo veoma važan posao. Zato je odlučio da Selmana pošalje na imanje. Stavio je sina pred sebe i davao mu savjete. Nakon toga ga je ispratio na imanje.

Selman je prvi put u životu izašao sâm iz kuće. Išao je prema imanju osvrćući se čas desno, čas lijevo. Dok je išao, pažnju mu je privukla jedna crkva koja je bila pored puta. Iz nje su se čuli glasovi. Tu su se ljudi klanjali Bogu, a ne vatri. To se Selmanu veoma dopalo. U sebi je mislio: "Ovo mora da je neka veoma dobra vjera." Kada je navečer došao kući, Selman je ispričao ocu šta je vidio, te ga je upitao:

"Oče, zašto se mi klanjamo vatri? Pošto je Bog taj koji je stvorio vatru, zar se, onda, ne trebamo klanjati Njemu?"

Otac mu se strašno naljutio:

"Sine, u toj vjeri nema nikakvog dobra. Ono čemu se klanjaju tvoji preci puno je bolje."

Međutim, ovim riječima nije uspio ubijediti Selmana. Selman je ocu postavljao i druga pitanja, a otac je bio

izbezumljen njima. Plašio se da mu sin ne napusti vjeru u kojoj se ljudi klanjaju vatri. Zato je Selmanu noge vezao lancima! Na taj način ga je onemogućio da ode u crkvu. Prema očevoj naredbi, Selman je po cio dan stajao pored vatre koja je gorjela.

Ali Selman je bio veoma pametno dijete. Činilo mu se veoma glupim što se njegov otac i drugi ljudi u njegovoj zemlji klanjaju vatri. Potajno je poslao vijest crkvi i obavijestio ih da se želi pridružiti dvjema karavanama koje su putovale u Siriju. Ubrzo je saznao da karavane uskoro kreću za ovu zemlju. Uspio je skinuti lance s nogu i doći do karavane. Nakon što je stigao u Siriju, boravio je kod mnogih vjerskih službenika. Od svakog je naučio nešto novo. Posljednji vjerski službenik kod koga je bio, rekao mu je ovako:

"Dragi moj, približilo se vrijeme dolaska posljednjeg poslanika. On živi na arabijskom podneblju. On će izbjeći u mjesto koje se nalazi između dva kamenoloma i koje je u baščama sa palminim stablima. On jede ono što mu se da na poklon, ali ne jede milostinju. Na leđima ima poslanički znak. Ako imaš snage da odeš tamo, odmah kreni!"

Na Selmanovo srce kao da je pala iskra te se odmah uputi prema Arabiji, ali su zli ljudi uhvatili Selmana i prodali ga jednom Jevreju kao roba. Jevrej i njegovi ljudi nisu imali pojma o čemu se radi, pa su Selmana doveli u Medinu. Selman nije znao gdje je došao, ali čim je vidio Medinu, na um mu je pao opis koji mu je kazao njegov učitelj. Od tada je kao rob živio u Medini. Dane i noći je provodio ispunjen čežnjom da se susretne sa poslanikom koga mu je učitelj opisao.

129. DAN

TRENUTAK KOJEG JE SELMAN ČEKAO

Selman je živio u Medini kao rob. Bez greške je obavljao sve poslove koje bi mu njegov gazda naredio, ali je stalno mislio na poslanika koji će doći u Medinu. Hoće li ga on vidjeti?

Dok je jednog dana Selman skupljao hurme ispod krošnje drveta, došao je jedan čovjek. Selmanov gazda je sjedio ispod krošnje. Čovjek koji je došao reče Selmanovom gazdi:

"Znaš li šta se desilo?"

"Šta se desilo?"

"Nevjerovatna stvar! Danas je u selo Kuba iz Mekke stigao čovjek za koga kažu da je poslanik. Svi su se okupili oko njega i slušaju šta im priča", uzbuđeno je objašnjavao ovaj čovjek.

Čim je ovo čuo, Selman je zadrhtao. Bio je jako uzbuđen. Samo što nije od uzbuđenja pao sa drveta na svoga gazdu. Nije mogao izdržati pa siđe i upita:

"Šta si rekao? Šta si to rekao?"

Njegov gazda, koji ga vidje ovako uzbuđenog, strašno se naljuti i udari mu šamar.

"Šta te briga! Ti gledaj svoja posla!", ljutito naredi.

Selman se vrati poslu, ali su mu misli bile sa Poslanikom (s.a.v.s.). Čekao je da se smrkne. Kada se dobro smračilo, uzeo je komad hljeba i uputio se prema Kubau. Prišao je Poslaniku i rekao mu:

"Čuo sam da ste Vi veoma plemenit čovjek, te Vam želim dati ovu hranu kao milostinju."

Pruži mu hranu koju je donio. Poslanik se zahvali i hranom počasti muslimane koji su bili sa njim, a sâm ne uze ni zalogaj od donesene hrane. Selman je i očekivao da Poslanik tako postupi, jer mu je učitelj rekao da on jede ono što mu se da na dar, a da ne jede milostinju. Rekao mu je i to da na leđima ima poslanički znak.

Selman se radostan vrati u Medinu. Čim mu se ponovo pružila prilika, uzeo je nešto malo hrane i poklonio je Poslaniku na dar. I Poslanik se počastio, a počastio je i one koji su bili sa njim. Selman je bio siguran da je našao poslanika koga je čekao. Idući prema Medini, samo što nije poletio od radosti. Strpljivo je čekao da vidi znak na leđima...

130. DAN

ALIJA SE SUSREĆE SA MUHAMMEDOM (A.S.)

Alija je bio amidžić Muhammeda (s.a.v.s.). Od svih amidžića, Poslanik je njega najviše volio. A i Alija je mnogo volio njega. Rizikovao je svoj život one večeri kada je Poslanik tajno napuštao Mekku. Nevjernici koji su opkolili kuću, mogli su ga ubiti onog jutra kada su ga našli u Poslanikovoj postelji. Ali Uzvišeni Allah je štitio Aliju! Nevjernici nisu imali hrabrosti da ga ubiju.

Od muslimana, u Mekki su ostali samo Alija i još nekoliko ljudi. I oni su se

trebali iseliti u Medinu. Alija je obavio poslove za koje mu je Poslanik dao upute. Vratio je sve vrijedne stvari njihovim vlasnicima. Nakon toga je potajno krenuo na put. Nije imao ni deve ni konja. Trebao je pješke stići do Medine. Noću je putovao, a danju se sakrivao. Iako je put bio dug a uvjeti putovanja veoma teški, strpljivo je podnosio sve poteškoće s nadom da će se susresti sa Poslanikom. Kada je došao u selo Kuba, samo što se nije onesvijestio od umora. Danima je putovao. Noge su mu natekle od putovanja. Strašno su ga boljele. Poslanika su obavijestili da je Alija stigao, i on ga je radosno dočekao i zagrlio ga. Bio je veoma tužan kada je shvatio kakve je sve poteškoće Alija imao na putu. Suze su mu potekle. Protrljao je Alijine natečene noge i uputio Allahu (dž.š.) dovu za ozdravljenje, a Alija u trenutku osjeti da mu bol nestaje. Nije više bilo ni traga od umora i bolovanja! Pogledao je Poslanika. Bio je spreman žrtvovati se za njega još i hiljadu puta, a ne samo jednom.

131. DAN

PRIČA O SUHEJBU

Suhejb je bio musliman koji je ostao u Mekki. Nevjernici su ga mučili zato što je bio musliman. I on se želio iseliti u Medinu. Nedostajao mu je Poslanik (s.a.v.s.). Spremio se i krenuo na put sa porodicom. Nevjernici su odmah krenuli za njim i stigli ga.

“Stani, Suhejbe!”, povikali su. “Kada si se doselio kod nas, bio si veoma siromašan. Uz nas si se obogatio. Sada si uzeo svoje blago i odlaziš. To ne možemo dozvoliti.”

Suhejb je bio veoma hrabar, te odmah skoči sa deve. Izvadio je strijele iz torbe. Obrati im se ovim riječima:

“Znate da ja dobro gađam strijelama. Ako me spriječite, izvadit ću sve strijele iz torbe i gađati vas. Kada mi nestane strijela, izvadit ću sablju i boriti se sa vama. Ne približavajte mi se!”

Nevjernici su se uplašili, ali nisu imali namjeru da ga puste na miru. Da je Suhejb htio, mogao ih je sve do posljednjeg poubijati, ali je on mislio na Poslanika. Da se Poslanik našao u takvoj situaciji, ne bi ih

poubijao. Zato to ni on nije trebao učiniti. Morao je tražiti drugi način da izvuče živu glavu. Nakon što je bolje razmislio, ponudio im je prijedlog koji nisu mogli odbiti:

"Ostavit ću vam sve blago koje imam, samo da odem kod Poslanika", rekao im je.

Nevjernike je zbunio ovaj prijedlog, ali i obradovao.

"Uredu! Ostavi nama svoje bogatstvo, a ti idi kuda god želiš!", rekoše mu.

Suhejb im podijeli sve blago i dade im i novac koji je imao kod sebe. Nakon toga mirno nastavi put prema Medini.

Nakon dugog i iscrpljujućeg putovanja stigli su u Kuba. Imali su mnogo poteškoća na putu. Oči su ih pekle. Bili su umorni i iscrpljeni. Poslanik i muslimani koju su bili sa njim prigrlili su ih i počastili svježim hurmama.

Suhejb je bio veoma gladan. Počeo je brzo jesti jednu hurmu za drugom bez predaha. Ovakvo Suhejbovo ponašanje privuklo je Omerovu pažnju. Htio se malo našaliti, pa je rekao:

"Poslaniče, zar ne vidiš Suhejba?! Peku ga i bole oče, a jede svježe hurme."

Poslanik se obrati Suhejbu:

"Suhejbe, bole te oči a jedeš svježe hurme."

Suhejb mu odgovori:

"Poslaniče, ja jedem hurme onom stranom oka koja me ne boli."

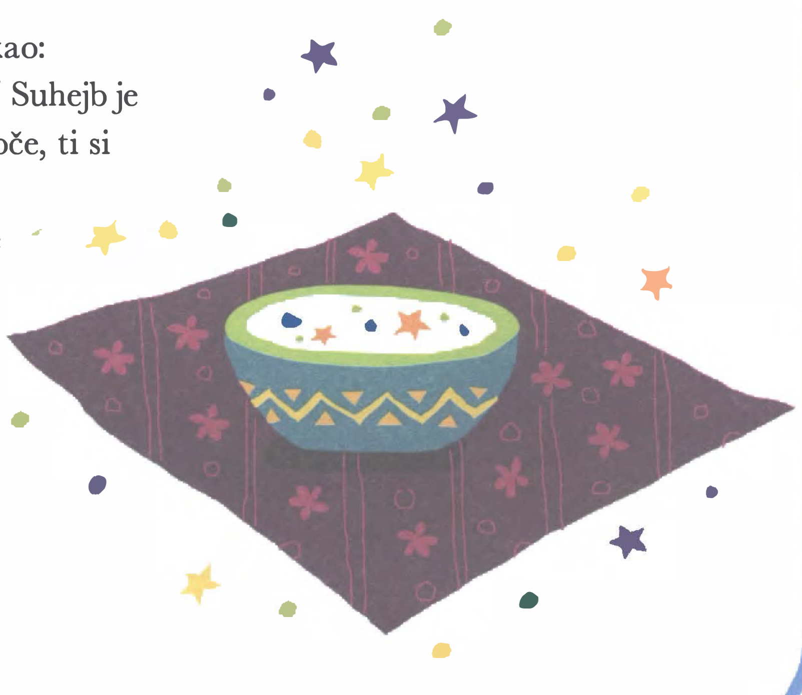
Ovaj duhoviti i pametan Suhejbov odgovor dopao se Poslaniku. Suhejb se nasmijao. Nakon što se odmorio, Suhejb ispriča šta mu se desilo.

"Dao sam sve što sam imao nevjernicima kako bi sebe i svoju porodicu spasio od njih."

Poslanik se nasmijao i rekao:

"Suhejb je stekao zaradu! Suhejb je stekao zaradu! O, Jahjaov oče, ti si uspio u poslu."

Iza ovih riječi krila se radosna vijest. Suhejb se odrekao svog blaga i Poslanik ga je pohvalio zbog toga. U tome momentu niko na svijetu nije bio sretniji od Suhejba.

132. DAN

KO JE OVDJE VOĐA

Ljudi su masovno dolazili u mjesto Kuba da vide Poslanika (s.a.v.s.). Neki su dolazili jer su osjećali veliku ljubav prema Poslaniku, a neki su dolazili iz radoznalosti. Jedan čovjek koji je živio u pustinji uputio se da vidi Poslanika. Taj čovjek je bio od onih koji su govorili bez razmišljanja čim bi im nešto palo na pamet.

"Idem i ja da vidim tog Muhammeda!", govorio je on.

Upitao je nekoliko ljudi i saznao gdje se Poslanik nalazi. Oko Poslanika se nalazila grupa ljudi, pa im se i ovaj čovjek pridruži. Pažljivo je posmatrao ljude. Vidio je jednog nasmijanog čovjeka koji je htio da se napije vode, ali je prvo ponudio svoje prijatelje da se napiju. Njegovi prijatelji su jako voljeli da se napiju vode od Poslanika, pa jedan uze vodu i napi se. Čovjek nasmijanog lica ponovo napuni čašu vodom i ponudi drugom, te i on uze i popi. Čovjek nasmijanog lica je tako nastavio redom služiti vodom druge prije nego što se sâm napio.

Čovjek koji je došao iz pustinje ništa drugo nije primijetio osim ovoga koji je služio vodu, ali su mu maloprije rekli da se Poslanik nalazi u toj skupini. Pažljivo je posmatrao jednog po jednog, ali nijedan među njima nije ličio na vladara ili kralja. Nije mogao više izdržati, pa upita:

"Ko je ovdje vođa?"

Osoba koja je dijelila vodu okrenu se prema čovjeku i reče mu:

"Vođa grupe služi svoju grupu."

Čovjek se sasvim zbuni, oči su mu bile širom otvorene, te upita:

"Jesi li ti Muhammed?"

"Da."

"Je li tebi dolaze vijesti sa neba? Je li to tačno?"

Allahov Poslanik prouči mu nekoliko ajeta i pozva ga da primi islam. Čovjek iz pustinje nije ni trenutak razmišljao već odmah prihvati taj poziv. Tako se pridružio krugu ljudi koji su voljeli Poslanika.

133. DAN

PRVA DŽAMIJA U MJESTU KUBA

Muslimani iz sela Kuba imali su mnogo toga naučiti od Poslanika (s.a.v.s.). Dok je boravio u njihovome mjestu, on je odlučio napraviti džamiju. Do tada nije bilo mjesta gdje bi mogli doći svi muslimani i zajedno obavljati namaz.

Kulsum, kod koje je Poslanik boravio, imala je jedan jurt zemlje na kojoj je sušila hurme. Kada joj je Poslanik rekao da želi napraviti džamiju, Kulsum je odmah rekla da može napraviti na njezinom jurtu. Nakon toga, muslimani su zasukali rukave.

Poslanik je volio raditi. Svojim rukama je postavio temelje džamije. Nakon toga su nastavili hz. Ebu Bekr, hz. Omer i hz. Osman.

Poslanik je bio oduševljen gradnjom džamije. Kada ga je jedan od ashaba[9] vidio kako diže težak kamen, prišao mu je i rekao:

"Allahov Poslaniče, ti si mi draži i od majke i od oca, daj mi taj kamen koji držiš u ruci!"

"Ne, neću!", odgovori Poslanik. "Uzmi od nekog drugog!"

Uživao je u radu. Bio je veoma predan u njemu. Muslimani koji su vidjeli kako on radi, još više su imali volju za radom. Džamija u Kubau ubrzo je završena.

I došlo je vrijeme da Poslanik napusti mjesto Kuba. Jednog petka izjutra popeo se na devu Kasvu i iza sebe posadio Ebu Bekra. Kasva je ponosno išla prema Medini noseći dva odabrana putnika. Iako se stanovnici Kubaa nisu željeli rastati od Poslanika, znali su da ima i onih koji ga čekaju u Medini.

Kada su se putnici približili Medini, već je bilo vrijeme džuma-namaza. Sišli su sa deva i obavili namaz. Oko stotinu muslimana išlo je za Poslanikom kako bi ga ispratili. Nakon namaza, Poslanik im se obrati:

"Budite srcem i dušom odani Allahu (dž.š.). Samo Njemu ibadet činite! Volite

9 Ashab je onaj musliman koji je vidio Poslanika (s.a.v.s.) i razgovarao sa njim.

one koje Allah (dž.š.) voli. Ukratko, Kur'an je najbolji govor. On sve uređuje na najbolji način. Preporučujte dobro i prenosite ono što Poslanik govori! Rastavljajte dobro od lošeg! Držite se datih obećanja! Allah (dž.š.) ne voli one koji se ne drže obećanja! Neka je Allahov spas na vas!"

Nakon što je ovo rekao, uzjaha devu i ponovo se uputi prema Medini.

134. DAN

RADOST I VESELJE

Poslanik (s.a.v.s.) je jahao na Kasvi prema Medini. Ljudi koji su brali hurme na stablima nazivali su mu selam. Na brdu Safa okupila se velika masa. Ljudi su sa tavana svojih kuća posmatrali kako dolazi Poslanik. A on je pretrpio toliko mnogo nevolja i odazvao se njihovom pozivu. Zato su stanovnici Medine bili radosni. Djevojke, mladići i sva djeca obukli su najljepšu odjeću i pohrlili na ulice. Neki su se penjali na grane drveća.

U momentu kada je Poslanik ušao u Medinu, usklici radosti i veselja dizali su se sve do neba. Djeca su prenosila radosne vijesti:

"Došao je Poslanik! Došao nam je Allahov Poslanik!"

Mnogi muslimani zaplakali su od radosti. Poslanik je polahko jahao na devi Kasvi. Mlade djevojke veselo su udarale u defove.

Svi ljudi su pjevali uglas:

"Puni Mjesec nas obasja
Od Senijet-ul Veda
Kevserom pojimo duše
Dok čekamo Ahmeda.

Ti koji si od Allaha
Cijelom svijetu poslan
Došao si da ružičnjakom
Namirišeš ovaj dan!"

I Poslanik je bio sretan koliko i oni. Iako nije mogao slobodno i mirno hodati Mekkom u kojoj se rodio i u kojoj je odrastao, u Medini je postao vođa naroda. Zahvaljivao se Allahu (dž.š.) na tome. Stanovnici Medine su održali obećanje koje su dali na Akabi. Prigrlili su ga, a djeca koja su se okupila oko njega govorila su:

"Dobro nam došao, dobro nam došao, Poslaniče!"

Poslanik je upitao djecu:

"Da li me volite?"

"Da!", odgovorila su sva djeca u jedan glas. "Ti si Poslanik koga nam je Allah poslao! Mi te mnogo volimo!"

"Allah (dž.š.) zna šta je u mom srcu i On mi je svjedok da i ja vas mnogo volim", rekao je Poslanik.

135. DAN

KOD KOGA ĆE ODSJESTI MUHAMMED (A.S.)

Kasva je ponosno hodala ulicama Medine. Ponosno je nosila Poslanika (s.a.v.s.) na svojim leđima. Ispred svake kuće kuda je prošao izlazio je domaćin i govorio:

"Božiji Poslaniče, izvoli odsjesti kod nas. Kako bi bilo lijepo da ostaneš u našoj kući!"

A on je bio milostivi poslanik. Nije želio povrijediti nijednog čovjeka, pa im je ovako odgovorao:

"Neka je Allahovo dobro na vas! Pustite devu neka ide gdje želi. Njoj je pokazano gdje treba da ide."

Svi su gledali u Kasvu. Kasva je prolazila ulicama kojima je Poslanik išao dok je bio mali sa svojom majkom. Iz kuća su se čuli pozivi dobrodošlice, ali je Kasva polahko išla dalje. Nakon toga je zastala na jednoj praznoj parceli opasanoj stablima hurme i tu se spustila na koljena.

Stanovnike toga kvarta zvali su Nedžarije. Nedžarije su Poslaniku bili rod sa majčine strane. Sva djeca u tom kvartu radosno su klicala. Male djevojčice obučene u svečanu odjeću udarale su u defove i pjevale:

"Mi smo djevojčice Nedžarija. Kako je lijepo što nam je Poslanik komšija! Kako je lijepo što nam je Poslanik rod!"

Poslanik ih je pogledao i nasmijao se. I on je bio sretan što je

tako, jer je Džebrail (a.s.) pokazao put Kasvi kuda treba da ide. Kasva je spustila svoj vitki vrat, te je Poslanik sišao i rekao:

"Ovdje ću odsjesti, ako Bog da!"

136. DAN

BRAĆA SEHL I SUHEJL

Parcela na kojoj se zaustavila deva pripadala je dvojici dječaka po imenu Sehl i Suhejl. Oni nisu imali roditelje. Poslanik (s.a.v.s.) je želio razgovarati sa njima. Dječaci su dotrčali kod njega. Obojica su bili veoma uzbuđeni. Allahov Poslanik ih je pogledao pogledom punim ljubavi. Rekao im je da im želi platiti za jurt koji je njihovo vlasništvo, ali Sehl i Suhejl to nisu prihvatili.

"Allahov Poslaniče, mi ne želimo novac. Mi ti želimo od srca pokloniti naš jurt", rekoše dječaci.

Ali Poslanik je rekao da ne želi ništa što je tuđe i nije mogao prihvatiti tu njihovu želju. Platio je dječacima onoliko koliko jurt vrijedi i kupio ga. Planirao je napraviti sebi kuću na tome jurtu. Dječaci su bili ponosni zbog toga.

137. DAN

EJUBOVA RADOST

Poslanik (s.a.v.s.) je trebao negdje odsjesti dok sebi ne napravi kuću. U kvartu Nedžarije, u kojem se zaustavila deva Kasva, bilo je mnogo kuća. U kojoj će odsjesti? Svi su se nadali. Poslanik nikoga nije želio povrijediti te je one oko sebe upitao:

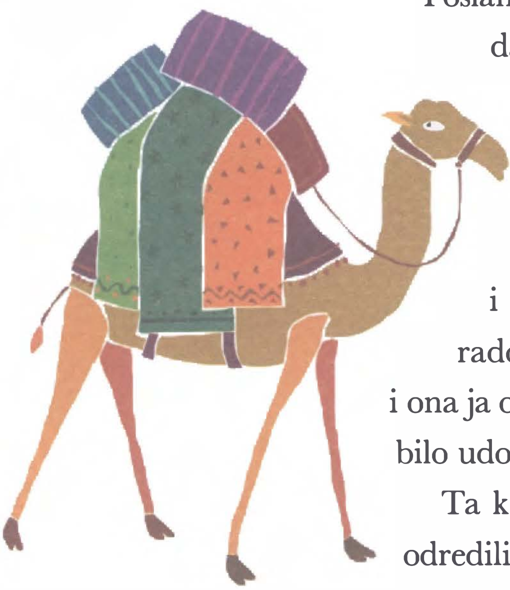
"Od kojeg mog rođaka je kuća najbliža?"

Među prisutnom masom istupi jedan nasmijan čovjek i reče:

"Allahov Poslaniče, moja kuća je najbliža odavde. Eno, ona tamo!"

Taj čovjek je bio Ejub, koga su svi poznavali po lijepom moralu i prijatnom razgovoru. Svi su ga cijenili i poštovali. Ejub je nastavio govoriti:

"Ako dozvolite, teret sa deve odnijet ću svojoj kući?"

Poslanik mu je rekao da odvede devu sa tovarom te da spreme prostoriju u koju će ih primiti. Ejub je radosno skinuo natovarene stvari sa Kasvinih leđa i odnio ih svojoj kući. Niko ga nikada ranije nije vidio tako radosnog.

I Ejubova žena bila je dobra osoba kao i Ejub. Zvali su je Ummu Ejub. I ona je bila radosna zbog Poslanikovog dolaska u njihovu kuću, i ona ja odmah potrčala kući i sve pripremila kako bi mu bilo udobno u njihovoj kući.

Ta kuća bila je na dva sprata. Gornji sprat kuće su odredili za Poslanika. Kada su završili sve pripreme, Ejub je obavijestio Poslanika:

"Allahov Poslaniče, pripremili smo prostoriju za tebe i Ebu Bekra. Neka je Allahova milost na vas dvojicu."

Način na koji je Poslanik izabrao kuću u kojoj će boraviti nikoga nije rastužio, jer je on to mjesto izabrao prema Allahovoj naredbi. Svi su ga radosno ispratili do Ejubove kuće. Još su se učile ilahije, udaralo se u defove, a recitovanje poezije nije prestajalo.

138. DAN

NEVJEROVATNE STVARI SU SE DEŠAVALE U EJUBOVOJ KUĆI

Naš Poslanik (s.a.v.s.) se 622. godine iselio iz Mekke u Medinu. Njegov dolazak u Medinu značio je početak veoma važnih i lijepih poslova. Nakon iseljenja započeli su sretni dani. Zato je ovaj datum uzet za početak računanja kalendara.

U Ejubovoj kući vladala je posebna radost. Ejub i njegova supruga Ummu Ejub činili su sve kako bi se Poslanik osjećao udobno u njihovoj kući. Jela su pripremali sa posebnom pažnjom. Jednog dana pripremili su jelo za Poslanika i Ebu Bekra, kao što su to obično činili. Sa radošću što je ugostio najodabranijeg poslanika, Ejub je donio hranu. Poslanik mu je rekao da pozove još trideset komšija na ručak.

Jelo koje je Ejub iznio bilo je dovoljno za dvije osobe, ali Ejub nije nimalo oklijevao, već je odmah otišao i pozvao trideset osoba na ručak. Pozvani su došli i jeli. Svi su bili siti, a ostalo je još. Poslanik je rekao Ejubu da pozove još šezdeset osoba. Ejub se zbunio. Hrana koja je bila dovoljna za dvije osobe, nahranila je trideset osoba, ali je Poslanik želio da pozove još šezdeset osoba. Učinio je kako mu je rečeno. Ljudi su došli i jeli. Poslanik je nakon toga ponovo rekao:

"Pozovi još šezdeset osoba!"

Ejub je ponovo učinio kako mu je rečeno. Došlo je još šezdeset osoba i jelo. Svi su bili siti. Ejub ovaj događaj nikada u životu nije mogao zaboraviti. Onima koji nisu bili prisutni, Ejub je kasnije prepričavao:

"U posudama je uvijek ostajalo hrane, koliko god su ljudi jeli. Oni koji su dolazili da to vide, odmah bi primali islam i postajali muslimani. Hranu koju sam pripremio za dvije osobe jelo je stotinu i osamdeset osoba i svi su otišli siti."

139. DAN

IBN SELAMOVO USHIĆENJE

U Medini je bilo i Jevreja koji su tu živjeli. Jevreji su vjerovali u Božijeg poslanika Musaa (a.s.) i one Božije poslanike koji su došli iz njegove loze. Smatrali su svoje poslanike i svoju rasu boljom od svih drugih. Međutim, Uzvišeni Allah je sve ljude stvorio jednakim.

Jevreji su znali da će doći posljednji Božiji poslanik. U Tevratu su navedene osobine tog poslanika. U istoj toj svetoj Knjizi bilo im je naređeno da slijede toga poslanika. Međutim, Jevreji su očekivali da posljednji poslanik dođe iz njihovog naroda. Bili su veoma razočarani kada su saznali da je taj posljednji poslanik bio iz arapskog naroda. Većina Jevreja nije ga priznavala za poslanika i nisu vjerovali u njegovo poslanstvo.

U Medini je živio jedan veliki jevrejski učenjak. Zvao se Abdullah ibn Selam. Bio je učenjak koji je na ispravan način koristio svoju pamet i nije bio sklon lošim osobinama kao što su ljubomora i oholost. Kada je saznao da je Muhammed

(s.a.v.s.) došao u Medinu, obradovao se i povikao:

"Allahu ekber."

Njegova tetka, kojoj se to nije sviđalo, grdila ga je riječima:

"Ne bi se toliko radovao da si čuo da je došao poslanik Musa!"

"Draga tetka, tako mi Allaha, ovaj što je došao Musaov je brat! I on je poslanik kao i Musa", radosno je Abdullah ibn Selam odgovorio svojoj tetki.

"A je li to onaj poslanik za kojeg nam je obećano da će doći?", upitala je ona.

"Jeste, to je on!", reče Abdullah.

Tetka se pokaja što ga je grdila pa reče:

"Ako je tako, onda si u pravu što se toliko raduješ."

Abdullah ibn Selam je trčeći otišao kod Poslanika. Kada ga je ugledao, zaplakao je od uzbuđenja:

"Na tom licu nema laži, na tom licu nema prevare!", govorio je Abdullah.

Kao da ga je sunce obasjalo! Vedrina Poslanikovog lica obasjala je lice Abdullaha ibn Selama. Odmah je postao musliman. U tome momentu on je bio najsretniji čovjek na svijetu.

140. DAN

LICEMJERI

Bilo je to vrijeme kada je Poslanik (s.a.v.s.) boravio u Ejubovoj kući. Ljudi su dolazili u velikim skupinama da ga vide i da slušaju ono što govori. Jevrejski učenjak Abdullah ibn Selam bio je jedan od tih. Čim je ugledao Muhammeda (s.a.v.s.), shvatio je da je on posljednji Božiji poslanik i odmah je prihvatio islam, ali se pomalo plašio Jevreja koji iz inata nisu htjeli da povjeruju. Zato je ovako rekao Poslaniku:

"Božiji Poslaniče, kada čuju da sam postao musliman, Jevreji bi mogli smisliti razne podlosti i laži te ih pripisati meni. Zato želim da ih upitaš o meni prije nego što čuju da sam postao musliman."

Poslanik je prihvatio ovu njegovu želju. Pozvao je ugledne Jevreje. Abdullah ibn Selam se povukao ustranu kako ga ne bi vidjeli. Ljudi su došli i Poslanik ih je toplo dočekao:

"Veoma dobro znate da sam ja poslanik koga je Allah (dž.š.) poslao. Ja sam donio istinitu vjeru i pozivam vas da prihvatite islam."

Jevreji se smrkoše i odbiše prihvatiti islam. Poslanik je nastavio govoriti:

"Ima li među vama jedan čovjek po imenu Abdullah ibn Selam. Kakav je on čovjek?"

"On je veoma plemenit i dobar čovjek. I on i njegov otac su posebni ljudi u našem narodu", rekoše Jevreji.

Poslanik nakon toga upita:

"Šta biste vi rekli da Abdullah ibn Selam postane musliman?"

"On nikada ne bi postao musliman. Nikada!", rekoše oni.

Upravo u tome momentu Poslanik pozva Abdullaha ibn Selama i reče mu:

"Abdullah ibn Selame, dođi ovamo!"

Abdullah izađe iz mjesta na kojem se skrivao i reče im:

"O, jevrejski učenjaci, bojte se Allaha! Prihvatite ovog poslanika koji vam je poslan. I vi znate da je on poslanik čije se ime spominje u Tevratu."

Jevrejski učenjaci su bili sasvim zbunjeni. Ovako nešto nikada nisu očekivali i nikada se ovome nisu nadali. Odmah ga počeše grditi:

"Lažeš! I tvoj otac je bio lažov!"

Izrekli su mnogo pogrdnih riječi o njemu i njegovom ocu. Abdullah ibn Selam se okrenu prema Poslaniku i reče:

"To je ono čega sam se plašio. Ja sam ti rekao da su oni nemilosrdni, da su smutljivci i lažovi. Eto, istina je ono što sam rekao."

Nakon što je postao musliman, Abdullah ibn Selam ni trenutak nije besposličario. Stalno i svuda je ljudima govorio da je Muhammed (s.a.v.s.) Božiji poslanik čije se ime spominje u Tevratu. Kao rezultat ovog njegovog truda, mnogi Jevreji su postali muslimani. Oni nisu bili od onih koji iz inata nisu htjeli da povjeruju. Prihvatili su Pravi Put i pridržavali se onoga što je naređeno, a izbjegavali ono što je zabranjeno.

141. DAN

NAJODABRANIJI POSLANIK

Djeca su se okupila i igrala se. Pored njih je prošao jedan starac. Vidjelo se da je tek stigao u grad i da preplašenim pogledom posmatra okolinu. Čim ugleda djecu, priđe im i upita ih:

"Djeco, kako sam čuo, iz Mekke je došao ovamo jedan čovjek koji govori za sebe da je poslanik. Hoćete li mi reći kakav je on?"

Djeca kao da su se nadmetala koje će prije doći do riječi:

"On je najodabraniji čovjek od svih ljudi koji su došli i koji će doći na ovaj svijet."

"On je u svemu poseban."

"Još od njegovog djetinjstva, bilo je jasno da će on biti važan čovjek."

"On je veoma iskren."

"On je veoma darežljiv."

"On nikada ne laže."

"On ne potvara druge ljude."

"On štiti slabe i sažalijeva one koji su nemoćni."

"On se nikada ne mršti. Nije sitničar i svađalica."

"Uvijek je nasmijan. Dobre je naravi i lijepo govori."

"Pravi se da ne vidi ono što mu se ne sviđa. Nikada ne gubi nadu. Strpljivo čeka ishod."

"Nikoga ne mrzi. Ne rovi po tuđim džepovima i ne prebacuje ljudima."

"Svakoga ponaosob sasluša. Nikoga ne prekida dok govori. Ne dozvoljava nekome da priča u tuđe ime."

"On voli da radi i da čini ibadet Allahu (dž.š.). Kaže da je kod Allaha (dž.š.) najvrjednije dobro djelo koje se radi stalno, makar bilo i sitno."

"On je najljepšeg morala. Oni koji njega uzimaju za uzor u ponašanju, uvijek hodaju ponosno i bez brige."

"I kada je imao petnaest godina, imao je lijepe osobine. Nije dozvoljavao da se čini nepravda. Interesovalo ga je šta svakog čovjeka muči. Zato su ga zvali Muhammed Emin, što znači *pouzdani.*"

Čovjek koji je slušao šta djeca govore, reče:

"Znači, on je posljednji Božiji poslanik, Muhammed. Neka je Božiji mir na njega!"

Nakon toga, radosno pohita da ga vidi.

142. DAN

SELMAN JE OSLOBOĐEN

Mladić Selman, koji je bio porijeklom iz Irana, nestrpljivo je čekao da Poslanik (s.a.v.s.) dođe u Medinu. Mnogo je želio da vidi poslanički znak na njegovim leđima o kojem je govorio njegov učitelj. Nakon što je Allahov Poslanik došao u Medinu, Selman je koristio svaku priliku da ga posjeti, te je jednom imao i čast da vidi znak na njegovim leđima. Tog dana kroza suze je

govorio Poslaniku šta je sve doživio. Nakon toga donio je Kelime-i šehadet i postao musliman.

Selman se nije želio odvojiti od Poslanika, ali je morao raditi po cijeli dan jer je bio sluga. Nije mogao nigdje izaći dok ne dobije dopuštenje od svoga gazde. Nije mogao ni ibadet Allahu (dž.š.) obavljati mirno, što je Poslanika činilo tužnim. Jednog dana Poslanik ga pozva sebi i reče mu:

"Selmane, došlo je vrijeme da se oslobodiš ropstva ljudima. Popričaj sa svojim gazdom i pokušaj se nagoditi!"

Selman je otišao i razgovarao sa svojim gazdom, te ga je upitao koliko traži da bi ga pustio na slobodu. Njegov gazda je bio nasilnik i nepravedan čovjek. Rekao mu je ovako:

"Posadit ćeš tri stotine stabala hurme! Kada hurme rode, moraš mi dati onoliko zlata koliko bude plodova hurmi!"

Selman je bio veoma siromašan. Bilo je nemoguće da uradi to što je njegov gazda zahtijevao. Otišao je i sve ispričao Poslaniku. Poslanik je muslimanima rekao:

"Braćo, pomozite svome bratu muslimanu!"

Ashabi su se okupili kako bi pomogli Selmanu. Ubrzo su sabrali tri stotine sadnica. Poslanik je rekao Selmanu:

"Selmane, idi i iskopaj rupe za sadnice!"

Selman je iskopao rupe i obavijestio Poslanika. Poslanik je otišao tamo i zasadio sve sadnice hurme osim jedne. Njegovim dovama sve su se sadnice primile. Naredne godine su dale plodove. Oni koji su vidjeli plodove hurmi na stablima, nisu mogli vjerovati svojim očima. To je bilo pravo čudo!

Samo jedno stablo koga nije posadio Poslanik nije dalo plodove. Kada je to vidio Poslanik, iskopao je stablo i zasadio novu sadnicu. Tako je Selman otplatio svoj dug u hurmama, ali je došao na red dug u zlatu. Poslanik je imao zlatnu polugu veličine kokošijeg jajeta. Pozvao je Selmana, dao mu polugu i rekao mu:

"Selmane, uzmi ovo i odnesi svome gazdi."

Selman je rekao da je to nedovoljno. Poslanik uze od njega zlatnu polugu, prouči nešto na nju i puhnu. Nakon toga reče Selmanu:

"Ovo će biti dovoljno za tvoj dug!"

Selman je uzeo polugu i odnio je kod kovača. Kovač je od nje napravio mnogo kovanog zlatnog novca, te je Selman time otplatio svoj dug. Stigao je do slobode uz Poslanikovu dovu i neizmjernu ljubav.

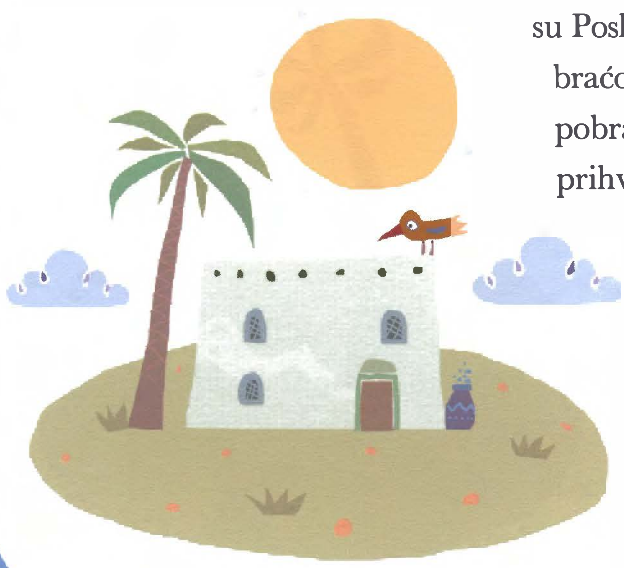
143. DAN

POSEBNO PRIJATELJSTVO

Da bi mogli slobodno vjerovati, mekkanski muslimani su ostavili svoje kuće, svoju imovinu i svoj zavičaj, te su se iselili u Medinu. Zato su ih zvali *muhadžirima*. Medinski muslimani, koji su otvorili svoja srca i svoje domove za muhadžire, nazivali su se *ensarijama*. Muhadžirima su se nazivali oni ljudi koji su se iselili, a ensarijama oni koji su ih prihvatili i pomogli im.

Muhadžiri su se u Medini susreli sa novom klimom, novim životom i drukčijim ljudima. Ništa nisu ponijeli sa sobom kada su se selili. Nije bilo lahko započeti novi život i naći novi posao u novom gradu.

Poslanik (s.a.v.s.) je svega toga bio svjestan. Prošlo je pet mjeseci otkako su se doselili u Medinu. Osjetio je sa kakvim poteškoćama se susreću mekkanski muslimani. Sve ih je sazvao kako bi našli odgovarajuće rješenje. Okupilo se ukupno devedeset muslimana, četrdeset i pet Mekkelija i četrdeset i pet Medinelija. Dragi Poslanik je želio da se pobratime jedan musliman iz Mekke i jedan iz Medine. Svi koji su bili tu, veoma su se radovali tome. Dolazili su Poslaniku u parovima i on ih je proglašavao braćom i davao im nova imena. Sa ovim pobratimljenjem, svaki medinski musliman prihvatio je da živi sa bratom muslimanom iz Mekke i da zajedno dijele sve što imaju.

Medinski muslimani su bili dobri i gostoprimljivi ljudi. I prije nego što je proglašeno bratstvo, oni su otvorili svoje domove za muhadžire i čvrsto ih prigrlili. Nakon što su postigli sporazum o bratstvu, još više su prihvatili mek-

kanske muslimane. Od tada su mekkanski i medinski muslimani počeli zajedno raditi i zajedno živjeti. Zajedničkim snagama su bili i u dobru i u zlu. Mekkanski muslimani nisu više osjećali da su sami u bezizlaznoj situaciji, a medinski muslimani su mogli lakše učili o vjeri i o kur'anskim ajetima. Tako je Poslanik našao lijepo rješenje za sve probleme. I ensarije i muhadžiri bili su zadovoljni time.

144. DAN

GRAD SVJETLOSTI: MEDINA

Medina je bila grad sa mnogo svjetlosti i padavina, sa umjerenom klimom. Prije nego što se Poslanik (s.a.v.s.) doselio u taj grad, zvala se Jesrib. Riječ *jesrib* nije imala lijepo značenje, pa je Poslanik ovom gradu dao ime Medina, što znači *grad svjetlosti*. Grad je dobio sasvim novi izgled sa bratstvom koje je oformljeno među muslimanima. Grad svjetlosti bio je pun ljudskih lica ozarenih svjetlošću. Ensarije, odnosno medinski muslimani, sa zadovoljstvom su dijelili sve što su imali sa svojom braćom muhadžirima koji su napustili grad u kojem su se rodili i u kojem su odrasli.

Jednog dana su neki od ensarija došli Poslaniku i rekli:

"Allahov Poslaniče, podijeli voćnjake hurminih stabala koje imamo sa našom braćom!"

Mekkanski muslimani su bili ljudi koji su se navikli baviti trgovinom. Nisu se previše razumjeli u voćnjake i voćarstvo. Zato je Poslanik smatrao da taj njihov prijedlog nije odgovarajući, ali su ljudi koji su željeli podijeliti svoje voćnjake sa muhadžirima insistirali na tome. Dogovorili su da se muhadžiri bave navodnjavanjem voćnjaka i drugim lakšim poslovima, a da oni sade i okopavaju. Na taj način su zajedno mogli dijeliti prihode od voćnjaka. Poslanik je prihvatio taj prijedlog.

Nikada prije na svijetu nije postojalo tako uzajamno pomaganje. Mekkanski i medinski muslimani su srdačno prihvatili jedni druge. Iz tako lijepih bratskih odnosa rodilo se snažno jedinstvo.

Svi su bili zadivljeni kada su vidjeli kako se oni pomažu, slažu i podržavaju jedni druge. Govorili su:

"Kako je lijepa ta njihova vjera!"

Brat bratu je bio i prijatelj i pomagač i najprisniji saputnik.

Grad koji je ugostio Poslanika blistao je posebnom svjetlošću. Muhadžiri koji nisu imali svojih kuća niti bilo čega od imetka začas su dobili nove kuće, zavičaj i vrtove. Siromašni su se radovali, a djeca smijala. Nemoćni su upućivali dove za Poslanika.

145. DAN

ZADOVOLJNA, HRABRA I VRIJEDNA BRAĆA

Bratska ljubav u Medini postepeno je jačala. Muslimani nisu voljeli da besposličare, jer je rad vjerska naredba. Mekkanski muslimani su se svim silama trudili da uzvrate na dobročinstvo i darežljivost medinskih muslimana.

Sàd ibn Redži i Abdurrahman ibn Avf bili su dvojica ljudi koje je Poslanik (s.a.v.s.) proglasio braćom. Abdurrahman ibn Avf, koji je bio muhadžir, tražio je od Poslanika da ga pouči dovi koju će učiti za povećanje nafake i imetka. Jedan dan mu Sàd, brat po vjeri, reče:

"Ja sam jedan od bogatijih medinskih muslimana. Dajem ti polovinu svog imetka. Uzmi ga, tvoj je!"

Abdurrahman mu ovako odgovori:

"Brate, neka ti Allah da svako dobro u tvom imetku, meni to ne treba. Najveće dobro koje mi možeš učiniti jeste da mi pokažeš put prema čaršiji u kojoj se mogu baviti trgovinom."

Nakon toga Sàd mu je pokazao put prema medinskoj čaršiji. Abdurrahman je otišao na pazar i kupio namirnice, kao što su maslo, sir i neke druge, te ih prodao uz veoma malu zaradu. Trgovinu je iz dana u dan razvijao te je za kratko vrijeme ostvario veliku dobit. Ubrzo je među medinskim trgovcima postao jedan od uglednih.

Abdurrahman ibn Avf bio je čovjek koji je za islam mogao dati bez predomišljanja svoj imetak koji je stekao marljivim radom i uz Poslanikovu dovu. U narednih nekoliko godina ljudi su bili svjedoci da Abdurrahman dijeli sirotinji namirnice koje su bile natovarene na sedam stotina deva.

I drugi muhadžiri su našli sebi posla u Medini. Ubrzo su uspjeli sami voditi svoje poslove, da ne budu na teret medinskoj braći. Oni su napustili svoj zavičaj kako bi u svom životu mogli bolje provoditi Allahove naredbe i zabrane. Zato im je Uzvišeni Allah olakšao u njihovim poslovima i podario im berićet u imetku kojeg su stjecali. Oni su bili poput visoke kule koja je stala uz Poslanika. Sa svojim iskrenim vjerovanjem u Allaha (dž.š.), marljivošću i skromnošću, oni su postali primjer cijelom svijetu.

146. DAN

BRATSTVO NA DJELU

Zahvaljujući lijepom bratstvu koje je nastalo u Medini, u kućama je zavladala sreća, a u dušama radost. Medinski muslimani ponašali su se veoma primjerno prema muhadžirima. Ti njihovi postupci pohvaljeni su i u kur'anskim ajetima. U ajetima ovako stoji:

"Oni koji su Medinu za življenje izabrali i domom prave vjere još prije njih je učinili, oni vole one koji im se doseljavaju i u grudima svojim nikakvu tegobu, zato što ime se daje, ne osjećaju, i više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno. A oni koji se zaštite od tvrdičluka duše svoje – sigurno će uspjeti."[10]

Ensarije su bile veliki oslonac muhadžirima. Muhadžiri su bili spremni žrtvovati i svoje živote za tako dobru braću. Povezivala ih je ljubav u ime Allaha (dž.š.).

Jednog dana Poslanik (s.a.v.s.) je vidio Ebu Bekra i Omera kako hodaju držeći se za ruke. Posmatrao ih je jedno vrijeme i njihovo ponašanje mu se toliko svidjelo da im je rekao:

"Oni koji žele vidjeti dvojicu ljudi koji će ući u Džennet, neka dođu i vide ovu dvojicu!"

Kada su Ebu Bekr i Omer došli kod Poslanika, on ih je proglasio braćom. Oni su se tome veoma radovali, jer su se dobro slagali i voljeli jedan drugog.

Nakon toga, Poslanik je počeo i dvojicu po dvojicu muhadžira proglašavati braćom. Muhadžiri koji su proglašeni braćom grlili su jedan drugog. Upravo u tome momentu na tome mjestu se pojavi Alija. Bio je tužan. Nije mogao

10 Kur'an, LIX (Sura: Al-Hašr), 9.

zaustaviti suze koje su mu tekle niz lice.

"Poslaniče, ti si sve ashabe proglasio braćom, ali mene nisi pobratimio ni sa kim", rekao je Alija.

Poslanik ga je zovnuo da mu priđe i rekao mu:

"Alija, ti si moj brat na ovom i na budućem svijetu!"

Nakon toga Poslanik ga zagrli. Alija odmah prestade plakati i na licu mu se ukaza osmijeh. Samo što nije poletio od radosti! Zahvaljivao se Allahu (dž.š.) na tome.

Zahvaljujući miru i bratstvu kojeg je donio islam, izmiješali su se ljudi svih staleža, rasa i nacija. Grlili su jedni druge sa željom da dijele zajedno sve što imaju, da se pomažu i čine dobro jedni drugima. U njihovim srcima nije bilo loših osjećaja kao što su egoizam, ljubomora, oholost i nemarnost. Muslimani su počeli lijepo živjeti u Medini, uživajući u iskrenom bratstvu.

147. DAN

PISMO IZ MEKKE

Mekkanski nevjernici bili su veoma razočarani. Nije im dalo mira to što su muslimani živjeli sretno i mirno u Medini. Zato su napisali pismo medinskim muslimanima. Pismo je od početka do kraja bilo puno prijetnji. Govorili su Medinelijama da se okane zaštite koju pružaju muslimanima, te su ih upozoravali da će im se desiti nešto loše ako ne prestanu sa time.

Medinski muslimani nisu pridavali nikakve važnosti ovome pismu. Mekkanskim muslimanima su rekli da će ih još više štititi nego ranije.

Poslanik (s.a.v.s.) je čuo za sva ta dešavanja. On je bio zadovoljan hrabrošću i odlučnošću koju su iskazali medinski muslimani. Muslimani u Medini bili su poput jedne pesnice. Mekkanski nevjernici, koji su to primijetili, bili su spremni pokušati na svaki način uništiti to jedinstvo, pa čak i da ih napadnu.

Muslimani su morali biti spremni da odgovore na napad koji se svakog momenta mogao desiti. Zato su zasukali rukave i preduzeli mjere opreza. Mislili su više na Poslanika nego na sebe. Voljeli su ga više od sebe! Noću su držali straže da mu neko ne bi nanio zlo. Svi su bili uključeni u vježbe odbrane. Dovoljan je

bio najmanji šum, događaj ili pokret da se svi saberu.

Jednog dana začuo se nekakav zvuk. Čovjek koji je čuo zvuk povikao je te su se svi koji su ga čuli okupili na trgu sa strahom da su nevjernici krenuli iz Mekke. Niko nije znao šta se dešava. Poslanik je odmah opasao oružje. Uzjahao je konja i potjerao ga u pravcu odakle je dolazio zvuk. On se nije plašio. On se nije plašio nikoga osim Allaha (dž.š.)! Kratko je pregledao okolinu i vratio se nazad. Nije bilo ništa opasno kao što su mislili.

Smirio je osobu koja je digla hajku i one koji su se okupili oko njega. Savjetovao im je da se ne plaše nikoga osim Allaha (dž.š.). Nije se udaljio sa tog mjesta dok se narod nije smirio. Kao i u svemu ostalom, Poslanik je muslimanima bio uzor za hrabrost.

148. DAN

SEHLOVA I SUHEJLOVA RADOST

Muslimanima je trebalo mjesto gdje bi se svi okupili i klanjali zajedno namaz. Poslanik (s.a.v.s.) je odlučio da izgrade džamiju na jurtu koga je kupio od Sehla i Suhejla.

Ashabi su brzo raščistili mjesto i izlili ciglu u kalup. Poslanik je stavio prvi kamen za temelj. Nakon toga pozvao je Ebu Bekra, Omera, Osmana i Aliju. I oni su stavili po jedan kamen u temelje. Tako su temelje džamiji udarili Poslanik i njegova četiri prijatelja koje je on veoma volio.

Poslanik je neprestano radio. Nastojao je da džamija što prije bude završena i da muslimani u njoj počnu klanjati. Muslimani koji su vidjeli da on toliko radi, ulagali su još više truda. Ubrzo je na jurtu koji je pripadao dvojici siročadi i na kome su se sušila stabla hurme, izgrađena džamija. Džamiju su nazvali *Mesdžid-i Nebevi*, što znači *Poslanikova džamija*. Na mjestu gdje treba da bude minber postavili su panj hurminog drveta. Oslanjajući se na taj panj, Poslanik je muslimanima prenosio Allahove (dž.š.) zapovijesti.

Od tada su muslimani zajedno klanjali u džamiji kada je bilo vrijeme namaza. Pored toga, tu su ugošćavali i goste koji su dolazili. To je bilo i mjesto za važne poslove.

Odmah pored džamije dodali su još dvije sobe. Te sobe su trebale biti za Poslanikovu porodicu. Nakon što je završena izgradnja soba, Poslanik se tu preselio iz Ejubove kuće u kojoj je bio gost.

Braća Sehl i Suhejl dali su jurt za džamiju u kojoj će se još mnogo stoljeća obavljati namaz. Zbog toga su bili veoma sretni. Za njih je to bio nezaboravan događaj.

149. DAN

PANJ HURMINOG DRVETA PLAČE

Bio je to jedan od prvih dana kada je izgrađena džamija. Poslanik (s.a.v.s.) je sve do tog dana držao vazove oslanjajući se na panj osušenog hurminog drveta. Ashabi su tražili rješenje kako da mu bude lakše dok bude držao vaz pa su izgradili minber sa tri stepenice. Tako su ga mogli bolje vidjeti i čuti. Zamolili su ga da se popne na minber koga su izgradili. Poslanik ih nije htio uvrijediti, pa se popeo.

Počeo je govoriti o Allahovim naredbama i zabranama. Svi su ga pažljivo slušali. Prisutni u džamiji bili su iznenađeni glasovima koji su ličili na plač i koji su dolazili odnekud iz dubine. Gledali su naokolo, ali niko od njih nije plakao. Nakon toga shvatiše da plač dolazi iz panja na koji se Poslanik do tada oslanjao dok je govorio! Svi su začuđeno gledali jedni u druge. I, uistinu, plakao je suhi panj jer nije mogao podnijeti rastanak od Poslanika. Prisutni koji su čuli jecaje panja nisu mogli zaustaviti suze.

I Poslanik je čuo da panj plače. Odmah je sišao sa minbera i otišao do panja. Stavio je svoje ruke na panj. Pomilovao ga je i utješio. Čim ga je Poslanik utješio, panj je prestao plakati. Sve živo i neživo

priznavalo ga je za poslanika i voljelo ga. Poslanik se okrenuo prisutnima i rekao:

"Da ga nisam zagrlio i utješio, plakao bi sve do Sudnjeg dana."

O ovom događaju priča se već stoljećima.

150. DAN

PRVI EZAN

Muslimani su slobodno mogli obavljati ibadet Allahu (dž.š.) u Medini. Niko ih nije vrijeđao zbog toga. Zajedno su obavljali namaz u Poslanikovoj džamiji. Jedino su imali problema što nisu znali kada je vrijeme za namaz. Zato su morali čekati pred džamijom. Tako su zaostajali sa poslom i uzalud trošili vrijeme. Islam je zabranio da se vrijeme uzaludno trati, već je naredio da se radi.

Poslanik (s.a.v.s.) je želio riješiti ovaj problem. Morao je naći načina kako da muslimane pozove na vrijeme na namaz. Zatražio je mišljenje od ashaba o tom pitanju. Svako je rekao šta misli:

"Zahlupajmo u zvona kao što to kršćani rade!"

"Zatrubimo kao što to rade jevreji!"

"Zapalimo vatru i podignimo je na visoko mjesto! Oni koji vide znat će da je vrijeme za namaz i doći će u džamiju."

Nijedan prijedlog nije se svidio Poslaniku i njegovim prijateljima. Tada Omer reče:

"Božiji Poslaniče, zašto ne pošalješ jednog čovjeka da pozove ljude na namaz?"

Poslaniku se dopao ovaj prijedlog te reče Bilalu koji je stajao do njega:

"Ustani, Bilale, i pozovi na namaz!"

Hz. Bilal bio je upravo nadaren za taj posao. Imao je jak i prodoran glas. Svima se sviđao njegov glas. Bilal je

ustao s mjesta, ushićen ovom novom lijepom dužnošću. Išao je ulicama Medine i govorio:

"Namaz! Namaz! Dođite na namaz!"

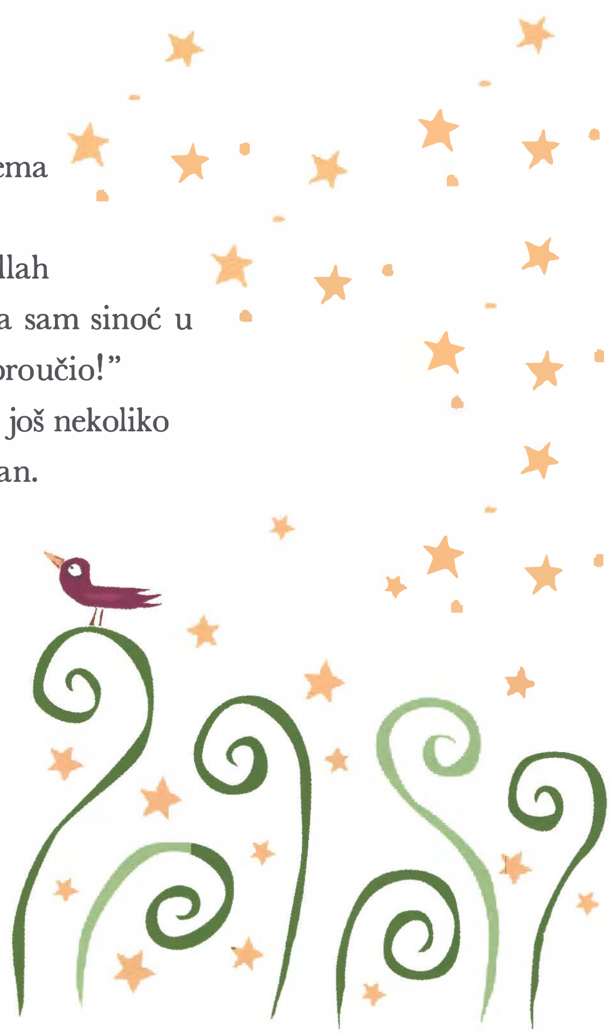
Nije prošlo dugo iza toga a jedan od ashaba usnio je san. U snu je podučen kako treba učiti ezan. Taj ashab radosno je otišao kod Poslanika i ispričao mu svoj san. Poslaniku se dopalo da se ljudi na taj način pozivaju na namaz. Poslanik je rekao: "To je, inšallah, istinit san", te je od tog ashaba zatražio da Bilala poduči ezanu. On je odmah otišao i podučio Bilala. Bilal se popeo na jedno uzvišenje. Njegov glas razlijegao se iznad Medine:

Allahu ekber, Allahu ekber!
Ešhedu enn laill ahe illallah
Ešhedu enne Muhammeden-resulullah
Hajja alessalah, Hajja alessalah
Hajja alelfelah, Hajja alelfelah
Allahu ekber, Allahu ekber!
La ill ahe illallah!

Omer, koji je čuo ezan, potrča prema džamiji i reče Poslaniku:

"Allahov Poslaniče, neka je slavljen Allah koji te je poslao sa istinitom vjerom. I ja sam sinoć u snu podučen riječima koje je sada Bilal proučio!"

Nije prošlo mnogo iza toga, a došlo je još nekoliko ashaba koji rekoše da su usnuli isti san. Tako su ezan prihvatili svi muslimani. Od tada se glas ezana diže u visoka nebeska prostranstva svugdje u svijetu. Sve živo što postoji raduje se. Planeta se okreće uživajući u ezanu. Ljudi hrle na poziv za namaz. Džamije su prepune. Ljudi traže u tome svoj smiraj.

151. DAN

DOLAZI MUHAMMEDOVA (A.S.) PORODICA

Kada je dolazio u Medinu, Poslanik (s.a.v.s.) nije poveo svoju porodicu. Oni su ostali u Mekki. Iako su mnogo željeli, nisu mogli doći kod njega i ostalih muslimana.

Svima je Poslanik nedostajao. Strpljivo su čekali od njega obavijest da mogu doći. Iako najmlađa kćerka Fatima nije mogla izdržati ni dan da bude razdvojena od oca, ovaj put ga jako dugo nije vidjela. Nije više mogla zaustaviti suze koje su joj lile iz očiju. Svaki dan, svako jutro čekala je vijesti koje će doći iz Medine.

Bile su spremne sobe koje je Poslanik planirao da budu za njegovu porodicu i koje su se nalaze uz džamiju. I njemu je nedostajala njegova porodica. Stalno su mu pred očima bile njegove kćerke. Zejda, koga je usvojio kao svog sina, zadužio je da ih dovede. Zejd je odmah krenuo na put. Ušao je neprimjetno u Mekku kako ga nevjernici ne bi vidjeli. Poslanikova porodica, koja je očekivala vijesti, veoma se obradovala kada je vidjela Zejda. Znači, došlo je vrijeme da idu kod Poslanika! Zejd je uz pomoć Ebu Bekrovog sina Abdullaha uspio ih tajno dovesti u Medinu. Na putu nije bilo nikakvih problema. Nakon dugog i iscrpljujućeg putovanja stigli su u Medinu. Izgrlili su se i odagnali čežnju.

Mala Fatima bila je mnogo, mnogo sretna. Bila je veoma tužna i bilo joj je teško u periodu kada je bila razdvojena od oca. Ali kada je došla kod njega, zaboravila je na sve poteškoće.

Medinske muslimanke veoma lijepo su dočekale Poslanikovu porodicu. Ugostile su ih. Žene koje su naučile lijepo ponašanje od Poslanika, mogle su mnogim stvarima podučiti medinske muslimanke. Medinske muslimanke su se zbog toga posebno radovale. Poslanikova porodica smjestila se u prostorije koje su napravljene za njih.

Došlo je proljeće. Muslimani, kojima su dosadili pritisci nevjernika, došli su na slobodu. Svi su bili mirni.

152. DAN

AIŠA JE POSTALA MUHAMMEDOVA (A.S.) SUPRUGA

Aiša je bila Ebu Bekrova kćerka. Najviše se isticala po inteligenciji. Ako bi nešto samo jednom čula, odmah bi zapamtila i ne bi zaboravljala. Niko nije bolje od nje usvajao nova znanja i provodio ih u svom životu. Bila je veoma učena i zainteresovana za nova saznanja. Neko ko je bio toliko pametan i lijepo odgojen, morao je biti uz Poslanika (s.a.v.s.) i učiti ono čemu je on podučavao. Mogla je druge žene podučavati onome što je učila od njega.

Poslanik je stalno bio okružen ashabima. Ashabi, koji su svaki moment provodili uz njega, učili su mnogo toga, ali su to svoje znanje teško prenosili svojim suprugama i djeci. Bilo je malo onih koji su poznavali Poslanikov privatni život. To je trebalo naučiti i tome podučiti muslimane. Niko nije znao kako Poslanik ujutro ustaje iz postelje, koje dove uči, način na koji jede i oblači se, te način na koji održava ličnu higijenu. On je bio uzor ljudima u svemu. Svaki njegov postupak sviđao se Allahu (dž.š.), te su i muslimani trebali da žive i ponašaju se kao on. Bile su potrebne osobe koje su poznavale njegov privatni život, koje su istinu govorile i bile inteligentne. Muslimani koji su primijetili taj nedostatak predložili su Poslaniku da se oženi sa Ebu Bekrovom kćerkom Aišom. Aiša bi mu mogla biti od pomoći u svim poslovima. Poslanik je prihvatio ovaj prijedlog uz dozvolu koja je došla od Allaha (dž.š.).

Odmah su se dali na pripreme za vjenčanje. Majka je Aiši iščešljala dugu i gustu kosu. Prijateljice su joj pomogle da se lijepo obuče. Obukli su je u crvenu odjeću. Na glavu su joj stavile vjenčani veo. Nakon toga majka ju je odvela kod Poslanika držeći je za ruku.

“Allahov Poslaniče, Aiša je od sada tvoja supruga”, rekla je njezina majka.

Od toga dana Aiša je postala Poslanikova supruga. Postavljala mu je razna pitanja i podučavala druge žene onome što je

naučila. Žene koje su imale neke nejasnoće dolazile su kod Aiše i dobivale odgovore na pitanja. Sve je obradovalo što je u Poslanikovu kuću došla inteligentna, oštroumna i snažna žena kao što je Aiša.

153. DAN

UČENICI SA SOFE

Na sjevernoj strani Poslanikove džamije, ispod krošnje palme bio je lijep hlad. U vrijeme kada nisu obavljali namaz, ashabi su se okupljali u ovom hladu i učili nove stvari od Poslanika (s.a.v.s.). Mjesto sa tim hladom nazvali su *sofa*. To je bilo mjesto i na kojem su se održavali vazovi, na kojem su se sakupljali siromašni i na kojem su se obavljali ibadeti.

Sofa je istovremeno bila i mjesto za obrazovanje. Među onima koji su voljeli Poslanika bilo je i neženja. Mladići lijepog odgoja i ponašanja bili su prilično siromašni, ali su imali veliku želju za učenjem. Nisu se ni na trenutak željeli odvojiti od Poslanika. To mjesto u hladu pored džamije za njih je bila škola. Zato su njih zvali *učenicima sa sofe*.

Učenici sa sofe obavljali su ibadet Allahu (dž.š.), učili Kur'an i podučavali učenju Kur'ana one koji nisu znali. Pošto nisu imali svojih kuća, živjeli su na tim sofama. Bili su uz Poslanika. Stalno su usvajali nova znanja. Mladići čija su srca bila ispunjena zahvalnošću Allahu (dž.š.), a mozak znanjem, bili su poput Poslanikovih zvijezda.

Oni su bili veoma vezani za Poslanika. Bili su sretni što su uz njega. Pošto su stalno bili zauzeti ibadetom, Poslanik i bogati muslimani osiguravali su im sredstva za život. Oni su bili zauzeti naukom i činjenjem ibadeta Allahu (dž.š.) i nisu pridavali značaj siromaštvu i bijedi u kojoj su živjeli. To se veoma dopadalo Poslaniku. Jednog dana on im reče:

"Kada biste znali šta vam je Allah (dž.š.) pripremio na budućem svijetu, poželjeli biste da budete još siromašniji."

Učenici sa sofe bili su Poslanikovi najveći

pomagači. Zaboravili su na miran život radi vjere. Željeli su da islam prošire po drugim gradovima i zemljama. Ta njihova nastojanja pohvaljena su u Kur'anu.

154. DAN

OTAC MAČAKA

Abdurrahman je bio jedan od učenika sa sofe. Mnogo je volio mačke. Gdje god bi vidio mačku, prilazio bi i milovao je. Davao je mačkama hranu čak i onda kada je i sâm bio gladan. Tako je bio sretan. Dok je išao ulicom, za njim su išle mačke. To njegovo ponašanje dopalo se Poslaniku (s.a.v.s.). Zato ga je prozvao Ebu Hurejre, što znači *otac mačaka.*

Jednog dana Ebu Hurejre je bio jako gladan. Savio se od gladi. Nije mogao naći ništa za jelo, ali to nikome nije rekao. Dok je prolazio pored njega, Poslanik je shvatio da je gladan. Zato mu reče svojim umilnim glasom:

"Ebu Hurejre, hajde kreni sa mnom!"

Ebu Hurejre se jedva uspravio. Išao je za njim. Zajedno su došli Poslanikovoj kući. Tamo je bila jedna zdjela mlijeka. Poslanik je rekao Ebu Hurejreu da pozove svoje prijatelje sa sofe. Ebu Hurejre je otišao i pozvao prijatelje. U sebi je govorio: "Veoma malo je mlijeka u zdjeli. Može biti samo da mene zasiti. I drugi na sofi su gladni koliko i ja. Kome će biti dovoljno to mlijeko?"

Zajedno su došli. Kada sjedoše, Poslanik reče Ebu Hurejreu:

"Ebu Hurejre, uzmi mlijeko i počasti svoje prijatelje!"

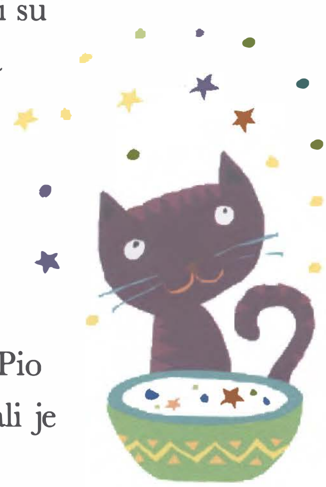
Ebu Hurejre uze posudu sa mlijekom. Davao je jednom po jednom. Stalno je mislio da će mlijeka nestati i da neće ostati za njega. Svi su se dobro zasitili, a u posudi je ostalo samo malo mlijeka. Na kraju, Ebu Hurejre pruži posudu sa mlijekom Poslaniku. On ga pogleda i nasmija se:

"Ebu Hurejre!"

"Izvoli, Poslaniče!"

"Samo ja i ti nismo pili mlijeko. Sjedi da popijemo."

Ebu Hurejre sjede, prouči Bismillu i poče piti mlijeko. Pio je i pio, ali mlijeka nije nestajalo. Ebu Hurejre se zasitio, ali je

Poslanik insistirao:

"Popij još! Popij još!"

Na kraju je Ebu Hurejre rekao:

"Tako mi Allaha, nema mi više gdje stati u trbuh."

Poslanik mu je onda rekao:

"Ako je tako, onda daj posudu meni!"

Ebu Hurejre mu je nakon toga pružio posudu. Poslanik je proučio Bismillu, popio ostatak mlijeka i zahvalio se Allahu.

Ebu Hurejre je bio zbunjen kao i drugi učenici sa sofe. Posuda sa mlijekom za koju je mislio da neće moći zasititi ni njega nahranila je sve. Ovo je bilo još jedno od nadnaravnih čuda o berićetu koje je darovano Poslaniku. Prisutni su se udaljili sa tog mjesta ispunjeni osjećajima ljubavi i čuđenja. Svima su trbusi bili siti, a u srcima su osjećali posebnu sreću.

155. DAN

POŽRTVOVANOST SIROMAŠNOG ASHABA

Jedan čovjek je došao iz daljine. Bio je toliko umoran da nije imao snage ni da hoda. Bio je i toliko gladan da se povio kao grana. Jedva je došao do Poslanika (s.a.v.s.) i objasnio mu u kakvoj je situaciji:

"Allahov Poslaniče, već danima sam gladan i umoran. Imaš li mi šta dati?"

Njegovo srce puno ljubavi zadrhtalo je od ovog. Odmah je poslao obavijest kući. Pošto su njegova supruga i kćerke tog jutra bile podijelile siromasima sve što su imale u kući, rekle su:

"Kunemo se Allahom da u kući nemamo ništa osim vode!"

Poslanik se obrati prisutnima:

"Ko će večeras ugostiti ovog gosta?"

Ustao je jedan od ensarija i rekao da će ga on ugostiti. Odveo ga je svojoj kući. Ustvari, i taj koji ga je odveo svojoj kući bio je prilično siromašan, ali se sažalio na ovog čovjeka. Želio ga je nahraniti i ugostiti. Znao je da je veliki sevap nahraniti gladnog čovjeka. Dok je gost ulazio u kuću, čovjek je upitao suprugu:

"Ima li šta za jelo?", a žena je odgovorila da ima dovoljno samo za djecu. Čovjek je ovako rekao ženi:

"Danas djecu nečim zabavi. Kada zatraže da jedu, uspavaj ih. Kada sjednemo da jedemo, ti ustani i ugasi lampu. Neka gost misli da i mi jedemo sa njim i neka se dobro najede."

Žena je poslušala supruga. Djecu je rano uspavala. Hranu je stavila pred gosta. Nakon toga je ugasila lampu. Izvana su dolazile sasvim male zrake svjetlosti. Domaćin kuće sjeo je za sto, ali se u polutami samo pretvarao da jede. Oni su, ustvari, samo stavili svoje kašike na sto. Gost je mislio da i oni jedu. Gost se dobro najeo, a domaćin je te noći zanoćio gladan.

Kada je svanulo, gost se odmorio i sit otišao iz njihove kuće. Domaćin je otišao kod Poslanika. Poslanik ga je gledao smiješeći se. Kao da je znao šta se sinoć dešavalo, te mu je rekao:

"Uzvišeni Allah je zadovoljan tvojim ponašanjem i ponašanjem tvoje supruge prema gostu."

Čovjek se obradovao. Zahvaljivao se iz srca Allahu (dž.š.) na riječima koje je čuo od Poslanika.

156. DAN

ROB KOJI JE PUŠTEN NA SLOBODU

Bio je jedan čovjek koji se zvao Ebu Mesud. Bio je veoma ljut na svog roba. Brzo ga je udarao bičem. Fijuk biča čuo se daleko. Kako ga je više udarao, udarao je sve brže i brže. Nije mogao smiriti svoj bijes. Roba je to strašno boljelo. Sa svakim udarcem biča u leđa, boljelo ga je više i tekle su mu suze. Ebu Mesud je ponovo zamahnuo da udari roba, te u tom momentu začu glas:

"O, Ebu Mesude, znaj da..."

Ebu Mesudu ispade bič iz ruke, ali mu se bijes nije smirivao. Podigao

je bič ponovo, ne obraćajući pažnju ko to govori, te ponovo zamahnu da udari roba. U tome momentu ponovo začu glas:

"O, Ebu Mesude, znaj da..."

Ko mu se to obraćao? Okrenu se i pogleda u pravcu odakle je dolazio glas. U tome momentu pocrvenio je od glave do pete. Tražio je mjesto da se sakrije od stida, jer je to mogao biti samo glas Poslanika (s.a.v.s.), ničiji drugi. Ebu Mesud je spustio glavu od stida. Ostao je sleđen kao kakav osuđenik. Poslanik je dovršio ono što je počeo govoriti:

"O, Ebu Mesude, znaj da je Allahova snaga prema tebi mnogo jača nego što je tvoja prema tom robu."

Ebu Mesud je shvatio grešku koju je napravio. Pokajao se. Povio se i rekao:

"O, Allahov Poslaniče, nikada više neću udarati robove! Ovog roba puštam na slobodu radi Allahovog zadovoljstva."

Poslanik je bio zadovoljan što je roba izbavio od bičevanja i što je rob dobio slobodu. A što se tiče roba, bio je kao da je ponovo rođen! Zahvalio se Poslaniku i gledao ga u čudu.

157. DAN

ROBOVI NASMIJANIH LICA

Ebu Mesud je primio opomenu od Poslanika (s.a.v.s.) dok je bičevao svog roba. Taj događaj ispričao je svojim prijateljima. Sve ih je zabrinuo, jer su svi oni tukli svoje robove. Nisu znali kako trebaju postupati prema njima. Nakon ovoga, svi se sakupiše i otiđoše kod Poslanika. Jedan od njih upita Poslanika:

"O, Allahov Poslaniče, većina nas kod kuća ima robove. Kako se trebamo ponašati prema njima? Hoćeš li nam reći koliko puta ćemo im tolerisati i oprostiti pogreške koje učine?"

Poslanik ovako odgovori:

"Oprostit ćete im svakog dana sedamdeset puta."

Prisutni su ga gledali zbunjeno i začuđeno. Do tog dana su prisiljavali robove da rade najteže poslove. Vrijeđali su ih i udarali. Tek sada su shvatili koliko je bilo pogrešno to što su radili. Poslanik nastavi govoriti:

"Oni su vaša braća. Ako neko ima svog brata kao roba u vlasništvu, neka mu da da jede ono što i on jede. Neka mu da da obuče ono što on oblači i neka ga ne opterećuje poslovima koji su izvan njegovih mogućnosti. Ako je potrebno, neka mu pomogne. Ako digne ruku na njega da ga udari, neka se sjeti Allaha i spusti ruku."

Muslimani su pažljivo saslušali ono što je Poslanik rekao te su se zamišljeno vratili kućama. Od toga dana robovi su bili nasmijanih lica. U kućama je zavladala posebna radost. Robovi nisu tlačeni. Nisu se ljutili na njih i nisu ih udarali. Nisu ih ponižavali i vrijeđali. Od tada se više na njih nije gledalo kao na sluge, nego kao na djecu. Ljepota nove vjere islama zavladala je u srcima i proširila se u drugim zemljama. Sa novim poretkom kojeg je uspostavila ta vjera, svuda su vladali mir i sreća.

158. DAN

ZEJD JE POKLONIO NAJDRAŽEG KONJA

Poslanik (s.a.v.s.) je podsticao muslimane da dijele sadaku. Stoga je često govorio:

"Nećete postići dobročinstvo, nećete postići sevap dok ne udijelite ono što vam je najdraže."

Zejd je čuo te njegove riječi. Imao je konja kojeg je mnogo volio. Konj mu se zvao Šibonja. Odmah je otišao i doveo konja. Ulare konja pružio je Poslaniku i rekao:

"Allahov Poslaniče, doveo sam ti svoga konja! Možeš ga uzeti i dati siromašnima."

Poslaniku se dopao ovaj Zejdov postupak, jer je znao koliko on voli svoga

konja Šibonju. Ono što je Zejd učinio, uistinu, bilo je veliko žrtvovanje. Prihvatio je njegovu sadaku i ubrzo je konja poklonio Zejdovom najmlađem sinu Usameu. Zejda je ovo i zbunilo i rastužilo istovremeno. Trčeći je otišao kod Poslanika i rekao mu:

"Allahov Poslaniče, zar Allah nije primio moju sadaku?"

Poslanik se nasmijao i rekao:

"Allah ti je primio sadaku koju si dao. Možeš biti miran."

Zejd se obradovao što je to saznao, te se sretno udaljio.

159. DAN

MUAZOV NAJSRETNIJI DAN

Muaz ibn Džebel je veoma volio Poslanika (s.a.v.s.). Dok je jednog dana Poslanik jahao na devi, posadio ga je iza sebe. Muaza je veoma ushitilo što je bio tako blizu Poslanika. Šta je moglo biti ljepše na svijetu od toga da sjediš iza Poslanika i da putuješ zagrljen sa njim?

Nakon što su prešli jedan dio puta, Poslanik se obrati Muazu:

"Muaze!"

"Izvoli, Poslaniče."

"Znaš li da je Allahovo pravo nad Njegovim robovima da Mu čine ibadet. Ako to budu radili, Allah ih neće kažnjavati."

"A da ljude obavijestim o tome, da se obraduju. Mogu li?", ushićeno je upitao Muaz.

"Ako to čuju, mogu postati lijeni", odgovori Poslanik.

Poslanik se plašio da se ljudi ne pouzdaju u Allahovu milost i oslabe u obavljanju ibadeta.

Nakon izvjesnog vremena, Poslanik i Muaz sišli su sa deve i sjeli pored puta. Muaz je bio veoma sretan. Poslanik je želio da ga još više usreći, pa ga je uzeo za ruku i, gledajući ga u oči, rekao mu:

"Muaze, tako mi Allaha, ja te volim."

Ove riječi su veoma dirnule i razveselile Muaza. Na licu mu se vidjela radost, a iz očiju su mu tekle suze. Onda mu je Poslanik rekao:

"Želiš li da te podučim dovi koju ćeš učiti nakon namaza?"

Onda ga je podučio dovi:

"Gospodaru moj, nadahni me da Te se sjećam, da Ti zahvaljujem i iskreno robujem!"

Muaz se uvijek sretno sjećao onoga što je taj dan doživio. Učio je nakon namaza dovu koju je naučio od Poslanika. Nije imao nikakvih poteškoća u obavljanju ibadeta.

160. DAN

RADOST SIROMAHA

Svi koji su živjeli u najljepšem gradu, Medini, bili su veoma sretni. Siročad, iznemogli i nemoćni našli su sebi onoga na koga će se osloniti. Ljubav i milost Poslanika (s.a.v.s.) bile su lijek za svačije rane. Zato se nikada nije desilo da Poslanik ostane potpuno sâm.

Bio jedan siromašan čovjek. Bio je veoma gladan. Nije imao drugog izlaza, pa je došao Poslaniku. Objasnio mu je u kakvoj situaciji se nalazi. Zatim je zatražio od Poslanika da mu pomogne. Poslanik je pažljivo saslušao čovjeka. Duboko je razmišljao. Uzvišeni Allah naredio je ljudima da rade. Zatražio je od ljudi da svojim trudom osiguraju sebi sredstva za život. Poslanik upita siromašnog čovjeka:

"Imaš li šta u kući što bi bilo od koristi?"

"Imamo jedan prekrivač. Kada spavamo, jedan kraj prekrivača stavimo ispod nas, a drugim se pokrijemo. I imamo jednu zdjelu."

"Idi i donesi ih", reče Poslanik.

Čovjek odmah ode kući. Uze pokrivač kojim su se pokrivali i posudu, te dođe kod Poslanika. Poslanik uze te dvije stvari, pa reče:

"Ima li neko da bi želio ovo kupiti?"

"Ja ću kupiti", reče neki čovjek.

Međutim, bila je veoma mala cijena koju je nudio taj čovjek, pa Poslanik ponovo reče:

"Ima li neko da daje više?"

Neki čovjek reče:

"Ja ću dati više!", te kupi stvari.

Poslanik pruži siromahu novac koji je dobio za prodanu zdjelu i pokrivač i reče mu:

"Uzmi jedan dio ovog novca i kupi hranu! Nahrani svoju porodicu! Od drugog dijela novca kupi sjekiru, pa onda dođi kod mene."

Čovjek nije ništa shvatio, ali je učinio kako je Poslanik rekao. Od jednog dijela novca kupio je hranu, a od drugog sjekiru i onda je došao kod Poslanika. Poslanik stavi dršku na sjekiru i onda reče čovjeku:

"Idi u planinu i nasjeci drva! Onda ta drva donesi na čaršiju i prodaj! Za petnaest dana dođi ponovo kod mene."

Čovjek se udalji sa mjesta kako bi učinio ono što mu je Poslanik rekao. Nakon petnaest dana došao je nasmijan. Poslanik se obradovao čim ga je vidio nasmijanog. Upitao ga je šta je učinio. Čovjek mu ispriča:

"Otišao sam sa sjekirom koju sam kupio i nasjekao drva. Onda sam ih donio i prodao u gradu. Za petnaest dana zaradio sam dosta novca. Kupio sam hranu i odjeću za porodicu."

Poslanik se nasmija i reče:

"Mnogo bolje je što za život zarađuješ znojeći se, nego da ti na Sudnjem danu na licu bude oznaka da si prosio."

Siromašni čovjek našao je načina kako da zarađuje za život i da ne bude ovisan o pomoći ljudi. Nema ništa slađe za čovjeka od onoga što zaradi vlastitim trudom. Čovjek je izbjegao siromaštvo tako što mu je Poslanik pokazao kako će zaraditi. Čovjek je sav sretan otišao.

161. DAN

SVEĆENIK I SELEME

Otkad je Poslanik (s.a.v.s.) došao, svaki dan u Medini bio je drukčiji i ljepši. Muslimani su bili radosni zbog toga. Željeli su sa svakim podijeliti ljepote islama. Trudili su se da ljudi povjeruju Poslaniku.

Medinski mladići razgovarali su sa jednim svećenikom. Mladić po imenu

Seleme želio je podsjetiti svećenika na njegove riječi, te mu je rekao:

"Vi ste prije nekoliko godina držali govor pred našom kućom. Bio sam veoma dirnut Vašim riječima. Dugo vremena sam bio pod tim dojmom."

Svećenik i drugi prisutni pažljivo su slušali Selemea. Seleme je nastavio govoriti:

"S čuđenjem sam Vas slušao. Pokazujući u pravcu Mekke, rekli ste da će doći poslanik odatle. Rekli ste da će on jednog dana doći u Medinu i da će potvrditi da je tačno to što ste rekli. Uvaženi svećeniče, jeste li Vi to govorili?"

"Da, ja sam to govorio!", reče svećenik.

"Zar onda niste rekli da ćete slijediti tog poslanika i da ćete zajedno sa njim raditi na širenju vjere?"

"Da, rekao sam to."

"Eto, iz pravca Mekke došao je taj poslanik i među nama je. Zašto ga, onda, ne priznajete?"

"Uredu je... On je vaš čovjek. To nije poslanik kojeg smo mi očekivali."

Kako je ovo bilo glupo objašnjenje! Svećenik koji je ranije obavijestio ljude da će doći poslanik, odupirao se da ga slijedi samo zato što nije bio iz njegovog naroda. Mladića Selemea mnogo je naljutio ovaj svećenikov dvolični stav. Bio je crven u licu od ljutine, ali se savladao. Napustio je svećenika koji svjesno nije htio da prizna Poslanika i udaljio se sa svojim prijateljima sa tog mjesta.

162. DAN

ENES U MUHAMMEDOVOM (A.S.) DOMU

Medina je živjela najljepše dane u historiji. Poslanik (s.a.v.s.) je poput sunca širio oko sebe ljubav, dobrotu i ljepotu. Muslimani se nisu željeli odvojiti od njega. Davali su sve od sebe kako bi ga još malo gledali i slušali njegove umilne riječi. Dolazili su u skupinama, svoju ljubav iskazivali su mu poklonima, čašćenjem i pozivima.

Bila je jedna siromašna žena koja se zvala Ummu Sulejm. Muž joj je nedavno umro. Držeći svoje dijete za ruku, došla je kod Poslanika. Srce tog malog

dječaka, ispunjeno iskrenim vjerovanjem u Allaha (dž.š.), kucalo je ljubavlju prema Poslaniku. Kao da je dobio krila i kao da će poletjeti od uzbuđenja.

Ummu Sulejm reče:

"Allahov Poslaniče, stanovnici Medine donose ti poklone. Časte te lijepim stvarima. A ja sam siromašna. Nemam ništa da ti poklonim. Ovo je moj sin. Zove se Enes. Veoma je inteligentan. Poklanjam ti njega."

Poslanika je dirnula iskrenost te žene. Pogledao je Enesa pogledom punim ljubavi. Iz djetetovog ponašanja dalo se zaključiti da silno želi biti uz Poslanika i da će mu biti od pomoći. Pogledom kao da je govorio: "Kada bi me Poslanik prihvatio! Kada bih ostao uz njega! Kada se ne bih nikada odvajao od njega, bio bih najsretnije dijete na svijetu!"

Enes i njegova majka s uzbuđenjem su čekali odgovor. Muhammed (s.a.v.s.) je bio poslanik ljubavi. Prihvatio bi svakoga ko želi biti sa njim. Kako bi mogao vratiti ovako lijepo dijete koje silno želi biti uz njega!

Čim su saznali da je Poslanik prihvatio Enesa, obradovali su se i majka i sin. Za Enesa je bila jedinstvena prilika da bude uz Poslanika, koji je uzor u svakoj riječi, svakom postupku i u svemu što radi. Vrhunac sreće je biti uz čovjeka kao što je on.

Ummu Sulejm se udaljila sa tog mjesta sretna što je kod Poslanika ostavila najveću dragocjenost koju ima. Naravno da je Enes mogao posjetiti majku kad god bi to poželio. Mogao je biti gdje god želi, ali se on ni na trenutak nije želio odvojiti od Poslanika!

163.
DAN

ENES U MUHAMMEDOVOM (A.S.) ZAGRLJAJU

Enes je ustajao izjutra prije svih i žurio da pomogne Poslaniku (s.a.v.s.) što treba obaviti od poslova. Svaki sabah-namaz klanjao je iza Poslanika.

Enesov otac umro je prije nekoliko godina. Zato je Enes uvijek bio povijenog stasa. Bio je veoma tužan što nema oca, ali je imao nekoga ko ga je volio i štitio. Poslanik je učinio da Enes zaboravi da nema oca. Enes je bio veoma sretan.

Poslanik ga je odgojio na najljepši način, jer je želio da on bude upućen, odgojen i uzoran čovjek. Često ga je savjetovao:

"Dijete moje, kada izađeš iz kuće vani, poselami sve muslimane ne praveći razliku! Ako tako budeš radio, kada se vratiš kući, Allah će ti oprostiti grijehe. Kada se vratiš kući, nazivajući selam, uđi unutra! To će donijeti Allahovu milost tebi i tvojim ukućanima."

Pošto je Poslanik mnogo volio Enesa, često se sa njim šalio. Zvao ga je Dvouhi, jer je Enes pažljivo slušao sve što je Poslanik govorio. Enes se smijao tome i još pažljivije slušao.

Želio je cijelog života sjediti u Poslanikovom krilu i mirisati njegov miris. Dok je tako sretno sjedio, Poslanik je njegovo srce krasio najljepšim riječima:

"Dijete moje, ne gaji u srcu mržnju prema drugima! Ponašaj se tako sve dok si živ! To je moj sunnet. Onaj ko učini da zaživi neki od mojih sunneta, znači da me voli, a onaj ko me bude volio, bit će zajedno sa mnom u Džennetu."

Nakon što je čuo te riječi, Enes je odlučio da radi sve što radi Poslanik. Ono što Poslanik radi naziva se sunnetom. Poslanik ga je čak podučavao kako će piti vodu:

"Mnogo bolje ćeš utoliti žeđ i nećeš naštetiti svom zdravlju ako budeš pio od tri puta."

Enes je tokom čitavog svog života radio ono što je vidio i čuo od Poslanika. Svakog dana sve bolje je spoznavao kako je veliko bogatstvo biti uz njega.

164. DAN

ENES SA MUHAMMEDOM (A.S.) NA LIVADAMA

Poslanik (s.a.v.s.) je ponekad uzimao Enesa i šetao sa njim livadama. Dok su šetali, objašnjavao mu je neke veoma lijepe stvari. Enes je nastojao da zapamti sve što je čuo i da to primijeni u svom životu.

Poslanik je želio da Enes živi hairli i lijep život. Govorio mu je:

"Sinčiću moj, uzimaj abdest ispravno i potpuno, pa ćeš dugo živjeti! Neka te štite meleci! Dobro se operi dok uzimaš abdest! Dobro natopi tjeme kose! Dobro operi svoje lice! Ako tako budeš činio, izaći ćeš sa mjesta na kojem si uzimao abdest čist od grijeha."

Poslanik je lijepo savjetovao Enesa:

"Sine moj, hodaj sa abdestom koliko god je to moguće više, jer će onaj ko umre sa abdestom imati nagradu šehida! Posebnu pažnju obrati da redovno klanjaš namaz! Ako tako budeš radio, meleci će učiti dove za tebe."

Enes je bio očaran načinom na koji je Poslanik klanjao. Veoma je želio da namaz obavlja kao on. Poslanik je primijetio tu njegovu želju, pa mu je rekao:

"Dragi Enese, dok budeš klanjao i spuštao se na rukuu, dobro rukama poklopi koljena! Razdvoji prste! Laktove ne spajaj sa tijelom. Čim se digneš sa rukua, neka ti se svi organi lijepo usprave. Kada se spustiš na sedždu, neka ti čelo bude na zemlji! Ne ustaj brzo sa sedžde kao što horoz kljuca po zemlji! Ne pružaj ruke po zemlji dok si na sedždi! Ne gledaj lijevo-desno dok si u namazu!"

Enesu nikad nije dosadilo da sluša Poslanika. On je želio da Poslanik nikada ne prestane govoriti i da ga stalno podučava novim znanjima. Poslanik ga je savjetovao:

"Poštuj starije i voli mlađe! Ne izostavljaj učenje Kur'ana, jer Kur'an oživljava mrtva srca! Kur'an štiti ljude od loših stvari i pretjerivanja."

"Sinčiću moj, ne gaji u srcu mržnju prema drugima! Nastoj da obavljaš noćni namaz! Ako u tome budeš uspješan, lahko ćeš položiti račun na Sudnjem danu."

Enes je obećao Poslaniku da će cijelog života primjenjivati njegove riječi. Živjet će kao što je on živio i radit će ono što je on rekao. Enes je tako postigao istinsku sreću. On je bio jedno sretno dijete.

165. DAN

ENES SA MUHAMMEDOVIM (A.S.) ODGOJEM

Enes se igrao sa djecom na medinskim ulicama. Dječija graja čula se daleko. Poslanik (s.a.v.s.) je došao kod njih, nasmiješio im se i poselamio ih. Nakon toga, zovnuo je Enesa i zatražio od njega da ode na neko mjesto. Enes je bio usred najinteresantnijeg dijela igre. Poslanik je otišao, pa se Enes ponovo zaigrao i zaboravio da treba negdje otići.

Malo kasnije, Poslanik je ponovo došao i upitao:

"Dragi moj Enese, jesi li išao tamo gdje sam ti rekao?"

"Ovaj... aaa... ovaj... evo odoh sada odmah."

Napustio je igru i trčeći otišao tamo gdje mu je Poslanik rekao. Poslanik je čekao Enesa sve dok se nije vratio. Kada je Enes obavio posao i vratio se, bila je skoro večer. Čim je vidjela da Enes kasni, njegova majka je otišla kod njega i upitala ga:

"Dijete moje, gdje te je poslao Poslanik?"

"Majčice, to je moja i Poslanikova tajna. Ne mogu nikome otkriti."

Njegovoj majci su se veoma dopale ove Enesove riječi, te mu je rekla:

"Aferim, sine! Nikome ne govori Poslanikovu tajnu."

Čuvanje tajne jedna je veoma važna osobina. Osoba koja čuva tajne je povjerljiva osoba. Enes je to znao. Nikome neće otkriti Poslanikovu tajnu sve dok je živ.

166. DAN

OBEĆANJE DA ĆE SE SRESTI U DŽENNETU

Enes je bio dijete stalno zaokupljeno razmišljanjem. Mnogo su ga brinule neke stvari. Šta će biti kada bude Sudnji dan, kada se ljudi skupe na Mahšeru, kada se budu vagala dobra i loša djela, i šta će on u svoj toj gužvi i metežu? Gdje će otići? Od koga će zatražiti pomoć? Gdje će naći Poslanika (s.a.v.s.)? Kada bi ga mogao naći u toj gužvi, možda bi sve bilo lakše. Zaokupljen tim mislima, otišao je kod Poslanika. Ispričao mu je o čemu razmišlja. Poslanik se nasmijao i obećao Enesu da će mu pomoći na Sudnjem danu. Enes se smirio. Počeo je postavljati jedno po jedno pitanje:

"O, Božiji Poslaniče, kako ću ja tebe naći među tolikoj masi svijeta na Sudnjem danu? Reci mi mjesto na kojem ćeš biti da te tamo tražim!"

"Prvo me traži na Sirat-ćupriji", rekao je Poslanik.

Sirat-ćuprija je jedan ogromni most koji će biti na mjestu na kojem budu okupljeni ljudi na Sudnjem danu. Oni koji budu činili dobro i lijepo se ponašali na ovom svijetu, prelazeći preko ovog mosta ući će u Džennet.

Ali, vjerovatno će biti teško naći Poslanika u tome metežu. Zato je Enes postavio još jedno pitanje:

"A ako te ne nađem na Sirat-ćupriji?"

"Onda me potraži na Mizanu."

Mizan je naziv za vagu koja će na Sudnjem danu vagati dobra i loša djela. Enes je shvatio da tamo može biti još veća gužva, pa je opet upitao:

"A ako te ni tamo ne nađem?"

"Onda me potraži pored vrela Kevser. Sigurno ćemo se naći na jednom od ova tri mjesta."

Enes se obradovao jer je vrelo Kevser u Džennetu. Poslanik će počastiti vodom sa vrela Kevsera one koji budu nagrađeni Džennetom. Onaj ko se jednom napije sa tog vrela, nikada više neće ožednjeti.

Enes je shvatio da će se sa Poslanikom naći u Džennetu. Smiješeći se, gledali su jedan u drugog. Zahvalio se Uzvišenom Allahu što ga je počastio iskrenim vjerovanjem.

167. DAN

UMEJROV VRABAC NUGAJR

Poslanik (s.a.v.s.) je veoma volio djecu. Gdje god bi vidio dijete, prilazio bi mu, milovao ga, mirisao mu kosu i ljubio ga. Igrao bi se sa njima i ponekad čak i šalio. On ih je najbolje razumio.

Enesov brat Umejr imao je malog vrapca. Vrabac crvenog perja i okruglih očiju bio je Umejrov najbolji prijatelj. Umejr se cijeli dan igrao sa njim. Vrapca je nazvao Nugajr. Kada ga je Poslanik vidio sa vrapcem, rekao je:

"Ebu Umejr! Da vidim kako se družiš sa vrapcem!"

Umejr je bio veoma sretan što se Poslanik interesuje za njega.

Jednog dana Umejrov vrabac iznenada je umro. Umejr je bio veoma tužan. Poslanik je to čuo. Znao je koliko je mali Umejr volio svog vrapca. Ostavio je sav svoj posao i otišao kod malog Umejra. Pomilovao ga je i upitao ga kako je. Želio ga je utješiti makar malo.

"Hajde reci mi, Umejr, gdje je sada Nugajr?"

Mali Umejr mislio je da je njegov vrabac u Džennetu. Smirio se i prestao plakati. Poslanik se interesovao za malog Umejra. To je pomoglo da Umejr zaboravi svoju bol i postane sretan.

168. DAN

ENES U MUHAMMEDOVIM (A.S.) DOVAMA

Enesova majka bila je veoma zadovoljna što njen sin raste uz Poslanika (s.a.v.s.) i što od njega usvaja nova znanja. Željela je da njezin Enes bude lijepo odgojen i primjeran čovjek. Jednog dana je prišla Poslaniku i rekla:

"O, Poslaniče, uči dove za mog Enesa! Neka bude lijepog morala. Neka ima mnogo imetka i djece!"

Poslanik je bio veoma zadovoljan Enesom. Na majčinu molbu podigao je ruke i proučio dovu:

"Allahu moj, podari Enesu u budućnosti veliki imetak i mnogo djece. Učini mu blagoslovljenim ono što mu daš!"

Enes je u Poslanikovom domu rastao u ljubavi i radosti. Koračao je korak po korak putem koji mu je Poslanik osvijetlio. Postao je lijepo odgojen čovjek. Bio je dostojan Poslanikove dove. Postao je jedan od uglednih medinskih bogataša. Oženio se i imao je mnogo djece.

Uvijek se zahvaljivao na dovama koje je Poslanik učio za njega. Ljudima je prenosio ono što je čuo od njega. Proživio je najljepše dane svoga života uz Poslanika. Ovako je govorio o tom vremenu:

"Proveo sam tačno deset godina kod Poslanika. Za tih deset godina, Poslanik me nijednom nije naružio. Kada bih učinio neku grešku, Poslanik ne bi ni rekao: 'Zašto si to uradio?' A za ono što ne bih uradio, nije mi govorio: 'Zašto to nisi uradio?'"

Enes ibn Malik, koji nikada nije mogao zaboraviti sretne uspomene na djetinjstvo koje je proživio sa Poslanikom, živio je lijepim životom zahvaljujući Poslanikovim dovama. Živio je u sreći do kraja života kao zdrav, imućan i iskren musliman.

169. DAN

RADOSNA VIJEST DA ĆE STRPLJIVI U DŽENNET

Usamljeni ljudi i oni bez svojih bližnjih prenosili su radosnu vijest da je u Medinu došao Božiji poslanik koji se interesuje za sve ono što svakog čovjeka muči. Bila je jedna sirota žena. Oboljela je od neizlječive bolesti. Došla je kod Poslanika (s.a.v.s.). Čim je ugledala njegovo lice koje je isijavalo svjetlost, iznijela mu je svoju želju:

"Allahov Poslaniče, oboljela sam od bolesti za koju nema lijeka. Hoćeš li moliti Allaha da ozdravim?"

Poslanik joj je ovako odgovorio:

"Ako hoćeš, ja ću učiti dovu i ozdravit ćeš. Ako hoćeš da se strpiš, nagrada će ti biti Džennet!"

Žena je razmišljala. Željela je zdravlje, ali život na ovom svijetu je kratak... Na drugoj strani, život u Džennetu u kojem će beskonačno živjeti u sreći... Kada

je birala između onog što je kratko i onog što je vječno, odlučila se za ono što je vječno i trajno. Tiho je prošaputala:

"Strpit ću se, Allahov Poslaniče!"

Poslanik se obradovao što se žena opredijelila za zdravlje i sreću koji će beskonačno trajati. Dok je išla svojoj kući, ovako je rekla onima koji su bili kod Poslanika:

"Onima koji budu vjerovali u Allaha, Allah će povećati dobro za svaku poteškoću koju budu imali, ili će im oprostiti grijeh koji su počinili, makar to bilo da ih u nogu ubode trn i da ih zaboli."

Oni koji su to čuli obradovali su se tome. Zahvaljivali su Allahu (dž.š.) što su sljedbenici tako lijepe vjere. Živjeli su u nadi da će postići ljepote beskonačnog života.

170. DAN

NA OVOM LICU NE MOŽE BITI LAŽI

Medina je živjela svoje zlatno doba. Veoma daleko se čulo o Poslanikovim (s.a.v.s.) lijepim svojstvima. Oni koji su dolazili da ga vide, bili su očarani njima. Ljude je impresionirao svojom pojavom, držanjem, načinom sjedenja i osmijehom. Oni koji su ga vidjeli, nisu mogli a da ne povjeruju da je vjera koju je on donio najispravnija i najpouzdanija.

Stalno se govorilo o njemu. Govorilo se o onome što je činio, što je govorio i kako se ponašao. Ljudi koji su živjeli u udaljenim dijelova svijeta govorili su jedni drugima da se u Mekki pojavio Božiji poslanik. Oni koji ga nisu vidjeli pitali su one koji su ga vidjeli. Oni koji su ga vidjeli ovako su ga opisivali:

"Muhammed je najbolji čovjek. Od svih poslanika koji su došli na zemlju, on je najljepši, ljepši čak i od Jusufa. Nije ni previše visok ni nizak. Iako je srednjeg rasta, može daleko vidjeti. Ima sjajnobijeli ten. Nije ni crn kao crnci, ni žut kao da je žute rase. Nije tamnoput. Ima bijeli ten sa lagahnim rumenilom. Nije ni debeo ni mršav. Ima normalnu tjelesnu veličinu i težinu. Kosa mu je blago valovita i crna. Kada se ne šiša, pada mu na ramena. Kada se ošiša, onda mu je do ušiju. Uvijek ima

čistu kosu. Češlja se na razdjeljak. Ponekad se češlja na lijevu, ponekad na desnu stranu. Kosa mu miriše poput mošusa. Ima široka ramena. Ima krupne ključne kosti, kosti ručnih zglobova i koljena. Između dvije lopatice ima poslanički znak. Glava mu je malo veća. Lice okruglo. Obrve guste i prelijepe. Oči su mu crne, a trepavice duge. Kada hoće nešto pogledati, ne okreće samo glavu već cijelo tijelo. Tako radi i kada sa nekim razgovara. Čelo mu je visoko i široko. Brada mu je gusta i pràva. Uvijek se osmjehuje. Zubi su mu poput bisera. Niko nije došao ljepši od njega!"

Džabir je onima koji su ga pitali za Poslanika ovako govorio:

"Ja sam Poslanika vidio jedne noći pod mjesečevom svjetlošću. Na sebi je imao crvenu odjeću. Pogledao sam čas u njegovo lice, čas u Mjesec. Tako mi Allaha, njegov lice bilo je ljepše od Mjeseca."

Jedan drugi ashab ovako je govorio o njemu:

"Da ste ga vi vidjeli, sigurno biste rekli: 'Izašlo je Sunce!'"

Oni koji su ga samo jednom vidjeli govorili su o ljubavi koja se prema njemu rađala u njihovim srcima:

"Na tom licu nema laži. U pogledu mu nema podlosti."

Nakon toga postajali bi muslimani. O njegovim visokim moralnim osobinama svuda se pričalo. Sve oči bile su uperene u Medinu. Svi su željeli upoznati njegov način života i novu vjeru koju je donio.

171. DAN

PRVA ISLAMSKA DRŽAVA

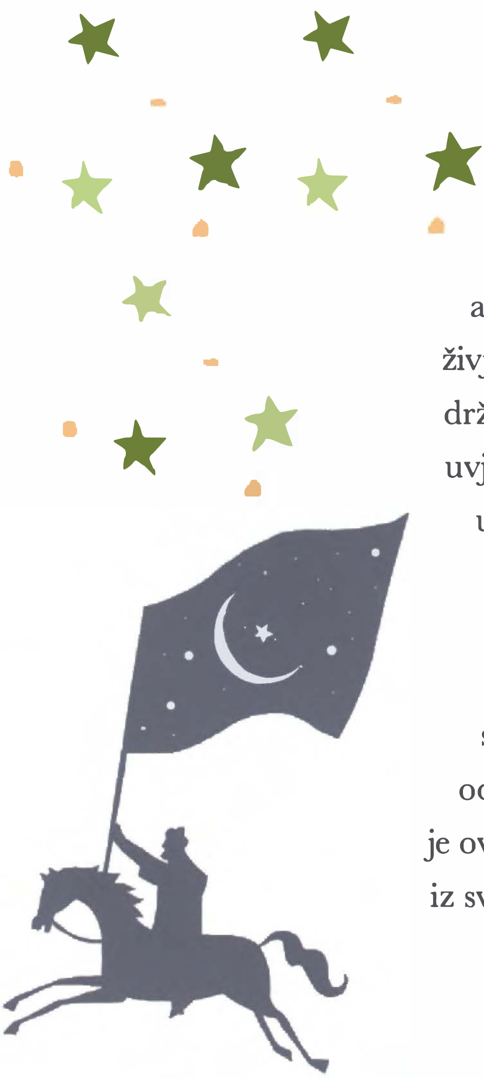
U najljepšem gradu na svijetu, Medini, vladala je radost. Stabla palmi selamila su Poslanika (s.a.v.s.) svojim zrelim plodovima. Vjetar je nosio s jedne na drugu stranu radosnu vijest. Ljudi su hrlili u islam. Krug ljudi oko Poslanika postepeno se širio.

Međutim, bilo je i onih kojima su svi ti lijepi događaji smetali. Jevreji, koji nisu prihvatili Muhammeda (s.a.v.s.) samo zato što nije bio iz njihovog naroda, nisu imali mira u sebi. Mekkanski nevjernici kovali su nove planove

kako da ga zaustave. Osim toga, bilo je i onih koji su se pretvarali da su mu prijatelji, a u duši su bili njegovi neprijatelji. Takvi se nazivaju licemjerima. Oni su opasniji od svih neprijatelja jer nikome ne iskazuju svoje loše namjere.

Abdullah ibn Ubej bio je jedan od tih licemjera. Kovao je zle planove Poslaniku iza leđa. Vijesti koje je primao od muslimana potajno je slao mekkanskim nevjernicima. Želio se povezati sa njima i spriječiti širenje islama. Već duže vrijeme sklapao je saveze sa plemenima oko Medine. Ovo neslaganje svakog trenutka moglo je prijeći u rat. Medina je bila u opasnosti iz više pravaca.

Poslanik je svega toga bio svjestan. Želio se suprotstaviti očekivanoj opasnosti. Zato se sastao sa vođama Medine. Svi su bili tamo, i muslimani i nemuslimani. Došli su uglednici jevreja i kršćana. Poslanik je predvodio sastanak. Objasnio je da stanovnici Medine moraju biti ujedinjeni protiv opasnosti koja će doći izvana. Poslao je poruku da će ljudi moći živjeti u toleranciji i miru u bilo kojim okolnostima.

Dugo su se raspravljali i iznosili svoja mišljenja. Na kraju su potpisali sporazum. Taj sporazum bio je prvi ustav islamske države. Tim ustavom stanovnici Medine postali su jedinstven narod. Jevreji i kršćani koji su živjeli u Medini smatrali su se državljanima te države. Stanovnici Medine branit će se pod svim uvjetima od svakog napada. Ovo je, naravno, bilo u korist svih, jer je svako imao nekoga koga se bojao. Taj ustav bio je jedna vrsta sporazuma o garanciji za sve.

Jedan po jedan dali su zakletvu. Na kraju su svi bili zadovoljni, tako da se ovo smatra jednim od prvih ustava na svijetu. Dragi Poslanik uspio je ovim sporazumom držati u miru i jedinstvu ljude iz svih naroda i vjera.

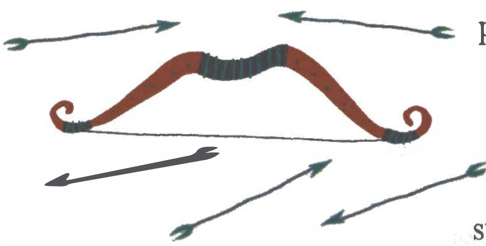
172. DAN

OČEKIVANO DOPUŠTENJE

Mekkanski nevjernici bili su bijesni. Čim su čuli da muslimani u Medini slobodno djeluju, uhvatio ih je nemir. Tražili su načina kako da muslimani ne budu slobodni i mirni.

Dok su bili u Mekki, trinaest godina su im činili razna zla. Nije bilo uvrede koje im nisu nanijeli. Dragi Poslanik (s.a.v.s.) uvijek je na lijep način pozivao nevjernike da prime vjeru. Bio je strpljiv na njihove ružne riječi. Tražio je i od muslimana da tako postupaju, jer on nije bio za svađu, psovku i sukobe. On je bio poslanik dobrote, istine i ljepote. Nema prisiljavanja u vjeru! Na zlo se treba odgovoriti dobrim. Međutim, nevjernicima su oči bile krvave od bijesa. Toliko su pretjerivali u činjenju zla da su muslimani na kraju bili prisiljeni napustiti Mekku.

Do tog dana nizali su se jedan za drugim događaji kao što su pozivi da napuste vjeru, a na kraju i iseljenje. Islam nije dozvoljavao da se prolije ni kap krvi, ali su nevjernici kovali nove planove. Željeli su prvo uništiti Poslanika, a nakon njega muslimane.

Muslimani su saznali da nevjernici prave podmukle planove o ubistvu Poslanika. Željeli su ga zaštititi. Ne bi mogli izdržati da se nanese šteta ni dlaci na njegovoj glavi. Čekali su dozvolu od Allaha (dž.š.) da se bore protiv nevjernika. Danonoćno su molili Allaha (dž.š.).

Uzvišeni Allah ne bi nikada dozvolio da se nanese zlo Poslaniku. Poslao mu je obavijest preko meleka Džebraila:

"Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu zato što im se nasilje čini – a Allah je, doista, kadar da ih pomogne. Onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani samo zato što su govorili: 'Gospodar naš je Allah!'"[11]

Uzvišeni Allah ovom naredbom dozvolio je muslimanima da se bore radi odbrane. Ovo ih je veoma obradovalo. Od tada su se mogli suprotstaviti nevjernicima da bi zaštitili svoju vjeru, Poslanika i Kur'an.

11 Kur'an, XVII (Sura: Al-Hagg), 39-40.

173.
DAN

SLAVNI BEDR

Mekkanski nevjernici spremali su se za rat protiv muslimana. Trebali su im novac i oružje da bi oformili dobru vojsku. Poslali su karavanu od hiljadu deva sa natovarenom robom u Siriju. Na čelu karavane nalazili su se Ebu Sufjan i Ebu Džehel. Obavili su unosnu trgovinu. Sa zaradom su naoružali vojsku koja će se borili protiv muslimana. Bili su prilično raspoloženi. Vratili su se u Mekku veseleći se i radujući se.

Poslanik (s.a.v.s.) je saznao da su nevjernici pripremili plan za napad. Razmišljao je kako da razbije taj podli plan. Nije želio da se prolijeva krv. Na kraju su odlučili da presjeku put karavani koja se vraćala iz Sirije i tako spriječe naoružavanje nevjernika. Krenuli su na taj put sa vojskom od tri stotine vojnika. Dok je Poslanik napuštao grad, kćerka Rukaja bila mu je teško bolesna. Gorila je od temperature. Da bi muslimane zaštitio od nevjernika, Poslanik je ostavio kćerku u bolesničkoj postelji i poveo vojsku.

Bedr je bila važna tačka između Mekke, Medine i Sirije. Okolina tog mjesta bila je okružena visokim planinama. Najpogodnije mjesto da se spriječi karavani put bila je poljana sa stablima banana i lozama grožđa. Nevjernici su kotrljali bačve vina. Kupili su opremu i naoružanje za rat. Maštali su kako će uništiti muslimane. Ebu Džehel nije ispuštao vrč vina iz kojeg je s vremena na vrijeme pio. Išao je ljuljajući se tamo-amo.

Poslanik i oni koji su bili uz njega išli su na Bedr učeći tekbire, ilahije i dove. Bijelu zastavu nosio je Mus'ab ibn Umejr. Druge zastave su nosili Alija i Sad ibn Muaz.

U islamu je zabranjeno da se bespotrebno napada, ubija i prolijeva krv. Muslimani nisu željeli da majke i djeca ostanu u suzama bez svojih skrbnika. Ako nevjernici uđu u Medinu, mnoge žene i djeca bit će izloženi životnoj opasnosti. Zato su muslimani krenuli da to spriječe.

174. DAN

PRIČA O MALIM VOJNICIMA

I djeca su kao i odrasli osjećala veliku ljubav i privrženost Poslaniku (s.a.v.s.). Čuli su da se nevjernici spremaju da unište Poslanika. Bila su tužna i zabrinuta. Željela su učiniti nešto kako bi spriječili nevjernike da mu nanesu štetu. Razmišljali su i krenuli. Tačno osmero djece odlučilo je potajno se pridružiti vojsci. Čekale su ih mnoge poteškoće na putu. Bili su prisiljeni podnositi glad, žeđ i umor. Bili su još tako mali, ali je ljubav prema Allahu (dž.š.) i Poslaniku bila toliko velika da su se usudili na to.

Uspjeli su se uvući među vojsku da ih niko ne primijeti. Među njima je bio i Umejr, koji je bio toliko mali da nije mogao opasati ni sablju oko pasa. Zato mu je pomogao stariji brat. Umejr se nastojao umiješati u masu kako ga ne bi primijetili. Stariji brat, koji je primijetio da je Umejr nervozan, upitao ga je:

"Šta ti je, brate?"

"Psssst... Da ne čuju. Bojim se da me Poslanik ne vidi. Šta ću ako me vrati nazad zato što sam mali?"

Poslanik je išao sa svojom vojskom prema Bedru. Glasovi tekbira prolamali su se do neba. Često je gledao vojsku i dovodio borce u red. Kada je ponovo pregledao vojsku, primijetio je djecu. Koliko god da se Umejr i njegovi drugovi krili među vojskom, nisu mogli pobjeći od njegovog oka. Allahov Poslanik mnogo je volio djecu. Želio je da se oni ne muče, te je naredio da se odmah vrate nazad.

Dječaci nisu imali drugog izlaza već su

ga morali poslušati. Izdvojili su se od vojske i vratili nazad, ali Umejr se nije želio vratiti. Jecao je i plakao. Neprestano je ponavljao da se ne želi odvojiti od Poslanika. Poslanik nije mogao izdržati da Umejr bude toliko tužan, pa mu je dozvolio da ostane. Umejrove suze odmah su zamijenili osmijesi. Bio je radostan. On je bio vojnik malog rasta ali velikog srca! Uzbuđeno i sretno išao je prema Bedru kao najmanji vojnik u Poslanikovoj vojsci.

175. DAN

HRABRI I TOLERANTNI POSLANIK

Muslimani su u svojoj vojsci imali samo sedamdeset deva. Svakako da je sedamdeset deva bilo nedovoljno za tri stotine vojnika. Naizmjenično su jahali deve kroz dugu i vrelu pustinju. I Poslanik (s.a.v.s.) je, kao i drugi ljudi, podlijegao pravilu naizmjeničnog jahanja, pa je ponekad hodao a ponekad put prelazio jašući. Kad bi dolazio red da Poslanik pješači, oni koji su bili uz njega govorili su:

"Jaši ti, Poslaniče, mi ćemo hodati."

Međutim, on im je odgovarao:

"Niste vi ništa izdržljiviji u pješačenju od mene. Ne treba ni meni ništa manje sevapa nego vama."

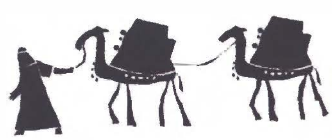
Postupajući ovako, Poslanik je pokazao islamski stav o ravnopravnosti. Iako je on bio posljednji i najodabraniji poslanik, u sebi nije imao oholosti.

Dok je muslimanska vojska išla prema Bedru da bi presjekla put nevjerničkoj karavani, uhoda je poslala obavijest Ebu Sufjanu, koji je bio na čelu vojske. Ebu Sufjana je uhvatila panika. Od momenta kada je krenuo na put, jedino čega se bojao bilo je to. Odmah je poslao vijest u Mekku.

Karavana je promijenila smjer suprotno od Bedra. Željeli su što prije doći u Mekku, naoružati se i napasti muslimane. Glasnik koga je poslao Ebu Sufjan vikao je na sav glas po ulicama Mekke:

"Upomoooć! Upomoooooć! Muslimani su napali našu trgovačku karavanu! Uzeli su nam sav imetak. Požurite!"

Mekkelije, koji su ovo čuli, obuzela je panika. Brzo su se spremili. Uz sedam stotina deva priključili su još i stotinu

konjanika. Žene su udarale u defove, pjevale marševe i recitovale poeziju kako bi vojsci podigle moral. Naoružana i ogromna vojska krenula je prema Bedru. Na čelu vojske bio je Ebu Džehel.

Ova vijest stigla je do Poslanika u najkraćem roku. Znajući da dolazi mnogobrojna nevjernička vojska na Bedr, molio je pomoć od Allaha (dž.š.), kod Koga je uvijek tražio utočište.

Muslimani su željeli spriječiti nevjernike koji su se spremali za rat. Nije im ni na pamet palo da će nevjernici sa drugom mnogobrojnom vojskom doći na Bedr. Dugo su razgovarali o novonastaloj situaciji. Nakon toga muslimani, koji su bili spremni dati svoje živote za Poslanika, rekoše:

"Allahov Poslaniče, uradi kako god ti želiš! Mi smo uz tebe. Kunemo ti se Uzvišenim Allahom: da nam pokažeš more i kažeš da zaronimo, mi bismo to učinili zajedno sa tobom! Nijedna osoba ne bi odustala! Mi se ne bojimo neprijatelja! Nećemo odustati od borbe! Predvodi nas, uz Allahovu milost!"

Poslanik, kada je vidje njihovu odlučnost, obradova se i reče:

"Krenite! Juriš!"

Hrabrio ih je govoreći:

"Allahova pomoć je uz nas."

Muslimani su jurišali prema Bedru snagom koja je izvirala iz iskrenog vjerovanja i hrabrošću koja je izazivala na dvoboj. Na njihovom čelu bio je Allahov Poslanik koji se nije bojao nikoga osim Allaha (dž.š.).

176. DAN

BEDR GA JE PRIGRLIO

Poslanik (s.a.v.s.) je sa vojskom stigao na Bedr u petak navečer. Bili su iscrplje-ni. Poslanik je onima koji su bili uz njega rekao:

"Nadam se da ću prikupiti neke informacije na onom izvoru koji se nalazi pored onog malog brda."

Onda je tamo poslao Aliju i još nekoliko ashaba. Na izvoru su bile vodonoše nevjernika. Deve su im se razišle naokolo. Sipali su vodu. Ashabi su uhva-

tili nekoliko vodonoša i doveli ih Poslaniku. Poslanik im reče:

"Reći ćete mi sve što znate o svojoj vojsci!"

"Nalaze se malo dalje od onog pješčanog brda", reče jedan od njih.

"Koliko ih ima?", upita Poslanik.

"Mnogo."

"Koliko otprilike?"

"Ne znamo."

Onda Poslanik promijeni taktiku ispitivanja:

"Koliko dnevno zakoljete deva da biste nahranili vojsku?"

"Jedan dan smo zaklali devet, a drugi dan deset deva."

"Shvatio sam. Znači da ih ima između devet stotina i pedeset i hiljadu", reče.

Muslimanima se svidjelo to što je Poslanik pretpostavio koliko ima neprijateljskih vojnika pomoću informacija koje je dobio od vodonoša. Kada imaju takvog komandanta na čelu, mogli bi ići na kraj svijeta!

Smjestili su se u blizini izvora. Ashabi su napravili hladovinu za Poslanika ispod krošnje palminog drveta. Poslanik je u hlad ušao zajedno sa Ebu Bekrom. Nekoliko ashaba čuvalo je ispred stražu.

Privrženost ashaba Poslaniku rasla je iz dan u dan. Dok je Bedr toplo i srdačno poput majke ugošćavao Poslanika, padao je mrak. Svi su se povukli da se odmore. Rano su zaspali kako bi se sutra mogli suprotstaviti vojsci koja ih je čekala.

177. DAN

NAJBOLJI KOMANDANT MUHAMMED (A.S.)

Kada je bilo potrebno, bio je nježni otac, bio je onaj koji vraća osmijeh na lica siročadi, onaj koji nije dozvoljavao da se naudi ni mravu. Brisao je suze devi koja je plakala. On je bio onaj koji je milovao siročad i bio im je oslonac. Bio je onaj koji nikoga nije mrzio. Bio je onaj koji nije volio sukobe i tuču, ali nije opraštao onome koji se borio protiv vjere.

Na tom putu bio je spreman proliti posljednju kap svoje krvi. I došao je takav

moment. Došlo je vrijeme da se štiti vjera od neprijatelja vjere.

I dok su vojnici spavali, Poslanik (s.a.v.s.) nije oka sklopio. Na mjestu koje mu je napravljeno kao hladovina, cijele noći klanjao je i učio dove. Molio je Allaha (dž.š.) da im pomogne.

Upućivao je dove sve do jutra. Cijeli Bedr bio je ispunjen dovama. Svaki kamen, svaki kamenčić i svaka travka su na njegove dove govorili: "Amin!"

Vojnici su se izjutra rano probudili. Počeli su pripreme. Svi pogledi bili su upereni u Poslanika. On je volio da se svi poslovi obavljaju uredno. Vojsku je uredno postrojio. Za svaku četu odredio je po jednoga komandanta. Onda im se obratio:

"Ne krećite sa svojih mjesta i ne započinjite rat dok ja ne dam znak! Ne koristite strijele uzalud dok se neprijatelj ne približi!"

Čekali su sa tekbirima na usnama i dovama u srcu. Nije prošlo mnogo, a nevjernička vojska stigla je na Bedr. Oko hiljadu naoružanih vojnika na jahaćim životinjama bilo je pred muslimanima! Bili su jači od muslimana, i brojčano i po naoružanju. Poslanik je izašao iz svoje hladovine i izvršio posljednju smotru vojske. Sve je bilo uredu, kao što je tražio. Onda je poslao Omera kao izaslanika kod Ebu Džehela i predložio da se obje zaraćene strane povuku, ali Ebu Džehel to ne prihvati.

Upravo u tome momentu jedan nevjernički vojnik odape strijelu i pogodi muhadžira koji se zvao Mihdža. Mihdža je umro kao šehid. Šehidom se zove ona osoba koja pogine boreći se za vjeru. Uzvišeni Allah obradovao je šehide Džennetom. Mihžda je postigao taj stepen.

Nakon toga, hrabri vojnici, kao što su Hamza i Alija, nasrnuše i borba otpoče! Muslimani su uspravno stajali pred nevjernicima, s beskrajnim povjerenjem kojeg su osjećali prema Allahu i Poslaniku.

Nakon što su vidjeli da im pada jedan po jedan vojnik, nevjernike je obuzela panika. Ebu Džehel ih je nastojao utješiti. Bili su zbunjeni kako ih je sa takvom hrabrošću napala mala skupina muslimana.

Muslimani su bili uzbuđeni što se bore na Allahovome Putu. Poslanika je veoma dirnulo što se muslimani bore neustrašivo protiv nevjerničke vojske koja je i brojčano i naoružanjem bila nadmoćnija. Podigao je ruke i proučio dovu:

"Allahu moj, oni su goloruki i bosonogi, Ti im podari jahaće životinje. Allahu moj, oni su gladni, Ti ih nahrani. Allahu moj, oni su siromašni, Ti ih učini bogatim."

178. DAN

PREGRŠT PIJESKA KOJA JE UNIŠTILA VOJSKU

Poslanik (s.a.v.s.) je bio besprijekoran vojskovođa. Nije se ni za trenutak odvajao od svoje vojske. Vojsci je dizao moral riječima punim nade. S njegovim riječima vojska je postajala hrabrija i bez straha je jurišala na neprijatelja.

Naoružana, opremljena i mnogobrojna vojska neprijatelja neprestano je navaljivala na muslimane. Nastojali su razbiti islamsku vojsku. Ali Poslanik je pred njima stajao kao čvrsta kula. Čim bi ashabi vidjeli Poslanika da je tako hrabar i odvažan, i oni bi navaljivali još žešće. Čim bi istjerali neprijatelja, okupljali su se oko Poslanika i tražili snagu i hrabrost od njega.

Sukobi su se nastavljali svom silom. Nevjernička vojska stijesnila je muslimane. Poslanik se sageo i uzeo šaku pijeska. Bacio je pregršt pravo nevjernicima u lice. Uz to je učio dovu:

"Allahu moj, ulij strah u njihova srca. Učini da im noge počnu drhtati i klecati."

U tome momentu nevjerničke vojnike počeše peći oči. Napustiše bitku i počeše se baviti bolovima koje su imali u očima.
Jačina bitke je slabila.

Poslanik je stalno bodrio svoje vojnike. Obećavao im je Džennet kao nagradu za taj trud.

U predvečerje su obje strane pale od umora. Povukli su se da bi se odmorili kako bi mogli nastaviti bitku. Zrnca pijeska su izazvala strah kod neprijatelja. Muslimani su znali da je to Poslanikovo nadnaravno svojstvo i na tome su se zahvaljivali Allahu (dž.š.). Nevjernici to nikako nisu mogli shvatiti.

179.
DAN

MUHAMMED (A.S.) JE ODRŽAO OBEĆANJE

Narednog dana bitka se nastavila svom silinom. Ebu Džehel zacrtao je sebi da ubije Poslanika (s.a.v.s.). Na ratnom polju stalno je njega tražio. Dok su trajale borbe, vojnici su doveli dvojicu putnika Ebu Džehelu. Ebu Džehel ih je pažljivo osmotrio od glave do pete:

"Gdje idete?"

"Idemo u Medinu", rekoše ljudi.

"Ne lažite! Idete pomoći Muhammedu!"

"Ne, ne! Mi idemo u Medinu!"

"Slušajte me dobro, nemam sada vremena baviti se vama. Pustit ću vas ako obećate da nećete ići pomoći Muhammedu."

"Obećavamo. Mi ne idemo u pomoć Muhammedu, već idemo u Medinu."

"Idite onda, slobodni ste!", reče Ebu Džehel. "Samo da znate, ako ne održite obećanje, nećete lahko proći!"

Ljudi su odmah otišli. Malo kasnije predahnuli su kod Poslanika. Ispričali su mu šta im se desilo. Nakon toga su rekli:

"Allahov Poslaniče, mi smo Ebu Džehelu rekli da idemo u Medinu, ali Allah zna da smo mi krenuli tebi pomoći. Sada ti naredi, učinit ćemo sve što je u našoj moći!"

Poslaniku se nimalo nije svidjela ova situacija, jer je želio da se ispoštuje dato obećanje. Nije volio laž. Čak kada se nešto tako desi i u ratu, nije mu se sviđalo. S druge strane, nije želio ni povrijediti te ljude. Odmah im naredi:

"Vratite se u Medinu, odmah!"

Ljudi su bili zbunjeni. Kako da se vrate nazad kada postoji velika potreba za vojskom u najžešćim borbama? Poslanik je nastavio govoriti:

"Morate ispoštovati obećanje koje ste im dali."

Ljudi su shvatili koliko je Poslanik pažljiv prema izvršenju datog obećanja. Bila im je to dobra lekcija. Krenuli su prema Medini da bi izvršili dato obećanje i da bi prenijeli Poslanikove selame njegovoj kćeri koja je bolesna ležala u postelji.

180. DAN

SELAM SA BEDRA

U vrijeme kada je bila Bitka na Bedru, Rukiji je bilo oko dvadeset godina. Do tog dana imala je puno iskušenja u životu. Nije bilo lahko biti kćerka Poslanika (s.a.v.s.). I ona je preživljavala poteškoće koje je imao njen otac, ali je on mogao podnijeti i mnogo više od onog što je trpio, samo da bi se proširila vjera islam. Vjerovanje u njegovom srcu bilo je toliko jako.

Prvo je bila sa muslimanima koji su se iselili u Habeš. Onda se odatle iselila u Medinu i otišla kod oca. Napokon je našla malo mira. Tek je bila počela živjeti. Imala je samo dvadeset godina, ali je teško oboljela. Bila je blijeda i ugasio joj se sjaj u očima. Bolest se pogoršavala iz dan u dan. Njenj muž Osman nije se ni na trenutak odvajao od nje. Poslanik nije želio da mu zet ide sa vojskom, već je smatrao da je bolje da ostane u Medini i brine se za suprugu. Osman je bio veoma tužan. S jedne strane, bolest supruge iz dan u dan je napredovala, a sa druge strane bilo mu je teško što nije uz Poslanika... U svakom pogledu, u kojem nije bilo životnog sjaja, kroz tihe jecaje pitala je:

"Ima li vijesti od mog oca?"

Osman je molio Allaha (dž.š.) da pošalje radosnu vijest i da je obraduje u bolesničkoj postelji, ali, nažalost, nije bilo nikakvih vijesti.

Poslanik, koji je znao da njegova kćerka s nadom očekuje vijesti u bolesničkoj postelji, napokon joj je poslao selam po ljudima koje je vratio u Medinu. Ljudi su prvo našli Osmana i prenijeli očeve selame i izraze ljubavi Rukiji. Čim je primio vijest, Osman je potrčao svojoj supruzi. Rukija se veoma obradovala selamu koji je primila od oca. Blijedim obrazima malo se vratila boja i oči su joj zasjale.

181. DAN

MELECI SU SE PRIDRUŽILI BORBI

Bilo je ugodno jutro u petak. Te večeri na bedransku poljanu pala je lagahna kiša. Muslimani su se tog jutra u ranim sahatima probudili odmorni. Dobro su spavali. Svaki je bio čio, hitar i snažan.

Poslanik (s.a.v.s.) je cijelu noć proveo učeći dove. Iako je bio Allahu najdraži poslanik, on je stalno učio dove. Molio je Allaha (dž.š.) za pomoć. Tog jutra ponovo je postrojio vojsku. Onda se vratio u svoje mjesto pod hladovinom. Prije nego je krenuo u borbu, ponovo je zamolio Allaha (dž.š.) za pomoć.

Podigao je ruke i molio Gospodara. Kao da je zaboravio na sebe, te mu je ogrtač pao sa ramena. Njegov iskreni prijatelj bio je uz njega. Podigao je ogrtač i ponovo mu ga stavio na ramena. Ebu Bekr mu je rekao:

"Allahov Poslaniče, obistinit će se ono za što toliko moliš Allaha (dž.š.). On će ispuniti obećanje koje ti je dao."

Dok je učio dovu Allahu (dž.š.), Poslanik je nakratko utonuo u san. Ubrzo se probudio. Na licu mu je bio osmijeh. Rekao je svom bliskom prijatelju Ebu Bekru:

"Radosna vijest, Ebu Bekre! Allahova pomoć je stigla!"

Ebu Bekrove oči zasijale su od radosti.

Prije nego što je otpočela bitka, nekoliko nevjernika zamolilo je da se napiju vode sa izvora koji je bio na strani na kojoj su bili muslimani. Muslimani nisu dozvolili pošto su se plašili da ne naprave neko zlo. Poslanik je to vidio. Njegova duša bila je puna ljubavi čak i prema neprijateljima. Sa mjesta na kojem se nalazio povikao je:

"Pustite ih neka se napiju!"

Nakon što su se napili vode, ljudi su se vratili nazad. Iznenada zapuha snažan vjetar. Sa tim puhanjem muslimani su u sebi osjetili snagu i svježinu, a nevjernici tegobu i strah... Zajedno sa tim vjetrom spustila se Allahova pomoć na visoravan Bedr. Sukobi su počeli u ranim jutarnjim sahatima. Komandant nevjernika tjerao je svoje vojnike da napadnu muslimane.

Zar bi Uzvišeni Allah ostavio Poslanika samog pri tako nepravednom napadu? Džebrail, jedan od četiri velika meleka, i tri hiljade meleka pritrčali su u pomoć muslimanima! Meleci su ušli u muslimanske redove i zajedno se borili.

Na čelu su se nalazili Alija i Hamza. Zajedno su se borili, rame uz rame. Nevjernici su u trenu savladani. Kao da su izgubili snagu. Na hiljade ljudi sa naoružanjem bilo je poraženo pred grupicom islamskih vojnika! Nevjernici su u tome momentu vidjeli kako Ebu Džehel jaučući pada na zemlju. Ebu Džehel se nije više digao sa mjesta na koje je pao. Umro je! Nevjernici su izgubili svog vođu! Uhvatila ih je panika. U strahu i izgubljenosti ostavljali su oružje i počinjali bježati.

Na bedranskoj poljani ostali su iza nevjernika ranjeni zarobljenici, životinje i naoružanje. Poslanikova dova je primljena! Allahova pomoć je stigla! Muslimani su iz ove bitke izašli kao pobjednici.

Ashabi su vezali ruke nekolicini zarobljenika da ne bi pobjegli. Zarobljenici su jaukali od bolova. Poslanik, čije je srce bilo ispunjeno ljubavlju i dobrotom, obrati se svojim prijateljima:

“Odvežite sve zarobljenike! Oni su ljudi makar bili i zarobljenici. Prema njima se mora ponašati ljudski.”

Muslimanska vojska od tri stotine vojnika pobijedila je nevjerničku vojsku od hiljadu vojnika, i još su uz to zarobili sedamdeset ljudi. Ovo je bila Allahova dobrota!

Dok je polahko zalazilo popodnevno sunce, koje je obasjavalo pješčana brda na Bedru, na poljani nije ostao niko osim muslimana. Uz Allahovu pomoć, na Bedru je bio veliki dan. Na taj uspjeh sa srećom će se prisjećati svi muslimani u narednim stoljećima, sve do danas.

182. DAN

OPREZNI MUSLIMANI

Na Bedru je vladala radost. Ostvaren je uspjeh koji se nije očekivao. Nevjernici su se zabavili da izvuku živu glavu. Ne gledajući šta ostavljaju iza sebe, izlaz su našli u bježanju.

Iza bitke je ostalo mnogo toga na polju. Bedr se više nije mogao prepoznati. Na poljani ostadoše dragocjenosti, ostaci hrane, komadi odjeće, polomljene sablje, strijele, konji i deve koji su hodali naokolo bez svojih vlasnika...

Poslanik (s.a.v.s.) je dugo posmatrao visoravan. To mjesto nije želio ostaviti u takvom stanju. Kao što je pridavao pažnju ličnoj higijeni, brinuo je i o čistoći okoline. Onima koji su bili uz njega dao je instrukcije da visoravan očiste od početka do kraja. Svi su se zajedno dali na posao.

Prvo su iskopali mezare za šehide. Klanjali su im dženaze i ukopali ih. Onda su počistili svu okolinu. Nakon toga su prešli na neprijateljsku stranu. Pokopali su njihove mrtve. Sabrali su jahaće životinje. Pokupili su smeće. Vrijedne stvari koje ostaju iza nevjernika pripadaju onoj strani koja pobijedi. Pronašli su ih i odvojili na posebno mjesto.

U ovim Poslanikovim postupcima bile su neke tajne. Na vrhu svega isticalo se poštovanje prema ljudima, pažnja prema životinjama, osjećaj za okolinu. Poslanika nije obuzimalo uzbuđenje zbog svih dešavanja, pa da zaboravi uraditi ono što je potrebno. Muslimani nisu to mjesto napustili zbog radovanja uspjehu i vratili su se u Medinu. Sve ove sitnice bile su naređene u islamu. Poslanik je pridavao značaj svim tim sitnicama. Dok su muslimani u Medini s nestrpljenjem očekivali vijesti, oni su ostavili čistu visoravan Bedr kao što su je i našli prvi put. Nakon što se bitka završila, ostali su još tri dana na Bedru. Tek nakon što su završili sve poslove, krenuli su nazad.

183. DAN

ČUĐENJE ZAROBLJENIKA

Ratni zarobljenici u strahu su čekali šta će biti sa njima. Zarobljene osobe obično su puštane da budu gladne i žedne. Tjerane su da rade najteže poslove. Ostajale bi čitavog života kao roblje. Zato je gore od smrti bilo pasti u ropstvo.

Dok su zarobljenici u strahu koračali prema Medini, Poslanik (s.a.v.s.) se zahvaljivao Allahu (dž.š.). Kada je muslimanska vojska stigla u Medinu, dočekani su sa velikom radošću i veseljem. Poslanik je pravedno ashabima podijelio oružje, konje, deve i druge stvari koje su ostale iza nevjernika. Onda je došao red na zarobljenike. Šta treba uraditi sa njima? Poslanik ne bi donosio odluku dok se ne bi posavjetovao sa onima koji su bili uz njega. Sabrao ih je i zatražio da iznesu svoje mišljenje. Prvo upita Ebu Bekra, koji mu reče:

"Božiji Poslaniče, ovi zarobljenici su naši rođaci, iako su nevjernici. Što se mene tiče, ja bih zatražio nadoknadu za oslobođenje i pustio ih na slobodu."

Poslanik se posavjetova i sa drugim ashabima. Neki ashabi su predložili da ih ubiju, misleći na zlo koje su nanosili Poslaniku i ashabima. Poslanik nije želio da se prolijeva krv. Ni jednom nije odgovorio. Tiho je ustao i povukao se u svoj šator. Kasnije je ustao i ponovo se vratio na svoje mjesto. Izjavio je da je prihvatio Ebu Bekrov prijedlog. Zarobljenici će biti oslobođeni uz plaćanje fidje[12]. Međutim, među njima je bilo i onih koji nisu bili toliko bogati da mogu platiti fidju. Za njih su smislili lijep prijedlog: zarobljenik koji zna čitati i pisati, i nije u mogućnosti da plati fidju, naučit će desetero muslimanske djece čitanju i pisanju, te će nakon toga biti pušten na slobodu.

Odluka je odmah primijenjena. Oni zarobljenici koji su platili fidju, odmah su se vratili u Mekku. Oni koji nisu platili, zadržani su u Medini dok nauče djecu čitanju i pisanju.

12 Fidja je novac koji se treba platiti da bi se zarobljenik pustio na slobodu.

Zarobljenici su bili zbunjeni što se prema njima ne postupa loše. Od prvog momenta od kada su zarobljeni, muslimani su lijepo postupali prema njima. Nisu čuli ni jedne ružne riječi.

Oni zarobljenici koji su pušteni na slobodu bili su zadivljeni vrijednostima koje je islam darovao čovjeku. Posebno su se čudili što islam toliko pridaje važnosti obrazovanju. Svi su dobro shvatili koliko je Muhammed (s.a.v.s.) veliki čovjek i koliko je islam uzvišena vjera.

184. DAN

MUHAMMEDOV (A.S.) ZAROBLJENI AMIDŽA

Abbas je bio Poslanikov (s.a.v.s.) najmlađi amidža. Zajedno su rasli pošto su bili vršnjaci. U djetinjstvu su se zajedno igrali, trčali, skakali i smijali. Imali su mnogo zajedničkih uspomena. Kasnije su se godine ispriječile između njih. Abbas je bio na strani nevjernika, a ne na strani muslimana. Iako je to rastuživalo Poslanika, nije mogao učiniti ništa drugo nego da moli Allahu za njega.

Abbas je na Bedru zarobljen. Da bi bio oslobođen, i on je, kao i drugi, morao ispuniti jedan od uvjeta. Poslanik mu reče:

"Ti si bogat. Plati fidju za sebe i za svoje sinove."

"Nemam novca. Zar da pružim ruku i prosim?"

"A gdje su ti oni zlatnici?", upita ga Poslanik.

"Koji zlatnici?", reče Abbas.

"Zlatnici koje si svojoj supruzi Ummu Fadli dao onog dana kada si kretao iz Mekke. Dao si joj govoreći: 'Ako se meni šta desi, ovi zlatnici su za tebe i djecu.'"

"To je tajna! Ko te je obavijestio o tome?"

"Allah me je obavijestio", reče Poslanik.

Abbas više nije imao nimalo sumnje da je njegov bratić, s kojim je rastao i koji je bio iskren i lijep, uistinu Božiji poslanik. Kao da je upravo tada izašlo sunce, Abbas je učinio ono što godinama ranije nije. Donio je Kelime-i šehadet i postao musliman. Iz očiju su mu lile suze od sreće. Svi su se obradovali što je Abbas postao musliman. Amidža je zagrlio svoga bratića. Ovaj zagrljaj istopio je led koji je godina bio među njima.

Abbas se ponovo vratio sa nevjernicima u Mekku. Želio ih je spriječiti da nanose zlo muslimanima i njegovom bratiću. Zato je morao kriti od nevjernika da je postao musliman, jer je Muhammed (s.a.v.s.) bio dio njegove duše i njegov najveći vođa.

185. DAN

JEDNA NOĆ UZ MUHAMMEDA (A.S.)

Abdullah je bio Abbasov sin. To dijete dobrog srca, nevinog pogleda i lijepog lica, veoma je voljelo Poslanika (s.a.v.s.). Nije se želio rastati od njega.

Poslanikova supruga bila je Abdullahova tetka. Abdullaha je zanimalo Poslanikovo ponašanje u kući. Dobio je dozvolu od tetke da ostane jednu noć kod Poslanika. Bio je veoma uzbuđen. Šta li to on radi noću?

Čim se smrkne, Poslanik ulazi u kuću. Mnogo je volio goste. Sve je davao od sebe kako bi se udobno osjećao onaj ko je došao u njegovu kuću. Mnogo se obradovao kada je vidio Abdullaha u svojoj kući. Posvetio mu je posebnu pažnju.

Zajedno su jeli u radosti i miru. Pričali su do kasno u noć. Došlo je vrijeme za spavanje. Abdullah je želio biti u istoj sobi sa Poslanikom. Srce mu je hlupalo i nije znao kako da to kaže. Poslanik je shvatio šta on želi, pa ga je pozvao u svoju sobu. Stavili su glave na isti jastuk. Poslanikov miris poput mošusa zamirisao je u sobi. Abdullah je doživio najsretniju noć u svom životu.

Oko ponoći se Abdullah probudio. Primijeti da Poslanik nije pored njega. Znatiželjno je posmatrao okolo. Poslanik je stajao kod prozora i gledao nebo. Abdullah ga je posmatrao sa mjesta gdje je ležao, ne progovarajući. Zagledan u zvijezde i Mjesec, Poslanik je počeo učiti kur'anske ajete:

"U stvaranju nebesa i Zemlje i u izmjeni noći i dana su,

zaista, znamenja za razumom obdarene. Za one koji i stojeći i sjedeći i ležeći Allaha spominju i o stvaranju nebesa i Zemlje razmišljaju.

'Gospodaru naš, Ti nisi ovo uzalud stvorio. Hvaljen Ti budi i sačuvaj nas patnje u vatri.'"[13]

Abdullah ga je u čudu posmatrao. Poslanik je nakon toga oprao zube misvakom[14] i stao na namaz. Klanjao je do kasno u noć. Učio je dove. Molio je Allaha (dž.š.) za spas cijelog čovječanstva.

Svanulo je. Napolju se čuo prodoran glas. Bio je to Bilal. Učio je ezen za sabah-namaz. Poslanik je otišao u džamiju da klanja sabah-namaz. Abdullah, koji je vidio da Poslanik klanja i uči dove noću kao što to čini i danju, radosno je uzeo abdest i otišao u džamiju.

186.
DAN

DJECA KOJA SU SLUŠALA MUHAMMEDA (A.S.)

Poslanik (s.a.v.s.) bi ponekad stavljao djecu na konja ili devu i vodio ih u polje. Ponekad bi odjednom stavljao troje djece na konja ili devu. Tada bi djeca bila toliko sretna kao da su dobila krila od sreće. Bio je predivan osjećaj jahati na životinji na koju te je popeo Poslanik, biti u njegovom naručju i jahati iza njegovih leđa. Poslanik bi razgovarao sa njima i objašnjavao im neke lijepe stvari.

Jednog dana popeo je Abdullaha na devu. Abdullah je čvrsto zagrlio Poslanika. Poslanik mu je govorio:

"Abdullah, hoćeš li da ti kažem ono što će ti trebati cijelog života?"

"Reci, Allahov Poslaniče!"

"Učini da te Allah zavoli kada si sretan i miran, pa će te On prepoznati i

13 Kur'an, III (Sura: Ali 'Imran), 190-191.

14 Misvak je štapić od posebne vrste drveta, koji se u to vrijeme koristio za pranje zuba.

voljeti kada ti bude teško! Vodi računa o Allahovim naredbama i zabranama, pa će i On voditi računa o tebi! Kada nešto želiš, moli od Allaha da ti dâ! Kada za nešto moliš, moli od Allaha! Znaj da kada bi se cijeli svijet sastao da ti učini kakvu korist, mogu učiniti samo ono što je Allah odredio. I opet, kada bi se sva živa stvorenja sastala da ti nanesu kakvu štetu, ne mogu učiniti ništa više od onoga što ti je Allah dosudio! Znaj da je Allahova pomoć uz strpljive i da nakon svake poteškoće dolazi olakšanje!"

To su bile veoma važne riječi. Abdullah te riječi nije zaboravio dok je bio živ. Nikada neće postupati suprotno tim riječima. To je sebi obećao i nikada nije zaboravio te dane kada je sa Poslanikom išao na livadu.

187. DAN

PISAR ZEJD

Zejd je bio siroče. Oca je izgubio davno. Nije imao nikoga ko bi se brinuo o njemu i ko bi mu pružio obrazovanje. Zato se osjećao sasvim usamljeno. Nestao mu je sjaj u očima. On se želio školovati i postati ugledan čovjek. Bio je inteligentan. Ako bi se obrazovao, mogao bi se baviti korisnim stvarima.

Nakon Bitke na Bedru, Poslanik (s.a.v.s.) je našao rješenje za djecu koja su se željela školovati a nisu imala mogućnosti za to, kao što je bio Zejd. Onima koji su zarobljeni postavljen je uvjet da nauče djecu čitanju i pisanju da bi bili oslobođeni.

Zarobljenici su uživali u ovom poslu jer su znali da će nakon završetka zadatka biti oslobođeni. Zejd je bio jedno od djece koje je imalo tu sreću da ga podučavaju. Veoma brzo je naučio čitati i pisati. Bio je veoma sretan. Zahvalio se Poslaniku koji mu je pružio takvu mogućnost.

Poslanik je iskazivao posebno interesovanje za djecu koja nisu imala oca. Često bi im prilazio i milovao ih po glavi. Davao bi im džeparac i pitao imaju li kakvih problema. Pažnju su mu privukle Zejdove pametne oči, te je želio da Zejd dobije dobro obrazovanje i da uči strane jezike. Zahvaljujući stranom jeziku kojeg će naučiti, Zejd se trebao sporazumijevati i dopisivati sa drugim

narodima koji nisu Arapi. To je bila lijepa prilika za Zejda iz više aspekata.

Na zahtjev Poslanika, Zejd je naučio strani jezik. Jezik kojeg je naučio bio je asirski, jedan od najrasprostranjenijih jezika tog vremena. Mogao je sasvim dobro da piše i čita ovim jezikom. Poslanik je uzeo Zejda sebi. Imenovao ga je svojim pisarom. Kada bi dobio neko pismo na asirskome jeziku, davao bi Zejdu da mu pročita. Odgovor na pismo opet bi davao Zejdu da napiše. Zejd je bio sretan zbog toga. Postigao je uspjeh zahvaljujući svom radu, te je postao Poslanikov pisar. Za kratko vrijeme Zejd je naučio još neke jezike. Iako je bio siroče, bio je Poslaniku najbliži i najveći pomagač. Da se Poslanik nije zanimao za njega i da mu nije pružao svoju ljubav, Zejd nikada ne bi uspio u tome. U Zejdovim očima svjetlucala je radost.

188. DAN

TOLERANTNI POSLANIK

Muslimane je veoma obradovalo što su pobijedili na Bedru. Svakog dana postepeno se povećavao broj onih koji su bili uz Poslanika (s.a.v.s.). Islam je postepeno jačao. Neprijatelji islama bili su tužni i poraženi. Nisu znali šta da čine. Da imaju mogućnosti, uništili bi sve muslimane, ali nisu imali snage za to.

Jevreji su se okupili i govorili:

“Ovo je poslanik čije su karakteristike navedene u našoj svetoj Knjizi, Tevratu. Niko mu se neće moći suprotstaviti.”

Iako su tako govorili, nastavili su se tajno sašaptavati i praviti planove kako da nanesu zlo Poslaniku i vjernicima. Dok su pravili te planove, dobivali su podršku od vođe licemjera Abdullaha ibn Ubejja.

On je bio ozloglašeni neprijatelj islama. Govorio je ružne riječi o islamu u svakoj prilici. Sve je činio kako bi muslimanima srušio nade i oslabio vjerovanje. Bilo je i onih koji su Poslanika obavijestili o Ubejjovoj podlosti i riječima koje govori protiv muslimana. Jedan dan Poslanik ga pozva sebi i reče mu:

"Jesi li ti rekao ono o čemu su me obavijestili?"

Ali Ubejj je bio licemjer. Čim bi bio stjeran u ćošak, brzo bi smislio laž:

"Ne, ne", žestoko je negirao. "Kunem ti se Allahom koji ti je poslao Knjigu da ja nisam rekao ni jednu od tih riječi. Oni koji su ti to rekli su lažovi."

Poslanik je znao da je Abdullah ibn Ubejj pravi lažov. Bio je obaviješten o svim lošim stvarima kojima se Ubejj bavio, ali nije volio ljudima greške govoriti u lice. Lijepo se ponašao prema njemu, jer će se, možda, jednoga dana popraviti. Poslanik je strpljivo čekao. Nadao se da će njegova djeca biti dobri ljudi. Zato je bio strpljiv prema onome što je činio ovaj čovjek. Molio je Allaha da oni koji muslimanima kopaju rupu iza leđa, ipak pronađu pravi put. Molio je od Allaha pomoć.

189. DAN

PROTIVLJENJE ONIH KOJI SU PREKRŠILI SPORAZUM

Problemi između muslimana i Jevreja sve više su se povećavali. Nakon što su Jevreji učinili ono što je bilo oprečno Ustavu i sporazumu o miru, Poslanik (s.a.v.s.) je pozvao uglednike iz jevrejskog naroda. On je bio poslanik ljubavi i mira. Nije želio da se prolijeva krv i ubijaju ljudi. Želio je da svi ljudi žive u lijepim odnosima, na svijetu na kojem vlada mir. Zato je trebalo lijepo postupati prema svakome. Prvo je on morao tako postupati.

Lijepo je dočekao one Jevreje koji su došli na sastanak. Prvo im se lijepo obratio i govorio im o radosnim vijestima za one koji prime islam. Nakon toga ih je još jednom pozvao da prime islam. Zatražio je od njih da se okane loših poslova kojima se bave. Rekao im je da će se u protivnom problemi nagomilati i da će rat biti neizbježan. Podsjetio ih je na patnju koju su nevjernici doživjeli na Bedru. Savjetovao im je da uzmu pouku iz onoga što se desilo nevjernicima na

Bedru, ali su Jevreji bili drski. Nisu željeli shvatiti šta Poslanik govori. Smijali su se onome što im je objašnjavao i ismijavali su savjete koje im je davao.

“Mi se ne bojimo boriti sa tobom”, govorili su.

Poslanika je rastužio taj njihov tvrdoglavi stav. Činili su veliku grešku što su se opirali njegovom pozivu na istinu i ljepotu. Unatoč njegovim dobrim namjerama, bilo je očito iz svega da Jevreji neće odustati od loših poslova koje čine.

Nakon što su otišli, Poslaniku je došla naredba od Uzvišenog Allaha. On je na osnovu te naredbe donio odluku: napast će na medinske Jevreje. Jevreji su drsko zatvorili sva vrata za dogovor te Poslaniku nisu ostavili drugi izbor.

Narednih dana izvršene su pripreme. Poslanik je dao bijelu zastavu Hamzi i sa grupom ashaba krenuo na medinske Jevreje. Došlo je vrijeme da se dadne dobra lekcija onim zlonamjernim ljudima koji se nisu pridržavali sporazuma o miru.

Čim su primili vijest da je Poslanik krenuo sa vojskom, Jevreji su pobjegli u jednu jaku utvrdu. Poslanik i njegova vojska opkolili su utvrdu. Opsada je trajala petnaest dana. Nakon toga Jevreji nisu imali drugog izlaza nego da se predaju muslimanskoj vojsci. Poslanik nije imao povjerenja u njih. Oni nisu održavali obećanja i uvijek su bili izdajnici. Sa njima je bio i njihov bliski prijatelj Abdullah ibn Ubejj. Prišao je Poslaniku i molio:

“Preklinjem vas, budite milostivi prema meni i mojim prijateljima pa nas oslobodite!”

Poslanik nije ništa odgovorio na ove njegove riječi. Abdullah ibn Ubejj je ponovo preklinjao:

“O, Muhammede, budi dobar prema mojim prijateljima!”

Poslanik je okrenuo glavu od njega, ali je on bio uporan. Preklinjao je i obilazio oko Poslanika.

Poslanik ni onako nije želio ubiti ljude koji su se predali. To nije bio njegov način borbe. Ali ako Jevreji nastave živjeti u Medini, ponovo će praviti neprilike i remetiti muslimanima mir. U vrijeme borbe sa neprijateljima mogli bi sklopiti

saradnju sa njima. Poslanik je mislio na sve to i tražio rješenje. Na kraju je odlučio da ih protjera iz Medine. Naredio im je da što prije napuste Medinu i isele se u Siriju. Jevreji su se obradovali što su im pošteđeni životi. Brzo su napustili grad. Tako su se muslimani riješili nevolja koje su im Jevreji zadavali.

190. DAN

PETAK – NAJODABRANIJI DAN

Svaka vjera ima svoj sveti dan. Jevrejima je to subota, kršćanima nedjelja, a muslimanima petak.

Meleci su petak proglasili mubarek danom. Oni idu svuda po svijetu i slušaju učenje Kur'ana.

Petkom bi Poslanik (s.a.v.s.) ustajao rano i kupao se. Oblačio bi čistu odjeću i mirisao se. Govorio je:

"Najbolji dan u kojem vam izađe sunce je petak. Onome ko taj dan uzme abdest, ode u džamiju, sjedne i sasluša imama, bit će oprošteni grijesi koje je počinio između dvije džume."

Na taj način je iskazao važnost tog dana.

Poslanik je želio da se svakog petka sakupe svi vjernici u džamiji, pa im je ovako objašnjavao ljepote tih momenata:

"Čim nastupi petak, pred vrata džamije dođu meleci, pišu i broje sve one koji dođu u džamiju. Onima koji prvi dođu u džamiju, upisuje se sevap kao da su zaklali devu za kurban; onima koji dođu poslije njih, upisuje se sevap kao da su zaklali goveče za kurban; onima koji dođu poslije njih, upisuje se sevap kao da su zaklali ovna za kurban; onima koji dođu još kasnije, upisuje se sevap za zaklanog kurbana u kokošci; onima koji dođu posljednji, upisuje se sevap kao da su nekome poklonili jaje. Kada se imam popne na minber da drži hutbu, meleci zatvore svoje knjige i slušaju hutbu."

Nakon što su čuli ovo što je Poslanik rekao, muslimani su počeli pridavati veliki značaj petku. I oni su se trudili da rade ono što je on radio. Kada bi došao petak, oni bi se kupali i uzimali abdest. Oblačili bi čistu odjeću i mirisali se lijepim mirisima. Obradovali bi

siromahe. Tako se od jedne do druge osobe proširila vijest koliko je važan petak. Još od vremena Poslanika, petak se smatra mubarek danom muslimana.

191. DAN

USHIĆENJE U MEDINI

Prošle su dvije godine otkako se Poslanik (s.a.v.s.) iselio u Medinu. U posljednje vrijeme svuda je vladalo ushićenje. Poslaniku je došla nova naredba od Allaha:

"O, vi koji vjerujete, propisuje vam se post kao što je bio propisan i onima prije vas da biste se grijeha klonili i bili bogobojazni[15]."[16]

Poslanik je muslimanima prenio uzvišenu naredbu. Svi su bili uzbuđeni jer će postiti kada dođe ramazan. Poslanik im je rekao da prvo moraju zanijjetiti za post. Nakon toga govorio im je o koristima ustajanja na sehur. Podučio ih je onome što trebaju i što ne trebaju raditi dok poste. Muslimani su se pridržavali onoga što im je Poslanik govorio. Ugodna atmosfera ramazana obavila je ulice Medine.

I sveta Knjiga Kur'an spuštena je u tome mjesecu. Zato je Poslanik govorio za taj mjesec da je mjesec Kur'ana. Za svaki proučeni harf iz Kur'ana koji se prouči izvan mjeseca ramazana upiše se deset sevapa, dok se za svaki harf Kur'ana koji se prouči u ramazanu upisuje trideset hiljada sevapa. To je za muslimane prilika koja se ne smije propustiti. Muslimani su mnogo učili Kur'an za vrijeme ramazana. Iz svake kuće čuli su se ajeti iz Kur'ana.

Vjernici su pažljivo pratili svaki postupak Poslanika, jer je u svakom njegovom postupku bila skrivena korist i neka radosna vijest. Primjenjivali su u svom životu svaku riječ koja je izašla iz njegovih usta.

On je volio sofru za kojom su bili gosti. Gosti donose berićet i nafaku u imetku. Ono čemu se Poslanik najviše radovao bilo je da nahrani gladne i

15 Bogobojazan je onaj čovjek koji na ispravan način izvršava svoje obaveze prema Allahu.

16 Kur'an, II (Sura: Al-Baqara), 183.

ر
ث
ا
د
ه
ف
ت
ظ
س
ك
ن
م
لا
ج
و
ر

pomogne one kojima je pomoć potrebna. Kada je rekao da se ti sevapi udvostručuju za vrijeme ramazana, muslimani su prestajali sjedati za sofru bez gostiju.

Poslanik ih je podsjećao da post nije samo gladovanje, već im je govorio da trebaju kontrolisati svoja loša osjećanja i loše misli dok poste. Kada se naljute na nekoga dok poste, Poslanik ih je upozorio da kažu: "Ja sam postač!"

Postiti znači biti strpljiv. To je pravi smisao posta. Postom se čistimo od loših osjećanja i usvajamo istinske vrijednosti. Treba znati koliko je čovjek slab i nemoćan u odnosu na Allaha (dž.š.)! Treba znati ko je istinski vlasnik svih blagodati! Postiti znači čekati vrijeme kada je dozvoljeno jesti. Uzvišeni Allah dat će takve nagrade postaču kakve on ni u mašti ne može zamisliti. Zato je u svima vladala posebna radost.

192. DAN

KAP IZ RIZNICA BLAGA

Bio je jedan od prvih dana ramazana. Svugdje u gradu vladalo je neko slatko uzbuđenje. Djeca koja su prvi put postila, jedva su čekali ezan za akšam. Čim bi nastao iftar, brzo bi potrčala za sofru. Miješali su se ukusi suhog hljeba i neopisivo ukusne vode.

Oni koji su bili na sofama bili su prvi učenici Poslanika (s.a.v.s.). Oni su se posvetili nauci. Svi su se trudili da uz Poslanika još malo prožive i da nauče što više. Bila im je dovoljna duhovna hrana koju su primali od njega, makar bili gladni i žedni. Oni su postili veoma često i izvan mjeseca ramazana.

Bilo je mnogo dana kada ne bi našli ništa da pojedu za sehur i iftar. Tih dana bili bi veoma, veoma gladni. Postili su tako da uzastopno nisu jeli po dva dana, ali to niko nije znao. Savili su se od gladi kao srpovi. Na kraju nisu više mogli izdržati, pa su ispričali Poslaniku u kakvoj su situaciji. On je odmah poslao vijest kući, ali u kući nije bilo ostalo ništa od hrane jer su sve toga dana podijelili siromasima. Zatim je zatražio da se sakupe svi koji borave na sofi, te je proučio dovu:

"Allahu naš, mi Te molimo da nam daš iz Tvoje riznice. Samo si Ti onaj koji daje. Niko to ne može osim Tebe."

Nakon što je Poslanik proučio dovu, učenici sa sofe su rekli: "Amin!" Poslanik nije bio ni završio učenje dove, a na vratima se začulo hlupanje. Odmah su otvorili. Unutra je ušao jedan čovjek. U rukama je držao tepsiju sa ispečenim piletom i hljebom. Poslanikova dova im je pomogla! Poslanik je rekao na to:

"Mi smo od Allaha molili za pomoć. Eto, to je Njegova milost. On riznice Svojih blagodati čuva za nas."

To je, uistinu, bila samo jedna kap iz riznica koje Allah čuva za Svoje robove. Ta kap poslana je Poslanikovom dovom.

193. DAN

BAJRAM U MEDINI

Bilo je prvo bajramsko jutro. Na ulicama Medine vladalo je slatko uzbuđenje. Poslanik (s.a.v.s.) se rano probudio. Lijepo se okupao i uzeo abdest. Obukao je čistu odjeću. Namirisao se lijepim mirisom. Nakon toga je otišao u džamiju da klanja bajram-namaz. Oni koji su ga voljeli, rano su napunili džamiju. Zajedno su klanjali namaz. Upućivali su dove. Zahvaljivali su se Allahu što su doživjeli tako lijep dan.

Poslanik je sijao među njima kao zrno bisera. Svima se smiješio. On je uvijek bio nasmijan prema ljudima. Nakon klanjanja namaza, grlio se sa svima i čestitao im Bajram. Zaželio je svakome lijepe želje. Izašli su iz džamije i otišli na mezarje. Proučili su sure iz Kur'ana za one koji su bili na ovom svijetu i otišli sa njega. Nakon toga, Poslanik je otišao kući i sreo se sa svojim ukućanima. Posjetio je starije. Nakon toga je otpočeo šetnju ulicama Medine.

Djeca, obučena u novu i čistu odjeću, veselo su se igrala naokolo u svojim baščama. Poslaniku se posebno sviđalo što ih vidi tako sretne na bajramsko jutro.

Da bi djeca bila nasmijana, naš dragi Poslanik, pun ljubavi, rekao je očevima i majkama:

“Ko obuče i uredi svoje dijete na Bajram, i Allah će njega tako urediti na Sudnjem danu.”

Poslanik je volio da zabavlja djecu i da provodi sa njima vrijeme na lijep način. Preporučivao je svim vjernicima da se interesuju za svoju djecu. Očevima i majkama je govorio:

“Onaj ko ima dijete neka se igra sa njim kao da je dijete.”

On je poistovjetio miris djeteta sa džennetskim mirisom. Grlio je i ljubio djecu govoreći:

“Ti si svjetlo moga vida!”

Podsticao je roditelje da grle i ljube svoju djecu:

“Za svaki poljubac koji se da djetetu dobit će se nagrada od pet stotina godina u Džennetu.”

Zato je Bajram bio još radosniji i još sretniji. Djeca, obučena u raznobojnu odjeću, trčkarala su naokolo u bajramskom raspoloženju. Poslanik ih je sa užitkom posmatrao. Sreća djece značila je i njegovu sreću.

194. DAN

RADOST MALE DJEVOJČICE

Na bajramsko jutra djeca su bila radosna poput ptica. Trčali su svuda u sasvim novoj odjeći. Mala djevojčica privukla je pažnju Poslanika (s.a.v.s.) koji je s užitkom posmatrao djecu. Jedna mala djevojčica sakrila se i plakala u ćošku. Nije imala ni cipelice na nogama. Odjeća joj je bila poderana i zaprljana. Poslanik je bio veoma tužan kada ju je vidio u takvom stanju. Približio joj se i upitao:

“Čedo moje, zašto plačeš na Bajram?”

Mala djevojčica spusti glavu i reče:

“Sjetila sam se oca. Plačem za njim. Prošlog Bajrama bio je sa nama, a sada ga nema. Otišao je u bitku sa Poslanikom i više se nije vratio. Kažu da je umro kao šehid. Mnogo sam ga poželjela i zato plačem.”

Poslaniku je srce zadrhtalo od tuge. Pomilovao je malu djevojčicu po glavi i rekao joj:

“Obriši suze i podigni glavicu! Vidi šta ću ti reći…”

Djevojčicu je interesovalo ko je ta osoba sa umilnim glasom. Obrisala je

suze i podigla glavu. Čim je vidjela Poslanika pred sobom, odmah ga je prepoznala. Najodabraniji poslanik bio je pred njom! Pogledao ju je u oči s puno ljubavi i rekao:

"Da li bi željela da ti ja od sada budem otac? Da ti Aiša bude majka, a Fatima starija sestra? Šta kažeš na to?"

Mala djevojčica nije znala šta da kaže od sreće i radosti. Prestala je plakati. Mnogo se obradovala da je osoba kojoj je iznijela svoj bol sa srca bila Poslanik. Pomalo se i postidjela. Poslanik je čekao odgovor od nje. Lagahno je klimnula glavom što je značilo: "Da."

Poslanik je uzeo djevojčicu za ruku. Zajedno su otišli kući. Djevojčica je čvrsto stisnula njegovu ruku koja je mirisala na mošus. Kada su došli kući, Poslanik je ukućanima ispričao šta se desilo.

Aiša i Fatima s puno ljubavi prihvatile su malu djevojčicu. Lijepo su je oprale i počešljale joj kosu. Obukle su joj lijepu odjeću i stavile ukrase i šnale. Namirisale su je lijepim mirisom. Nahranile su je i dale joj džeparca. Kao da nije bila ona djevojčica od maloprije! Uz pomoć Poslanika postala je sasvim drugo dijete. Smijala se. Izašla je sretno iz kuće i otišla među djecu koja su se igrala.

Djeca jedva da su je mogla prepoznati. Bila je tako nježna i sretna da druga djeca nisu mogla izdržati, pa su je pitali:

"Šta ti se desilo? Zašto si tako sretna?"

"Imam i ja oca. I to takvog oca da ga nema boljeg na svijetu! Zar bi bio neko ko se ne bi radovao takvom ocu? Imam i majku koja je puna ljubavi. Zove se Aiša. Imam i stariju sestru Fatimu koja mi je počešljala kosu i lijepo me obukla. Zato sam sretna. Nema niko sretniji na svijetu od mene!"

Djeca čija su srca kucala za Poslanikom gledala su u djevojčicu žudeći za onim što ona ima. Podijelili su sa njom njezinu radost.

195. DAN

UZAJAMNO POMAGANJE

Poslanik (s.a.v.s.) je bio najbolji uzor ljudima u svim stvarima. On je bio najdarežljiviji od ljudi. Podijelio je svu svoju imovinu onima kojima je pomoć bila potrebna. Mnogo je volio pomagati ljudima. Nije ga interesovalo gomilanje i sakupljanje imetka. Mislio je na siromašne više nego na sebe. Stalno ih je nadgledao i pomagao.

Među ljudima je bilo bogataša koji nisu znali koliko imaju imetka. Pored toga, bilo je i siromaha koji nisu imali suhog hljeba za jelo. Poslanik je tražio načina kako da otkloni taj neuravnotežen odnos među ljudima. Uzvišeni Allah pokazao mu je kako da to učini. Poslao mu je obavijest putem meleka.

Prema toj naredbi, bogataši će darovati svake godine siromasima jednu četrdesetinu svoga imetka. Onaj ko ima četrdeset ćupova zlata, dat će jedan, onaj ko ima četrdeset deva, darovat će jednu, ko ima četrdeset ovaca, dat će jednu, ko ima četrdeset kuća, dat će jednu. I to će učiniti samo za Allahovo zadovoljstvo, ne tražeći nikakvu uslugu za to. To se zove zekat. Na taj način je Allah osigurao prava siromaha i pozivao bogate da budu darežljivi.

Poslanik je ljudima obznanio naredbu zekata. Muslimani su u kratkom vremenskom periodu to prihvatili.

Zekat i sadaka su obaveze bogatih prema siromašnim i pravo siromašnih koje uzimaju od bogatih. Zato je veliki grijeh i nepravda uskraćivati siromašnima zekat i sadaku.

Muslimanski bogataši koji su čuli te riječi natjecali su se u dijeljenju zekata. Siromašni su izbjegli neimaštinu, a oni koji su bili ovisni o zekatu proglasili su taj dan blagdanom. Kako su više dijelili zekat, bogataši su sve više uživali sreću pomaganja. Primijetili su da im se imetak uvećava i da imaju više berićeta u njemu. Ljepota islama ispunila je sva srca.

196. DAN

SALEBOVO BOGATSTVO

Saleb je bio siromašan, ali sretan musliman. Mnogo je želio da se obogati. Došao je jednog dana Poslaniku (s.a.v.s.) i rekao:

"Allahov Poslaniče, prouči Allahu dovu da mi podari veliko bogatstvo."

Na to mu je Poslanik rekao:

"Šteta, Salebe! Bolji je mali imetak na kome si zahvalan Allahu od velikog imetka na kojem nećeš moći biti zahvalan."

Saleb nije shvatio, već je insistirao:

"Obećavam ti da ću svakome dati njegovo pravo ukoliko budeš učio dovu Allahu da se obogatim i ukoliko mi On podari imetak."

Poslanik mu je ovako rekao:

"Salebe, zar ne želiš biti kao tvoj poslanik? Da sam želio da mi sa brda pada zlato i srebro, sigurno bi mi se to dalo."

Saleb nikako nije želio razmisliti i shvatiti. Uporno je govorio da uči dovu: "Gospodaru moj, podari Salebu imetak..."

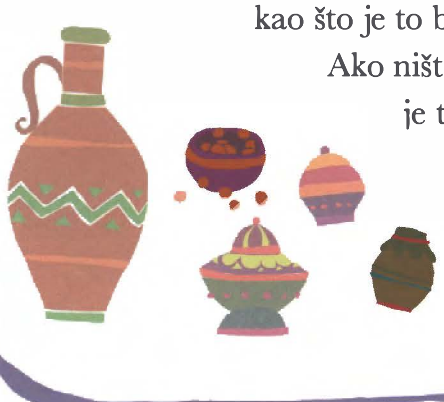
I za kratko vrijeme Salebov imetak vidno se poveća. Saleb se počeo ubrajati u medinske bogataše. Čim mu se povećao broj stoke, morao ih je voditi na ispašu i stalno je bio zauzet. Saleb, koji do tog dana nikada nije propustio ni jedan namaz, počeo je izostavljati namaze. Kada su ga poslovi okupirali, sasvim je prestao klanjati. Prestao je čak dolaziti i na džuma-namaz. Poslanik jednog dana primijeti da Saleba nema u džamiji, pa upita prisutne:

"Šta radi Saleb?"

"Više ne klanja pošto ima mnogo posla."

Poslanik je bio tužan što je Saleb došao u takvu situaciju. Nije želio da bude daleko od ljepota džennetskog života koje su vječne. Želio je da Saleb ponovo postane musliman koji je vezan za svoju vjeru i za činjenje pokornosti Allahu, kao što je to bilo ranije. Poslao mu je dvije osobe da im da zekat. Ako ništa, Saleb je morao barem dati zekat. Nažalost, Saleb je to odbio... Oni koji su išli kod njega po zekat, došli su Poslaniku i ispričali šta se desilo. Poslanik je bio veoma tužan. Sa njegovih rumenih usana samo su procurile ove riječi:

"Kakva šteta, Salebe! Kakva šteta!"

197. DAN

BESKRAJNA SREĆA DVOJICE PRIJATELJA

U Medini su bila dva iskrena prijatelja. Jedan se zvao Abdullah, a drugi Ebu Derda. Ova dva prijatelja veoma su voljeli jedan drugog, ali se nisu slagali oko jedne veoma bitne stvari: Abdullah se klanjao Allahu, a Ebu Derda idolima.

Abdullah je bio veoma tužan kada bi vidio svoga prijatelja pred idolima. Mnogo je želio da njegov prijatelj skrene sa pogrešnog puta kojim je išao, te je zato tražio rješenje. Jednog dana uze sjekiricu i uđe u Ebu Derdovu kuću. Ebu Derda nije bio u kući. Abdullah je porazbijao jednog po jednog idola! Kada se Ebu Derda vratio kući, svi njegovi idoli bili su razbijeni na komadiće. Bio je veoma zbunjen. Sam sebi je govorio:

"Da su bili pravi bogovi, oni bi sebe štitili. Pokazali bi svoju snagu. Ali vidim da su u komadima i da ništa nisu mogli učiniti. Kako je ovo čudno!"

Ovaj slučaj sa idolima opametio je Ebu Derdaa. Dugo je razmišljao, a onda je donio odluku. I on će se kao i njegov prijatelj Abdullah klanjati Allahu! Allah je Taj koji posjeduje istinsku snagu! S radošću i uzbuđenjem što je to shvatio, otrčao je kod Poslanika (s.a.v.s.).

I njegov dragi prijatelj Abdullah bio je kod Poslanika. Kada je vidio da dolazi iz daljine, rekao je:

"O, Allahov Poslaniče, ovaj što dolazi je Ebu Derda. Sigurno dolazi da se vidi sa nama."

Poslanik se nasmija i pogleda Abdullaha, pa mu reče:

"On dolazi da postane musliman. Allah me je obavijestio da će Ebu Derda postati musliman."

Abdullah se nasmijao i pogledao u Poslanika. Kako je samo mnogo molio Allaha za spas svoga prijatelja!

Ebu Derda dođe kod Poslanika. Nazvao je selam. Odmah je na licu mjesta donio Kelime-i šehadet. Od sada se ni on nije želio odvojiti od Poslanika. Okrenuo se i dugo, dugo gledao Abdullaha u oči koje su sijale. Kao da je u tom pogledu bila skrivena duboka zahvalnost.

198. DAN

DVIJE POLOVICE JABUKE: HZ. FATIMA I HZ. ALIJA

Hz. Fatima bila je najmlađa kćerka Božijeg Poslanika (s.a.v.s.). Svojim hodom, držanjem, načinom govora i smiješenja ličila je na oca. Bila je iskrena i lijepa kao otac. Bila je plemenita i mnogo stidna.

Poslanik je mnogo volio svoju najmlađu kćerku Fatimu. Čim bi ona ušla u sobu, on bi ustajao, zagrlio je i pokazivao joj mjesto da sjedne. Selamio ju je i govorio:

"Dobro došla, kćeri!"

Često se hvalio kako je njegova kćer dobrog srca. Poistovjetio ju je sa hurijama iz Dženneta.

"Moja kći Fatima je hurija u ljudskom obliku", govorio je Poslanik.

Kad god bi joj pomilovao kosu, govorio je:

"Pomirisao sam džennetski miris."

Dok je Fatima bila mlada djevojka, bilo je mnogo onih koji su tražili da se ožene s njom. Poslanik je učio dovu da se ona lijepo uda. Jedna od njegovih najvećih želja bila je da njegova kćerka nađe sebi dostojnog muža. Onima koji su tražili ruku njegove kćeri govorio je:

"Ja čekam Allahovu naredbu za Fatimu."

Očekivana naredba na kraju je došla. Uzvišeni Allah smatrao je odgovarajućim da se Fatima uda za Aliju. On je bio siromašan mladić, ali sa svojim iskrenim vjerovanjem u Allaha, jakim poput utvrde, bio je primjer cijelom svijetu. Poslanik ih je oboje volio. Zato se posebno obradovao toj vijesti. Uz njegov blagoslov, Fatima i Alija su se vjenčali. Poslanik je Fatimi rekao za Aliju:

"Kćeri moja, udao sam te za najčasnijeg čovjeka na svijetu."

Nakon toga je nastavio govoriti:

"Da Allah nije stvorio Aliju, ne bi se našao odgovarajući muž za moju kćerku."

Osnovali su sretan brak. To sklapanje braka veoma je obradovalo Poslanika.

199. DAN

LIJEPA UNUČAD

Prvo dijete Fatime i Alije došlo je na svijet. Bio je dječak. Donijeli su radosnu vijest dječakovom djedu. Poslanik (s.a.v.s.) je radosno došao kod kćerke i zeta.

"Pokažite mi dijete!", rekao je Poslanik.

Donijeli su dječaka. Lijepog lica poput ruže, nasmijao se svome djedu. Poslanik je uzeo dječaka u naručje. Proučio mu je ezan na uho. Namazao mu je nepce hurmom. Dijete je mirno spavalo u djedovom naručju. Djed je upitao dječakovog oca:

"Kako se zove? Kako ste mu dali ime?"

"Dao sam mu ime Harb."

Harb znači *rat*. Poslaniku se nije svidjelo ime koje su dali djetetu, pa je rekao:

"Neka se zove Hasan!"

Hasan znači *onaj koji je lijep*. Mladom ocu i majci bilo je posebno drago što je Poslanik njihovom sinu dao ime Hasan.

Na prijedlog Poslanika, hz. Fatima i hz. Hasan podijelili su siromasima srebrenjake. Kada je dječak napunio sedam dana, zaklali su mu ovna za kurban. Nakon toga su ga osunetili. Dječak je rastao u sretnoj porodici.

Prošlo je oko godinu dana, a Aliji i Fatimi došlo je i drugo dijete na svijet. Ponovo je to bio dječak. Dali su mu ime Husejn. Poslanik je volio oba unuka. Govorio je:

"Allahu moj, ja ih volim, pa ih voli i Ti."

Često ih je posjećivao, ljubio i milovao.

"Hasan i Husejn su moja dva cvijeta na dunjaluku", govorio je.

I Hasan i Husejn bili su veoma sretni što su unuci Poslanika. Proživjeli su veoma lijepe dane uza svoga djeda.

200. DAN

DVA SRETNA DJEČAKA: HASAN I HUSEJN

Oni su bili najsretnija djeca na svijetu. Bili su dragi Poslaniku (s.a.v.s.). Ta djeca, svijetlog lica poput Mjeseca i pogleda sjajnih poput zvijezda, živjeli su najsretnije godine svog života jer su rasli uz djedov odgoj. Posebno je Hasan ličio na djeda. Bio je širokog čela i sjajnog tena kao on.

Djed ih je često grlio i ljubio. Rekao je da njihov miris liči na džennetski. Iako je imao mnogo poslova, nije zapostavljao svoje unuke. Činio je sve kako bi ih razveselio. Svaki dan je svraćao kod njih i milovao ih. Šalio se sa njima. Unucima je govorio:

"Nestaško! Nestaško!"

Kada bi vidjeli djeda takvog, veselo su vrištali od radosti. Ponekad je djed uzimao vodu i prskao ih, a oni su trčali okolo smijući se.

Hasan i Husejn jedva su čekali da se djed ukaže na putu. Čim bi došao, bacali bi mu se u zagrljaj. Hrvali su se sa njim. Dok su se igrali, grohotom su se smijali. Djed ih je ponekad stavljao na svoja ramena, a ponekad na leđa i tako nosio. Kada bi došlo vrijeme za spavanje, stavljao bi ih na svoje noge i ljuljao. Dvojici braće nikada nije bilo dovoljno igre sa djedom.

Poslanik je stavljao Hasanove noge na svoje i držao ga objema rukama.

"Penji se gore!", govorio je djed.

Hasan se penjao uz djedove noge. Penjao bi se prvo na trbuh, a odatle na prsa. Upravo u tome momentu djed bi poljubio unuka i spuštao ga nazad u naručje.

Hasan i Husejn voljeli su se igrati djedovom bradom koja je mirisala na mošus. Dok su se igrali njome, djed se pravio kao da im lagahno ugrize prstić, pa bi ga onda poljubio. Ta se igra sviđala dvojici braće.

Stavljajući svoje drage unuke na ramena, Poslanik je išao u džamiju. Kada bi ih Omer ugledao na Poslanikovim ramenima, govorio bi:

"Kako ste sretni! Kako je samo dragocjen onaj koji je na tvome ramenu!"

Poslanik bi se smijao i odgovarao:
"Naravno, jer su i oni dragocjeni za mene."

201. DAN

LJUBAV PREMA DJECI

Poslanik (s.a.v.s.) je mnogo volio djecu. Pridavao im je važnost. Želio je da djeca budu voljena i ljubljena i da mirišu poput ruže. Ljudi koji do tada nisu iskazivali veliko interesovanje za svoju djecu počeli su ih više voljeti kada su vidjeli kakvu ljubav i pažnju Poslanik iskazuje prema djeci. Zahvaljujući njemu, ljudi su spoznali ljubav prema djeci. Postizali su istinsku sreću kada bi ih poljubili i pomirisali.

Jednog dan Poslanik je svoje unuke Hasana i Husejna uz puno ljubavi ponovo pomirisao i poljubio. Iznenada se otvoriše vrata i unutra uđe jedan čovjek. Kada je vidio da Poslanik tako miluje svoje unuke sa puno nježnosti, čovjek se veoma zbuni. Nije mogao izdržati, pa reče:

"I ja imam desetero djece. Ni jedno do sada nikada nisam tako poljubio."

Poslaniku je potpuno bilo strano da jedan otac bude toliko nezainteresovan za svoju djecu, pa mu je dao poučan odgovor:

"Šta ja mogu ako je Allah istrgnuo milost i nježnost iz tvoga srca?"

Čovjek je shvatio šta Poslanik želi reći. Dobio je dobru lekciju. Shvatio je da je veliki sevap voljeti svoju djecu, mirisati im kosu i ljubiti ih. Pokajao se što do tada nije volio i ljubio svoju djecu.

Poslanik je učinio da njegovi unuci, uistinu, uživaju u tome što su voljeni. Ako bi trebali vodu, on bi odmah ustajao i donosio im da ne čekaju. Zato dva brata nisu željela da im djed ide svojoj kući čak i kada bi bilo kasno navečer. Poslanik ih nije htio povrijediti, nego je čekao da zaspu.

Dobri unuci na kraju bi popadali od umora i zaspali na djedovim prsima. Oni su bili veoma sretna djeca. Rasli su uz Poslanikovu ljubav i njegov miris ruže.

202. DAN

VODU TREBA PITI ONAJ KOJI PRVI ZATRAŽI

Poslanik (s.a.v.s.) je želio da Hasan i Husejn budu lijepo odgojeni. Usmjeravao ih je na sport kako bi im tijelo bilo zdravo i snažno. Želio je da trče, da se služe strijelom i lukom, jašu i plivaju. Dok se igrao sa svojim unucima, nikada nije pravio razliku između njih, već ih je uvijek ravnopravno tretirao.

Poslanik je jedne večeri otišao kod svojih unuka u posjetu. Dva dječaka igrali su se sa djedom, hrvali su se, te su zaspali kada su pali od umora. Hasan se probudio iza sna i zatražio vodu. Poslanik odmah ustade te Hasanu pruži čašu u koju je nalio vode. U tome momentu probudi se i Husejn. On se želio napiti vode koja je pružena Hasanu. Naš dobri Poslanik dao je vodu Hasanu, a ne Husejnu. To je privuklo pažnju njegove kćerke Fatime, pa je rekla:

"Babo, ti sigurno više voliš Hasana od Husejna."

Poslanik je uvijek vodio računa o pravednosti, pa je rekao:

"Ne, vodu je prvo zatražio Hasan, zato sam njemu dao prvom."

Ovim postupkom Poslanik je Hasanu dao njegovo pravo, a Husejna je naučio da bude strpljiv. Na taj način pokazao je da treba voljeti više svome bratu nego sebi i da ne treba biti zavidan na bratovom pravu. Poslanik je uvijek govorio:

"Pravi vjernik je onaj koji želi svome bratu isto što i sebi."

Kako je samo on bio dobar poslanik! Kako su sretni bili Hasan i Husejn!

203.
DAN

HASAN I HUSEJN SU SE IZGUBILI

Oni su bili Poslanikove (s.a.v.s.) dvije ruže. Poslanik nije mogao izdržati da ih ne vidi. I Hasan i Husejn bili su veoma vezani za svoga djeda. Doživjeli su najljepše uspomene sa njim.

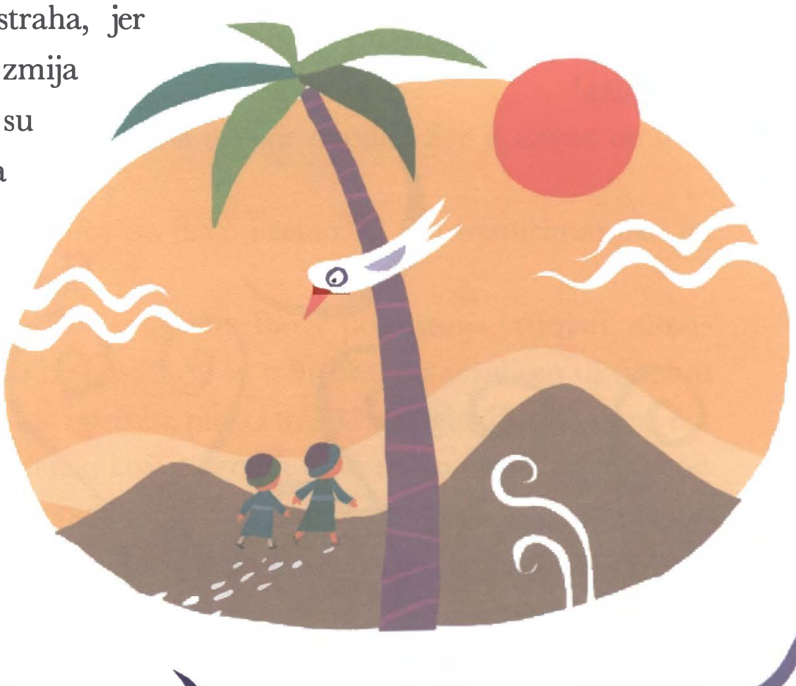
Dva brata po cijeli dan su skakala i šetala držeći se za ruke. Tog dana su ponovo držeći se za ruke otišli u polje te nisu ni primijetili da su se udaljili daleko od kuće. Kada su poželjeli vratiti se kući, nisu mogli naći put kojim se treba vratiti. Majka im se zabrinula i počela ih tražiti. Čim ih nije mogla naći, uhvatila ju je panika, pa je sve obavijestila. Djeca koja su to čula počela su ih tražiti. Dok je sjedio sa svojim prijateljima, Poslanik je primio vijest da su mu se unuci izgubili. Ljudi koji su ih tražili govorili su:

"Tražili smo svuda, ali ih nigdje nismo našli!"

Poslanika nije obuzela panika kada je čuo tu tužnu vijest. On je tražio rješenja na miran način. Onima što su bili sa njim rekao je:

"Hajdemo potražiti moje mezimce!"

Svi zajedno su počeli tražiti Hasana i Husejna. Obišli su svaku kuću i ulicu, svako brdo i brježuljak. Nakon dugotrajne potrage našli su ih na litici jednog brda. Dva brata su se zagrlila i sjedila u tom položaju. Obojica su bila širom raširenih očiju od straha, jer je pred njima bila velika zmija sa otvorenim ustima. Dok su bili u strahu i nisu znali šta da učine, začuli su djedov umilni glas. Radosno su mu se bacili u zagrljaj. Poslanik ih je zagrlio i podigao na ramena.

Za njih dvojicu nije bilo veće sreće, jer im je djed pritekao upomoć i spasio ih od velike opasnosti.

204. DAN

SAVJETI ZLATA VRIJEDNI

Hasan i Husejn rasli su uz djedove zlata vrijedne savjete. Djed ih je odgajao na najljepši način. Podučavao ih je da sa puno ljubavi postupaju prema svim živim bićima i da budu plemeniti i ljubazni prema ljudima. Pojašnjavao im je koliko je pokornost Bogu bitna u ljudskom životu. Rekao im je da dijete koje napuni sedam godina treba da obavlja namaz.

Husejn je još bio mali i samo je slušao ono čemu ih djed podučava. A Hasan je odmah želio raditi ono što je naučio. Djed je vidio da je on toliko zainteresovan, pa ga je naučio da klanja. Nakon toga mu je uputio savjet:

"Obavljaj sve namaze redovno, bez izostavljanja! Nemoj se baviti onim što ti je sumnjivo! Okreni se onome što ne izaziva sumnju, jer istinitost pruža čovjekovom srcu spokoj, a laž izaziva nemir."

Ono što je Poslanik (s.a.v.s.) najviše mrzio bila je laž. A ono što je najviše volio bila je iskrenost. Poslanik je savjetovao Hasanu i Husejnu da uvijek budu iskreni. Objašnjavao im je kakvu štetu nanosi laž, i pojedincu i društvu.

Dva dobra brata pažljivo su slušala Muhammeda (s.a.v.s.) koji im je bio i poslanik i djed. Sami sebi su obećali da će kada porastu biti kao djed. To su silno željeli. S tim mislima utonuli su u slatka maštanja. Kako je lijepo slušati Poslanika!

205. DAN

DJEČAK USAME, KOGA JE MUHAMMED (A.S.) MNOGO VOLIO

Usame je bio mio i pametan dječak. Bio je jedini sin Ummu Ejmene, nekadašnje dadilje Poslanika (s.a.v.s.). Otac mu je poginuo u ratu kao šehid.

Čežnju za izgubljenim ocem zaboravio je uz Poslanikovu ljubav. Poslanik bi ga posadio na jedno koljeno, a Hasana na drugo, pa bi ih poljubio i proučio dovu za njih. Sa Usameovog lica vidjela se sreća što je rastao u Poslanikovom domu i pod njegovim okriljem. Govorili su za njega da je dijete koga Poslanik voli.

Jedan dan zapeo je za prag kuće i pao. Krvarilo mu je iz lica. Poslanik je rekao svojoj supruzi:

"Brzo, očisti djetetu lice!"

Aiša je malo kasnila sa tim, pa je Poslanik, koji je vidio da se njoj ne žuri, odmah uzeo dijete, očistio mu ranu i umio ga.

Za Usamea je često govorio:

"Da je Usame djevojčica, kitio bih je, oblačio lijepe haljinice i uređivao."

Usame je veoma volio životinje. Imao je mnogo ljubimaca. Poslanik, koji je primijetio njegovo interesovanje za životinje, rekao mu je:

"Usame, budi pažljiv prema životinjama o kojima vodiš brigu, ili će te one tužiti Allahu na Sudnjem danu."

Usame ga je poslušao, pa je bio veoma revnostan u hranjenju životinja i brizi o njima. Nikada im nije naudio. Sve je davao od sebe kako bi one bile dobro.

Poslanik je često stavljao Usamea na devu i šetao. U tim trenucima niko na svijetu nije bio sretniji od Usamea.

Usame je rastao sa Poslanikovim odgojem. Bio je poštovanja vrijedan, moralan i marljiv mladić. Nije volio besposličariti ni trenutka. Još u ranom djetinjstvu naučio je da jaše konja, koristi luk i strijelu, pliva i trči. U mnogim disciplinama bio je bolji od svojih vršnjaka. Poslanik, koji je veoma rano uočio njegovu marljivost i odlučnost, postavio ga je za komandanta islamske vojske kada je Usame imao osamnaest godina. Usame je osjećao radost i ponos zbog dužnosti koju mu je Poslanik povjerio. Nastojao je čitavog svog života biti dostojan ljubavi Poslanika.

206.
DAN

ETO, TO JE LJUBAZNOST

Hasan i Husejn su već bili odrasli. Izrasli su u dva mladića sa iskrenim vjerovanjem u Allaha (dž.š.) nakon što su proveli mnogo godina u okrilju djedovog odgoja. Njihova ozarena lica uvijek su bila nasmijana. Bili su precizni u izvršavanju obaveza prema Allahu (dž.š.) i nikada nisu izostavljali namaze. Veliko zadovoljstvo pričinjavalo im je što su se pet put na dan sastajali sa Uzvišenim Allahom.

Bili su plemeniti i voljeli su pomagati drugima kao što ih je djed savjetovao. Nikome nisu zlo nanosili. Nisu postiđivali ljude iznoseći javno njihove greške. Svi su cijenili njihovo ljubazno i promišljeno ponašanje. Svuda se pričalo o njima.

Jednog dana dva brata otiđoše zajedno uzeti abdest. Na česmi sretoše jednog starog čovjeka. Hasan tad reče svome bratu:

"Ovaj čovjek pogrešno uzima abdest. Kako da mu to kažemo?"

"Trebamo mu reći tako da ga ne povrijedimo", reče Husejn.

"Našao sam rješenje", reče Hasan. "Pitat ćemo ga da li ispravno uzimamo abdest. Nakon toga mi ćemo ispravno uzeti abdest, a on će možda shvatiti gdje griješi."

Husejnu se dopala ta ideja. Polahko su prišli čovjeku i upitali ga:

"Adžo, imamo jednu molbu za tebe. Da li bi pogledao kako mi uzimamo abdest? Hoćeš li nam reći da li to radimo ispravno?"

"Svakako", reče starac.

Dvojica braće su uzimala abdest, a starac je pažljivo posmatrao. Lijepo su uzeli abdest. Onda su se okrenuli da saslušaju šta će im čovjek reći. Stari čovjek se smijao. Shvatio je zašto su to učinili. Bio je veoma dirnut. Oči su mu bile pune suza:

"Živi bili, momci! Niste vi ti koji pogrešno uzimate abdest, već ja. Tako ste mi na lijep način ukazali na grešku da sam dobio dobru lekciju. Veoma sam vam zahvalan što ste me podučili da ispravno uzmem abdest."

Hasan i Husejn bili su radosni zato što su pomogli starcu a da ga nisu povrijedili. Naučili su od svoga djeda da budu ovako pažljivi, brižni i ljubazni.

207. DAN

VAŽNA ODLUKA

Mekkanski nevjernici nisu mogli zaboraviti bol zbog poraza koji su doživjeli na Bedru. Poraz je bio veliki udarac za njihov ponos. Pripremili su vojsku da ponovo napadnu medinske muslimane. Založili su sav imetak koji su imali. Iznajmili su plaćenike među pustinjskim Arapima. Pripremili su najsnažnije borce. Poveli su sa sobom najpoznatije pjesnike da borcima podižu moral. Sakupili su vojsku od tri hiljade vojnika i krenuli su.

Poslanik (s.a.v.s.) je iz pisma koje mu je poslao amidža Abbas saznao da se nevjernička vojska približava Medini. Odmah je okupio ashabe. Razgovarali su gdje i kako da presretnu neprijatelja. Ashabi su imali različita mišljenja. Mladi su rekli svoje:

"Allahov Poslaniče, tako nam Allaha, ne možemo dozvoliti da dođu do Medine!"

Bilo je i onih koji su govorili:

"Ako ih ne presretnemo izvan Medine, mislit će da ih se bojimo, pa će se uzjoguniti."

Poslanikov amidža Hamza je rekao:

"Božiji Poslaniče, neću moći jesti dok ih ne dočekam sa ovom sabljom izvan Medine!"

Poslanik je shvatio da većina želi da se sa neprijateljem susretne izvan grada, pa je donio odluku i rekao:

"Ako izdržite i budete strpljivi, Allah (dž.š.) će nam još jednom pomoći. Naše je da uložimo trud. Ako se budete trudili, Allahova pomoć je uz vas!"

Odluka je donesena. Neprijateljska vojska od tri hiljade ljudi bit će dočekana izvan Medine.

208. DAN

MALI VOJNICI

Muslimani su krenuli da presretnu nevjerničku vojsku koja je išla na Medinu. U srcima im je bilo uzbuđenje, a na jezicima tekbiri. Poslanik (s.a.v.s.) je često pregledao vojsku i odmah otklanjao nedostatke. Kada se vratio nazad i pogledao, primijetio je da se vojsci priključilo i desetak dječaka. On je mnogo volio djecu. Nije želio da se nešto loše desi ni njihovoj vlasi kose. Međutim, ratno polje bilo je mjesto borbe za život, gdje će se dizati i spuštati sablje, gdje će na sve strane letjeti strijele. To mjesto nije bilo za djecu. Zato je Poslanik odmah naredio da se vrate nazad.

Dječak koji se zvao Rafi mnogo je želio učestvovati u bici. Dižući se na vrhove svojih nožnih prstiju, nastojao je vidjeti Poslanika. Neki čovjek reče:

"Božiji Poslaniče, Rafi veoma dobro gađa strijelama. Mislim da će nam biti od koristi. Ako dozvolite, neka ide sa nama."

Poslanik je vidio silnu želju u Rafijevim očima. Shvatio je koliko dječak želi pristupiti vojsci. Zato je dozvolio da ostane.

To što je Rafi primljen u vojsku povrijedilo je njegovog prijatelja Semurea. Brišući suze koje su mu kapale iz očiju, rekao je svome ocu:

"Babice moj, Poslanik je dozvolio Rafiju, a mene je vratio nazad. A ja njega savladam u hrvanju!"

Njegov otac prenio je Poslaniku te riječi i njegovu želju da ostane u vojsci. Naš dragi Poslanik nikoga nije želio povrijediti. Rafi i Semure željeli su se hrvati na licu mjesta. Počeli su se hrvati. Semure je Rafija oborio na zemlju. Nakon toga Poslanik je dozvolio da i Semure ostane u vojsci. A Semure je imao samo petnaest

godina. Dva prijatelja bili su sretni što su zajedno pristupili Poslanikovoj vojsci.

A što se tiče drugih dječaka, povinovali su se Poslanikovom zahtjevu i vratili se nazad. Poslanik im je povjerio zadatak da štite od opasnosti majke, braću i sestre koji su ostali u Medini. Tako je i njih razveselio. Dok su se vraćali nazad kući, dječaci su razmišljali koliko Poslanik ima povjerenja u njih, te su osjećali ponos i sreću zbog toga.

209. DAN

UZBUDLJIVO IŠČEKIVANJE

Poslanik (s.a.v.s.) i njegova vojska odmarali su se u blizini planine Uhud. Narednog jutra dvije vojske sukobile su se u podnožju te planine.

Poslanik je sišao sa svoga konja. Postrojio je vojsku. Iako malobrojna, ta vojska je vjerovanjem u Allaha (dž.š.) bila jaka. Postupao je oprezno i pažljivo. Zato je na brdašce pored planine smjestio iskusne strijelce. Tako je planirao pokriti prostor između planine Uhud i brda Ajnen. Planirao je da tu u najmanju ruku opkole neprijatelja dok bude prolazio. Strijelce je često upozoravao:

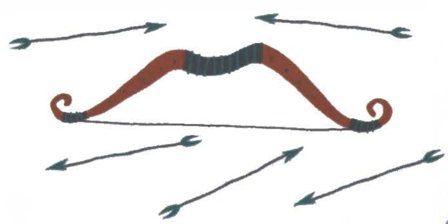
"Čak i ako vidite da smo neprijatelja pobijedili, ne odlazite sa svojih mjesta sve dok vam ne pošaljem vijest! Čak i ako vidite da smo pobijeđeni, ne napuštajte mjesta govoreći: 'Trčimo upomoć!'"

Sa neprijateljske strane čuli su se čudni glasovi. Žene pune mržnje hlupale su u defove i pjevale pjesme i koračnice kako bi podizale moral svojoj vojsci. A Uhud je odjekivao učenjem dova.

Poslanik je hrabrio vojnike. Govorio im je da će pobijediti uz Allahovu pomoć. Nije prošlo mnogo a neprijatelj je navalio. Sukob se odigrao brzinom munje. Uhud je odjekivao od zveckanja sablji, fijukanja strijela, njištanja konja i mukanja deva. Započeli su teški momenti. Nevjernici, koji su se pouzdali u svoje oružje, istrčavali su govoreći:

"Ko će se boriti sa mnom?"

Slavni Alija hrabro ih je dočekivao te im je davao lekcije snagom koju je dobivao iz iskrenog vjerovanja u Allaha (dž.š.). Čas su se smjenjivali

on, čas hrabri Hamza, čas neki drugi. Svi su se borili svom svojom snagom za Allaha (dž.š.). Ni jedan nije dozvoljavao neprijatelju da predahne. Kako su odmicali sahati borbe, ponestajalo je snage. Iako su neprijatelji bili i brojčano i naoružanjem jači, muslimani su ih pobjeđivali. Neprijatelje je uhvatila panika, pa su počeli da napuštaju ratno polje. Poslanik je pažljivo kontrolisao okolinu. Hrabre ljude dovodio je u red za bitku. Na sablji u njegovoj ruci pisalo je: "U strašljivosti je stid, u napredovanju su čast i ponos. Bježeći, ne možeš pobjeći od svoje sudbine." Te riječi kao da su bile izrečene za neprijatelja. Dok je neprijatelj u strahu napuštao bojno polje i bježao, muslimani gotovo da su postigli uspjeh koji se očekivao...

210. DAN

LJUDI DOBROG SRCA

Muhajrik je bio jevrejski učenjak, čovjek dobrog srca. Narod ga je volio i poštovao. Bio je prilično imućan. Najljepši vrtovi i voćnjaci u Medini bili su njegovi. Bio je osoba koja je voljela čitati i izučavati. Vjerovao je da je Muhammed (s.a.v.s.) posljednji Božiji poslanik za koga je u Tevratu rečeno da će doći. Zato ga je veoma volio, ali se ustručavao da svoje mišljenje kaže narodu.

U vrijeme kada je počela Bitka na Uhudu, Muhajrika je strašno grizla savjest. Nije mogao sjediti skršenih ruku dok Poslanika muče velike nevolje. Jedne subote obratio se narodu:

"O, Jevreji, vi veoma dobro znate da je Muhammed Božiji poslanik! Znate da vam je dužnost da mu pomognete!"

Ali oni ga nisu htjeli slušati i odmah su napustili mjesto. Muhajrik nije više mogao izdržati. Izvukao je sablju i pripremio se da se priključi Poslanikovoj vojsci. Htio je otići na Uhud i pomoći Poslaniku. Prije nego što je otišao iz grada, pozvao je jednog povjerljivog rođaka i rekao mu:

"Ako meni šta bude, sav moj imetak pripada Muhammedu. Sve svoje bogatstvo ostavljam njemu. Može ga koristiti kako želi."

Nakon što je to rekao, krenuo je na put. Kada je stigao na Uhud, vidio je da je bitka već otpočela. On je već bio iskreni musliman. Priključio se bici ne čekajući ni trenutka više. Rado je žrtvovao svoj život za vjeru. Kada su se sukobi zahuktali, pao je kao šehid. Nakon bitke, Poslanik je podijelio sav njegov imetak onima kojima je trebala pomoć.

211. DAN

IZGUBLJENA POBJEDA

Zvao se Halid ibn Velid. Bio je snažan vojskovođa. Dobro se borio. Silovito bi se borio za cilj koji je sebi postavio. Zato su ga doveli na čelo neprijateljske vojske. Do tog dana nikada nije doživio poraz. Ljutilo ga je što je gubio ovu bitku. Iako su mu se vojnici rasuli, on se nije predavao. Tražio je novu priliku kojom će promijeniti tok bitke.

Oči su mu bile uperene na brdo Ajnen. Iako su nekoliko puta pokušali da tuda prođu, nisu im dozvoljavali strijelci koje je Poslanik (s.a.v.s.) postavio na to mjesto. Ukoliko bi strijelci otišli sa svojih mjesta, mogao bi muslimansku vojsku opkoliti sa leđa i tako dobiti bitku. Halid ibn Velid kovao je podmukle planove u ćošku u koji se povukao.

Što se tiče strijelaca koji su sa brda Ajnen posmatrali tok bitke, radovali su se pobjedi i nisu imali pojma o tom planu Halida ibn Velida. Neprijateljski vojnici počeli su bježati i ostavljati sve što su imali sa sobom. Muslimani su sakupljali opremu koja je ostajala iza neprijatelja. Strijelci su bili uzbuđeni. Nisu mogli izdržati da ostanu na svojim mjestima. Željeli su što prije otići kod svojih prijatelja. Rat je naizgled bio gotov, a muslimani su izašli kao pobjednici. Kakvog je više bilo smisla da čekaju na brdu! Zaboravili su upozorenje Poslanika da ne napuštaju svoja mjesta dok im on ne pošalje obavijest.

Jedan po jedan napustili su svoje mjesto. Počeli su se spuštati na mjesto bitke. Komandant im je govorio:

"Stanite! Ne odlazite! Zar ste zaboravili Poslanikovu naredbu?"

Iako se nekoliko njih vratilo nazad, većina ih se spustila dolje. To je ono što je neprijateljski komandant Halid ibn Velid i očekivao. Čim su strijelci napustili svoja mjesta, potjerao je vojnike koji su ostali uz njega na brdo Ajnen. Iako im se nekoliko strijelaca koji su ostali suprotstavljalo, to nije bilo dovoljno. Halid ibn Velid i njegovi vojnici zauzeli su brdo Ajnen. Opkolili su muslimane sa leđa u momentu kada to nisu nimalo očekivali. Većina muslimana, koja je mislila da su neprijateljski vojnici napustili borbeno polje, odložili su svoje oružje. Niko nije očekivao novi napad.

Neprijateljski vojnici, koji su vidjeli ovu majstorsku igru svoga komandanta Halida ibn Velida, okupili su se i priključili svojim komandantima. Ponovo su napali muslimane. Upravo u momentu kada su muslimani dobili rat, nasjeli su na neprijateljevu igru. Strijelci su se tako pokajali što su napustili svoja mjesta.

Sada je na ratnom polju vladao pravi metež. Muslimani samo što se nisu počeli rasipati! Ostalo je vrlo malo ljudi uz Poslanika. Tih nekoliko muslimana lavljeg srca davalo je sve od sebe kako se ne bi ništa desilo Poslaniku. A neprijatelj je navaljivao svim silama!

Poslanik je bio ranjen. Oko njega gotovo da je bio zid od mesa. Ovi požrtvovani ashabi nisu mogli dozvoliti da se nešto desi Poslaniku.

212. DAN

HAMZA – JUNAK NAD JUNACIMA

Oči nevjernika bile su uperene u hrabrog Hamzu. Mislili su da mogu doći do Poslanika (s.a.v.s.) ako njega uklone, ali mu od straha nisu smjeli prići. Znali su da je Hamza profesionalni i iskusni borac te da ga neće lahko moći ubiti.

Jedan crni rob, koji se zvao Vahši, bio je stručnjak u bacanju koplja. Koristio je priliku da ubije Hamzu, jer mu je Ebu Sufjanova supruga Hinda rekla da će ga osloboditi ukoliko uspije ubiti Hamzu. Obećala mu je veoma skupe poklone. Vahši je nanišanio i bacio koplje na Hamzu. Čim se koplje zabolo u Hamzina prsa, on je istog momenta pao na zemlju i umro kao šehid.

Nevjernici su se radovali. Još snažnije su napali na muslimane. U tome momentu jedan nevjernik pope se na brdo i povika:

"Muhammed je ubijen! Muhammed je ubijen!"

Muslimani koji su to čuli potpuno su izgubili razum. Alijino srce je drhtalo. Uhvatila ga je panika. Da li to može biti istina? Je li Poslanik umro? Svuda ga je tražio. Najveća želja bila mu je da ga još jednom vidi. Ali, dok se na ratnom polju borio okupiran tim mislima, rekoše mu neki ljudi:

"Radosna vijest! Poslanik nije umro. Evo ga!"

Muslimani koji su ga vidjeli, radosno su ga opkolili. Njihov cilj više nije bio dobiti bitku, nego zaštititi Poslanika. I nevjernici saznaše da je Poslanik živ, pa se uplašiše da će muslimani ponovo dobiti morala i ponovo se konsolidovati. Okanili su se daljnjeg napadanja i polahko su se počeli povlačiti nazad.

Bitka koja gotovo da je bila dobivena, izgubljena je u trenutku zbog strijelaca koji se nisu pridržavali Poslanikovog naređenja. Kada se počelo smrkavati, krenuli su prema kućama. Poslanik je bio ranjen, iscrpljen i tužan. Izgubio je amidžu, mnogo rođaka i vojnika.

213. DAN

MUHAMMED (A.S.) KAO IZVOR NADE

Na Uhudu je poginulo mnogo muslimana. Nakon što su nevjernici napustili ratno polje, Poslanik (s.a.v.s.) i njegova vojska krenuli su prema Medini. Žene i djeca dočekali su ih na ulicama Medine. Nekome je muž učestvovao u bici, nekome otac, nekome sin... Svi su bili zabrinuti.

Čim su vidjeli da Poslanik zdrav i čitav jaše na konju, svi su se obradovali. Jedna žena uzbuđeno priđe Poslaniku i uhvati njegovog konja za ulare. Sin jedinac koji se zvao Sad pao je kao šehid, a ona je ovako govorila:

"O, Allahov Poslaniče, podnijela bih žrtvu i oca i majke, samo neka si ti živ i zdrav! Kakva god me nevolja zadesi, to je ništa kada si ti zdrav i živ."

Poslanika su dirnule ove njene riječi, pa joj je ovako rekao:

"O, Sadova majko, imam radosnu vijest za tebe i tvoje ukućane: svi koji su pali kao šehidi, sastali su se u Džennetu! Tamo prijateljuju. Oni mole Allaha da njihove porodice uđu u Džennet."

Iako se veoma obradovala što je Poslanik živ, jadna žena patila je od boli što je izgubila svoje dijete. Tražila je od Poslanika da uči dovu za nju kako bi izdržala tu bol. Poslanik prouči:

"Allahu moj, otkloni tugu koja se nalazi u njenom srcu i u srcu njenih bližnjih. Blagoslovi im ostatak života!"

Muslimani koji su se vratili sa Uhuda, tiho i utučeno razišli su se svojim kućama. I Poslanik je bio tužan, ali je imao nadu u bolju budućnost jer je vjerovao da će izaći kao pobjednici oni koji su u pravu.

Kada je ušao u kuću, zatekao je kćerku Fatimu kako plače za amidžom Hamzom i drugim muslimanima. Poslanik je zagrlio svoju kćerku i tješio je. Obradovao ju je radosnom viješću da se ovakvo nešto neće više desiti dok ne osvoje Mekku. Iščekivali su naredne dane strpljivo i učeći dove.

214. DAN

RADOSNA VIJEST KOJU JE DOBIO BUDŽEJR

Nakon Bitke na Uhudu ostalo je mnogo udovica i siročadi. Išli su Poslaniku (s.a.v.s.) kako bi im on ublažio bol. Čim bi ga vidjeli, zaboravljali bi na sve nevolje, i kako su više slušali njegove riječi, to ih je razveseljavalo. Poslanik se interesovao za svakoga ponaosob.

Dok je jednog dana šetao ulicama Medine, Poslanik je vidio dječaka koji tiho jeca šćućuren u jednom ćošku. Jadni dječak u Bici na Uhudu izgubio je oca kojeg je volio više od svog života. Poslanik mu je prišao i rekao:

"Dragi dječače, zašto plačeš? Hajde prestani! Da li bi želio da ti ja budem otac, a Aiša da ti bude majka?"

Dječak je bez razmišljanja rekao:

"Naravno da bih želio."

Milujući dječaka po glavi, Poslanik ga upita:

"A kako se zoveš?"

"Budžejr."

"Neka od sada tvoje ime bude Bešir."

Bešir znači *radosna vijest.* Dječak je tog dana primio veoma lijepu vijest. A ima li radosnije vijesti od te da budeš sin Božijeg Poslanika i da stalno budeš uz njega? S tom radošću djelomično je zaboravio na bol zbog gubitka oca. Ustao je s mjesta i otišao drugovima koji su ga čekali na ulici. Od tada je on postao veoma sretan dječak.

215. DAN

MASLO KOJEG NIKADA NIJE NESTAJALO

U Medini je živjela jedna dobra žena koja se zvala Ummu Malik. Imala je mnogo djece. Bila je siromašna, ali joj je srce bilo veoma bogato. Voljela je da poklanja drugima i da ih časti.

Veoma je bila vezana za Poslanika (s.a.v.s.). Tu svoju prisnost željela mu je pokazati dajući mu neki poklon, ali u kući nije imala ništa osim jednog parčeta masla. Uzela je komad masla koji je bio u tubi i odnijela ga Poslaniku. Pružila mu je tubu koju je držala u ruci. Poslanik je shvatio da nije imala ništa drugo da mu pokloni te je nije želio povrijediti i prihvatio je njen poklon. Ubrzo nakon što se žena vratila kući, jedna osoba joj je donijela istu tubu sa maslom i rekla:

"Nemoj ni slučajno pritiskati ovu tubu!"

Žena se zbunila čim je uzela tubu u ruku jer je tuba bila puna masla do vrha, a dala ju je gotovo praznu.

Od tog dana ta darežljiva žena nije nikada bila bez masla. Masla u tubi nikada nije nestajalo. Kad god bi joj djeca bila gladna, Ummu Malik bi uzimala tubu sa maslom, pomazala ga po hljebu i nahranila djecu. Ovo je Poslanikovo nadnaravno svojstvo u davanju izobilja i nafake. Tako je Poslanik nagradio tu darežljivu ženu.

216. DAN

HURME ČIJI SE BROJ POVEĆAO UZ UČENJE DOVE

Abdullah je bio jedan od ashaba koji su poginuli na Uhudu. Iza njega je ostalo šestero djece i mnogo dugova. Čim je došla sezona branja hurmi, potražioci dugovanja došli su Abdullahovoj porodici da uzmu svoj novac. Porodica je imala samo dva vrta sa različitim sortama hurmi. U vrtu je bilo sasvim malo hurmi i time nisu mogli podmiriti dugove. Ova situacija dovela je porodicu u težak položaj. Abdullah, koji je pao kao šehid, imao je sina po imenu Džabir. Potražioci dugovanja dolazili su jedan po jedan i hvatali

Džabira za okovratnik košulje govoreći mu:

"Mi hoćemo svoje pare! Dok ih ne uzmemo, nećemo te ostaviti na miru!"

Džabir nije znao šta da radi. Pošto je on bio najstarije dijete, sav teret pao je na njegova pleća. Imali su puno dugova, a malo imetka. Dugovanja su bila toliko velika da kada bi dali sve voćnjake, kuću i stvari koje su imali, opet ne bi mogli podmiriti dugove.

Džabir je bio u velikim brigama. S jedne strane trpio je bol zbog gubitka oca, a s druge strane bili su potražioci dugovanja koji su nagrnuli na vrata. Zato je otišao kod Poslanika (s.a.v.s.). Rekao mu je ovako:

"O, Allahov Poslaniče, znaš da je moj otac pao kao šehid na Uhudu. Iza njega je ostalo mnogo dugova. Potražioci su me pritisnuli! Nikako ne mogu da otplatim dugove!"

Poslanik se rastužio zbog onoga što je Džabir ispričao. Želio ga je izbaviti iz te nevolje, pa je rekao:

"Poberi sve hurme koje imaš u bašči. Nakon toga me pozovi!"

Džabir je odmah uradio kako mu je Poslanik rekao. Nakon toga je pozvao Poslanika. Poslanik je došao u vrt, prošao pored gomile hurmi koje su bile sabrane i proučio dovu. Nakon toga je rekao Džabiru:

"Pozovi te koji traže svoja potraživanja!"

Potražioci su došli. Poslanik je svakome izvagao hurme i podijelio. Podijelio je potražiocima hurme koliko je trebalo da podmiri sve dugove, a u vrtu je ostalo još hurmi da mogu obezbijediti prihode za jednu godinu.

Potražioci odoše začuđeni. Džabir nije znao kako da se zahvali Poslaniku koji ga je izbavio iz nevolja. Odahnuo je nakon što je otplatio i posljednji novčić očevog duga. Sa srećom, ljubavlju i dovom pogledao je Poslanika. Volio ga je više od svega! Iz srca se zahvaljivao Allahu (dž.š.) što je uz Poslanika.

217. DAN

LJEPOTICA ZEJNEBA

Naš dragi Poslanik (s.a.v.s.) mnogo je volio djecu. Igrao bi se sa njima i šalio. Zato su djeca trčala prema njemu čim bi ga ugledala.

Dok je jednog dana uzimao abdest, prišla mu je jedna mala djevojčica. Počela ga je posmatrati začuđeno. Zvala se Zejneba. Ona je veoma voljela Poslanika. Pažljivo je posmatrala svaki njegov pokret.

Kada je Poslanik završio uzimanje abdesta, nasmijao se Zejnebi koja ga je umiljato posmatrala. Da bi se našalio sa njom, uzeo je vode u dlan i posuo Zejnebi po licu. Zejneba se veselo počela smijati. Njegova šala ju je mnogo usrećila.

Od tog dana ljudi su na Zejnebinom licu primijetili posebnu ljepotu. Kao da ju je proljepšala voda kojom ju je Poslanik polio. Zejnebi su nadjenuli simpatičan nadimak: Ljepotica Zejneba.

Druga djeca posmatrala su je sa čežnjom. Nisu se mogli nagledati njenog ozarenog lica. Mala Zejneba bila je zahvalna Allahu i Poslaniku.

218. DAN

DIJETE KOJE JE ISMIJAVALO EZAN

Ebu Mahzure bio je dječak koji se volio šaliti. Čim bi zaučio ezan, okupljao bi djecu oko sebe i pretvarao se da uči ezan. Puštajući neke čudne glasove, nasmijavao je drugu djecu te je nastojao učiniti svoj glas još smješnijim.

Dok je jednog dana Poslanik (s.a.v.s.) išao kući u kojoj će klanjati ikindiju, vidio je dječaka kako imitira mujezina. Tiho mu je prišao i dotakao rame govoreći:

"Kako ti samo imaš lijep glas! Hajde da proučiš ezan u našoj džamiji!"

Mahzure se postidio. Nije znao šta da kaže. Pognute glave otišao je sa Poslanikom u džamiju. Srce mu je hlupalo od uzbuđenja. Skupljajući svu hrabrost, proučio je ezan praveći mnogo grešaka prilikom učenja. Poslanik bi ga ispravljao tamo gdje je griješio. Kada je završio ezan, Poslanik ga je pomilovao i stavio mu nekoliko novčića u džep.

"Neka ti je sa srećom!", rekao mu je i otišao.

Mahzure je bio sasvim zbunjen jer mu je Poslanik oprostio. Stideći se, gledao je za njim sleđenog pogleda.

Tog dana Mahzure je donio odluku: nastojat će da postane mujezin u Poslanikovoj džamiji. Možda će se tako moći iskupiti za grešku koju je počinio. Nakon toga nastojao je stvarno naučiti ezan, a ne da ga ismijava. Kada je shvatio da taj posao zbilja radi dobro, otišao je kod Poslanika i zatražio dozvolu da prouči ezan. Uživao je u učenju ezana kojeg je nekada ismijavao. Poslanik ga je imenovao za mujezina i Ebu Mahzure je uspješno i sa užitkom obavljao svoj posao godinama. Kosa mu je bila veoma duga, pa su ga svi pitali zašto se ne ošiša, a on im je govorio:

"Kako da odsječem kosu koju je Poslanik pomilovao?"

219. DAN

ZUBI PJESNIKA NABIGA

Zvao se Nabiga i bio je veoma sposoban pjesnik. Jednog dana spjevao je jednu pjesmu i zaradio je pohvalu od Poslanika (s.a.v.s.), koji ga je upitao:

"O, Lejlin oče, kažeš da bi volio otići na drugu stranu poezije. Gdje ti je to?"

"Mjesto gdje želim otići je Džennet."

Nakon toga spjevao je novu pjesmu. Poslaniku se veoma dopala i ta pjesma, pa mu je proučio ovu dovu:

"Neka ti Allah ne unakazi usta!"

Pjesnik Nabiga čitavog svog života osjećao je ponos što pripada ummetu velikog poslanika kao što je on, te što mu je Poslanik proučio dovu.

Sve što postoji na nebesima i Zemlji stvoreno je iz ljubavi. Šaka pijeska koju je Poslanik uzeo u ruku i bacio, potpuno je raskomadala neprijatelja. Na njegov znak, Mjesec se raspolovio. Njegovim dodirom bolesnik je ozdravio. Molbom Allahu (dž.š.) uspeo se na nebesa, bio je Allahov gost, izgrlio se sa drugim poslanicima i razgovarao sa melecima. Allah (dž.š.), Koji mu je podario sva ta nad-

naravna svojstva, veoma mnogo ga voli! Veoma je volio i one koji vole Poslanika i slijede njegov put.

Nabiga, koji je veći dio svog života proveo uz Poslanikovu ljubav, imao je sva trideset i dva zuba kada je ušao u stotinu i dvadesetu godinu života. Ako bi mu ispao neki zub, odmah bi mu niknuo novi. Oni koji su ga poznavali znali su da je to zbog Poslanikove dove.

Nabiga, koji je stekao Poslanikovu ljubav i zadobio njegovu dovu, bio je čio i sretan starac prema svojim godinama. Dok bi se smijao, sijali su mu zubi kao dijamanti.

220. DAN

GOLUB DADŽIN ODAJE POČAST

Poslanik (s.a.v.s.) je veoma volio životinje. Nije dozvoljavao da se loše ophodi prema njima. Vlasnike ljubimaca upozoravao je da se prema njima lijepo ponašaju.

Poslanik bi životinje nazivao lijepim imenima i ponekad bi ih milovao. Imao je devu i pticu, i sâm ih je hranio. Deva se zvala Kasva, a ptica Dadžin. Štitio je prava živih bića koja nisu mogla govoriti. Njegov pristup pun ljubavi utjecao je i na životinje kao i na ljude. I oni su svoju privrženost izražavali ljubaznim ponašanjem.

Kasva ga je nosila nježno. Nikada ranije nije se susrela sa nekim tako ljubaznim i milostivim kao što je bio Poslanik. Nije se željela odvojiti od njega.

Dadžin je bila kućna ptica. Živjela je u Poslanikovoj kući. Najsretniji momenti za Dadžina bili su oni kada je Poslanik u kući. Kada bi on ušao u kuću, ptica bi sletjela u jedan ćošak i pratila ga svojim sitnim okicama. Pažljivo je pratila njegovo ponašanje i priču. Kao da je odavala počast pred Poslanikom. Tako je stajala ne mičući ni jednom perkom i ne puštajući glas. Čim bi Poslanik izašao iz kuće, Dadžin bi letjela tamo-amo, kružeći po cijeloj kući. Ovo njeno ponašanje primijetila je Aiša. To što Dadžin tiho i mirno stoji u ćošku dok je Poslanik u kući, a leti naokolo kao nestašno dijete dok njega nema, hz. Aiša je shvatila kao poštovanje prema Poslaniku. Hz. Aiša prepričavala je zanimljivo ponašanje te

simpatične ptice onima koji su im dolazili u kuću. Dok je Aiša govorila, ptica, kao da je razumjela, skrivala je glavu u perje i tako stajala poput sramežljivog djeteta.

Mora da je Dadžin znala da je veoma sretna ptica. Uživala je u Poslanikovoj kući i u životu uz njega.

221. DAN

RADOST BOLESNOG DJETETA

Poslanik (s.a.v.s.) je svakome prilazio sa ljubavlju i dobrotom. Zbog toga su ga posebno voljela djeca.

Bilo je jedno jevrejsko dijete. I ono je poput sve druge djece voljelo Poslanika. Kad god bi imao priliku, trčao bi Poslaniku i pomagao mu. Sebi je stavio u zadatak da čisti mjesto na kojem je Poslanik klanjao. Zato nije izlazio iz džamije. Poslanik je veoma volio to vrijedno dijete i učio je dovu za njega.

Ali taj dječak se jednom nije pojavljivao nekoliko dana, nigdje ga nije bilo. Inače je svakog dana dolazio u džamiju. Poslanik se zabrinuo što ga posljednjih dana ne viđa, pa je upitao ashabe. Oni mu rekoše:

"Razbolio se. Stalno leži u postelji."

Poslanika je to veoma rastužilo. Odmah je pozvao Enesa i otišli su zajedno posjetiti dječaka.

Poslanik je uvijek govorio ashabima da je velik sevap posjetiti bolesnika. Uvijek bi nosio poklon kada bi išao u posjetu bolesniku. Bolesniku ne bi dosađivao praznim riječima, već bi mu govorio o lijepom. Nakon toga, otišao bi odatle učeći dovu za ozdravljenje.

Kada je došao sa Enesom u posjetu jevrejskom dječaku, vidio je da je dječak sasvim blijed. Ležao je pokriven jorganom, bez nade za izlječenje. Čim je ugledao Poslanika, dječaku su zasijale oči koje su bile izgubile životni sjaj. Poslanik mu je

sjeo iznad glave. Govorio mu je lijepe riječi. Kako je on pričao, dječak se smijao i zaboravljao na svoju bolest. Nakon toga Poslanik ga je pozvao da postane musliman. Dječak je pogledao u oca očima koje su tražile dopuštenje. Otac mu je bio Jevrej, ali je dobro znao da je Muhammed (s.a.v.s.) posljednji Božiji poslanik. Ovako je rekao svom dječaku:

"Učini što ti je Poslanik rekao! Ispuni želju Kasimovog oca!"

Dječak se obradovao. Odmah je proučio Kelime-i šehadet i postao musliman. Kao da se ponovo rodio. Poslanik je također bio sretan. Učeći dove za njega, otišao je iz njegove kuće. Sa usana su mu izašle ove riječi:

"Gospodaru moj, Koji si mojim posredstvom spasio ovu osobu od Džehennema, Tebi hvala!"

222. DAN

DEVINA ŽALBA

U jednoj bašči sa stablima hurme bila je vezana jedna deva. Njeno srdito njištanje dizalo se do nebeskih visina. Uzrovala je svu zemlju u bašči. Nikome nije dozvoljavala da joj priđe. Napadala je one koji su pokušavali da to učine. Na kraju je, kidajući ulare, pobjegla iz bašče i počela trčati svom silom. Niko se nije usuđivao da stane pred nju.

Ljutito dahćući, došla je pred Poslanikovu džamiju. Oni koji su je vidjeli uspaničili su se i odmah su otišli kod Poslanika (s.a.v.s.). On je bio milosrdan prema svakom živom biću. U tome momentu razgovarao je sa onima koji su bili uz njega. Čim je primio vijest, prekinuo je razgovor i izašao iz džamije. Prišao je devi. Svi su bez daha posmatrali šta će se desiti. Čim je ugledala Poslanika, razbješnjela deva kleknula je na koljena. Kao da nije bila ona od maloprije koja je sve rušila. Spustila je glavu kao da pada na sedždu. Poslanik ju je pomilovao svojim mirisnim rukama i stavio joj

ulare. A deva kao da mu je nešto željela reći. Poslanik joj se približio i slušao je. Nakon toga onima koji su tu bili rekao je da se deva žali na svog vlasnika. Pozvao je tu osobu sebi. Čim je došao devin gazda, Poslanik ga je savjetovao da se lijepo ponaša prema devi i da je ne tjera da radi teške polove. Čovjek mu je to i obećao.

Deva, koja je shvatila da je Poslanik razgovarao sa njenim gazdom i da ga je ubijedio, pogledala je ljubazno Poslanika.

Poslanik je prekinuo razgovor sa ashabima i zainteresovao se za devu, te je saslušao ono što mu je rekla. Spriječio je činjenje nepravde životinjama, jer je on svačije pravo držao važnim. Životinje, ljudi i sva živa bića bila su zadivljena njegovom pravednošću.

223. DAN

VIJEST KOJU SU DONIJELI MELECI

Okolinu Medine naseljavala su jevrejska plemena. Jedno od njih bilo je i pleme Benu Nadir. Bili su poznati po bogatstvu. Živjeli su u čvrstim i tvrdim kulama. Sklopili su dogovor o miru sa Poslanikom (s.a.v.s.) i dali su obećanje da neće izazivati nered. Međutim, posljednjih nekoliko dana ponašali su se suprotno tom dogovoru. Bili su u saradnji sa neprijateljima vjere. Poslanik je čuo za to. Vodeći ashabe sa sobom, otišao je kod njih. Poslanik je volio one koji su se držali datog obećanja. One koji se nisu pridržavali upozoravao je na lijep način, jer je bio zagovornik mira i bratstva.

Jevreji su lijepo dočekali Poslanika. Smiješili su mu se u lice i laskali. Rekli su da su veoma zadovoljni što ih je posjetio. Ustvari, uopće nisu mislili tako.

Poslanik i ashabi sjedoše podno zida jedne kuće. Izdajnici vidješe to kao priliku. Tiho su se sašaptavali:

"Nema pogodnije prilike da ubijemo Muhammeda! Hajde da se popnemo na krov kuće i bacimo kamen odozgo! Na taj način ćemo ga se riješiti."

Kasnije su tiho upitali jedan drugog:

"Ko će obaviti taj posao?"

Jedan pomahnitali izdajnik reče:

"Ja ću!"

Jedan jevrejski učenjak ih je upozoravao:

"Ako tako nešto učinite, Allah će ga obavijestiti o tome. Prekršit ćete sporazum o miru. Okanite se tog posla!"

Prevaranti ga nisu slušali. Uzeše jedan ogroman kamen i brzo se uspeše na krov. Trebali su baciti taj veliki kamen na Poslanika. Ali, zar bi Allah (dž.š.) dozvolio da Poslanik zapadne u takvu zamku? Obavijestio ga je o tome putem meleka Objave, Džebraila (a.s.). Čim je primio vijest, Poslanik je ustao sa mjesta bez imalo panike i otišao. Uzvišeni Allah jednim potezom spasio je Poslanika od njihove podle zamke.

Nakon što je Poslanik otišao, jedan od prisutnih ih upita:

"Znate li zašto je ustao i otišao? Obaviješten je o onome što ste planirali!"

Ljudi su se u čudu gledali.

"Odakle ti to znaš?", upitaše ga.

"Sve njegove osobine spominju se u Tevratu. Sasvim je jasno da je on posljednji poslanik. Kao da vas vidim da ćete ovo mjesto uskoro napustiti sa stvarima natovarenim na devama."

"Dobro. Šta da učinimo?"

"Postanite muslimani. Umiješajte se među njegove ashabe. Tako ćete spasiti i sebe i svoju djecu."

"Nikako! Mi ne odustajemo od svoga puta."

Poslanik je dao deset dana da se obnovi sporazum sa plemenom Benu Nadir, ali oni nisu pokazali interesovanje za sporazum. Nakon toga, Poslanik i njegova vojska opkolili su njihove kule. Jevreji nisu imali drugog izlaza pa se predaše. Poslanik ni jednog nije dirao, ali je zatražio da se isele. Oni pristadoše i natovariše sav svoj imetak na deve i uputiše se prema Hajberu, mjestu na sjeveru Medine, u kojem su živjeli Jevreji.

224. DAN

POSLJEDNJI ZNAKOVI

Zejd ibn Sune bio je prilično obrazovan rabin. Iz knjiga je čitao o karakteristikama posljednjeg poslanika koji će doći. Svjedok je bio da se većina tih karakteristika, o kojima je pisano u knjigama, nalazi kod Muhammeda (s.a.v.s.). Dvije karakteristike je želio vidjeti da bi povjerovao: savladavanje srdžbe svojom blagom naravi i ozbiljan odgovor na ponašanje neznalice.

Zato je izdaleka počeo posmatrati Poslanika. Dok je jednog dana Poslanik išao sa Alijom, jedan siromah izašao je pred njega i rekao mu moleći za pomoć:

"O, Allahov Poslaniče, u našem selu vladaju suša i glad. Ljudi su žedni i gladni. Da li bi nam pomogao?"

Poslanik se okrenu prema Aliji i reče mu:

"Alija, šta imamo da mu damo?"

Alijin glas bio je tužan:

"Allahov Poslaniče, nije nam ostalo ništa da se može dati."

Rabin Zejd, koji ih je izdaleka posmatrao, koristeći priliku, ubacio se u razgovor. Rekao je da će im dati na veresiju izvjesnu količinu životnih namirnica, ali je postavio uvjet da moraju vratiti do određenog datuma. Poslanik je prihvatio Zejdov prijedlog i dogovoriše se. Zejd odmah ode i donese namirnice. Poslanik posla sve te namirnice u selo u kojem vladaše suša i glad.

Nije prošlo malo iza toga, Zejd presječe Poslaniku put dok se on vraćao sa Omerom i nekim ashabima iz nekog mjesta. Cilj mu je bio rasrditi Poslanika ponašajući se grubo i uvrjedljivo prema njemu.

Na taj način htio ga je testirati da li je istinski poslanik. Vukući Poslanika za odjeću, protresao ga je i rekao mu:

"Muhammede, brzo mi vrati dug! Ti onako prvo tražiš na veresiju, a kasnije nikada ne platiš. Znam ja tebe!"

Međutim, još nije bio istekao rok za vraćanje duga, oko čega su se sporazumjeli. Omer, koji je vidio ovo njegovo ponašanje, žestoko je povikao na rabina:

"Zar ti to što čujem govoriš Allahovom Poslaniku? Tako mi Allaha, da se ne ustručavam Poslanika, vidio bi ti šta bih ti uradio!"

Rabin Zejd naletio je na Omerovu plahu narav, pa se povuče nekoliko koraka nazad. Poslanik je bio sasvim smiren. Okrenu se Omeru i reče mu:

"Omere, ti si mi trebao reći da svoje dugove izmirim kako treba, a i njega si trebao savjetovati da na lijep način zatraži svoj dug. Hajde sada! Odvedi ga i plati mu koliko treba! Daj mu još koju zdjelu hurmi više, jer si ga prepao!"

Nakon tih riječi, Omer odvede Zejda i plati mu dug te mu dade nekoliko zdjela hurmi više, kao što je Poslanik rekao. Rabin Zejd je vidio koliko se Poslanik ponašao zrelo i s puno ljubavi prema njegovom neprimjerenom i grubom postupku. Razmišljao je kako na zemaljskoj kugli više nema toliko razboritog čovjeka kao što je on. Pronašao je posljednji znak koji je tražio. Jedan takav čovjek može biti samo Božiji poslanik. Drhtao je od uzbuđenja i letio od sreće. Odmah na licu mjesta donese Kelime-i šehadet i postade musliman.

225. DAN

LJUBAV MAJKE PTICE

Dok je jednog dana sjedio sa ashabima, Poslanik (s.a.v.s.) je ugledao pticu brgljeza. U njezinom gnijezdu bilo je jedno ptiče. Jedan ashab ode i uze ptiče u ruku. Majka ptica, koja to vidje, dođe i poče kružiti oko ashabove glave i gotovo ga udarati u glavu kako bi zaštitila svoje mladunče. Samo što se i sama nije bacila u ashabovu ruku. Drugi ashabi posmatrali su to u čudu. Čim je to vidio, Poslanik je naredio:

"Ko to muči ovu pticu uzimajući joj mladunče? Vrati njezino mladunče na mjesto!"

Nakon toga nastavio je govoriti:

"Vi se čudite tome što ptica baca sebe na dlan radi svog mladunčeta! Tako mi Allaha, Allahova ljubav prema vama veća je od ljubavi ove ptice prema svome ptičetu."

Nakon tih riječi, ashabi se zgledaše. Bili su veoma sretni razmišljajući koliko ih Allah (dž.š.) voli.

226. DAN

BUJICA KOJA JE PREPLAVILA ULICE

Tih dana Poslaniku (s.a.v.s.) je bila došla nova naredba. Uzvišeni Allah tu naredbu obznanio je u Kur'anu:

"O, vi koji vjerujete, vino, kocka, kumiri i strjelice za gatanje su odvratne stvari, šejtanovo djelo. Zato se toga klonite da biste postigli što želite. Šejtan želi da pomoći vina i kocke unese među vas neprijateljstvo i mržnju i da vas od sjećanja na Allaha i obavljanja namaza odvrati. Pa hoćete li se okaniti?"[17]

Muslimanima su tako zabranjena opojna pića. Poslanik je razglasio novu naredbu muslimanima šaljući glasnika po ulicama Medine. Glasnik je govorio:

"Neka znate, zabranjena su vam opojna pića!"

Nakon toga, u narodu je zavladala panika. Ljudi koji su čuli kur'anske ajete nisu željeli da se u njihovoj kući nalazi ni kap onoga što je toliko ozloglašeno i zabranjeno. Vino i alkohol, kojeg su do tada čuvali u bačvama, prosipali su na ulice. Ulicama Medine tekle su bujice vina. Muslimani su bili toliko ispunjeni iskrenim vjerovanjem da su se radi Allaha (dž.š.) i Poslanika lahko odricali onoga što su i najviše voljeli. To je bila toliko lijepa zabrana da je štitila ljude od svih vrsta zla, jer je pijan čovjek spreman na svako zlo. Muslimani su se zahvaljivali Allahu (dž.š.) Koji ih je oslobodio od te loše navike. Poslanik je govorio:

"Klonite se alkohola, jer je on ključ svakog zla."

17 Kur'an, V (Sura: Al-Ma'ida), 90-91.

227. DAN

MLADIĆ KOJI SE VOLIO LIJEPO OBLAČITI

Poslanik (s.a.v.s.) je tražio od ljudi da se oblače čisto i lijepo. I sâm je oblačio čistu i urednu odjeću.

Jednog dana dođe mu zgodan i lijepo obučen mladić. Ovako reče Poslaniku:

"Božiji Poslaniče, ja sam sklon lijepim stvarima. Želim da budem drukčiji i ljepši od drugih. Ne želim ni da ukras na mojim cipelama liči na nečiji tuđi. Je li to moje ponašanje oholo?"

"Ne!", odgovori Poslanik. "Oholost je uobraženost prema ljepotama koje posjeduješ. Sve dok ljude oko sebe ne budeš gledao sa visine i ne budeš se smatrao važnijim od njih, u tome nema nikakvog zla za tebe."

Mladić se obradovao tim riječima. Čak je čuo od Poslanika i ovo:

"Obuci se lijepo i opaši se! Urednom drži svoju odjeću! Drži je toliko čistom da crna odjeća na tebi bude primjetna među ljudima kao da je bijela."

Naučio je od Poslanika da bira uredan, jednostavan i poseban stil odijevanja, te da je takvo odijevanje znak lijepog ponašanja. Nakon tog dana nastavio se oblačiti drukčije od ostalih i pažljivo je birao odjeću, ali zbog toga nije postao ohol.

228. DAN

DOVA ZA DRUGU MAJKU DA UĐE U DŽENNET

Dok je bio sasvim malo dijete, Muhammed (s.a.v.s.) je ostao bez oca i majke. Tih godina brigu o njemu vodile su amidže i tetke. Uzeli su ga sebi, pazili i odgajali. Poslanik nikada nije mogao zaboraviti ono što je njegova tetka Fatima učinila za njega. Ponašala se bolje prema njemu nego prema svojoj rođenoj djeci. Zato je govorio za nju da mu je ona "majka nakon što je izgubio svoju majku". Često je posjećivao tetku i iskazivao joj poštovanje. A tetka mu je već bila prilično ostarjela.

Ta žena je jednog dana preselila na drugi svijet. Kada su objavili njenu smrt, Poslanik je bio veoma tužan i govorio je:

"Danas mi je umrla majka."

Kako bi obavio svoje posljednje dužnosti prema tetki, otišao je odmah na mjesto odakle kreće dženaza. Kada su došli na mezar, spustio ju je svojim rukama u njega. Molio je Allaha (dž.š.) da je poštedi poteškoća. Tekle su mu suze iz očiju. Oni koji su ga takvog vidjeli bili su zbunjeni, pa su govorili:

"Allahov Poslaniče, nikada ranije te nismo vidjeli takvog."

On nikada nije mogao zaboraviti pažnju i brigu koja mu je ukazana. Zato im je rekao:

"Ona mi je učinila najviše dobra nakon amidže Ebu Taliba."

Onda je dodao:

"Molim Allaha (dž.š.) da je obuče u džennetsku odjeću."

Nakon toga je podigao ruke i molio:

"O, majko moja, neka ti Allah (dž.š.) uvijek podari ljepote i dobro. Ti si mi bila majka nakon moje majke. Bila si gladna, ali si mene hranila. Nisi sebe imala u što obući, ali si mene odijevala. Nisi sebe hranila, ali si mene hranila. Allahu moj, oprosti mojoj majci Fatimi. Smjesti je u Džennet. Primi ovu moju dovu."

Prisutni su bili veoma dirnuti. Ovo im je još više povećalo i učvrstilo ljubav prema njemu.

229. DAN

MUHAMMED (A.S.) NIKOME NIJE BIO NA TERETU

On nije želio biti na teretu nikome. Radio je u kući sve ono što drugi obični ljudi rade. Da je htio, mogao je imati kuću punu služavki i sluga. Bilo je na stotine onih koji su bili spremni raditi svaki posao koji bi on samo pogledom naredio, ali je on izabrao jednostavan život.

Popravljao je sâm ono što se u kući slomi ili pokvari. Ušivao je svoju odjeću. Popravljao svoju obuću. Išao je u kupovinu. Pomagao je svojim suprugama u kućnim poslovima. Hranio je životinje i muzao mlijeko. Čistio je prašinu po kući i dovodio je u red, jer je volio da bude uredan i čist. Nije volio besposličarenje.

Vrijeme je koristio na najbolji način i stalno je bio zauzet poslom. Sâm je nosio namirnice koje je kupovao u čaršiji. Ponekad je bilo onih koji nisu željeli da Poslanik (s.a.v.s.) nosi teške stvari, a on im je govorio:

"Bolje je da svako nosi svoje stvari. Samo se treba pomoći onima koji nisu u stanju da nose."

Oni koji su vidjeli takav njegov postupak uzimali su pouku iz toga. Pomagali su u kući svojim suprugama. Držali su kuće urednim. Oblačili su se čisto i uredno. Nikome nisu bili na teretu.

230. DAN

JELO BEZ BISMILLE

Poslanik (s.a.v.s.) nikada nije jeo bez Bismille. Prije početka svakog posla obavezno bi proučio ovu dovu. Jeo bi ono što je ispred njega i iz svoga sahana. Želio je da i svi drugi rade tako. Jedan dan okupiše se ashabi i dođoše kod njega, te mu rekoše:

"Allahov Poslaniče, mi jedemo, jedemo, ali nikako ne možemo da se zasitimo."

"Vi, vjerovatno, jedete svi posebno", reče Poslanik.

"Da, tako jedemo."

"Sjednite svi zajedno za sofru! Proučite Bismillu i jedite. Vidjet ćete da će Allah (dž.š.) povećati berićet u vašem jelu."

Nakon toga ih je još savjetovao:

"Kada se sofra postavi, neka niko ne ustaje dok se sofra ne podigne! Čak i oni koji su se zasitili neka ne dižu ruke od jela da ne bi postidjeli one koji još jedu."

Dok je jednom jeo, ovako je rekao djetetu koje mu je prišlo:

"Izvoli sjesti za sofru, dijete moje! Prouči Bismillu! Jedi desnom rukom i uvijek jedi ono što je ispred tebe!"

Postoje neke veoma važne koristi u tom njegovom savjetu. Ashabi su se pridržavali tih njegovih riječi i tokom čitavog svog života pazili su na to.

231. DAN

DOBROČINSTVO PREMA RODBINI

Poslanik (s.a.v.s.) je pridavao veliku važnost rodbini. Često ih je zvao i pomagao u svakom pogledu. Osobama koje nisu brinule za svoju porodicu govorio je:

"Zovite svoju rodbinu i bližnje, jer interesovanje za rodbinu dokazuje ljubav, povećava opskrbu od Allaha (dž.š.) i produžava život!"

Jedan dan dođe jedan čovjek Poslaniku i reče:

"Allahov Poslaniče, ja sam veoma vezan za svoju rodbinu. Međutim, ja odlazim kod njih, a oni ne dolaze meni. Ja njih zovem, a oni mene ne zovu. Ja njima činim dobročinstvo, a oni meni čine zlo. Ja sam ljubazan i blag prema njima, a oni su grubi prema meni."

Poslanik mu je odgovorio ovako:

"Dokle god se ti tako ponašaš prema njima, Allah (dž.š.) će ti pomagati u svim poslovima i štitit će te od svakog zla."

232. DAN

ON NIJE VOLIO LAŽ ČAK NI U ŠALI

Poslanik (s.a.v.s.) nije volio laž makar bila rečena kao šala. Jednog dana došao je kao gost kod nekog čovjeka. Domaćica kuće povika svojoj djeci:

"Djeco moja, dođite ovamo. Dat ću vam nešto što veoma volite."

Poslanik upita majku:

"A šta im misliš dati?"

Mlada žena odgovori:

"Dat ću im hurme."

Na to je Poslanik rekao:

"Da si ih zovnula a nisi im ništa dala, bilo bi ti upisano kao grijeh da si slagala."

233. DAN

DŽEMPER NA POKLON

On je bio poput Sunca koje je izašlo na obzorjima Medine. Ljudi su u svakom njegovom postupku nalazili nešto lijepo. Naš dragi Poslanik (s.a.v.s.) bio je veoma darežljiv. Davao je siromašnima sve što je imao. Ljubav u njegovom srcu bila je toliko velika da je uvijek odlagao za kasnije svoje potrebe kako bi ljude učinio sretnim.

Jednog dana dođe mu jedna žena. U rukama je imala džemper.

"Allahov Poslaniče, ovaj džemper isplela sam za tebe. Molim te, uzmi ga!"

Taj ljubazni ženin postupak veoma je usrećio Poslanika. Prihvatio je njen poklon. Žena se radujući udaljila sa tog mjesta. Poslaniku je, uistinu, bio potreban jedan takav džemper. Učeći Bismillu, obukao ga je. Zatim je izašao vani radi nekog posla. Upravo u tome momentu jedan čovjek dođe do njega. Svaka stvar koju je Poslanik koristio, u očima ashaba imala je posebnu vrijednost. Imati odjeću koju je on nosio značilo je veliku sreću i čast. Čovjek dodirnu rukom džemper i reče:

"Allahov Poslaniče, zar mi nećeš dati ovaj džemper?"

On nikada nije odbijao one koji su nešto tražili od njega. Nije govorio "ne" čak ni onda kada nije kod sebe imao ono što se od njega traži. Poslanik odmah ode kući. Skinu sa sebe džemper koji je imao. Lijepo upakova džemper i dade ga čovjeku koji je tražio. Čovjek radosno uze džemper i ode. Jedan od ashaba reče tom čovjeku:

"To što si uradio nije dobro. Ti dobro znaš da Poslanik ne odbija takve želje. Ti si tražio taj džemper od njega, a znao si da mu treba."

Čovjek odgovori:

"Tako mi Allaha, nisam želio taj džemper obući, već sam htio napraviti kefine od njega."

Ti ljudi koji su bili toliko bliski sa Poslanikom da su mogli tražiti džemper sa njegovih leđa, bili su spremni dati svoje živote za njega. A naš dragi Poslanik uvijek je više volio da učini dobro drugima više nego sebi. Eto, upravo zato je cijelo čovječanstvo bilo zadivljeno njime!

234. DAN

NAJJAČI JE ONAJ KO SE SAVLADA U SRDŽBI

Dvojica ljudi su se svađali na medinskim ulicama. Kod jednog od njih samo što vene nisu popucale od srdžbe. Lice mu je pomodrilo, a oči su mu bile krvave.

Upravo u tome momentu tuda je prolazio Poslanik (s.a.v.s.). Vidio je srditog čovjeka pa reče prisutnima:

"Ja znam riječi koje čine da ljutnja nestane. Te riječi su: 'Euzi billahi mine-ššejtanir-radžim.'"

Te riječi znače: "Utječem se Allahu od prokletog šejtana." Oni koji su to čuli, prišli su čovjeku kojeg je obuzela ljutnja i rekli mu:

"Moraš tražiti zaštitu kod Allaha od prokletog šejtana. Moraš reći ove riječi koje smo čuli od Poslanika."

Čovjek se naljuti još više i reče:

"Jesam li lud da tražim zaštitu kod Allaha od šejtana? Pustite me na miru."

Bilo je jasno da čovjek ne želi obuzdati svoj bijes. Nakon toga Poslanik reče prisutnima:

"Znate li ko je najjači hrvač?"

"Onaj ko drugog obori na zemlju", rekoše prisutni.

"Ne!", reče im Poslanik. "Najjači hrvač je onaj ko savlada srdžbu i vlada svojim osjećanjima."

Ovim riječima Poslanik je kritikovao viku i galamu iz srdžbe, kao i razbijanje i prosipanje. Preporučivao je da se srdžba savlada i donese ispravna odluka mirno razmišljajući o svemu.

235. DAN

SRNA KOJA JE DALA OBEĆANJE MUHAMMEDU (A.S.)

Poslanik (s.a.v.s.) je šetao ulicama Medine. Borio se svim silama da dođe do što više ljudi i da im pomogne. Bio je pun ushićenja što ispunjava dužnost koju mu je Gospodar podario. Dok je išao zaokupljen tim mislima, naiđe na jedan izbjeglički šator. Za stub šatora bila je vezana srna. Srna ga je gledala

svojim krupnim očima. Čim je ugledala Poslanika, prepoznala ga je. U tome momentu poče govoriti i plačnim glasom mu se obrati. On joj se ljubazno približi. Srna mu reče:

"Ulovio me gazda ovog šatora. Doveo me i ovdje vezao. U planinama imam dva mladunčeta. Gladni su. Želim otići, nadojiti svoju mladunčad, ali me ovaj čovjek ne pušta."

Poslanika je rastužilo što je majka srna odvojena od svojih mladunčadi. Mislio je o njenim gladnim mladunčadima u planini. Upitao je:

"Ako te pustim, obećavaš li da ćeš se opet vratiti?"

"Obećavam, Allahov Poslaniče. Čim nadojim svoju mladunčad, odmah se vraćam."

Nakon toga Poslanik uđe u šator. Pričao je sa iseljenikom. Uspio ga je privoljeti. Nakon toga odvezao je uže i pustio srnu na slobodu. Majka srna poskoči i skakućući ode prema mjestu gdje su bila njena mladunčad. Našla ih je, pomirisala i pomilovala. Dobro ih je nadojila, ali se morala rastati od njih i vratiti jer je dala obećanje. Nakon što ih je posljednji put pomirisala i ljubazno oblizala, potrčala je Poslaniku. On vidje da je majka srna održala svoje obećanje, pa predloži izgnaniku:

"Da li bi mi prodao ovu srnu?"

To što je majka srna ostavila svoju lanad i vratila se nazad omekšalo je srce čovjeku pa je rekao:

"Kakva prodaja, Allahov Poslaniče?! Ja vam poklanjam ovu srnu!"

Nakon toga Poslanik odmah odveza uže i pusti majku srnu na slobodu. Majka srna samo što nije poletjela od sreće. Poskakujući tamo-amo otrčala je u planinu. Išla je svojim malim lanadima.

I dok su se lanad radovala što su se sastala sa svojom majkom, iz očiju izgnanika tekle su suze. Bio je pun zahvalnosti Allahu (dž.š.) što je dio Poslanikovog ummeta.

236. DAN

DOBRO JE DA TE IMAMO

Poslanik (s.a.v.s.) bi često ovako molio Allaha (dž.š.):

"Gospodaru moj, oživi me siromašnog, proživi me siromašnog i na Sudnjem danu spoji me sa siromasima!"

Njegova supruga Aiša, koja je čula jednog dana tu njegovu dovu, upitala ga je:

"Allahov Poslaniče, zašto učiš takvu dovu?"

Poslanik joj je odgovorio:

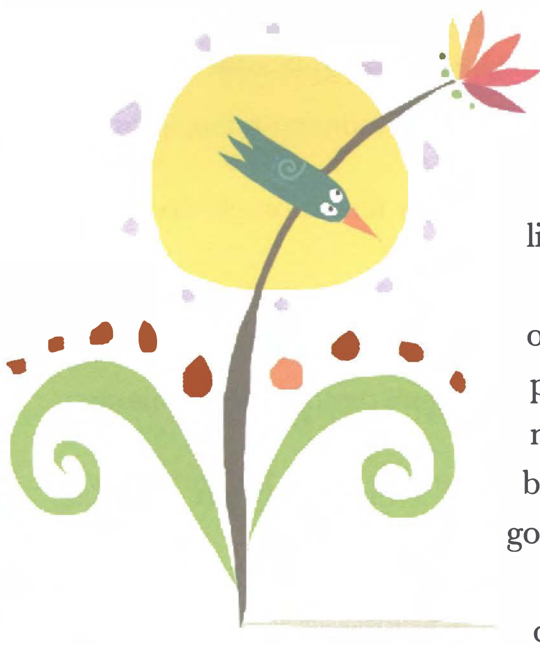
"Siromasi će ući u Džennet prije bogatih. Zato učim."

Nakon toga je nastavio govoriti:

"Aiša, ne vrati ni jednog siromaha sa svojih vrata praznih ruku. Neka to bude barem suha hurma. Budi bliska sa siromasima, i ako budeš bila njihov prijatelj, Allah (dž.š.) će tebe držati u Svojoj blizini."

Nakon tih riječi Aiša je počela razmišljati o njegovom odnosu prema siromasima.

Jednog dana došla je velika grupa ljudi da posjeti Poslanika. Svi su bili veoma siromašni i iscrpljeni. Sva odjeća na njima bila je poderana. Bili su pokriveni malim komadima platna. Nisu imali ni obuću. Lice Poslanika se izmijenilo iste sekunde. Bio je veoma tužan zbog stanja u kojem se nalaze. Ispunjen tegobom, ušao je u kuću, ali nije našao ništa što bi im mogao dati, jer su sve što su imali već bili podijelili siromasima.

Pozvao je Bilala i naredio mu da prouči ezan. Bilal je proučio ezan i okupili su se svi muslimani. Poslanik je predvodio namaz kao imam, a nakon namaza pozvao je muslimane da pomognu tim siromašnim ljudima.

Za kratko vrijeme sakupili su mnogo odjeće, obuće, hrane i novca. Ono što je prikupljeno podijeljeno je siromasima. Jadni ljudi na ovaj način bili su izbavljeni iz teške situacije. Svi su bili radosni. Dok su se vraćali svojim kućama, govorili su:

"Allahov Poslaniče, dobro je da te imamo, dobro je da te imamo!"

237. DAN

RECI MU DA GA VOLIŠ

Jednog dana Poslanik (s.a.v.s.) je sjedio sa ashabima. Upravo tuda prolazio je jedan čovjek. Jedan od ashaba reče:

"Allahov Poslaniče, ja volim u ime Allaha onu osobu koja je prošla ovuda."

"Uredu", reče Poslanik. "A jesi li toj osobi rekao da je voliš?"

"Ne, nisam."

"Hajde onda ustani, reci joj da je voliš kako bi ojačala ljubav između vas."

Čovjek odmah ustade. Potrča za čovjekom i reče mu:

"Znaš li, ja te volim u ime Allaha!"

Prijatelj mu reče:

"Neka i tebe Allah voli radi Kojeg me voliš!"

Dva prijatelja pogledaše se i toplo osmjehnuše jedan drugom. Bili su veoma sretni. Šta na svijetu može biti ljepše od toga da se dvojica ljudi vole u ime Allaha?

238. DAN

MUHAMMED (A.S.) SE SA DJECOM PONAŠAO KAO DIJETE

Gdje god bi vidio neko dijete, Poslanik (s.a.v.s.) bi mu iskazivao svoju milost i ljubav. Djecu koju bi sretao po ulicama penjao bi na devu, šetao i pokazivao interesovanje za njih.

Jednog dana igrali su se Abdullah, Ubejdullah i Ibn Abbas. Djeca su se natjecala u trčanju i proglašavala prvakom onoga ko dođe prvi. Upravo tada tuda je prolazio Poslanik. Odmah im je prišao, nasmijao se i rekao:

"Ko mene pobijedi u trci, ima nagradu!"

Nakon toga počeo je trčati sa njima. Djeca su bila veoma uzbuđena jer se utrkuju sa Poslanikom. Trčala su svom snagom. Bilo je veoma ugódno trčati osjećajući njegov miris nalik mirisu ruže. Bila su veoma sretna i ushićena.

Na kraju je pobijedio dječak koji je bio najbrži. Poslanik je pozvao tog dječaka

i dao mu nagradu koju je obećao. Djeca su se vrtila oko Poslanika. On ih je grlio i ljubio. Svakog je učinio sretnim.

On je bio poslanik koji je volio djecu. Bio je blag i milostiv prema njima.

239. DAN

RADOST NIJEMOG DJETETA

Jednog dana doveli su jedno dijete Poslaniku (s.a.v.s.). Dijete nije moglo govoriti. Porodica je bila u očaju. Došli su Poslaniku da traže od njega pomoć.

On je volio svu djecu. Ljubazno je pogledao dječaka u lice. Nasmijao mu se. Nakon toga mu je postavio pitanje:

“Ko sam ja?”

Dječak ga je prepoznao. Gledao je Poslanika pogledom punim ljubavi. U tome momentu desilo se nešto što niko nije očekivao. Nijemi dječak je rekao:

“Ti si Allahov poslanik!”

I on je mogao govoriti kao i sva druga djeca! Nakon toga mogao se smijati šaleći se sa svojim prijateljima. Bili su sretni i dječak i njegova porodica.

Od srca su se zahvalili Poslaniku. Sretno su se vratili svojoj kući.

240. DAN

MANTIL SA DUGMADIMA

Jedan od ashaba zvao se Mehrem. Jednog dana reče svom sinu:

“Sine, Poslaniku je odnekle došlo platno na poklon, a on ga dijeli onima koje voli. Hajdemo i mi kod njega da uzmemo ono što nam pripada!”

Otac i sin ustadoše te odoše kod Poslanika (s.a.v.s.), ali ga nisu mogli vidjeti.

Poslanik se povukao u unutrašnjost kuće. Otac reče sinu:

"Sine, hajde zovni Poslanika!"

Sin onda reče ocu:

"Oče, kako da ga tako zovem, on je Poslanik? Ja nemam hrabrosti za to."

Otac je hrabrio sina govoreći mu:

"Sine, Poslanik nije ohol, možeš ga slobodno dovikati."

Mehremov sin, kako ne bi odstupio od očeve riječi, ustručavajući se, tiho je povikao:

"O, Allahov Poslaniče!"

Čim je čuo njegov glas, Poslanik izađe vani. Pozvao ih je unutra. Nakon toga donese im odjeću od lijepog materijala i sa dugmadima te im to pokloni. Otac i sin sretno se vratiše svojoj kući. Još jednom se uvjeriše kako je Poslanik velik, plemenit i darežljiv. Tog dana Mehremov sin bio je očaran Poslanikovom darežljivošću.

241. DAN

JEVREJEVA ZAČUĐENOST

Jednog dana Poslanik (s.a.v.s.) i Džabir uputili su se zajedno na put. Na povratku, Džabiru je ponestalo novca. Bio je zabrinut. Nije mogao nastaviti put bez novca. Ispričao je Poslaniku u kakvoj situaciji se našao. Poslanik predloži Džabiru da njemu proda svoju devu. Džabir mu prodade devu i potrebe na ostatku puta podmiri novcem koji mu je dao Poslanik. Nastavio je jahati devu koju je prodao sve dok nije stigao u Medinu. Kada je konačno stigao u Medinu, sišao je sa deve. Nakon toga je rekao:

"Allahov Poslaniče, deva je od sada tvoja. Jahao sam je tokom puta, a sada je predajem njenom vlasniku."

Smiješeći se, Poslanik pogleda Džabira i reče mu:

"Džabire, ja ti poklanjam ovu devu."

Džabir je bio veoma zbunjen. Poslanik ga je izbavio iz novčanih problema i još mu je vratio devu nazad. Zahvali mu se i nastavi put svojoj kući. Na putu je sreo jednog Jevreja. Ispričao mu je šta mu se desilo. Jevrej se začudio tome, pa je ponovo upitao:

"Znači, Muhammed je kupio devu od tebe, platio ti je, a kasnije ti je poklonio tu devu?"

Džabir mu reče:

"Da, upravo tako."

Jevrej je bio potpuno zbunjen. Sav zaokupljen tim čuđenjem, napustio je mjesto na kojem su bili.

242. DAN

ODŠTETA ZA UDARAC BIČEM

Poslanik (s.a.v.s.) je nastojao neprestano raditi kako bi proširio vjeru svuda po svijetu. Nije odustajao ni od dugih i napornih putovanja. Ponovo je sa ashabima krenuo na jedno takvo putovanje. Deve su sporo i teško išle kroz užareni pustinjski pijesak. Poslanik je bio na svojoj devi Kasvi. Odmah uz njega jahao je jedan ashab. Ashab je bio veoma blizu. Bio je toliko blizu da je prilično stijesnio Poslanikovu devu. Oštra strana ashabove cipele grubo je grebala nogu Poslanika. Kako bi ga upozorio, Poslanik je dodirnuo svojim bičem ashabovu nogu i rekao mu:

"Povrjeđuješ me!"

Čim je shvatio svoju grešku, ashab se rastužio. Odmah je prešao nazad i oslobodio Poslanika.

Narednog dana ashabi su mu rekli:

"Poslanik želi razgovarati s tobom."

Ashabu je odmah naumpao događaj od jučer.

"O, ne!", reče ashab. "Mora da me Poslanik zove zato što sam mu jučer povrijedio nogu."

Brzo se spremi i ode kod Poslanika. Poslanik se nasmija i reče mu:

"Ti si meni jučer povrijedio nogu, zaboljelo me je, pa sam te ja lagahno udario bičem. Zauzvrat ti poklanjam osamdeset ovaca."

Ashab je bio zbunjen. On je bio taj koji je bio nepažljiv, koji je stijesnio Poslanika i povrijedio ga, a sada ga Poslanik nagrađuje. On je, zaista, bio poslanik milosti! Na ovaj način želio je pridobiti ashabovo srce kojeg je nehotično povrijedio.

243. DAN

PAMETNI PJESNIK

Ka'b i Budžejr bili su dva brata. Pošto im je otac bio pjesnik, obrazovao je i njih da budu kao on. Otac im je bio veoma pametan i učen čovjek. Često je prisustvovao razgovorima učenjaka. Čuo je da će uskoro doći posljednji poslanik. Prije nego što je umro, rekao je svojim sinovima:

"Vjerujte Poslaniku koji će doći!"

Budžejr nije zaboravio te njegove riječi i potražio je Poslanika (s.a.v.s.) čim je čuo da je došao. Kada ga je i našao, povjerovao mu je i postao musliman. Ali Ka'b nije povjerovao. U poeziji koju je pisao ismijavao je Poslanika i muslimane. Jednog dana neka njegova pjesma dođe do ruku Poslanika. Čim je pročitao pjesmu, Poslanik je bio veoma tužan. Njegovu tugu nije mogao da ne primijeti Budžejr. Odmah je napisao pismo Ka'bu koji je živio u drugom mjestu.

Ka'b je primio pismo od brata i pročitao ga. Budžejr je govorio u svom pismu o uzvišenosti vjere islama, o pravednosti Poslanika, dobroti i darežljivosti. Rekao je Ka'bu da je pogrešno ono što je uradio te ga je pozvao da primi islam. Ka'b je bio veoma dirnut time. Pokajao se zbog ružnih riječi koje je rekao. Morao se nekako iskupiti pred Poslanikom. Odmah se spremio i krenuo na put.

Poslanik nikada ranije nije vidio Ka'ba. Nije znao da je Ka'b čovjek koji mu je došao. A Ka'b je, kao optuženo dijete, kleknuo na koljena pred Poslanikom. Uzeo ga je za ruku koja je mirisala poput mošusa. Nakon toga mu je rekao:

"Budžejrov brat Ka'b pokajao se zbog onog što je uradio. Došao je kod

tebe. Želi u tvome prisustvu postati musliman. Prihvataš li ga?"

Poslanik bi raširio ruke svakom onome za kojeg bi čuo da se pokajao zbog učinjenih grijeha. Smiješeći se, rekao mu je: "Svakako da prihvatam!"

Na te njegove riječi, Ka'bove oči zasijaše od sreće i odmah na licu mjesta donese Kelime-i šehadet.

Poslanik ga upita:

"A ko si ti?"

"Ja sam Ka'b, Budžejrov brat."

Poslanik se obradovao što se Ka'b pokajao Allahu (dž.š.) i što je našao svoj spas. Pogledao ga je pogledom punim ljubavi. Ka'b je bio tužan što ga nije poznavao ranije. Na taj njegov ljubazni gest odmah je sastavio jednu pjesmu:

Da je slon vidio i čuo
Ono što sam ja vidio, zadrhtao bi!
Sada je riječ ono što on kaže,
On je svjetlo koje ukazuje na pravi put!
On je Allahov poslanik!

Ova poema veoma se dopala Poslaniku. Skinuo je ogrtač sa svojih leđa i poklonio ga Ka'bu. Od tog dana tu poemu nazivaju Kasida-i Burda.[18]

18 *Burda* na arapskom znači *ogrtač*. To je odjeća koju su Arapi oblačili i koja se plela od vune. (Nap. prev.)

244. DAN

POSLANIK SKROMNOSTI

Jednog dana Poslaniku (s.a.v.s.) zajedno sa Džebrailom dođe još jedan melek. S poštovanjem se nakloni pred Poslanikom te mu nazva selam i reče:

"O, Allahov Poslaniče, imaš selam od svoga Gospodara. On ti je poručio: 'Želiš li živjeti kao poslanik kralj ili kao poslanik rob?'"

Poslanik pogleda pravo u Džebraila. Džebrail ga obavijesti da je bolje za njega da živi kao poslanik rob. Nakon toga Poslanik reče meleku:

"Želim živjeti kao poslanik rob."

Nakon toga, dragi Poslanik nastojao je živjeti što jednostavnijim životom. Kada ga je jednog dana supruga Aiša upitala za razlog tako skromnog života, on joj je odgovorio:

"Ja jedem što jede svaki obični čovjek i sjedim kako sjedi svaki obični čovjek."

On je više volio da bude Allahov rob od bilo kakvog položaja i ugleda. Zato je za njega biti Allahov rob značilo postizanje višeg stepena nego biti kralj.

Ono što je Poslanik govorio o svom izboru skromnog života prilično je zanimljivo:

"Uzvišeni Allah je rekao da će mi pozlatiti cijelu mekkansku dolinu ako ja to želim, ali sam ja rekao: 'Ne, Gospodaru moj. Ja na zemlji mogu biti i sit i gladan. Kada ogladnim, zapomažem i sjetim se Tebe; kada se najedem, zahvaljujem Tebi.'"

On je bio poslanik kojeg je Allah najviše volio. Da je htio, mogao je živjeti u luksuzu i blagostanju. Mogao je imati pune doline zlata. Mogao je biti kralj i sultan cijelog svijeta, ali on to nije htio. Izabrao je da živi kao drugi ljudi. Uvijek je volio jednostavan i prirodan način života. Takvim ponašanjem bio je uzor svim muslimanima. Možda su ga upravo zato svi voljeli, i bogati i siromašni, i snažni i slabi. On je na taj način uspostavio vlast nad srcima koja traje stoljećima.

245. DAN

RADOST MALE DJEVOJČICE

Poslanik (s.a.v.s.) jednog dana izađe u čaršiju. U džepu je imao deset dirhema[19]. Kupio je sebi košulju platrivši je četiri dirhema. Došao je kući, obukao košulju koju je kupio i ponovo izašao vani. Dok je hodao putem, prišao mu je jedan siromah i rekao:

"Allahov Poslaniče, obuci i mene u jednu košulju, pa će tebi Uzvišeni Allah obući džennetsku odjeću."

Poslanik odmah skide košulju sa leđa i dade je siromahu. Nakon toga se vrati. Otišao je ponovo u prodavnicu gdje je kupio košulju te je kupio još jednu. Ostalo mu je samo još dva dirhema. Dok se vraćao kući, sreo je jednu malu djevojčicu koja ja plakala. Prišao joj je i upitao je:

"Zašto plačeš?"

Mala djevojčica reče:

"Ja sam robinja. Moj gazda dao mi je dva dirhema da kupim brašno, ali sam ih izgubila."

Poslanik dade posljednja dva dirhema koja je imao djevojčici, ali djevojčica nije prestajala plakati. Poslanik nakon toga je upita:

"Čedo moje, zar to nije novac koji ti trebaš? Zašto i dalje plačeš?"

"Bojim se da će biti ljuti na mene zato što sam zakasnila."

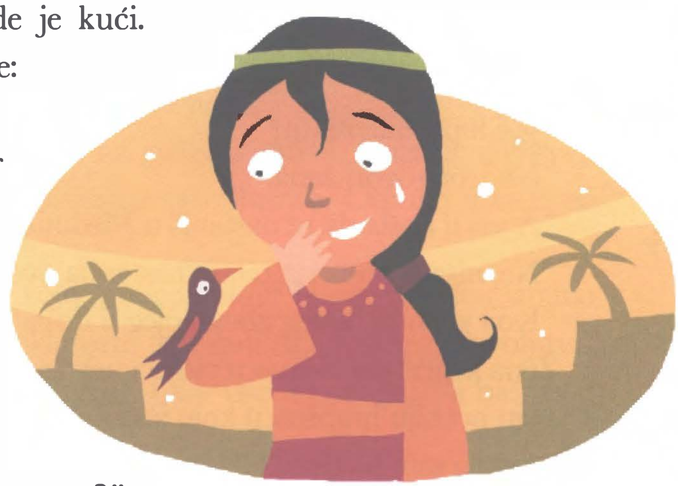
Poslanik joj na to reče:

"Ne boj se, dušo moja!"

Uze djevojčicu za ruku i odvede je kući. Kada su došli na vrata, Poslanik reče:

"Selammu alejkum!"

Malo je sačekao. Pošto odgovor nije dolazio iz kuće, ponovio je selam. Ukućani su odgovorili na selam nakon trećeg puta:

"Alejkumu selam, Božiji Poslaniče! Izvoli ući!"

Poslanik ih upita:

"Zar niste čuli prvi selam koji sam nazvao?"

19 Dirhem je novac koji se koristio u vrijeme Poslanika (s.a.v.s.). (Nap. prev.)

"Čuli smo, ali smo željeli još selama da nam nazoveš! Počastio si nas svojim dolaskom. Šta je razlog zbog kojeg si se mučio da dođeš ovdje?"

Poslanik im ispriča šta se desilo maloj djevojčici. Nakon toga dodade:

"Došao sam da se ne biste ljutili na nju. Nemojte se ljutiti! Važi li?"

Nakon tih riječi, vlasnik kuće reče:

"Naši životi i sve što imamo neka pripadne tebi, Allahov Poslaniče. Pošto je ova djevojčica bila razlog da ti dođeš do naše kuće, ja je puštam na slobodu. Ona više nije robinja. Može živjeti kako želi."

U tome momentu mala djevojčica i Poslanik pogledali su se pravo u oči. Prestale su joj teći suze. Lice joj je sijalo od sreće. Mnogo, mnogo puta zahvalila se Poslaniku. Od tog dana mogla je živjeti slobodno i sretno kako je željela. Dok se vraćao kući, Poslanik je govorio samom sebi:

"Kako mi je samo Allah (dž.š.) dao berićet u onom novcu. Zahvaljujući tom novcu, dao je meni i siromahu košulju, a maloj djevojčici dobrotu i radost. Hvala Ti, Allahu moj!"

246. DAN

SARA, NEZBRINUTA NA PUTU

U Medinu je izdaleka došla jedna žena. Izgledala je iscrpljeno. Imala je mnogo poteškoća tokom putovanja. Bila je umorna i gladna. Čula je da u Medini živi jedan poslanik koji pomaže ljudima. Željela ga je vidjeti. Raspitivala se i saznala za mjesto gdje se nalazio te je odmah otišla tamo. Poslanik (s.a.v.s.) je i nju, kao i sve duge, dočekao nasmijanog lica. Poželio joj je dobrodošlicu. Nakon toga je upitao:

"Jesi li primila islam?"

"Ne", odgovori žena.

"A jesi li došla da se nastaniš u Medini?"

"Ne, nisam došla da bih se nastanila ovdje."

"Koji je onda razlog zbog kojeg si došla kod mene?"

Žena je prvi put u životu vidjela nekoga tako iskrenog i srdačnog. Objasnila mu je svoju nevolju hrabrošću koju je dobila od njega.

"Ostala sam na ulici. Gladna sam. Nemam ni životinje za jahanje. U teškoj sam situaciji. Čula sam da si ti dobrotvor. Zato sam došla tražiti pomoć od tebe. Da li

bi mi dao životinju za jahanje i hranu?"

Naš Poslanik je bio veoma milostiv. Otklanjao je nevolje onih koji su bili u nevoljama i pomagao je one koji su imali poteškoća na putu. Govorio je da je veliki sevap pomoći putniku. Odmah je ženi dao novca i hrane koliko joj je bilo potrebno da stigne do svoga odredišta. Uz to joj je još dao i životinju koju će moći jahati. Osigurao joj je sve kako bi mogla u miru nastaviti svoje putovanje.

Žena je prvi put u životu vidjela nekoga ko joj je pomogao a nije tražio ništa zauzvrat. Posebno ju je dirnulo što nije štedio pomoć za nju iako nije bila muslimanka. Uronjena u te misli, nastavila je putovanje.

Ovim postupkom Poslanik je još jednom pokazao vrijednost koju islam pridaje čovjeku.

247. DAN

NAJLJEPŠA BAŠČA

Prisustvovati razgovoru sa Poslanikom (s.a.v.s.), značilo je osjetiti najljepši vid sreće. Slušanje onog što on govori donosilo je mir i radost u srca. Gledati ga bilo je vrijedno koliko svi svjetovi. Ispunjeni tim osjećanjima, ashabi su slušali Poslanika okupljeni oko njega. On je govorio:

"Kada pomažete siromašne, nemojte im davati lošiji dio svoje imovine, nego bolji! Dajte im ono iz svog imetka što im se najviše sviđa!"

Ebu Talha bio je jedan od onih koji su ga pažljivo slušali. Imao je najljepšu bašču u Medini. U toj bašči uzgajao je različite vrste hurmi. Odmah ustade na noge i reče:

"Allahov Poslaniče, ja imam bašču koju mnogo volim! U njoj ima šest stotina stabala hurmi. To ti znaš. Tu bašču poklanjam tebi radi Allahovog zadovoljstva. Uzmi je i podijeli siromasima onako kako želiš. Ona više nije moja. Ta bašča od sada pripada siromasima."

Nakon što je to rekao, hz. Talha napusti skup osjećajući sreću u sebi. Ne gubeći

vrijeme, odmah je otišao u bašču. Njegova supruga Rumejsa bila je unutra. Sjedila je u hladovini i odmarala se. Čim je vidjela hz. Talhu, Rumejsa ga je dozvala:

"Zašto stojiš izvan bašče, Ebu Talha? Uđi unutra!"

Hz. Talha joj odgovori:

"Ova bašča nije više naša, Rumejsa! Ona pripada drugome. Bilo bi dobro da i ti pokupiš stvari i izađeš vani!"

Rumejsa nije razumjela o čemu njen muž govori. Znatiželjno je upitala:

"Zašto?"

"Ova bašča od sada pripada medinskoj sirotinji. Poklonio sam je Poslaniku, a on će je dati siromasima."

Rumejsa je bila odana vjeri koliko i njen muž, te je rekla:

"Neka je Allah zadovoljan tobom, Ebu Talha! Iskreno govoreći, i meni je to padalo na um kada sam gledala sirotinju uokolo. Neka ti Allah upiše u dobro djelo!"

Nakon što je to rekla, izašla je iz bašče a da nije ni pogledala iza sebe. Muž i žena bili su zadovoljni onim što su učinili te su krenuli kući. Oni su bili muslimani koji su odmah provodili u svom životu svaku Poslanikovu riječ. Oni su uživali u istinskom vjerovanju u Allaha (dž.š.).

248. DAN

DJECA KOJA SU DOBILA OCA

Ummu Seleme je bila siromašna udovica. Bila je prilično stara. Život joj je prošao u velikim brigama. Muž joj je poginuo kao šehid. Imala je četvero djece. Kada im je otac umro, djeca su ostala siročad. Trebao im je neko ko će se brinuti o njima.

Poslanik (s.a.v.s.) je želio biti podrška i oslonac Ummu Seleminoj djeci i želio im je osigurati da rastu u toplom domu i ljubavi. Kako bi im riješio situciju u kojoj su bili bez oca, Poslanik je ponudio Ummu Selemi da se uda za njega. Ummu Seleme se mnogo obradovala tome, ali nije željela dovoditi Poslanika u tešku situaciju. Poslala mu je ovakav odgovor:

"Ja sam stara žena. Imam mnogo djece. Ne želim da Poslanika uznemirava njihova galama. Pomalo sam i ljubomorna. Zato ne mogu prihvatiti tu ponudu."

Poslanik je bio tužan kad je primio tu vijest. Želio je Selemi i njenoj djeci promijeniti život pun briga i problema. Ustao je i otišao Ummu Seleminoj kući. Ponovio je svoj prijedlog. Nakon toga joj je ovako rekao:

"Ti si možda stara žena, ali to ne može biti prepreka za brak. Rekla si da si majka siročadi. Znaj da briga oko njihovog skrbništva pripada Allahu (dž.š.) i Poslaniku. Rekla si da si ljubomorna žena. Molit ću Allaha da to otkloni od tebe."

Tako je Poslanik nagovorio Ummu Seleme te ona prihvati njegov prijedlog. Bila je ovo radosna vijest za djecu koja su ostala bez oca. Ovu odluku prihvatili su sa radošću, jer su mnogo voljeli Poslanika. Od sada će se nasloniti na njegova prsa puna ljubavi. Rast će pod njegovim nadzorom i u okrilju njegovog odgoja. Potrčali su prema Poslaniku, a u očima im je sijao poseban sjaj.

Od tada nisu više bili siročad i bez rodbine. Dobili su oca kakvog nije bilo na svijetu.

249. DAN

U OVAJ GRAD NIKO NE MOŽE UĆI

Broj muslimana brzo je rastao. Taj rast koji se nije mogao kontrolisati zabrinjavao je mekkanske nemuslimane. Uznemiravao je i Jevreje koji su bili protjerani iz Medine. Jevrejsko pleme po imenu Benu Nadir nije gubilo vrijeme još od dana kada su protjerani iz Medine. Pravili su nove planove da unište Poslanika (s.a.v.s.) i muslimane. Mislili su da će moći uspjeti u tome ako se udruže sa drugim neprijateljima muslimana. To je bila veoma podla ideja. Odlazeći u Mekku, saopćili su tu ideju Ebu Sufjanu. Ebu Sufjan ih je lijepo dočekao. Rekao im je ovako:

"Muhammedovi neprijatelji su naši najbolji prijatelji."

Odmah su sjeli i dogovorili se. Formirali su snažan savez zalažući sve što su imali od imetka. Iznajmili su plaćenu vojsku iz okolnih mjesta. Ubrzo su okupili

vojsku od deset hiljada ljudi. Komandant vojske bio je Ebu Sufjan. Krenuli su na put ne gubeći vrijeme. Željeli su što prije napasti Medinu i uhvatiti muslimane nespremne.

Čim je neprijateljska vojska krenula na put, Arapi, koji su živjeli u blizini Mekke i koji su od srca voljeli Poslanika, poslali su glasnika u Medinu da muslimane obavijesti o opasnosti koja im se približavala. Ulažući nadljudske napore, glasnik je put koji inače traje dvanaest dana, prešao za četiri dana. Obavijestio je Poslanika da se Medini približava veoma velika vojska.

Poslanik je odmah okupio ashabe. Objasnio im je situaciju. Nisu očekivali takav napad. Nisu uopće bili spremni. Dugo su razgovarali o tome gdje i kada da presretnu neprijatelja. Iznosili su različita mišljenja. Na kraju ustade Iranac Selman i reče:

"Allahov Poslaniče, dok sam bio u Iranu, mi bismo oko nas iskopali hendek (kanal) kada bismo se plašili napada konjanika. Hajdemo i sada tako učiniti!"

Ovo je bila mjera zaštite koja nije mogla pasti na um neprijateljima. Tako oni neće izlaziti iz Medine, a spriječit će neprijatelja da uđe u Medinu. Svi zajedno prihvatili su ovu ideju.

Razlozi zbog kojih je Poslanik prihvatio tu ideju bili su sljedeći: zahvaljujući hendeku, poginut će manje ljudi, prolit će se manje krvi i bit će manje žrtava. On se čitavog svog života zalagao za to. Poruka koju će neprijatelju dati pomoću hendeka koga će iskopati oko Medine bila je sljedeća: "U ovaj grad niko ne može ući!"

250. DAN

HENDECI KOJI SU ISKOPANI OKO GRADA

Oko Medine kopali su se hendeci. Dok je neprijateljska vojska išla sa deset hiljada vojnika, muslimani su radili vrijedno poput mrava. Mladi, stari i djeca – svi su kopali. Poslanik (s.a.v.s.) ih je i hrabrio i kopao zajedno sa njima. Na jednome manjem brdu podigli su šator. Često su se penjali tamo i posmatrali situaciju. Svi ti napori bili su da se spriječi rat i da se zaštiti grad. Svi su bili prašnjavi. Poslanik nije mario za glad, neispavanost i umor. Bio je spreman na sve poteškoće. Trčao je tamo-amo. Oni koji su ga vidjeli govorili su:

"Allahov Poslaniče, dovoljno je da mi radimo. Ti se odmori, molimo te!"

Ali Poslanik je volio raditi. Nije mogao sjediti postrani dok ashabi rade naporno.

"Ne", govorio je Poslanik, "želim i ja dati udio u ovom dobrom djelu."

Šesti dan, oko grada bili su veliki i duboki hendeci. Bilo je nemoguće da ih neprijatelj prijeđe i uđe u grad. Na južnoj strani grada bile su gusto raspoređene bašče. Zato su hendeci u tom dijelu bili nešto tješnji.

Bilo je još Jevreja koji su živjeli u Medini. Dozvoljeno im je da ostanu u Medini jer nisu narušili sporazum. Ukoliko oni ne naprave neku podlost, neprijatelj neće moći ući u grad. Počeli su s uzbuđenjem iščekivati neprijatelja.

251. DAN

BERIĆET IZ RUKU MUHAMMEDA (A.S.)

Jednog dana svi su bili gladni i umorni. Bili su iscrpljeni od kopanja hendeka. Džabir pogleda u kakvom stanju je Poslanik (s.a.v.s.). Srce mu se cijepalo od tuge. Otrča kući i upita ženu:

"Poslanik je veoma gladan. Da je neko drugi na njegovome mjestu, već davno bi se onesvijestio. Ima li u kući šta za jelo?"

"Imamo nešto ječma i jedno jare u štali", reče žena.

Džabir odmah zakla jare. Žena samlje ječam, pretvori ga u brašno i napravi hljeb od njega. Da bi se ispekao hljeb i meso, naložili su vatru u peći. Džabir ode pravo kod Poslanika te mu tiho reče:

"Allahov Poslaniče, imam u kući hrane koja će biti dovoljna za nekoliko osoba. Ako bih te zamolio, da li bi bio naš gost?"

A Poslanik je mislio više na druge nego na sebe. I drugi muslimani koji su kopali hendeke bili su gladni. Zar bi on mogao jesti prije nego što njih nahrani?!

Zato upita Džabira:

"Koliko hrane imaš?"

"Jedan hljeb i meso od jednog jareta."

"To je mnogo i ukusno je. Idi i reci ženi neka ne vadi meso i hljeb iz peći dok ja ne dođem."

Dok je Džabir trčeći išao kući, Poslanik reče onima koji su kopali:

"Hajde, ustanite, idemo jesti kod Džabira!"

Svi su zajedno krenuli prema Džabirovoj kući. Džabir je bio veoma zbunjen. Nije imao hrane za toliko ljudi. Zato ga je bilo stid. Govorio je svojoj ženi:

"Šta ćemo sada? Poslanik dolazi sa svima koji su bili tamo."

Supruga ga je smirivala govoreći:

"On zna bolje od nas."

Čim su došli Džabirovoj kući, Poslanik reče prisutnima:

"Uđite unutra!"

Nakon toga ode na mjesto na kojem je bila hrana i uputi Allahu (dž.š.) dovu za berićet. Uze hljeb i stavi komad mesa unutra te tako pripremljenu porciju dade ashabima. Hrana koju je on dodirnuo svojom rukom imala je poseban okus. Nakon što su se ashabi zasitili, jeli su i Poslanik i ukućani.

Oni koji su došli na jelo zahvalili su se Poslaniku, ustali i otišli. Džabir je bio sasvim zbunjen te je mrmljao u sebi:

"Kunem se Allahom da je bilo hiljadu osoba koje su došle na jelo! Svi su se najeli i siti ustali, a naša posuda sa hranom još uvijek je puna. A hljeb stoji kao da nije ni dirnut... I mi smo siti. Dat ćemo i komšijama od ovog jela."

Bio je to berićet našeg dragog Poslanika. I Džabir i njegova supruga bili su svjesni toga.

252. DAN

MUHAMMED (A.S.) ČUVA STRAŽU

Kada su došli ispred Medine i kada su se pred njima ukazali hendeci, neprijateljski vojnici nisu znali šta ih je snašlo. Nisu imali drugog izlaza pa su podigli šatore. Tražili su drugi način kako da uđu u Medinu.

Poslanik (s.a.v.s.) je cijele noći bio na nogama. Čuvali su stražu na mjestu gdje su hendeci bili najpliće iskopani. Neprijatelj bi mogao pokušati ući tuda.

Pred zoru je veoma zahladnilo. I Poslaniku je bilo hladno. S vremena na vrijeme ulazio je i izlazio iz šatora. Sa'd ibn Ebi Vekas, koji ga je vidio takvog, odmah mu je pritrčao. Preuzeo je stražu od njega.

Narednog jutra nastalo je komešanje među vojnicima. Licemjeri su hodali među vojnicima i pokušavali im poljuljati hrabrost. Govorili su:

"Kako ćemo izaći nakraj sa vojskom od deset hiljada ljudi? Zna se kakav će biti kraj te bitke. Oni će pobijediti. Hajdemo se vratiti svojim kućama!"

Nisu se zadovoljili time što su govorili, već su otišli Poslaniku i rekli:

"I ti znaš da je suprotna strana veoma jaka. A što se tiče nas, naše kuće su ostale bez svojih vlasnika. Želimo se vratiti svojim kućama!"

Poslanik nikoga tamo nije držao nasilu. Dao je dozvolu za odlazak onima koji su željeli otići. Još jednom se pokazala dvoličnost pojedinaca. Ali uz Poslanika su ostali iskreni vjernici.

Nije prošlo mnogo vremena a neprijatelj je krenuo u napad. Pokušali su prijeći nekoliko hendeka, ali nisu uspjeli. Uz to su muslimane držali pod kišom strijela. Ali su i muslimani odgovorili. Iznad hendeka naizmjenično su letjele strijele u oba smjera. Borba strijelama trajala je dugo, ali nije postignut nikakav rezultat. Još je bilo neizvjesno kako će se bitka završiti.

253. DAN

ALIJA I ZULFIKAR

Amr je bio jedan od najhrabrijih neprijateljskih vojnika. Brzo je tjerao konja kroz najuži dio hendeka. Amrov konj uspio je u nekoliko skokova prijeći na suprotnu stranu. Amr je porazio do tog dana svakoga ko je izlazio pred njega. Bio je veoma jak borac. Psujući na konju, vikao je:

"Ima li neko ko se smije boriti sa mnom?"

Niko nije bio toliko hrabar da izađe pred njega. Nakon kratke tišine, iz mase se začuo jedan krupan glas:

"Allahov Poslaniče, ja ću se boriti sa njim!"

Bio je to Alijin glas. Poslanik (s.a.v.s.) je svojim rukama obukao Aliji pancir. Obavio mu je turban oko glave. Stavio mu je oko pasa sablju po imenu Zulfikar. Nakon toga je proučio dovu:

"Allahu moj, Ti zaštiti Aliju. Ne ostavljaj ga samog!"

Hz. Alija hrabro je koračao prema neprijateljskoj vojsci. Amr mu se lukavo cerio i govorio:

"Ti si još dijete! Zar nema niko stariji od tebe ko bi se borio sa mnom?"

Hz. Alija se pravio da to ne čuje te mu se obratio:

"Ja sam pješak, a ti si konjanik. Ako si muškarac, siđi i bori se sa mnom!"

Amra su razljutile te Alijine riječi pa u jednom skoku siđe sa konja. Izvuče svoju sablju i ljutito krenu prema Aliji. Po uzoru na Poslanika, Alija je želio završiti ovaj posao bez prolijevanja krvi, te mu je rekao:

"Amre, pozivam te da prihvatiš islam!"

"To mi nije potrebno!", reče Amr.

"Ako je tako, okani se borbe i vrati se odakle si došao."

"Dok vam se ne osvetim, neću uzmaći ni jedan korak!", vikao je Amr.

"Ako je tako, onda se spremi na borbu", reče Alija.

Amr se grohotom smijao i podrugljivim glasom govorio:

"Istini za volju, nisam očekivao nekoga tako hrabrog da će izaći pred mene!"

Nakon toga potegnu sablju na Aliju. Iznenadnom

spretnošću Alija skoči ustranu. Prije nego što je Amr krenuo u drugi napad, hz. Alija izvuče svog Zulfikara i odgovori Amru na napad. Amr se sruši na zemlju od samo jednog Alijinog zamaha sabljom. Više se nije dizao.

Neprijateljski vojnici, koji su prizor posmatrali sa druge strane hendeka, bili su u šoku. Preplašilo ih je to što je poražena osoba u koju su se najviše pouzdali. Poslali su nove borce protiv Alije, ali ga ni jedan nije mogao pobijediti. Oni koji su se prsili pred Alijom, izlaz su našli u bježanju. I neprijateljski komandant Ebu Sufjan izgubio je nadu te je mrmljao:

"Danas nam je vjerovatno nesretan dan!"

Što se tiče muslimana, oni su se radovali. Svi su uglas donosili tekbire.

254. DAN

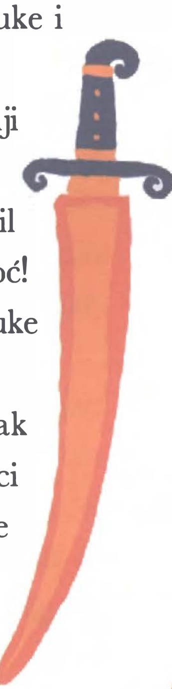
VOJSKA OD VJETRA

Sastali se i glad i neispavanost i hladnoća i neprijatelj! Muslimani su danima pod teškim uvjetima branili Medinu. Bili su gladni i umorni. Jevrejsko pleme Kurejza, koje je živjelo u Medini, iskoristilo je priliku što je neprijatelj napao, pa su izazvali nerede. Muslimani su bili prisiljeni boriti se i sa vanjskim i sa unutrašnjim neprijateljima.

Na šator Poslanika (s.a.v.s.) padale su strijele kao kiša, ali je on uvijek uspravno stajao na čelu svoje vojske. Neprijatelj je bio sasvim iscrpljen. Koliko će se još nastaviti ova bitka koja traje danima? Poslanik je podigao ruke i upućivao dove Allahu (dž.š.) pod strijelama koje su fijukale:

"Gospodaru koji si spustio Kur'an i koji brzo svodiš račune, udalji neprijatelja od nas! Učini da se uplaše i pobjegnu!"

Bila je mračna i hladna noć. U poodmaklim sahatima noći Džebrail (a.s.) je donio Poslaniku radosnu vijest: Uzvišeni Allah poslat će im pomoć! Poslanik se veoma obradovao kad je to čuo. Pao je na koljena, podigao ruke i zahvaljivao Allahu (dž.š.).

U narednih nekoliko sati počeo je puhati ledeni vjetar. Posebno je bio jak s druge strane hendeka. Postepeno je postajao sve jači. Neprijateljski vojnici bili su zbunjeni šta im se dešava. Svima su im oči bile pune zemlje, prašine i pijeska. Vjetar je postepeno postajao sve jači i jači... Dizao je u zrak sve što je tjerao pred sobom. Neprijateljski šatori su letjeli. I životinje su se

prepale. Konji i deve bježali su na sve strane. Vojnici ih nisu mogli uhvatiti. Sva vojska bila je u panici. Nikada do tada nisu vidjeli tako snažan vjetar.

Neprijateljskoga komandanta Ebu Sufjana obuzeo je strah. Brzo uzjaha konja i reče svojim vojnicima:

"Idemo odmah odavde!"

Bježeći pješke, neprijateljski vojnici, prestravljeni, napuštali su borbeno polje. Uzvišeni Allah ispunio je obećanje o pomoći koje je dao Poslaniku.

Muslimani su se u bajramskom raspoloženju vraćali sa hendeka svojim kućama. Djeca su sa čežnjom grlila svoje očeve. Poslanik je posmatrao njihovu sreću zahvaljujući se Allahu (dž.š.).

Ova bitka poznata je u historiji islama kao Bitka na Hendeku.

255. DAN

NAJUMILNIJE LICE

Zvao se Sumame. Mnogo puta pokušao je ubiti Poslanika (s.a.v.s.). Našli su ga jednog dana u okolini Medine. Uhvatili su ga i doveli u Poslanikovu džamiju. Sumame je bio preplašen. Nije želio umrijeti.

Poslanik je saznao da je Sumame uhapšen, pa je došao kod njega.

"Šta da ti uradim, Sumame?", upita ga.

Sumame reče:

"Ako me ubiješ, očistit ćeš krvavog ubicu! Ako mi oprostiš, zahvalit ću ti za tu dobrotu."

Poslanik ode u svoju sobu ne rekavši mu ništa. Rekao je svojoj porodici:

"Saberite hrane što ima za jelo i pošaljite Sumameu."

Nakon toga, zatražio je da Sumamea počaste mlijekom. Odmah su učinili ono što im je rečeno. Sumame je bio zbunjen ovim časćenjem. Da je on u pitanju, odmah bi ubio onoga ko je njega pokušao ubiti, ali Poslanik mu je prišao ljubazno i činio mu je dobročinstvo. Od toga je prošlo tri dana. Poslanik reče ashabima:

"Pustite ga na slobodu!"

Nakon tih riječi, ashabi otvoriše vrata džamije i pustiše Sumamea na slobodu. Sumame se čudio. Otišao je odatle a da im se nije ni zahvalio. Tri dana je bio čašćen najukusnijim jelima. Poslanik je dolazio svakog dana i pitao ga za zdravlje. Uz to, u njegovim postupcima nije se osjetila ni mržnja ni osveta. Sumame se kajao što je želio ubiti takvog čovjeka.

S tim mislima i osjećanjima ušao je u jedan vrt sa hurmama. Oprao se vodom koju je tamo našao te se ponovo uputio putem prema džamiji. Poslanik je bio tamo. Sumame, koji ga je do tog dana pokušavao ubiti, u tome momentu bio je spreman dati svoj život za njega. Približio se Poslaniku i sa čuđenjem gledao u njegovo lice.

"Vjerujem da si ti istinski poslanik! I ja želim ući u tvoju vjeru."

Poslanik se obradova tome. Podučio ga je da izgovori Kelime-i šehadet. Sumame je bio uzbuđen, te reče:

"Najumilnije lice od svih koja postoje je tvoje lice! Najbolja od svih vjera je tvoja vjera! Grad u kojem ti boraviš najljepši je grad!"

Poslanik mu je rekao mnogo lijepih riječi. Poželio mu je sve najljepše. Poslao ga je u njegov rodni kraj. Sumame kao da je bio ponovo rođen. Bio je radostan i pun života poput djeteta. Na jeziku su mu uvijek bile ove riječi:

"Ovo je najljepša vjera, a Muhammed je najodabraniji poslanik!"

256. DAN

DIJETE KOJE JE RASLO UZ MUHAMMEDOVU (A.S.) DOVU

Bio je jedan dječak koji se zvao Hattab. Bio je niskog rasta, nerazvijen. Ruke i noge su mu bile veoma tanke. Izgledao je mnogo manji od svojih vršnjaka. Nije rastao i nije se razvijao.

Hattab jednog dana dođe kod Poslanika (s.a.v.s.). Mnogo ga je volio. Osjećao se veoma sretan kada je bio uz njega. Poslanik ga je ljubazno pogledao. Pomilovao ga je po glavi. Molio je Allaha (dž.š.) da dječak raste i razvija se kao njegovi vršnjaci. A zar bi Allah (dž.š.) mogao negativno odgovoriti na Poslanikovu dovu? Nakon što je Poslanik završio učenje dove, milujući ga po

glavi, Hattab se počeo mijenjati iz dana u dan. Svi su primijetili promjene kod njega. Nije prošlo mnogo, a on je narastao, razvio se i proljepšao.

Poslanikovom dovom, Hattab je postao najviše dijete među djecom, postao je najljepši i najkrupniji. Zato je bio veoma sretan. Više se nije osjećao loše dok je bio među svojim drugovima. Zato je bio dužnik Poslaniku. Volio ga je više od samog sebe.

257. DAN

BIKOVI VEZANI KONOPCEM LJUBAVI

Medinska djeca napustila su igru i, vrišteći, rastrčala se, jer su dva bijesna bika prekinuli konopce i istrčali na ulice. Mogli bi prevrnuti svakoga ko izađe pred njih i probosti ga svojim oštrim rogovima.

Vlasnik bikova dao se u potjeru za njima. Bojao se da bi mogli nanijeti zlo ljudima. Dugo je trčao za njima. Na kraju ih je uspio zatvoriti u jednu bašču. Vrata bašče dobro je zaključao. Nakon toga je otišao kod Poslanika (s.a.v.s.), koji je razgovarao sa vjernicima. Vlasnik bikova bio je u teškoj situaciji, pa je rekao:

"Allahov Poslaniče, imam jednu molbu za tebe. Imam dva razuzdana bika. Danas su prilično bijesni. Od jutros trčim za njima. Na kraju sam ih uhvatio i zatvorio u jednu bašču. Da li bi učinio dovu da postanu pitomiji?"

Poslanik je shvatio da je čovjek u teškoj situaciji, pa reče prisutnima:

"Ustanite! Idemo svi zajedno tamo!"

Svi su zajedno došli u bašču u kojoj su se nalazili bikovi. Poslanik reče vlasniku bikova:

"Otvorite vrata!"

Čovjek je oklijevao da otključa vrata. Bojao se da bikovi napadnu Poslanika i nanesu mu zlo. Kad Poslanik još jednom ponovi svoj zahtjev, čovjek otključa. Zajedno su ušli unutra.

Jedan od bikova stajao je odmah pored vrata. Drugi kao da je čekao

nekoga. Čim su ugledali Poslanika, oba bika kleknula su na koljena. Spustili su svoja tijela na zemlju. Prepoznali su Poslanika, jer je on poslan kao milost svim svjetovima. Poslanik pomilova bikove i reče:

"Donesite konopac!"

Vlasnik bikova uze konopac i donese ga. Poslanik polahko zaveza konopac oko bikovog vrata. Razuzdani bik nježno je gledao u njega. Poslanik onda ode kod bika koji je stajao u drugom kraju bašče. I on je stajao mirno i nije se mrdao. Poslanik mu ljubazno priđe i reče:

"Donesite još jedan konopac! Zavežimo i njega!"

Donijeli su konopac. Poslanik svojim nježnim rukama stavi konopac oko njegovog vrata. Nakon toga reče vlasniku bikova:

"Od sada ove životinje neće nanijeti nikome štetu."

Vlasnik bikova bio je zbunjen. Nije mogao vjerovati svojim očima. Otišli su kao ljuti, pobješnjeli i razuzdani bikovi, a vratili su se pitomi i mirni. Kao da im je Poslanik oko vrata zavezao konopac od ljubavi.

Smirio se strah kod medinske djece. Mirno su se vratili svojoj igri. Znali su da sve živo što postoji prepoznaje Poslanika i da ga voli.

258. DAN

NEPRESTANA ČEŽNJA ZA KABOM

Prošlo je tačno šest godina otkako su se muslimani iselili u Medinu. Nevjernici im nisu dozvoljavali da uđu u Mekku. Veoma im je nedostajao grad u kojem su rođeni i u kojem su odrasli. Posebno im je nedostajala Kaba. Poslanik (s.a.v.s.) je veoma dobro znao za ovu čežnju u njihovom srcu, ali je čekao najpogodnije vrijeme za ulazak u Mekku i dozvolu od Allaha (dž.š.)

za to. Jednog dana usnio je jedan san. U snu je obilazio oko Kabe zajedno sa ashabima. Narednog dana ustao je i ispričao san ashabima. Svi su bili radosni jer su znali da su istiniti snovi koje sanja Poslanik. Bili su ispunjeni nadom da će se sresti sa Mekkom i Kabom.

San koji je Poslanik usnio pokazivao je da je Allah (dž.š.) dozvolio da idu u Mekku. Rekao je ashabima da se spreme za odlazak u svoj grad. Posebno ih je upozorio da ne nose oružje sa sobom. Ashabi su se radosno spremili. Deve su ukrasili vjenčićima i drugim ukrasima.

Poslanik je vodio sa sobom i svoju suprugu Ummu Seleme. Prije nego što su krenuli na put, Omer mu reče:

"Allahov Poslaniče, oni su se borili protiv nas, a mi idemo nenaoružani kod njih. Može nam se desiti nešto loše. A da ipak uzmemo naše oružje?"

"Ne!", reče Poslanik. "Ja ću posjetiti Kabu. Ne želim nositi oružje."

Krenula je jedna povelika grupa. Nakon dugog putovanja stigli su u blizinu Mekke. Na jeziku im je uvijek bio isti tekbir: "Lebbejke, Allahumme lebbejk... Odazivam Ti se, Allahu! Odazivam Ti se, Allahu!"

Ubrzo su nevjernici saznali za to. Govorili su:

"Muhammed dolazi sa velikom grupom ljudi!"

Vijest se brzo proširila. Oni čija su srca bila puna mržnje kipjeli su od bijesa:

"Nećemo ih pustiti u Mekku. Ne mogu vidjeti Kabu!"

Glasnici su prenijeli Poslaniku ovaj odlučni i grubi stav nevjernika. On se rastužio, jer nije imao namjeru ratovati već mirno doći. Želio se dogovoriti, a ne stvarati nered.

Čim su saznali da im nevjernici ne daju ući u Mekku, ashabi su se rastužili jer su im srca izgarala od čežnje za Kabom. Sjeli su na jedno mjesto blizu Mekke i čekali. Kaba se nazirala u daljini kao zrno bisera. Šta bi dali da joj mogu blizu prići i dodirnuti je rukama! Strpljivo su čekali i učili dove.

259. DAN

KASVA NE ULAZI U MEKKU

Mjesto u blizini Mekke na kojem je odsjeo Poslanik (s.a.v.s.) sa ashabima zvalo se Hudejbija. Bio je to otvoren prostor niže Mekke. Poslanik i oni koji su bili sa njim su danima čekali. Nevjernici ih nisu puštali unutra. Bila je to velika nepravda.

Poslanik se savjetovao sa ashabima šta trebaju dalje činiti. Pitao je svakog pojedinačno, a oni su govorili:

"Poslaniče, nismo došli prolijevati krv već vidjeti Kabu! Ako neko to sprječava, svakako da nećemo uzmicati nazad, uložit ćemo sve napore!"

Poslanika je usrećilo što su ashabi bili odlučni i hrabri. Ustao je sa svoga mjesta i rekao:

"Ako je tako, krenite! Idemo tamo uz dozvolu Allaha (dž.š.)!"

Svi zajedno ustaše. Glasno su donosili tekbire. Hrabro su koračali prema gradu. Željeli su što prije posjetiti Kabu.

Poslanik je bio na svojoj devi Kasvi. Kada su trebali ući u grad, Kasva iznenada pade na zemlju. Svi se okupiše oko nje. Bezuspješno su pokušavali da je podignu. Neki su govorili:

"Kako je tvrdoglava ova deva!"

Ali Poslanik im reče:

"Pustite je! Nije ona tvrdoglava! Nije ona takve naravi. Kada je Ebreha došao srušiti Kabu, Allah nije želio da u grad uđu slonovi. Ni sad ne želi da Kasva uđe u grad, ne možete je natjerati."

Nije bilo slučajno što se Kasva srušila na zemlju i nije htjela ići dalje! Da Kasva nije pala na zemlju, muslimani bi ušli u Mekku i nevjernici bi ih napali, a među njima nije bio niko naoružan da ih brani!

Poslanik priđe Kasvi. Pomilova je i reče joj neke lijepe riječi. Kasva polahko ustade i krenu prema Hudejbiji.

Muslimani su je slijedili. Išla je i išla, te se na kraju spusti i sjede pored jednog izvora. Poslanik i ashabi podigoše šatore na mjestu gdje se Kasva zaustavila.

260. DAN

VODA KOJA JE POTEKLA IZ PRESUŠILOG IZVORA

Hudejbija je bila sušno mjesto. U okolini nije bilo ni kapi vode, a Poslanik (s.a.v.s.) je htio uzeti abdest. Ashabi su bez nade trčali naokolo. Kada ih vidje tako uzbuđene, Poslanik ih upita:

"Šta vam je?"

"Allahov Poslaniče, propali smo! Imamo samo jedan vrč vode. Nemamo dovoljno ni za piće ni za abdest."

Na mjestu gdje su muslimani odsjeli bio je jedan izvor koji je bio davno presušio. Poslanik vidje da su ashabi u teškoj situaciji pa uputi dovu Allahu (dž.š.). Nakon toga uze šaku vode iz vrča koji je ashab donio. Prouči Bismillu i istrese vodu u izvor. U tome momentu desi se čudo! Poslanikovom dovom iz izvora poče teći čista voda! Ashabi potrčaše u čudu. Pili su vodu koliko god su mogli više. Uzeli su i abdest. Napunili su sve posude vodom. Napojili su svoju stoku. Lijepo su oprali svoja lica i lijepo su se rashladili. Bili su zadivljeni izvorom koji je potekao uz vodu koju je dodirnuo Poslanik. Nikada u svom životu nisu mogli zaboraviti slast te ukusne vode.

261. DAN

ČUDIO SE URVE IZ PLEMENA SAKIF

Poslanik (s.a.v.s.) i ashabi čekali su na Hudejbiji dozvolu da bi ušli u Mekku. Nevjernici su to žustro odbijali i prisiljavali ih na čekanje. Održavali su se sastanci i njima su prisustvovali predstavnici plemena.

Urve iz plemena Sakif bio je jedan od predstavnika nevjernika. Krenuo je kako bi muslimane uvjerio da se vrate nazad. Imao je puno pouzdanja u sebe. Kada

je stigao do muslimanskog šatora, sreo se sa nasmijanim Poslanikom. Odmah sjede kod njega i poče govoriti. Njegovo ponašanje je bilo prilično neprikladno. Nakon što je prošlo malo vremena, osjetio je da se treba ljepše ponašati jer ga se veoma dojmilo kako se ashabi odnose prema Poslaniku. Oni su pokazivali veliko poštovanje prema njemu. Dok je Poslanik govorio, stajali su tiho i nepomično kao da im je ptica sletjela na glavu pa je ne žele prepasti. Slušali su ga srcem i nisu željeli propustiti nijednu njegovu riječ i nijedan njegov pokret.

Urve je obećao svojim prijateljima da će im ispričati sve što vidi u muslimanskom kampu. Zato je bilježio sve što je vidio i čuo. Kada se vratio u Mekku, ovako se obratio vođi nevjernika:

"O, ljudi, dobro me poslušajte! Do danas sam slat kao izaslanik kod mnogih kraljeva, vladara i careva, međutim, poštovanje i odanost kakvo nijedno društvo ne iskazuje kralju vidio sam kod Muhammedovih prijatelja."

Vođe nevjernika mu rekoše:

"Šta si to vidio? Ispričaj nam!"

"Šta prvo da vam ispričam? Oni osjećaju duboko poštovanje prema njemu, ali ne iz straha od njega već iz prevelike ljubavi koju osjećaju. Čim on nešto kaže, oni to odmah čine. Ako on uzima abdest, oni se natječu koji će mu pripremiti vodu. Čim on progovori, niko više ne pušta glasa. Gledaju ga u lice uspravno stojeći. Ne pričaju pred njim suviše glasno. Iz poštovanja koje iskazuju prema njemu ne podižu pogled sa zemlje. On vam je predložio nešto veoma lijepo. Ako mene pitate, prihvatite taj prijedlog."

Nevjernici ga nisu slušali. Uporno su odbijali želju Poslanika da uđe u Mekku, ali nikada nisu zaboravili Urveove riječi.

262. DAN

ZAKLETVA POD BAGREMOVIM STABLOM

Čekanje na Hudejbiji trajalo je danima. Poslanik (s.a.v.s.) je tražio načine da uđe u Mekku a da ne iskrsne neki incident ili nevolja. Zato je poslao Osmana kod nevjernika kao izaslanika.

Hz. Osman je bio osoba koju je nevjernička strana uvažavala. Kada je otišao kod mekkanskih vođa, rekao im je da njihov cilj nije rat nego mir. Rekao im je da žele posjetiti Kabu, ali nevjernici nikako nisu odustajali od svog inata. Rekli su mu:

"Idi i reci Muhammedu da nikada neće ući u Mekku!"

Nakon toga su zatvorili Osmana tri dana u zatvor.

Oni koji su na Hudejbiji čekali njegov povratak počeli su se brinuti. Iz Mekke nisu dolazile dobre vijesti. Muslimani su bili veoma tužni. I Poslanik se brinuo. Ako nevjernici ubiju Osmana, to znači da za muslimane nema drugog izlaza osim bitke. Zato je Poslanik htio biti siguran u svoje ashabe. To je bila naredba Allaha (dž.š.).

A bili su to prvi dani proljeća. Na drveću su počele rasti mlade grane. Poslanik je okupio ashabe pod jednim drvetom bagrema. Želio je od njih uzeti prisegu odanosti. Rekao im je tu svoju želju. Ashabi su dali obećanje da su spremni podnijeti šta god da im se desi, da će se pridržavati Allahovih zabrana, da će do kraja ostati uz Poslanika i da neće izbjegavati boriti se sa nevjernicima.

Ova zakletva zove se "Ridvan biati", što znači *zakletva odanosti.*

Čim su čuli da su ashabi dali prisegu da neće napustiti Poslanika kakvi god uvjeti bili, nevjernike je uhvatila panika. Poslanik i ashabi mogli su učiniti sve sa takvim jedinstvom.

Nevjernici su nakon tri dana pustili Osmana, i on je žureći došao Poslaniku. Čim su vidjeli da je živ i zdrav, svi su se

obradovali. Grlili su ga uzbuđeno i u velikoj sreći. Nakon toga su ga pitali je li posjetio Kabu. Hz. Osman im je ovako rekao:

"Kunem se Allahom da to ne bih učinio ni da sam tamo ostao godinu! Kako da je ja sâm posjetim, dok Poslanik ovdje čeka i čezne za njom!"

263. DAN

SPORAZUM O MIRU

Mekkelije je obuzela panika. Poslanik (s.a.v.s.) je i dalje čekao sa ashabima na Hudejbiji. Nevjernici su se bojali njihove snage i nisu imali drugog izlaza nego da kažu "da" pozivu za mir. Dvadeseti dan, Mekkelije poslaše jednog čovjeka.

Čovjek se zvao Suhejl. Kleknuo je pred Poslanika i izložio mu sporazum o miru. Nakon toga je pročitao prvi uvjet sporazuma:

"Između muslimana i nevjernika neće biti ratovanja narednih deset godina..."

Bio je ovo važan napredak jer su nevjernici bili ti koji su do tada uvijek započinjali rat. Poslanik je uvijek bio zagovornik mira i bratstva.

Suhejl je pročitao i drugi uvjet sporazuma:

"Ove godine nećete ući u Mekku, ali možete ući naredne godine i posjetiti Kabu. Ne možete ostati više od tri dana u Mekki."

Nakon što su čuli taj uvjet, ashabi se zgledaše. Nisu se željeli vratiti nazad a da ne vide Kabu, ali je Poslanik prihvatio sporazum o miru kojeg su iznijeli nevjernici jer je to bilo veoma važno. Potpisan je sporazum sa obje strane. Nakon toga, muslimani su se spremili za povratak.

Vratili su se u Medinu iako su izgarali od čežnje za Kabom i bili tako blizu Mekke. Ashabi su bili zbunjeni i tužni. Jedino što ih je tješilo bilo je to što je Poslanik bio zadovoljan. Svakako da on zna najbolje.

Dok su se vraćali nazad, Poslaniku je došla radosna vijest. Tu vijest donio je melek Džebrail (a.s.) od Allaha (dž.š.):

"Mi ćemo ti sigurno dati pobjedu."[20]

Ovo je značilo da će nestati sve prepreke koje su se ispriječile na putu uspjeha i da će se ubrzo sva vrata otvoriti. Značilo je i da će se ubrzo ostvariti Poslanikov san i da će muslimani osvojiti Mekku.

Iako uvjeti nisu bili sasvim povoljni, Ugovor na Hudejbiji bio je ipak mirovni pokušaj. Bio je to jedan novi početak. Nazirao se mir i mogle su se očekivati neke nove, lijepe vijesti.

264. DAN

RADOST KRALJA HABEŠA

Muhammed (s.a.v.s.) je bio poslanik poslan cijelom svijetu. Vjera koju je donio bila je univerzalna. Nije pravio razliku između jezika, boje kože ili rase. Svakoga je volio i primao u zagrljaj.

Nakon što je Poslanik potpisao sporazum sa nevjernicima, situacija se smirila. Bio je to značajan napredak, makar trajao i kratko.

Jednoga dana Poslanik sakupi ashabe i reče im:

"Allah me poslao kao poslanika svim ljudima. Da li ćete me pomoći u širenju islama po svijetu?"

"Svakako, Allahov Poslaniče! Uvijek smo uz tebe. Uradi šta god želiš!"

Nakon toga Poslanik je pripremio pisma za svjetske vladare. U pismima je objasnio šta je to islam i pozvao ih je da postanu muslimani. Odredio je i osobe koje će dostaviti pisma. Te osobe su poznavale strane jezike. Prvo pismo dao je ashabu Amru da ga odnese kralju Habeša.

Amr uze pismo i poput munje krenu na put. Kada je stigao u Abesiniju, rekao je da se želi vidjeti sa Kraljem. Odveli su ga Kralju. Nedžaši je sjedio na prijestolju ukrašenom dragim kamenjem. Oko njega je bilo mnogo sluga. Amr pruži pismo koje je donio. Kralj Nedžaši uze pismo u ruke.

Pismo je mirisalo poput mošusa. Dugo ga je mirisao. Nakon toga ga poljubi

20 Kur'an, XLVIII (Sura: Al-Fath), 1.

i stavi na svoju glavu. Onda otvori pismo i pročita ga. Iz očiju su mu tekle suze. Nakon što je pročitao, siđe sa svog ukrašenog prijestolja. Kleknu na koljena i izgovori Kelime-i šehadet. Kralj Habeša Nedžaši postao je musliman! Sa usana su mu sišle ove riječi:

"U ovome momentu žarko želim biti uz njega. Kamo sreće da sam bio njegov sluga umjesto što sam bio kralj! Bolje je biti njegov sluga nego biti kralj!"

Nakon toga pismo stavi u kutiju za dragocjenosti i podiže je. Čuvat će ga među najdragocjenijim stvarima! On je bio čovjek dobrog srca. Pošto je to Poslanik znao, mnogo godina ranije poslao je muslimane koji nisu mogli izdržati u Mekki u njegovu zemlju. Nedžaši im je pružio utočište s puno ljubavi. Čovjek dobrog srca od toga momenta postao je musliman. Hz. Amr i drugi muslimani koji su bili u Abesiniji bili se veoma radosni.

265. DAN

KĆERKA KOMANDANTA NEVJERNIKA

Ona je bila kćerka Ebu Sufjana, komandanta nevjernika. Zvala se Ummu Habibe. Bila je veoma inteligentna. Za razliku od svog oca, ona je mnogo voljela Poslanika (s.a.v.s.). Smatrala je vrijednom vjeru koju je on donio. Zato je postala muslimanka. Njen otac i drugi nevjernici činili su Ummu Habibe tužnom i radili su joj veoma ružne stvari jer nije htjela odustati od svoje vjere, ali se Ummu Habibe oduprla svemu tome. Na kraju se iselila sa drugim muslimanima u Abesiniju. Dugo godina je bila tamo. Čeznula je za svojim rodnim krajem, svojom porodicom i, što je najvažnije, za Poslanikom. Kada joj je umro muž, ostala je sasvim sama. Trebao joj je neko ko će je podržavati. U snu joj se često govorilo:

"Ummu Habibe, majka vjernika! Ummu Habibe, majka vjernika!"

Nikako nije mogla dokučiti značenje toga sna. Pogled joj je uvijek bio na horizontima. Mislila je na mjesto u kojem je rođena i u kojem je odrasla, na uspomene iz djetinjstva i na Poslanika. Teško joj je padalo što je odvojena od njega.

Ali zar Allah (dž.š.) ostavlja samog roba koji trpi poteškoće zbog vjere? Poslaniku je poslao vijest da se pobrine za Ummu Habibe i da se oženi sa njome.

Poslanik je poslao tu vijest Ummu Habibi preko svoga izaslanika. Ummu Habibe nije mogla vjerovati vijesti koja je došla. Dobila je ponudu za udaju iz veoma udaljenog mjesta, čak iz Medine. Povrh svega, ta vijest dolazila je Allahovom naredbom od Poslanika. Bila je radosna, uzbuđena i zbunjena.

Ali, ona je bila kćerka komandanta nevjernika. Njen otac, Ebu Sufjan, uzrokovao je smrt stotinama muslimana. Šta sve nije činio kako bi ubio Poslanika! Međutim, Poslanik nije gajio mržnju prema drugima i ničiji grijeh nije pripisivao drugome. Bio je pravedan. Primao je u zagrljaj svakoga ko je nosio iskrenu vjeru u Allaha (dž.š.) u svome srcu. I Habiba se još jednom uvjeri u njegovu plemenitost.

Poslanik je tražio od kralja Habeša Nedžašija da nju i ostale muslimane pošalje u Medinu. Kralj Nedžaši naredio je da ih pripreme za put. I on je od srca želio da se Ummu Habibe i drugi muslimani što prije sretnu sa Poslanikom. Ukrcao ih je na brod i ispratio na put.

Ummu Habibino srce snažno je hlupalo od uzbuđenja. Srest će se sa Poslanikom i svojom braćom i sestrama po vjeri. Sada je mogla shvatiti značenje svog sna. Jer Poslanikove supruge smatraju se majkama vjernika. I Ummu Habibe je bila jedna od tih majki vjernika. Sa tom radosnom viješću kao da je ponovo rođena...

266. DAN

RIJEČI KRALJA HERAKLIUSA

Trebalo je islam proširiti po cijelom svijetu. Trebalo je ukinuti nepravdu i nesreću. Zato je Poslanik (s.a.v.s.) slao jedno po jedno pismo svjetskim vođama. Dao je Dihji pismo koje je trebao dostaviti bizantijskom kralju Herakliusu.

Hz. Dihje se brzinom munje popeo na svoga konja. Prešao je planine i ravnice da bi dostavio pismo. Bizantijski kralj Heraklius otvori pismo i pročita ga. Nakon toga nije gubio nimalo vremena već je naredio da se detaljno sve ispita o Muhammedu (s.a.v.s.). Želio je biti siguran da je osoba koja ga je pozvala u novu vjeru uistinu Božiji poslanik.

Tih dana tamo je došao Ebu Sufjan radi trgovine. Heraklius, koji je to saznao, pozvao ga je kod sebe i upitao:

"Prema onome što sam čuo, u tvom rodnom kraju pojavio se čovjek koji kaže da je poslanik. Pitat ću te nešto o njemu, a ti ćeš mi ispravno odgovoriti. Ako slažeš i ako se to dokaže, uništit ću te!"

Ebu Sufjan je bio veoma uplašen ovim prijetnjama. Morao je reći sve, iako to nije želio. Heraklius ga upita:

"Iz koje porodice i iz kojeg plemena je Muhammed?"

"On je iz jednog časnog plemena i iz poštene porodice. Čak je njegova loza najcjenjenija", nevoljno reče Ebu Sufjan.

"A laže li on?"

"Ne, on nikada ne laže! Nikada nisam čuo od njega nijednu laž."

"Da li njega više vole siromašni ili bogati?"

"Više ga uvažavaju i vole siromašni, jer on pruža utočište za nemoćne, štiti siromašne i podržava slabe."

"Da li se povećava ili smanjuje broj onih koji mu vjeruju?"

"Iz dana u dan broj se povećava. I to velikom brzinom."

"Da li on iznevjeri dato obećanje?"

"Ne, on nikada ne iznevjeri dato obećanje!"

Sve ovo rekao je najveći neprijatelj Poslanika! Pošto se bojao Herakliusove kazne ukoliko se pokaže da laže, sve je rekao iskreno.

Heraklius ga upita dalje:

"A šta on vama govori?"

"Govori nam da se moramo klanjati Allahu koji je jedan. Traži od nas da klanjamo, da budemo iskreni i da pomažemo siromašne."

Nakon što je saslušao Ebu Sufjana, Heraklius je jedno vrijeme stajao i razmišljao, te je rekao:

"Sve ove osobine potvrđuju da je on Poslanik! Kamo sreće da sam bio uz njega i da sam mu služio! Kunem se da bi se njegova vjera proširila sve dovde."

To što je čuo od Herakliusa izazvalo je čudan strah kod Ebu Sufjana. Kada je izašao vani, rekao je svojim prijateljima:

"Muhammed je prilično unaprijedio svoj posao. Prihvata

ga čak i ovako veliki kralj!"

Islam se širio svijetom. Nevjernici su ljutito posmatrali taj napredak, ne mogavši ga spriječiti.

267. DAN

HERAKLIUS I DAGATIR

Kralj Heraklius veoma se obradovao pismu koje je dobio od Muhammeda (s.a.v.s.). Povjerovao je da je on poslanik. Okupio je svoje ljude. Govorio im je o pozivu u islam. Nakon toga je iznio svoje mišljenje:

"Hajdemo svi prihvatiti Muhammedov poziv! Hajde da svi zajedno dođemo do spasa na ovom i na budućem svijetu! Ja vjerujem da je on poslanik kojeg je Allah poslao."

Ali ljudi su mu se žestoko suprotstavili. U masi su se dizali ljutiti glasovi. Rasprava se postepeno rasplamsavala. Nakon njihovog takvog stava, Heraklius se prepao da će izgubiti svoje kraljevsko mjesto. Zato je odlučio da više neće govoriti o toj temi. Pismo je zavio u platno. Stavio ga je u jednu zlatnu cijev i sakrio. Vjerovao je da će mu to pismo donijeti sreću. Nakon toga napisao je pismo Poslaniku:

"Od bizantijskog kralja za poslanika Muhammeda, čiji je dolazak nagovijestio Isa (a.s.)!

Ja u srcu vjerujem da si ti Božiji poslanik. O tvom imenu sam čitao u svetoj Knjizi Indžilu. Merjemin sin Isa nagovijestio je tvoj dolazak.

Pozvao sam Bizantijce u tvoju vjeru, ali nisu prihvatili. Da su me poslušali, bilo bi sve veoma lijepo.

Koliko samo želim da budem uz tebe i da ti služim..."

Haraklius je naredio da pripreme vrijedne poklone za Poslanika. Dao ih je Dihji zajedno sa pismom i sa njim je poslao jednog biskupa koji se zvao Dagatir. Poslanik je napisao i pismo za Dagatira.

Dagatir je bio kršćanski učenjak. Dihje je otišao na adresu koja mu je rečena. Vidio se sa Dagatirom i dao mu

pismo. Nakon što je pročitao pismo, Dagatir je rekao :

"Tako mi Boga, on je posljednji Božiji poslanik! Mi za njega znamo iz svetih Knjiga. Sveta Knjiga nam je poslala tu radosnu vijest o njegovom dolasku!"

Nakon što je to rekao, Dagatir je skinuo svoju crnu odjeću, obukao bijelu i otišao do naroda koji se okupio u crkvi. Ovako im je rekao:

"Uvaženo bizantijsko društvo, došlo nam je pismo od Muhammeda, Božijeg poslanika! Poziva nas da primimo islam. Ja vjerujem da je Allah jedan i da je Muhammed Njegov poslanik. Postao sam musliman!"

Bizantijci koji su slušali Dagatira bili su veoma zbunjeni i ljuti. A Dagatir je bez straha prihvatio poruku koju je primio od Poslanika. Kao što je bilo onih koji su mu se protivili, bilo je i onih koji su smatrali da je u pravu. On je imao u vidu sve vrste zla koje mu se mogu desiti, jer je spoznao da je došao posljednji poslanik Muhammed (s.a.v.s.).

268. DAN

KRALJ EGIPTA MUKAVIS

Naš dragi Poslanik (s.a.v.s.) nastavio je slati pisma svjetskim vođama. Jedan od njih bio je i egipatski kralj Mukavis. Poslanik mu je poslao ashaba po imenu Hatib. Mukavis je dao da se njegovim ljudima pročita pismo koje mu je poslano. Nakon toga je rekao Hatibu:

"Neka vam je sa srećom! Mi smo ionako očekivali njegov dolazak. Jedino mi je privuklo pažnju što je on iz Mekke, a nije iz Sirije."

Nakon što je to rekao, Mukavis je sakrio pismo u kutiju od slonovače. Dao je da se za Poslanika spreme ogromne količine zlata, srebra, odjeće, kristala i mirisnih medova.

Hz. Hatib je ostao tamo petnaest dana. Za to vrijeme veoma lijepo su ga ugostili. Kada je došao u Medinu, ispričao je Poslaniku gdje je sve išao i šta je vidio. I Mukavis je poslao pismo. Poslanik je odmah dao ashabu da mu pročita pismo. Mukavis je napisao da vjeruje da je on poslanik, ali da neće postati vjernik jer se boji da bi mu mogli oduzeti kraljevsku stolicu.

U Poslanikovim očima nisu imali nikakvu vrijednost ni pokloni koje je Mukavis poslao niti njegovo bogatstvo. Mukavis je izgubio vjeru, a vjera je najveće bogatstvo! Poslanik je bio veoma tužan zbog tog njegovog kukavičkog stava, pa je rekao:

"Kakva šteta! Mukavis nije mogao odoljeti svom kraljevstvu, a neće mu ostati to kraljevstvo nad kojim drhti!"

Nakon toga Poslanik je poslao pisma sa pozivom u islam iranskom vladaru i namjesniku Jemena. Svuda po svijetu razglasio je o naredbama vjere. Pridržavati se tih naredbi bolje je od bilo kojeg položaja na svijetu. Oni koji su to shvatili odrekli su se svega i postali muslimani. Oni koji nisu shvatili začepili su svoje uši za ono što je najljepše.

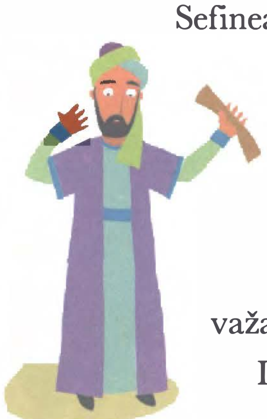
Broj muslimana iz dana u dan je rastao. Poslanikovo ime došlo je u sve krajeve svijeta.

269. DAN

LAV KOJI JE POKAZAO PUT

Poslanik (s.a.v.s.) je u Jemen poslao ashaba koji se zvao Sefine. Sefine je veoma volio Poslanika. Odmah je krenuo sa naredbom koju je primio od njega. Put je bio dug i pust. Sefine je putovao prelazeći preko pješčanih dina.

Dok je sam išao pustinjom, iznenada pred njega izađe lav. Sefine je počeo drhtati od straha. Bilo je sasvim jasno da je lav gladan. Proždrljivo je gledao Sefinea. Mogao ga je strpati u želudac u jednom zalogaju. Da pobjegne, Sefine nije mogao. Da ostane miran, nije mogao. U tome momentu sjeti se Poslanika. Ukoliko ga pojede divlja zvijer, neće moći izvršiti povjereni mu zadatak. Gledajući lava pravo u oči, rekao mu je:

"Ja sam osoba kojoj je Allahov poslanik Muhammed povjerio važan zadatak. Molim te, nemoj mi nanijeti zlo!"

Ispuštajući čudne glasove, lav je gledao kao da razumije ono što

mu se govori. Prošao je pored Sefinea i otišao svojim putem. Sefine je odahnuo. Brzo je nastavio putovanje. Na kraju je stigao u Jemen.

Uspješno je izvršio zadatak koji mu je povjeren, ali se na povratku izgubio u pustinji. Ostao je usred pustinje koja se prostirala unedogled. Nije znao na koju stranu da krene. Okretao se na razne strane, ali nije mogao naći put za Medinu. Bio je zbunjen i nije imao izlaza. Upravo tada pred njega ponovo izađe lav. Lav je dugo gledao Sefinea, a onda se spusti pred njega kao da mu pokazuje put. Lav je išao naprijed, a Sefine za njim. Nakon izvjesnog vremena Sefine prepozna put za Medinu. Mnogo se obradova. Dok je išao prema Medini, lav se udalji od njega bez uznemiravanja i ode svojim putem.

Možda je lav koji je Sefineu pokazao put bio isti onaj lav koji je izašao pred njega dok je išao u Jemen. I on je, kao i sve živo što postoji u kosmosu, prepoznao Poslanika i iz ljubavi prema njemu pomogao je Sefineu.

270.
DAN

STVARI KOJE SE NISU MOGLE PODIJELITI

Djeca su se natjecala međusobno da dobiju nešto od Poslanika (s.a.v.s.). On je to znao i stalno im je poklanjao stvari kako bi ih usrećio. Tako je, naprimjer, Enesu poklonio staklenu čašu iz koje je pio vodu. Tu čašu poslao mu je egipatski vladar Mukavis. Enes ju je čuvao kao svoje oči.

Dok je jednog dana Poslanik išao putem, pritrča mu jedan mali dječak. Svojim malim rukama počeo mu je vući ogrtač sa leđa. Poslanik se okrenu i upita ga:

"Ko si ti?"

"Ja sam sin Ummul Hakima."

"A zašto mi vučeš ogrtač?"

"Moja majka želi da ti skinem ogrtač i njoj donesem."

Poslanik se nasmija. Polahko skinu ogrtač i pruži ga djetetu:

"Evo ti, uzmi! Odnesi ga svojoj majci! Neka ga podijeli na dva dijela, pa neka jednu polovinu da tvojoj sestri, a neka sebe pokrije drugom polovinom."

Čim uze ogrtač, dječak se radujući udalji sa tog mjesta. Poslanik je gledao za njim učeći dove za njega.

271. DAN

PRSTEN KOJI JE ZASLJEPLJIVAO SVOJOM LJEPOTOM

Umama je bila unuka Muhammeda (s.a.v.s.). On ju je veoma volio. Kada bi klanjao, ona bi odlazila kod njega i sjedala mu u krilo. Čim bi pao na sedždu, ona bi mu se penjala na leđa. Nije se nimalo ljutio zbog toga, već je nastavljao klanjati.

Očevima koji nisu pridavali vrijednost svojim kćerima govorio je:

"Nemojte ponižavati svoju žensku djecu! Nema sumnje da su vam one bliske srcu i da su dragocjene!"

Umama je odrasla. Napunila je deset godina. Poslanik je bio razuman prema njoj i pun ljubavi kao što je bio dok je bila dijete. Sve je činio kako bi je usrećio. Dobio je veoma dragocjen poklon od kralja Habeša Nedžašija. Bio je to prsten ukrašen dragim kamenjem. Čim ga je ugledala, Umami se dopao taj prsten. Nije skidala pogled sa njega. Kao da ju je sjaj prstena odnosio u neki sasvim drugi svijet.

Poslanik je shvatio da joj se prsten veoma dopao. Pozvao ju je sebi i poklonio joj taj prsten ukrašen dragim kamenjem. Mala djevojčica ga radosno uze.

Poslanik je svu djecu gledao kao da su njegova rođena. Za njega nije bilo razlike da li se radi o njegovoj kćeri, unuci ili nekom drugom djetetu koje živi na drugom kraju svijeta. Prema svima je bio darežljiv i sve ih je podjednako volio.

Dok je Poslanik, smiješeći se, gledao Umamu, ona mu se desetinama puta zahvaljivala. Radosno je otišla odatle. Još jednom je shvatila koliko joj je dêdo darežljiv, brižan i požrtvovan čovjek. Čuvala je taj poklon čitavog svog života.

272. DAN

NAJLJEPŠI POKLON

Ashabi su podnosili uz Poslanika (s.a.v.s.) sve poteškoće i nisu se žalili. Posmatrajući njegov moral i ponašanje tokom dugih i iscrpljujućih putovanja na koja su išli zajedno sa njim, slušali su ono što je on pričao.

Bila je to jedna od uspomena. Karavana sa devama išla je pustinjskim prostranstvima. Bila je samo jedna deva koja je narušavala uravnoteženi hod karavane. Deva koju je jahao jedan mladić išla je ispred svih drugih deva. Vlasnik deva često je upozoravao mladića:

"Ne tjeraj tu devu prebrzo! Ne idi ispred Poslanika!"

Koliko god se trudio, mladić nije mogao utjecati na svoju devu. Njegova deva stalno je išla naprijed i mladić ju je grdio.

Poslanik je shvatio da je mladiću veoma neprijatno. Na mjestu gdje su odmarali, Poslanik je upitao vlasnike deva:

"Je li tvoja ova deva što ide brzo?"

"Da, Božiji Poslaniče."

"Da li bi mi je prodao?"

"Svakako."

Poslanik kupi devu, pa se okrenu prema mladiću i reče mu:

"Poklanjam ti ovu devu. Možeš da je jašeš kako želiš!"

Mladić nije znao šta da čini od radosti. U čudu je gledao Poslanika koji ga je spasio od toga da ga grdi vlasnik deva. To je bio najljepši poklon koji je dobio u životu.

273. DAN

BLAGO SE PONAŠAJTE PREMA ŽIVOTINJAMA

Poslanik (s.a.v.s.) se odnosio sa poštovanjem prema svemu. Tako je zahtijevao od svih ljudi da postupaju. On je bio pun ljubavi ne samo prema ljudima, nego i prema drveću, kamenju, životinjama. Pazio je i na životinje na kojima je jahao. Kada bi na putovanju prolazio kroz mjesto puno zelenila, zaustavljao bi se i dozvoljavao im da se napasu.

Kada je jednog dana ugledao devu koja je bila sama kost i koža od gladi, njegove oči ispunile su se suzama, pa je rekao:

"Ova životinja ima usta, ali ne može govoriti. Bojte se Allaha (dž.š.) zbog ovih životinja!"

Jednog drugog dana, čim je vidio da se njegova supruga Aiša grubo ponaša da bi ukrotila svoju devu koja je bila neposlušna, Poslanik je osudio to njeno ponašanje i rekao:

"Aiša, blago se odnosi prema životinjama, jer tamo gdje postoji blagost, sve je ljepše; postupak u kojem nema blagosti, veoma je ružan."

Nakon tih riječi Aiša je bila blaga prema svojoj devi, pa je vidjela da je i deva odmah postala pitomija.

Ashabi su jednom došli kod Poslanika i pitali ga:

"Allahov Poslaniče, hoće li nam biti upisano kao dobro djelo ako se budemo lijepo odnosili prema našim životinjama?"

"Imat ćete sevap za svaki lijep postupak prema svemu."

Nakon što im je to rekao, Poslanik im ispriča jednu priču:

"Jednom davno živjela je jedna žena koja je bila velika grješnica. Duže vrijeme bila je na putu i veoma je ožednjela. Našla je jedan bunar. Nagnula se i pogledala u bunar, ali uza sebe nije imala ni konop ni kofu kako bi izvukla vodu. Bunar nije bio dubok a voda je bila plitka. Ženi su se usta osušila od žeđi, pa odluči da uđe u bunar i tako se napije vode. Kada je izašla vani, naišla je na psa koji je bio žedan kao i ona. Jadni pas ispružio je jezik od žeđi. Lizao je vlažnu zemlju. Žena se sažali na njega, pa ponovo uđe u bunar da i njemu donese vode, ali nije znala čime da mu je dadne. Dugo je razmišljala, pa je na kraju

skinula cipele i napunila ih vodom. Držeći cipele u ustima, penjala se uza zid bunara. Nakon toga, napojila je psa vodom iz cipele. Uzvišeni Allah bio je zadovoljan ovim njenim postupkom, pa joj je oprostio grijehe."

Ova priča je veoma dirnula ashabe. Znači da Allah (dž.š.), Koji je stvorio svemir, neće ostaviti bez nagrade ni onog ko je učinio dobro makar psu, devi, janjetu ili mravu. Zbog dobročinstva učinjenog jednoj životinji, Allah (dž.š.) može oprostiti čak i grješniku i grješnici. Zato je Poslanik često govorio za životinje:

"Sa saosjećanjem se ponašajte prema svojoj stoci! Allah voli da se blago a ne grubo odnosite prema svojoj djeci, drveću i svemu živom što postoji. Za to je obećao nagradu: ulazak u Džennet!"

Oni koji su čuli te njegove riječi, nakon tog dana bili su pažljiviji prema svojim životinjama.

274. DAN

HAJBER, GRAD SA SEDAM TVRĐAVA

Hajber je bio lijep grad, okružen visokim tvrđavama. Imao je tačno sedam tvrđava. Nalazio se na sjeveru Medine. U njega su se naselili Jevreji iz plemena Kurejz, koji su prekršili sporazum o miru za vrijeme Bitke na Hendeku i koji su pomagali mekkanskim nevjernicima. Nastavili su kovati planove kako da unište muslimane.

Poslanik (s.a.v.s.) je znao da se Jevreji iz plemena Kurejz neće urazumiti, i tražio je načina kako da se zaštiti od opasnosti koja dolazi od njih. Okupio je ashabe. Dugo su razgovarali. Na kraju su donijeli odluku: opkolit će Hajber! Brzo su se spremili i krenuli na put.

Tokom putovanja, Poslanik je učio dove:

"Allahu moj, utječem Ti se od brige za budućnost i tuge za prošlošću. Utječem Ti se od nemoći, tromosti, škrtosti, kukavičluka i nemilosrdnika."

Ashabi su na dove odgovarali riječima:

"Amin! Amin!"

Ashabi su hrabro išli putem na koji su krenuli da bi opkolili Hajber. Oko ponoći su se ulogorili ispred Hajbera. Poslanik je ponovo podigao svoje ruke i molio Allaha:

"Allahu moj, Koji si vlasnik nebesa i Zemlje, Allahu moj, Koji si vlasnik Zemlje i svega što je na njoj, Allahu moj, Koji tjeraš vjetar, molimo od Tebe dobro za ovaj grad! Molimo od Tebe dobro za one koji žive u ovom gradu! Molimo od Tebe za dobro svega što se nalazi u ovom gradu! Molimo od Tebe da nas sačuvaš od zla koje se nalazi u ovom gradu!"

Koliko je samo naš Poslanik bio dobrog srca i dobronamjeran! Molio je od Allaha (dž.š.) za dobro onima koji su mu činili nepojmljiva zla.

Kada su se tog jutra probudili i vidjeli da su ih muslimani opkolili, Jevreji iz Hajbera bili su veoma zbunjeni. Trčeći, u strahu, sakrivali su se u utvrde. Počeli su na Poslanika i njegovu vojsku slati kišu strijela. Bili su to veoma teški momenti. Lijep grad sa sedam tvrđava, zbog njihovog ružnog ponašanja postao je ruglo. Učeći dove, Poslanik i ashabi molili su od Allaha (dž.š.) pomoć.

275. DAN

ČOBAN KOJI JE TRČAO U DŽENNET

Na ulicama Hajbera vladala je panika. Dok su ljudi u panici trčali tamo-amo, čoban Jeser, koji je bio rob crnac, vraćao se sa svojim stadom iz planine. Nije znao šta se dešava. Umiješao se u masu svijeta i upitao:

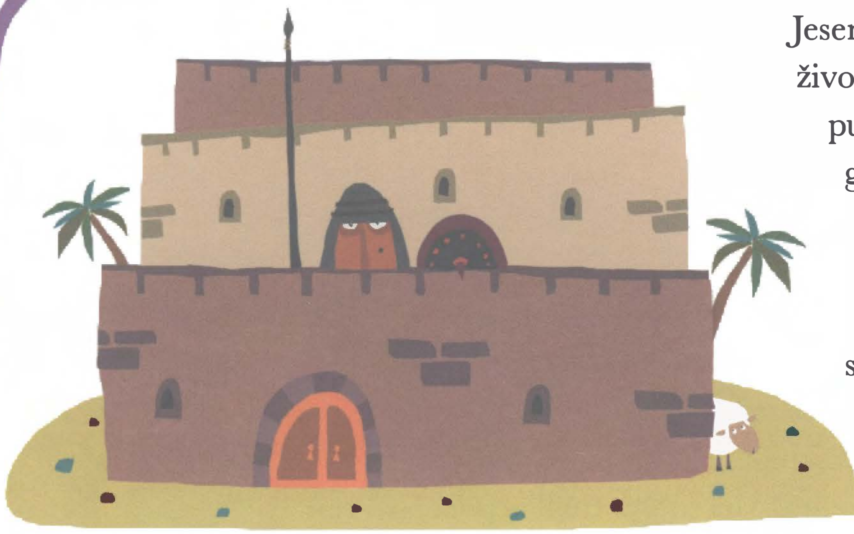
"Šta je? Šta se to dešava?"

"Zar ne vidiš? Borimo se!"

"Protiv koga?"

"Protiv čovjeka koji za sebe kaže da je Božiji poslanik."

Čim je čuo riječi "Božiji poslanik", čoban Jeser zastade na trenutak. Kao da mu je neka vatra pala na srce. Želio je vidjeti Poslanika (s.a.v.s.). Izlazeći na prozor tvrđave, posmatrao je one koji su je opkolili. Radoznalost i znatiželja postepeno su rasli u njemu. Ko je taj poslanik? Kakav je on? Uzbuđeno je tjerao stado ispred sebe i sišao sa tvrđave. U podnožju Hajbera tražio je Poslanika. Pitao je svakoga na koga je naišao. Na kraju ga je našao. Poslanik ga je dočekao nasmijan pod kišom strijela.

Jeser je prvi put u svom životu sreo nekoga tako punog ljubavi. Gledajući ga u čudu, upitao je:

"Čuo sam da si ti poslanik. Da li bi mi nešto rekao o vjeri koju si donio?"

Poslanik je objasnio Jeseru sve o islamu i odgovorio mu na sva njegova pitanja. Nakon toga podučio ga je Kelime-i šehadetu. Jeser je onda rekao:

"Ja sam jedan siromašni čoban, crnog tena i ružan. Ako ovakav kakav sam postanem musliman, što ću dobiti zauzvrat?"

Poslanik se toplo nasmijao i rekao:

"Ako umreš kao vjernik, dobit ćeš Džennet!"

Jeser uzbuđeno dodade:

"Ja ti vjerujem i postao sam musliman!"

Nakon toga je donio Kelime-i šehadet. Međutim, Jeser je imao jednu brigu, pa je rekao:

"Ovo stado ovaca nije moje. Šta ću sa njima?"

Poslanik mu je rekao da stado mora vratiti njegovom vlasniku. Poslanik je bio veoma odlučan u tome da se vlasništvo mora vratiti onome kome pripada. Zato su Mekkelije govorile da je on "Muhammed Emin" – Muhammed Pouzdani.

Poslanik pokaza Jeseru put te reče:

"Izvedi stado izvan vojske! Bacajući dva-tri kamena, pokaži im put! Allah će ih predati njihovom vlasniku!"

Jeser je izveo stado izvan vojske, kao što mu je Poslanik pokazao. Bacajući kamenčiće šljunka, pokazao im je put. Nakon toga se povukao u jedan ćošak i odatle ih posmatrao. Čim je vidio da stado ide prema tvrđavi bez razilaženja, kao da sluša naredbu, i da je otišlo pred vlasnikovu kuću, čoban se radosno vratio. Priključio se Poslanikovoj vojsci.

Bio je jadni rob i čoban koji je hodao livadom i koji prije pola sahata nije imao pojma ni o čemu, ali je sada imao čast da se upozna sa najljepšom vjerom i sa Poslanikom. Niko na svijetu nije bio sretniji od njega.

276. DAN

OSVAJANJE HAJBERA

Opsada Hajbera se nastavljala. Poslanik (s.a.v.s.) je prvi dan bajrak dao Ebu Bekru. Vojska pod komandom Ebu Bekra počela se sukobljavati sa neprijateljem, ali nije ostvarila nikakav rezultat. Narednog dana Poslanik je dao bajrak hz. Omeru. Vojska se pod njegovom komandom borila sve do noći, ali, nažalost, opet nije ostvarila nikakav rezultat. Muslimani su se tako borili šest dana pod komandom različitih komandanata, ali bez rezultata.

Zalihe hrane za vojsku popriličnu su se potrošile. Vojsci je prijetila glad. Šesti dan Allahov Poslanik je rekao:

"Sutra ću bajrak dati onome ko mnogo voli Allaha i Poslanika, a i Allah i Poslanik njega vole, tako da će nam Allah (dž.š.) podariti uspjeh njegovom rukom."

Ove riječi proširile su se među vojskom kao val uzbuđenja. Svaki od njih s nestrpljenjem je očekivao noć. U srcima im je bila nada, jer svaki od njih je iskreno volio Allaha (dž.š.) i Poslanika. Svaki je želio biti dostojan takve radosne vijesti. Ko li je ta osoba koju je Poslanik toliko pohvalio? Bili su obuzeti tim mislima.

Kada je svanulo, ashabi su se uzbuđeno okupili pred Poslanikovim šatorom. On je izašao iz šatora i gledao jednog po jednog. Među njima nije našao osobu koju je tražio, pa je rekao:

"Gdje je Alija?"

Ovim pitanjem okončano je uzbuđenje koje je do tada vladalo u njihovim prsima. Znači da će Allahov Poslanik njemu dati bajrak! Rekli su:

"Aliju bole oči, zato nije došao."

"Zovite ga!"

Kada su došli kod Alije, oči su mu

bile otekle i zatvorene. Nije mogao vidjeti ništa ispred sebe. Bilo je sasvim jasno da ga mnogo boli. Držeći ga za ruku, odveli su ga kod Poslanika. On je svojim rukama prešao preko Alijinih očiju. Nakon toga uputio je dovu za njega. Otok je odjednom nestao i bolovi su prestali! Alija je mogao vidjeti kao i prije. Svjetlost, radost, radosne vijesti i sreća spojili su se u jedno. Hoće li Hajber biti oslobođen Alijinom rukom?

Tog dana muslimani su pod komandom hz. Alije osvojili tvrđavu Hajber. Jevreji su ostavili sve svoje bogatstvo i pobjegli. Bio je to i kraj gladi.

Poslanik ih je upozorio da se lijepo odnose prema djeci, ženama, bolesnima i starima. Pridržali su se svakog pravila koje im rekao. Taj veliki uspjeh ostvarili su snagom iskrenog vjerovanja u Allaha (dž.š.).

277. DAN

ZAMKA JEDNE JEVREJKE

Oslobađanje Hajbera svima je donijelo mir. Poslanik (s.a.v.s.) i oni koji su bili uz njega povukli su se da se odmore. U tome momentu odnekle se pojavi jedna Jevrejka. U rukama je imala veliku tepsiju sa hranom. Rekla je Poslaniku:

"Ovo poklanjam. Izvoli, pojedi! Prijatno ti bilo!"

Ali ženina namjera nije bila da ga počasti već da ga ubije! Zato je ispekla jedno janje i posula ga otrovom. Poslanik i ashabi spremali su se da pojedu ono što je žena donijela. Poslanik je uzeo jedan komad mesa, ali ga je izvadio i nije ga progutao. Rekao je ashabima:

"Dignite ruke od ove trpeze!"

Dok su jedni druge zbunjeno gledali, Poslanik nastavi govoriti:

"Dobio sam vijest da je ova hrana otrovana!"

Ashabi odmah digoše ruke od jela, ali je jedan čovjek uzeo zalogaj i progutao ga. Otrov je bio toliko jak da se onesvijestio na licu mjesta i umro. Svi su bili zbunjeni. Ko je to učinio? Zašto?

Poslanik pozva ženu koja je donijela meso i upita je:

"Zašto si to učinila?"

"Ako si pravi poslanik, otrov ti ne može naškoditi. Ako si samo vladar, željela sam ljude spasiti od tebe!"

Oni koji su bili tu nisu mogli vjerovati tome što su čuli. Uzvišeni Allah još jednom je sačuvao Muhammeda (s.a.v.s.) i nije dozvolio da mu zli ljudi nanesu štetu.

278. DAN

OSKUDICA U MEKKI

Nakon oslobođenja Hajbera, muslimanima je u posjed došao veliki ratni plijen. Niko nije oskudijevao. Svi su bili zadovoljni. Ali dok su muslimani u Medini živjeli mirno, Poslanik (s.a.v.s.) je saznao da u Mekki vlada oskudica i da ljudi teško preživljavaju. To ga je veoma ražalostilo. Mislio je na gladnu i žednu djecu, na bolesne i na stoku. Njegovo srce bilo je milostivo. Htio je pomoći, makar se radilo o nevjernicima i onima koji su se borili protiv njega.

Pozvao je ashabe i objasnio im situaciju. Ashabi su prihvatili da se Mekkelijama da pomoć u hrani i novcu. Poslanik naredi da se na deve natovare ječam, zlatni novac i hurme. Sve to predade ashabu po imenu Amr. Amr je krenuo na put da bi to dostavio u Mekku.

Vlast u Mekki držali su Ebu Sufjan, Safvan i Suhejl. Čim je Amr stigao u Mekku, predao im je pomoć koju je dovezao. Safvan i Suhejl nisu to htjeli prihvatiti zbog svog ponosa. Ebu Sufjan, koji je znao koliko narod ima potrebu za tom pomoći, usprotivi se Safvanu i Suhejlu, te prihvati pomoć. Ono što je Amr donio podijeljeno je gladnim, siromašnim i onima kojima je pomoć zaista bila potrebna.

Ova pomoć bila je vrijedna koliko cijeli svijet za one koji su vapili za njom. Narod se veoma obradovao. Još jednom su se po dobru sjetili Muhammeda Emina, koji je mislio na njih čak

i izdaleka. Gladni su se zasitili. Za djecu je to bio bajram. Siromašni su bili nasmijani. Ebu Sufajn, kad to vidje, izrazi svoju zahvalnost Amru i reče:

"Neka je sa srećom Muhammedu, jer on pazi na svoju rodbinu i trči upomoć nemoćnim."

Jedno takvo dobročinstvo, i to neprijateljskom društvu, bila je dobrota koju je mogao učiniti samo Poslanik.

279. DAN

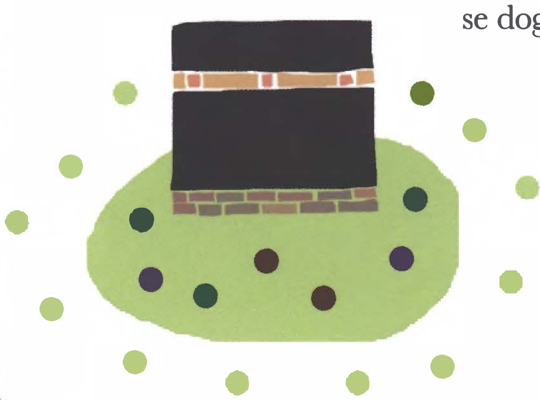
GODINA PUNA USPJEHA

Muslimanima je mnogo nedostajala Mekka. Godinu ranije nevjernici im nisu dozvolili da uđu u svoj voljeni grad. Danima su čekali na Hudejbiji. Na kraju je postignut sporazum između nevjernika i muslimana. Prema tom sporazumu, muslimani su mogli ući u Sveti grad nenaoružani, ali godinu kasnije, te posjetiti Kabu i nakon tri dana vratiti se iz Mekke.

U proteklom periodu desilo se mnogo toga lijepog. Sporazum o miru smirio je situaciju, svjetske vođe pozvane su u islam, osvojen je Hajber i Jevreji su razoružani, muslimani su ojačali, vratilo im se raspoloženje.

I došlo je vrijeme! Poslanik (s.a.v.s.) je rekao ashabima da se spreme za put. Ispunjeni velikim uzbuđenjem, ashabi su se spremili. Krenuli su s radošću, jer idu u svoj rodni kraj koga su napustili prije sedam godina.

Allahov Poslanik bio je na čelu. Išli su prema brdima oko Mekke. Nevjernici su primili vijest da muslimani dolaze. Sve ih je obuzeo nekakav strah. Bojali su se da Muhammed (s.a.v.s.) može opkoliti i osvojiti Mekku kao što je učinio sa Hajberom. Ali on se ponašao u skladu sa sporazumom zaključenim godinu ranije. Dolazio je sa muslimanima samo da posjeti Kabu. Kao što su se dogovorili, ostat će tri dana u gradu i vratit će se.

Nevjernici su poslali svoje ljude da vide da li će održati dato obećanje. Odgovor koji su dobili od Poslanika glasio je:

"Ja nikada od svog djetinjstva nisam odustajao od datog obećanja. Mi se ponašamo u skladu sa dogovorom. Ulazimo u grad bez oružja."

Nevjernici su bili zadivljeni kako muslimani dostojanstveno ulaze u grad. Nisu se uopće nadali da će ih vidjeti tako jake i sretne. Vratili su se i ispričali svojim vođama ono što su vidjeli i ono što je Poslanik rekao. Tačnije, oni nisu mogli podnijeti da gledaju kako muslimani ulaze u grad i kako tavafe oko Kabe. Zato su izašli izvan grada.

Poslanik je nakon tačno sedam godina ušao u Mekku. Bio je na svojoj devi Kasvi. Glasovi muslimana puni oduševljenja odzvanjali su ulicama Mekke:

"Lebbejke, Allahumme lebbejk... Odazivam ti se, Allahu, odazivam! Evo sam Ti došao, odazivam Ti se!"

Poželjeli su Kabu, a i Kaba je poželjela njih. Mekka je prigrlila Muhammeda (s.a.v.s.) kao majka svoju djecu. Tog dana su u Mekki procvjetale ruže.

280. DAN

LJUBAZNOST MUHAMMEDA (A.S.)

Nevjernici su bili zavidni jer su im srca bila puna mržnje. Popeli su se na planine i odozgo posmatrali muslimane kako obilaze oko Kabe. Bili su zbunjeni i govorili su:

"Kakvo čudo! Ništa ih nije oslabilo! Vidite samo kako sa oduševljenjem idu! Dobro su ojačali!"

A što se tiče muslimana, oni u uživali u sreći što su se sreli sa Kabom za kojom su godinama čeznuli. Poslanik (s.a.v.s.) je dugo, dugo posmatrao Kabu. Kako mu je samo nedostajalo da tamo klanja namaz! Rekao je hz. Bilalu da se popne na Kabu i da prouči ezan. Hz. Bilal odmah se pope i poče učiti ezan svojim jakim i odzvanjajućim glasom. Mekkom i okolinom odzvanjao je glas ezana. Ebu Džehelov sin Ikrime se naljuti i reče:

"Dobro je da je moj otac umro i nije ovo čuo!"

Tri dana u Mekki je trajala posebna radost. Muslimani su barem malo odagnali čežnju koju su osjećali za Mekkom i Kabom.

Prema sporazumu, muslimani nisu trebali ostati u Mekki duže od tri dana.

Vrijeme je isteklo. Nevjernici su se počeli brinuti. Bojali su se da će se muslimani nastaniti u Mekki i da se više neće vratiti u Medinu.

Poslanik je sjedio u šatoru od kože koja je osušena za njega. Uz njega je bio ashab Sa'd. U tome momentu dođoše mu dva čovjeka i rekoše mu:

"Isteklo je vrijeme koje smo vam dali. Želimo da napustite Mekku!"

Ovakav njihov stav naljutio je ashabe koji su se ionako spremali za povratak. Sa'd im odgovori:

"Ovo mjesto nije ni vaše ni vaših očeva! Poslanik će odavde izaći kada bude htio i u skladu sa sporazumom."

Nakon toga Poslanik, smiješeći se, pogleda Sa'da i reče mu:

"Sa'de, nemoj uznemiravati goste koji su došli da nas posjete na mjestu gdje smo odsjeli!"

Ustvari, Poslanik je dobro znao da namjera onih koji su došli nije bila da ih posjete već da ih uznemiravaju, ali ponašajući se kao da ne zna njihov cilj, pozivao ih je na prijateljstvo, uljudnost i bratstvo. Mekkanski nevjernici nisu znali šta da kažu na ovakav stav. Veoma ih se dojmila ljubaznost kojom je Poslanik odgovorio na njihovo grubo ponašanje. Dok su nečujno odlazili, vidjeli su da su se Poslanik i ashabi već spremili za odlazak.

281. DAN

UMAMINA RADOST

Čim su se spremili, muslimani su krenuli iz grada. Bilo im je žao što su odvojeni od Mekke i Kabe, ali su na put krenuli sa dovama i zahvalama Allahu (dž.š.) kao i kada su dolazili. Dok su odlazili iz grada, jedno dijete vikalo je za njima:

"Amidža! Amidža!"

Bila je to kćerka Hamze, Poslanikovog amidže, koji je kao šehid poginuo u Bici na Uhudu. Zvala se Umame. Živjela je u Mekki. Čim je čula da je Poslanik

(s.a.v.s.) došao u Mekku, poželjela je da sa njim ode u Medinu. Nije željela živjeti sa nevjernicima. Tu svoju želju prenijela je Poslaniku. On ju je uzeo za ruku i popeo na svoju devu. Muslimani su nastavili putovati prema Medini sa malom Umamom. Ona je bila veoma radosna.

Kada su došli u Medinu, obradovala se rodbina koja je vidjela da je došla i Umama. Svako od njih želio je da ona živi kod njega. Nastala je mala rasprava, pa ih je Poslanik smirivao govoreći:

"Umama treba odsjesti kod amidžinog sina Džafera, jer je on oženjen s njenom tetkom."

Hz. Džafer se veoma obradovao tome. Odmah ustade sa mjesta i poskoči na jednoj nozi. Poslanik upita:

"Šta to Džafer radi?"

A Džafer mu odgovori:

"Kada se stanovnici Habeša obraduju nečemu, oni ovako rade pred svojim kraljem. I ja to radim kao oni jer sam se mnogo obradovao."

Tom njegovom postupku smijala se mala Umama kao i drugi koji su bili tamo.

282. DAN

DOŠLO JE PROLJEĆE

Teški i tegobni dani ostali su iza njih. Kao da je došlo proljeće za islam. Dolazeći iz udaljenih mjesta u skupinama, ljudi su postajali muslimani. Među osobama koje su trčale prema svjetlu islama bile su i mekkanske vođe. Jedan od njih bio je i nekadašnji komandant nevjerničke vojske. Zvao se Halid ibn Velid. Muslimane je doveo u težak položaj svojim planom kojeg je primijenio za vrijeme Bitke na Uhudu, ali se poslije pokajao. Povjerovao je da je Muhammed (s.a.v.s.) Božiji poslanik i radi toga krenuo na put. Dok je išao prema Medini, susreo se sa nekim koga uopće nije očekivao. Bio je to Amr ibn As, Poslanikov

glavni neprijatelj. Amr ga je upitao:

"Gdje to ideš, Halide?"

"Pravi put sasvim je jasan. Ja sam povjerovao da je Muhammed Allahov poslanik. Nema razloga da više čekam. Odoh kod njega i postat ću musliman!", rekao je Halid svoju namjeru bez imalo straha.

Dok je to govorio, mislio je da će se Amr naljutiti i galamiti, ali nije bilo tako. Amr mu je rekao:

"Tako mi Allaha, i ja idem kod Muhammeda da postanem musliman!"

Halid ibn Velid nije mogao vjerovati onome što je čuo. Je li te riječi rekao Amr?! On, koji je nekada ranije govorio: "Kada bi svi ljudi postali muslimani, ja ne bih nikada!" I kakve sve planove je kovao da ubije Poslanika! A sada tu stoji i govori da je njegovo srce oduševljeno islamom i da će postati musliman!

Dva prijatelja radosno su zagrlili jedan drugog. Nakon toga su se zajedno uputili u Medinu. Kada su došli kod Poslanika, rekli su mu da žele postati muslimani. Poslanik ih je lijepo dočekao i čestitao im što su izabrali pravi put. Nakon toga se okrenuo onima oko sebe i rekao:

"Mekka je bacila svoje srce u vaš zagrljaj!"

Muslimani su bili radosni. Prvo je Kelime-i šehadet donio Halid ibn Velid. Poslanik mu je rekao:

"Ja znam da si ti veoma pametan! Zato sam u nadi čekao današnji dan."

Halid mu je na to odgovorio:

"Ali ja sam napravio puno grešaka prema tebi!"

Zatim je oborio glavu i upitao:

"Hoće li mi Allah (dž.š.) oprostiti?"

Poslanik je shvatio da ga grize savjest i nije želio da više pati. Podigao je svoje ruke i molio za njega:

"Allahu moj, oprosti grijehe koje je Halid počinio."

Nakon te dove, Halidovo srce se smirilo. Od sada je on bio Poslanikov najjači borac. Odlučio je raditi svim silama kako bi nadoknadio greške koje je počinio u prošlosti.

283. DAN

SRDAČNI ZAGRLJAJ

Dvojica mekkanskih vođa bili su pred Poslanikom (s.a.v.s.). Halid ibn Velid donio je Kelime-i šehadet i postao musliman. Bio je red na Amra ibn Asa. Ali Amr od stida nije dizao pogled sa zemlje.

Šta je sve godinama činio da bi ubio Poslanika! Zato je davao nevjernicima savjete i pravio s njima planove. A sada se kaje zbog svega toga. Razmišljao je o tome koliko je griješio u prošlosti. U sebi je govorio: "Kamo sreće da nisam tako činio! Kamo sreće da nisam tako razmišljao!"

Poslanik nikada ljudima nije direktno iznosio njihove greške, nikoga nije ponižavao, nikoga nije postiđivao. Obratio se Amru:

"Prouči Kelime-i šehadet, Amre! Ne zaboravi da ti je Allah (dž.š.) oprostio sve grijehe koje si ranije počinio!"

Te riječi smiriše Amra. Mislio je o Allahovom oprostu. Bio je zadivljen koliko je Poslanik tolerantan. Nije čekao ni trenutak, već je odmah donio Kelime-i šehadet i postao musliman. Bilo je to nešto što mu je nedostajalo kao žednom čovjeku voda. Od sada će raditi svim silama za Allaha (dž.š.) i Poslanika. Nije skidao pogled sa Poslanika! Čudio se i posmatrao ga. Obuzet tim mislima, rekao je:

"Nijedan čovjek nije mi drag kao ti!"

Poslanik primi Amra u bratski zagrljaj. Amr je bio veoma, veoma sretan.

284. DAN

NEUSTRAŠIVI KOMANDANTI ISLAMA

Nakon uspjeha na Hudejbiji, svjetskim vođama poslana su pisma sa pozivom u islam. Ta pisma dostavljena su posredstvom izaslanika cijelom svijetu. Hz. Haris bio je jedan od tih izaslanika. Odnio je pismo Šurahbilu, namjesniku Basre. Šurahbil je bio kršćanin. Veoma se naljutio zbog pisma koje je došlo od Poslanika (s.a.v.s.) i odmah je bez milosti ubio Harisa.

Primivši tu vijest, Poslanik bio je veoma tužan. Bilo je nešto sasvim neviđeno da se ubijaju izaslanici koje su neprijateljske zemlje slale jedna drugoj. Učinjena je velika uvreda muslimanima. Bio je to poziv za bitku.

Poslanik je odmah pripremio vojsku od tri hiljade ljudi pod komandom Zejda. Zejdov zadatak bio je da sa vojskom ode u pokrajinu Mute u kojoj je ubijen Haris, te da Šurahbila i tamošnje stanovnike pozove u islam. Ako ne prihvate poziv, Zejdov zadatak bio je da ratuju protiv njih.

Prije nego što je islamska vojska krenula na put, Poslanik se obratio svojim ashabima:

“Pridržavajte se Allahovih naredbi! Ne kršite zabrane! Ne ubijajte djecu! Pazite žene i stare! Ne sjecite drveće! Ne palite kuće!”

Ashabi su sa velikom pažnjom slušali Poslanika, koji je nastavio govoriti:

“Ako u bici Zejd padne kao šehid, neka komandu preuzme Džafer! Ako i Džafer padne kao šehid, neka komanduje Abdullah, sin Revahov. Ako i on padne kao šehid, izaberite između sebe nekoga kao komandanta!”

Nakon što su završene sve pripreme, Poslanik je ispratio vojsku sa dovama i lijepim željama. U prostranim pustinjama odzvanjalo je njištanje konja. Na jezicima su im bile dove, a u srcima snaga iskrene vjere u Allaha (dž.š.).

Šurahbil je primio vijest da je islamska vojska krenula. Odmah je od bizantijskoga kralja zatražio pomoć. Kada su došli u Mutu, muslimani su se

sreli sa vojskom od stotinu hiljada ljudi. U muslimanskoj vojsci bilo je samo tri hiljade, ali te tri hiljade suprotstavile su se neprijatelju snagom koju su dobijali iz iskrene vjere u Allaha (dž.š.). Nisu se ni jednog trenutka plašili da umru kao šehidi. U ruci muslimanskoga komandanta Zejda bio je bijeli bajrak. Nije prošlo mnogo a bitka je počela. Miješali su se zvuci fištanja sablji i njištanja konja...

Dok su se muslimani borili u Muti, Allah je na nadnaravan način prikazivao Poslaniku ratno polje. Poslanik je onima koji su bili uz njega govorio o onome što je vidio:

"Zejd je uzeo bajrak u ruke, ali je pao kao šehid. Molite od Allaha (dž.š.) oprosta za njega. Čim je on pao, bajrak je preuzeo Džafer, ali je i on pao kao šehid. Molite i za njega oprost od Allaha (dž.š.). Nakon njega, bajrak je preuzeo Abdullah. I on je pao kao šehid. Molite Allaha i za njegov oprost!"

Poslaniku su tekle suze iz očiju. Nakon toga je nastavio govoriti:

"Poslije Abdullaha, bajrak je preuzela jedna od Allahovih sablji! Allahu moj, ti mu pomozi!"

Osoba o kojoj je govorio bio je Halid ibn Velid. On je bio veoma hrabar komandant. Nedavno je postao musliman, ali je bio toliko iskren vjernik da je bio spreman dati svoj život za vjeru...

285.
DAN

BIJEG STOTINU HILJADA VOJNIKA

Na mutanskom polju nastavljale su se teške borbe. Tri hiljade muslimanskih vojnika hrabro je odolijevalo pred bizantijskom vojskom od stotinu hiljada.

Pala su i tri muslimanska komandanta kao šehidi. Sada je komandu preuzeo Halid ibn Velid. Brzo je tjerao svoga konja na neprijatelje. Slijedili su ga muslimani koji su vidjeli da on hrabro napada. Neprijatelj se ubrzo zbunio. Kako je to moguće?! Ljudi u koje su se Bizantinci najviše pouzdali padali su jedan po jedan. Već se smrkavalo. Obje strane su bile veoma umorne. Napravili su pauzu u borbi kako bi se odmorili.

Halidu ibn Velidu nije dolazio san na oči. Cijele noći je razmišljao. Skovao je novi plan. Dok se rađao dan, otišao je kod svojih vojnika kako bi im objasnio svoj plan. Vojnicu su ga čekali spremni za borbu. Još nije bilo sasvim svanulo. Mijenjao je mjesta vojnicima. One koji su bili pozadi stavljao je naprijed, a one koji su bili naprijed stavljao je pozadi. One koji su bili desno stavljao je lijevo, a one koji su bili lijevo stavljao je desno. Uz to, promijenio im je i odjeću. Čim je svanulo, neprijatelj je bio potpuno zbunjen. Kao da pred njima nije bila ona vojska od jučer. Nastalo je sašaptavanje:

"Ima novih vojnika! Nikada ranije ih nismo vidjeli! Sinoć im je došla pomoć!"

Poremetio se moral neprijateljskih vojnika. Obuzeo ih je strah. Čim su vidjeli da muslimani hrabro napadaju, izlaz su našli u bježanju. Bizantijska vojska od stotinu hiljada ljudi raspršila se i razletjela na sve strane kao ptičije gnijezdo.

Muslimanski komandant Halid ibn Velid, hrabreći svoju vojsku, napredovao je dalje. Za vrijeme bitke, u Halidovoj ruci raspalo se sedam sablji na komade. Vojska od stotinu hiljada vojnika bježala je pred muslimanskom vojskom od tri hiljade ljudi. To je uistinu bilo zbunjujuće!

Halid ibn Velid je okupio svoju vojsku nakon što je neprijatelj otišao. Krenuli su na put prema Medini...

286. DAN

DJECA KOJA SU OSTALA BEZ OČEVA

Vijest da je islamska vojska pobijedila neprijatelja odzvanjala je Medinom. Muslimani su bili veoma radosni. Poslanik (s.a.v.s.) je želio izvan grada dočekati vojsku koja se vraćala sa borbenog polja. Oko njega je bilo još mnogo ljudi. Djeca su se radosno okupila. Poslanik nije želio da se oni zamaraju, pa ih je posadio da sjede na devama i konjima.

Tamo je bila i mala djevojčica hz. Zejda, kćerka muslimanskoga komandanta koji je poginuo kao šehid. Allahov Poslanik gledao je djevojčicu sa puno ljubavi. Djevojčica je plakala zato što je izgubila bábu. Plakao je i Poslanik koji nije mogao ostati ravnodušan prema tom njenom stanju. Onima koji su se nalazili oko nje govorio je pokazujući na djevojčicu:

"Ovo je čežnja osobe koja pati za voljenom osobom."

Nakon toga obrisao joj je suze. Rekao joj je da će je njen otac čekati u Džennetu. Čim je čula tu radosnu vijest, djevojčica više nije plakala.

Jedan od šehida bio je i Džafer. Tamo je bio i Džaferov sin. Sasvim se povio od tuge. Poslanik ga je uzeo u naručje i popeo na svoju devu. Tako su nastavili putovati. Poslanik je i njega obradovao radosnom viješću. Na uho tužnog dječaka šapnuo je:

"U Džennetu su tvom ocu dali dva krila. On sada leti po Džennetu gdje god želi. Zato su ga nazvali: 'Džafer koji leti'!"

Ove riječi su malo utješile dječaka. U mašti je zamišljao svoga oca u Džennetu.

Muslimani su sa velikim oduševljenjem dočekali islamsku vojsku koja je odbila napad bizantijske vojske. Učili su dove za njih. Halid ibn Velid bio je veoma sretan jer je ostvario značajan uspjeh u ime islama.

287. DAN

VELIKA PRIPREMA

Prošlo je tačno osam godina otkako su muslimani napustili Mekku. Islam je u tom periodu prilično ojačao. S nevjernicima su sklopili sporazum o miru. Jevreji su razoružani. Svjetskim vođama predstavljen je islam. Dolazili su ljudi iz udaljenih krajeva i prihvatali islam. Rastjerana je bizantijska vojska.

Poslanik (s.a.v.s.) i ashabi radovali su se svemu tome, ali su u duši osjećali prazninu jer im je nedostajala Kaba. Koliko su samo bili daleko od nje! A kako su je samo voljeli!

Najljepše mjesto na zemlji je Kaba. Njezina svetost čuvala se još od prvog čovjeka, ali sada je Kaba bila u rukama nevjernika. U Kabu i oko nje stavili su kipove. Nisu se klanjali vlasniku Kabe, Allahu (dž.š.), već idolima. Oko Kabe

su se radile stvari koje nisu priličile tome mjestu. Poslanik je bio uznemiren zbog svega toga. To mjesto bilo je dostojno ibadetu čistih ljudi. To sveto mjesto trebalo je što prije očistiti od tih ružnih stvari. Poslanik je tražio način za to. Nevjernici nisu dozvoljavali da se iko približi Kabi. Kaba bi mogla steći vrijednost koju zaslužuje samo ukoliko bi se osvojila. Mogla bi se očistiti od kipova i otvoriti muslimanima za činjenje ibadeta.

Muslimani su tada imali snagu kojom su to mogli učiniti. Islamska vojska je ojačala, ali Poslanik nije želio narušiti sporazum koji je zaključen na Hudejbiji.

Dok su muslimani s velikom osjetljivošću čuvali mir, nevjernici su jednog dana napali Poslanikove prijatelje. Prolila se krv, iako su na Hudejbiji obećali da deset godina neće biti ubijanja. Ovim ružnim gestom prekršen je sporazum o miru. Odmah im je poslana vijest:

"Sporazum o miru vi ste narušili! Ako tako nastavite, morat ćemo se boriti protiv vas!"

Kad primiše ovu vijest, nevjernike obuze panika. Bili su svjesni da je Poslanik u pravu, ali mekkanske vođe, ne odustajući od svog inata, obznanjivali su da su spremni za rat.

Poslanik je donio odluku: krenut će na Mekku! Došlo je vrijeme da daju dobru lekciju mekkanskim nevjernicima! Ashabima je poslao vijest. Odmah su se počeli spremati za put.

Poslanik je ovaj zadatak držao u tajnosti. Nije želio da se prolijeva krv. Zato je planirao nevjernike zateći nespremne. Ovako je molio Allaha (dž.š.):

"Allahu moj, ti učini da špijuni ne vide i ne čuju dok mi ne stignemo iznenada tamo. Neka me samo iznenada ugledaju i iznenada čuju moj glas!"

U tajnosti su završene sve pripreme. Za kratko vrijeme oformljena je vojska od deset hiljada ljudi. Muslimani su se trčeći priključivali vojsci. Ko zna, možda će Kaba uskoro dočekati dane pune svjetlosti!

288. DAN

MAJKA KERUŠA I ZAŠTITA NJEZINIH PSIĆA

Poslanik (s.a.v.s.) je krenuo sa vojskom od deset hiljada ljudi. Išli su veličanstveno prema Mekki. Vrijeme je bilo veoma toplo. Nisu ih obarali ni vrelina ni umor. Ashabi su sa oduševljenjem donosili tekbire i išli dalje bez predavanja. Odjednom, Poslaniku nešto privuče pažnju. Na putu kuda su prolazili, majka keruša dojila je svoje psiće. Psići, koji su u slast dojili majčino mlijeko, nisu imali pojma o tome da dolazi vojska pravo na njih. Poslanik je to primijetio, pa brzo preduze mjere. Odmah pozva jednog ashaba. Zatražio je od njega da ode kod pasa i da ih zaštiti.

Ashab brzo potjera konja i prođe ispred vojske. Nakon toga promijeni smjer kretanja vojske kako ne bi uznemiravali psiće. Nakon što se vojska udaljila od pasa, ashab ponovo zajaha konja i stiže vojsku. Zahvaljujući razboritosti i milosti Poslanika, nisu povrijeđeni psići i njihova majka keruša.

289. DAN

DESET HILJADA UPALJENIH LAMPI

Bajraci su se vihorili u raznim bojama. Muslimanska vojska koračala je sigurnim koracima prema Mekki. Cilj je bio da očiste Kabu od svih ružnih stvari, ali da se pri tom niko ne povrijedi i da se krv ne prolije.

Sunce je zalazilo. Ostalo je sasvim malo do dolaska u Mekku. Uskoro će ući u grad. Mekkanski nevjernici nisu ništa znali o tome. Kada se spustio mrak, Allahov Poslanik (s.a.v.s.) zatražio je od svakog ashaba da zapali po jednu vatru. Deset hiljada vojnika zapalilo je deset hiljada vatri u istome momentu! Poslanik je bio poput Sunca koje je sijalo među deset hiljada zvijezda. Odsjaj vatre koja je gorjela obasjavala je njegovo lice. Mekka je bila lijepo osvijetljena vatrom koja je gorjela u okolini. Nevjernici su gledali zbunjeno u ovaj zasljepljujući prizor. Nisu mogli shvatiti šta se dešava. Mnogo kasnije shvatili su da su muslimani opkolili Mekku.

Kako je bila velika i fascinantna ta vojska! Kako je samo bila veličanstvena! Prije dvije godine nisu imali tako veliku vojsku! Kako su za tako kratko vrijeme došli do tako jake vojske! Nevjernici su se kajali što su prekršili sporazum o miru, ali bilo je već kasno.

U strahu i panici poslali su svoga vođu, Ebu Sufjana, kod Poslanika. Kada je Ebu Sufjan došao kod njih, Poslanik mu reče

"Ebu Sufjane, zar nije došao dan da kažeš: Lâ ilâhe illallah ?"

Ebu Sufjan zbunjeno odgovori:

"Uredu, a šta da radim sa toliko kipova? Kako da se odvojim od Lata i Uzza'ta? Ja cijenim tvoje naredbe više od naredbi mojih roditelja. Niko nema bolji od tebe. Niko nije blag prema svojoj rodbini i niko je ne pazi kao ti."

Ebu Sufjan samo što nije prihvatio istinu. Malo je razmislio, a onda je rekao:

"Tako mi Allaha, mislim da ne treba da bude više bogova osim Allaha. Da ima bogova osim Njega, štitili bi me!"

Na ove Ebu Sufjanove riječi, Poslanik ga upita:

"Zar nije došlo vrijeme da kažeš da je Muhammed Allahov poslanik?"

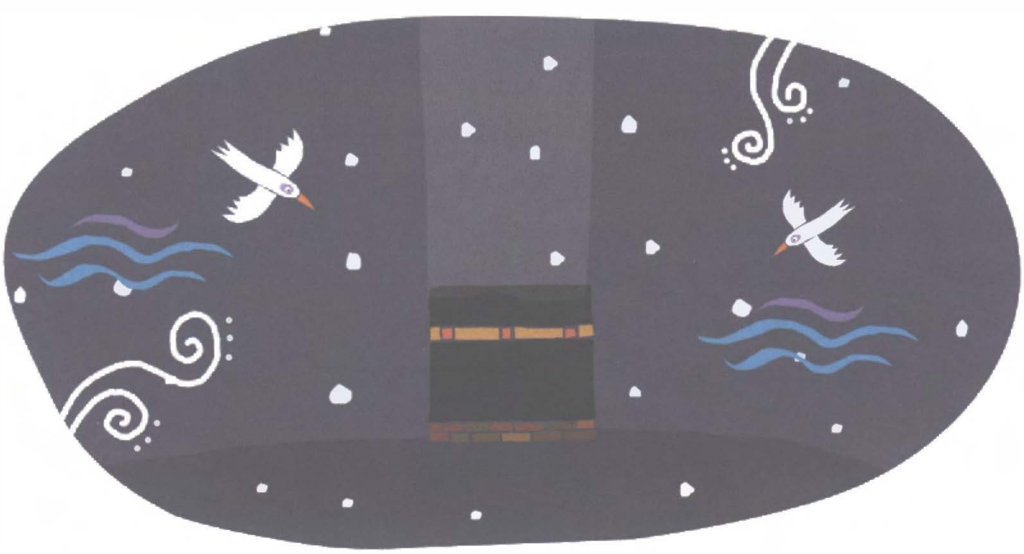
Ebu Sufjan mu reče:

"Daj mi malo vremena za to."

Tamo je bio i Poslanikov amidža Abbas, te se on umiješa govoreći:

"Kakva šteta, Ebu Sufjane! Još nisi došao do pameti! Šta više čekaš? Trebaš potvrditi da nema drugog Boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov poslanik."

Nakon tih Abbasovih riječi, Ebu Sufjan donese Kelime-i šehadet. Vođa nevjernika, od kojeg su nevjernici očekivali da im donese vijesti, postao je musliman...

290.
DAN

EBU SUFJANOVO ČUĐENJE

Poslanik (s.a.v.s.) je želio da Ebu Sufjan vidi snažnu islamsku vojsku. Zato je zadužio svog amidžu Abbasa i rekao mu:

"Odvedi Ebu Sufjana na mjesto kuda prolaze konji! Neka vidi slavu Allahove vojske!"

Nakon toga i sâm ode kod vojske.

Vojska se spremala da uđe u Mekku. Hz. Abbas odveo je Ebu Sufjana na najuži dio visoravni. Odatle je bilo lakše vidjeti vojsku. Ebu Sufjanove oči raširile su se od čuda pred prizorom koji je vidio. Vojnici su bili na hitrim konjima. Bilo ih je oko deset hiljada. Svi su u jedan glas izgovarali iste riječi:

"Allahu ekber! Allahu ekber!"

Ebu Sufjan je razmišljao: "Kako je Muhammed, koga su htjeli ubiti u Mekki, okupio ovakvu vojsku? Kako je sabrao deset hiljada ljudi? Mnoge osobe koje su ranije bile protiv njega sada su njegovi najveći pomagači..."

Kako je prolazio jedan po jedan vojnik, Ebu Sufjan je upitao Abbasa:

"Je li prošao Muhammed?"

"Ne, nije još prošao."

Ko zna kako će tek on proći? Ebu Sufjan željno je očekivao taj moment. Na ulazu u prolaz vidio je oko stotinu vojnika na konjima. U rukama su imali bajrake a na sebi pancire koji su sijali kako je sunce udaralo u njih. Ravnomjerno su napredovali. Jedan je išao ispred. Mora da je bio neko važan. Ebu Sufjan se naježio i rekao:

"Slava Allahu! Ko je ono, Abbase?"

"Ono je Allahov Poslanik! Oko njega su ensarije i muhadžiri."

Ebu Sufjan se još više čudio, pa je rekao:

"Abbase, sinu tvog brata data je velika vlast! Nikada nisam vidio takvu vlast da ima neki kralj."

"To nije vlast, to je poslanstvo!"

"Da, to je poslanstvo..."

Nakon što je sve to vidio, Ebu Sufjan se brzo vrati u Mekku. Nevjernici su se sakupili oko njega, a Ebu Sufjan im reče da je

postao musliman. Nevjernici se još više zbuniše. Ebu Sufjan je nastavio uzbuđeno govoriti:

"Muhammed je veoma ojačao! Na vas dolazi vojska kojoj se nećete moći oduprijeti! Postanite muslimani i nađite sebi spas u tome!"

Nevjernici kao da su se ukočili. Povukli su se u svoje kuće a da nisu pustili ni glasa. I da je bio iko da kaže: "Borimo se protiv njih!", niko ga ne bi poslušao. Shvatili su da se neće moći oduprijeti muslimanima.

291. DAN

NAJSRETNIJI DAN

Bio je petak izjutra. Srca ashaba udarala su od uzbuđenja. Trebali su se sresti sa Kabom za kojom su toliko čeznuli. Na licu Poslanika (s.a.v.s.) bio je slatki osmijeh. Bio je na svojoj devi Kasvi. Bio je to najsretniji dan za njega i za ashabe. Zahvaljivali su se Allahu (dž.š.) što im je podario tako lijep dan. Učili su kur'anske ajete. Učili su ajete koji su nagovještavali oslobađanje Mekke.

Deset hiljada osoba ulazilo je u Mekku koja je postala jedno srce. Poslanik je pognuo glavu iz poštovanja i zahvalnosti prema Allahu (dž.š.). Znali su da je taj uspjeh Njegov dar. Svi vojnici su govorili:

"Ne borite se ni sa kim! Ne napadajte nikoga, osim ukoliko on vas ne napadne! Nikoga ne ubijajte! Olakšajte, nemojte otežavati! Govorite o radosnim vijestima, nemojte širiti mržnju!"

Na jezicima su im bile lijepe riječi, a u očima radosne vijesti. Ovaj veličanstveni moment kojeg su čekali godinama slavio se ozbiljno i bez činjenja nasilja. Ušli su u Mekku a da niko nije isukao sablju iz korica. Vojska je u velikim talasima išla prema Kabi. Mekka je doživjela svoj najsretniji dan. Poslanik, koji je u njoj rođen i odrastao, i koji je jedan period bio nasilu istjeran iz nje, sada se vratio sa ogromnom vojskom! Nevjernici su se ušutjeli, a muslimani su bili radosni.

Čim su primili vijest o dolasku muslimana, djeca iz Poslanikove porodice radosno su istrčala iz kuća i pohrlila na ulice. Kada se iselio iz Mekke u Medinu, prvo su ga tamo dočekala djeca. A i sada, kada se vraćao iz Medine u Mekku, dočekivala su ga djeca. Poslanik se svima toplo osmjehivao. Onda je na devi Kasvi krenuo prema Kabi. Nije bilo nimalo oholosti u njegovom ponašanju. Iza

njega na devi bio je Zejdov sin Usame. Usame je bio radostan. Pažljivo je slušao Poslanika. Čim je ugledao Kabu, Allahov Poslanik radosno reče:

"Allahu ekber! Allahu ekber!"

Učenje tekbira odzvanjalo je Mekkom. Poslanik je posjetio Kabu. Nakon toga otišao je i napio se vode Zem-zem koju je mnogo volio. Uzeo je abdest i zahvalio se Allahu (dž.š.). Nakon njega, sva vojska učinila je isto. Radost se proširila cijelom Mekkom. Radosna vijest koju je Allah (dž.š.) prenio Poslaniku sada se obistinila. Najvrjedniji biser na Zemlji, Kaba, od sada je konačno pripadala muslimanima! Glasovi zahvale Allahu dizali su se visoko u nebo.

292. DAN

MUHAMMEDOVA (A.S.) ODANOST

Poslanik (s.a.v.s.) je konačno bio na zemlji u kojoj je rođen i u kojoj je odrastao. Dok je gledao Mekku sa brda Safa, zahvaljivao se Allahu (dž.š.).

U tome momentu neke od medinskih muslimana obuze briga. Među sobom su govorili:

"Muhammed je došao u Mekku. Šta ako se ne bude želio vratiti u Medinu i ako bude želio živjeti u Mekki?"

Dok su oni nagađali o tome, Poslanik je ispred njih klanjao namaz. Nakon što je završio namaz, Poslanik im je prišao. Shvatio je da postoji nešto što ih uznemirava, te ih je upitao o čemu se radi. Medinelije ga nisu htjeli rastužiti, pa su rekli:

"Nije ništa."

Pošto nije dobio odgovor od njih, Uzvišeni Allah ga je obavijestio o njihovoj brizi. Nakon toga Poslanik im reče:

"Utječem se Allahu da me zaštiti od onoga od čega vi brinete! Znajte da će moj život i moja smrt biti uz vas!"

Medinski muslimani bili su dirnuti. Lijući suze, okupili su se oko Poslanika.

"Allahov Poslaniče", rekli su, "mi smo to rekli jer te mnogo volimo, oprosti nam!"

Poslanik ih je pogledao pogledom punim ljubavi. Kako bi se mogao odvojiti od tih ljudi koji su mu raširili svoj zagrljaj kada mu je bilo najteže! Iako je mnogo volio Mekku, nije planirao napustiti Medinu. Čim su saznali to, medinski muslimani su se smirili. Ponovo su bili nasmijanog lica...

293. DAN

NEMA NIKO MILIJI OD NJEGA

Oslobođenje Mekke je veoma rastužilo mekkanske nevjernike. Nije im bilo pravo jer se nisu mogli suprotstaviti muslimanskoj vojsci. Bilo je i onih koji su gajili mržnju prema Poslaniku (s.a.v.s.) i tražili svaku priliku da ga ubiju. Jedan od njih bio je nevjernik po imenu Fadale.

Dok je Poslanik tavafio oko Kabe, Fadale ga je pažljivo posmatrao. Imao je podle misli. Htio ga je napasti čim mu se ukaže priliku za to. I eto, došao je očekivani moment. Poslanik je prolazio ispred njega. Upravo u momentu kada ga je htio napasti, Poslanik se okrenu, pogleda ga i nasmija mu se. Iskrenim i toplim glasom ga upita:

"Jesi li ti, Fadale?"

"Da, Allahov Poslaniče", zbunjeno reče Fadale.

"Fadale, o čemu razmišljaš sada?"

Fadale je mucao. Na kraju slaga:

"Ovaj, ovaj... znaš... ovaj, nisam ni o čemu mislio. Zauzet sam sjećanjem na Allaha."

Međutim, Uzvišeni Allah obavijestio je Poslanika o onome o čemu je razmišljao Fadale. Iako je Fadale htio da ga ubije, Poslanik bio je spreman na oprost. Ljubazno ga pogleda i reče:

"Trebaš moliti od Allaha (dž.š.) oprost, Fadale!"

Nakon toga mu priđe, stavi svoje ruke na njegova prsa i prouči dovu za njega.

Fadale je shvatio da je Poslanik bio obaviješten o njegovim lošim namjerama. Veoma ga je dirnuo ovakav njegov postupak. Allahov Poslanik nije ga kaznio zbog zla koje je planirao, već je učio dovu za njegovo dobro.

Kada je Poslanik skinuo svoje ruke sa njegovih prsa, Fadale se potpuno očistio od onih zlih misli. Okrenuo se i začuđeno gledao u lice Poslanika. I dok je Allahov Poslanik nastavljao svoj put, Fadale je onima koji su tu bili govorio:

"Tako mi Allaha, nema niko miliji od njega! Nema niko ljepši od njega!"

294. DAN

MISLI KOJE SU ČITANE

Ebu Sufjan postao je musliman, ali su u njemu još uvijek bila neka čudna osjećanja. Još nije bio smirio svoju strast i nije bio čisto srcem vezan za vjeru i za Poslanika (s.a.v.s.). Mislio je kako da ponovo osvoji Mekku i da ponovo zavlada gradom. Dok je razmišljao: "Kako bi bilo da okupim vojsku i napadnem Poslanika?", trgnuo ga je glas koji je dolazio iznad njegove glave: "Ako učiniš to što misliš, Allah (dž.š.) će te uništiti."

Ebu Sufjan se zbuni. Ko je bio taj koji je tako čitao njegove misli? Brzo podiže glavu i pogleda. Pred njim je stajao Poslanik sa svojim licem koje je sijalo. Ebu Sufjan sav pocrveni od stida. Nije znao šta da uradi. Kako se samo pokajao zbog onog o čemu je razmišljao. Sabrao se i rekao:

"Tako mi Allaha, sada u srcu vjerujem da si ti Allahov poslanik!"

295.
DAN

SJAJ CRNOG BISERA

Najvrjednije mjesto na Zemlji je Kaba, Kibla muslimana. Uzvišeni Allah zahtijeva od Svojih robova da se pet puta dnevno tamo okreću. Oni koji imaju mogućnosti trebaju je vidjeti barem jednom u životu i ispuniti dužnost hadža. Dove koje se tamo upute sigurno se ne odbijaju. Tamo su svi poslanici klanjali.

Prije nego što je Muhammed (s.a.v.s.) došao na zemlju, Kabu su čuvali njegovi djedovi. Muhammed (s.a.v.s.) je rođen u svetom gradu u kojem se ona nalazi i rastao je sa ljubavlju prema Kabi. Veoma mu je nedostajala kada je bio udaljen od nje.

Kaba je bila najvrjedniji biser na zemlji, ali je taj lijepi biser bio uprljan rukama nevjernika. Nevjernici su u to sveto mjesto smjestili idole. Oko Kabe postavili su tačno tri stotine i šezdeset idola!

Poslanika je to veoma uznemiravalo. Lijepoj Kabi nimalo nisu pristajali idoli. Približio se idolima, koji nisu imali ni dušu ni osjećaje. U ruke je uzeo jedan malj. Krajem malja pokazao je na svakog idola i proučio kur'anski ajet:

"I reci: 'Došla je istina, a nestalo je laži; laž, zaista, nestaje.'"[21]

Na svako njegovo pokazivanje padao je jedan po jedan idol na zemlju. Bilo je još nešto što je privuklo pažnju onih koji su bili svjedoci tog događaja. Idoli kojima je Poslanik pokazao na lice, padali su na lice, a oni kojima je pokazao na leđa, padali su na leđa. Ovi idoli već godinama nisu micani sa svojih mjesta. Samo su se krampama mogli oboriti na zemlju. A sada ih Poslanik samo jednim dodirom sravnjuje sa zemljom! Nema nimalo sumnje da je to bio nadnaravan događaj!

Za kratko vrijeme tri stotine i šezdeset kipova sasvim je srušeno i pretvoreno u prah. Nakon toga, Poslanik obori idole koji su bili u Kabi. Tako je sveta Kaba bila sasvim očišćena od idola! Najvrjednija građevina na Zemlji, Kaba, sijala je poput crnog bisera! Ona se susrela sa onima koje voli i koji nju vole.

21 Kur'an, XVII (Sura: Al-Isra'), 81.

296. DAN

BILAL – SLAVUJ EZANA

U srcima je bila radost. Oči su sijale od radosti, a jezici su nagovještavali radosne vijesti. To što je Kaba očišćena od idola nakon što je oslobođena Mekka veoma je obradovalo muslimane.

Došlo je vrijeme za podne-namaz. Poslanik (s.a.v.s.) je rekao Bilalu da uči ezan. Hz. Bilal, obuzet velikim uzbuđenjem, pope se na Kabu. Jakim glasom prouči najljepši ezan. Želio je da taj sretni moment nikada ne prestane. Kako je razmišljao o prošlosti, zahvaljivao se Allahu (dž.š.)! Kada je nekada prije govorio: "Allah je jedan!", vezali su ga konopcem i vukli ulicama Mekke. Mučili su ga mukama kakve razum ne može ni zamisliti! A sada uči ezan na sav glas pred nevjernicima, a oni mu ništa ne mogu!

Bilalov lijepi glas je odzvanjao ulicama Mekke i pozivao ljude na spas i ljepotu. Grupa nevjernika koja ga je posmatrala počela je govoriti među sobom. Uz njih je bio i Ebu Sufjan, koji je nedavno postao musliman. Jedan od prisutnih reče:

"Dobro je da moj otac nije doživio ove dane!"

Drugi reče:

"Zar Muhammed nije mogao naći nikoga drugog da uči ezan osim ove crne vrane?"

Ebu Sufjan je šutio, pa su ga upitali:

"Zašto ti ništa ne govoriš?"

On im tada reče:

"Bojim se da kažem bilo šta. Ako nema niko drugi, Muhammedu će vijesti prenijeti ovo kamenje i pijesak pod našim nogama."

Nije prošlo mnogo vremena od toga, prišao im je Muhammed (s.a.v.s.). Rekao im je što su malo prije pričali. Ljudi su u čudu posmatrali jedni druge. Više nisu imali sumnje. Odmah su donijeli Kelime-i šehadet i postali muslimani. Ebu Sufjan je rekao:

"Allahov Poslaniče, dobro je da ništa nisam rekao!"

Poslanik se udalji smijući se.

297. DAN

KOD KOGA ĆE OSTATI KLJUČEVI KABE

Osman ibn Talha nekada davno bio je nevjernik. Ključevi Kabe bili su kod njega. U to vrijeme kada je Poslanik (s.a.v.s.) izašao pred njega i tražio da uđe u Kabu, Osman mu nije dozvolio. Bio je grub prema Poslaniku i govorio mu je ružne riječi. Međutim, Poslanik se nije naljutio na njega zbog ružnih riječi, već je samo rekao:

"Osmane, doći će dan kada će ključevi Kabe biti kod mene i ja ću ih dati onome kome budem htio!"

Hz. Osman se tad smijao tim riječima i govorio:

"Mora da će tada sve Mekkelije biti mrtvi!"

Prošlo je mnogo godina nakon toga. Osman je shvatio da je pogriješio i postao je musliman. Ključevi Kabe još uvijek su bili kod njega. Potrčao je i donio ključeve te ih dao Poslaniku. Poslanik ga pogleda smiješeći se i reče mu:

"Sjećaš li se onoga što sam ti rekao?"

Hz. Osman se dobro sjećao svega. Bilo ga je stid zbog ružnih postupaka koje je tada učinio. Pitao se: "Koga će Poslanik sada smatrati dostojnim da nosi ključeve Kabe?" Pogledao je Poslanika, a u pogledu mu se vidjela znatiželja, nada i ljubav.

Poslanik mu se nasmijao i ponovo ključeve Kabe predao njemu!

298. DAN

POSLANIK KOJI NIJE MRZIO

Poslanik (s.a.v.s.) je ušao u Kabu i poveo je sa sobom Osmana ibn Talhu, Bilala i malog Usamea. Na zemlji su bili komadi razbijenih kipova. Skupljali su ih i bacali. Sve su očistili. Poslanik se zahvaljivao Allahu (dž.š.). Kada su izašli vani, vidio je da se stanovništvo Mekke okupilo. Gledali su ga preplašeno. Brinuli su se šta će im se desiti.

Mislili su: "Hoće li nas Allahov Poslanik kazniti nesnosnom patnjom? Hoće li nas pustiti da umremo gladni, žedni i iscrpljeni? Ili će nas protjerati iz Mekke u drugo mjesto?" Sve je to užasno, ali oni su to nekada davno činili Poslaniku.

Ali Muhammed (s.a.v.s.) je bio poslanik milosti. Poslan je svjetovima kao milost i bila su mu strana osjećanja poput mržnje, osvete i bijesa. Njegova želja bila je da na svijetu uspostavi mir i bratstvo. Ništa od onoga o čemu su mislili nevjernicima neće učiniti. Zastao je na ulazu Kabe. Smiješeći se, gledao je u njih i rekao:

"O, Mekkelije, znajte da nema drugog Stvoritelja osim Allaha (dž.š.)! On je održao Svoje obećanje i pomogao Svome robu. Uništio je one koji su mu činili zlo. Šta sada očekujete da ja vama učinim?"

Nevjernici odgovoriše u jedan glas:

"Ti si brat koji je dobar i milostiv. Od tebe očekujemo dobrotu i darežljivost!"

Na te njihove riječi, Poslanik im reče:

"Moj i vaš odnos liči na odnos Jusufa (a.s.) i njegove braće. I ja kažem vama ono što je Jusuf rekao svojoj braći: 'Danas prema vama nema loše namjere i osude. Neka vam Allah oprosti. On je Najmilostiviji od milostivih!'"

Mekkelije, kada čuše ove njegove riječi, gledali su nasmijano jedni u druge. Poslanik je nastavio govoriti:

"Idite! Slobodni ste!"

Kod Mekkelija su vladala različita osjećanja. Stidjeli su se onog što su činili pred njegovom dobrotom. Nisu znali šta da kažu. Vratili su se kući radosni, zbunjeni i postiđeni. Još jednom su se uvjerili u ljepote Poslanikovog srca ispunjenog milošću, mirom i dobrotom.

299. DAN

IKRIMEOV BIJEG

Ikrime je bio Ebu Džehelov sin. Do tog dana nije bilo uvrede koju nije nanio Poslaniku (s.a.v.s.), niti zla koje mu nije učinio. Čim je Mekka oslobođena, napustio je grad zbog straha.

Ikrimeova supruga postala je nova muslimanka. Shvatila je koliko je Poslanik spreman na praštanje i koliko je plemenit, pa je otišla kod njega i rekla mu:

"Allahov Poslaniče, Ikrime je pobjegao u Jemen. Boji se da ćeš ga ti ubiti. Želim garanciju od tebe za njegov život."

On je bio poslanik ljubavi. Izabrao bi oprost čak i kada bi pred njim bio smrtni neprijatelj. Zato Poslanik reče:

"Uredu, niko ga neće dirati!"

Nakon toga, jadna žena krenu tražiti svoga muža. Na kraju ga nađe u jednoj provinciji na obali. Ikrime se ukrcao na brod kako bi otišao u Jemen. Žena mu reče:

"Ikrime! Stani! Ne idi! Dolazim od najboljeg čovjeka na svijetu. Govorim o Allahovom Poslaniku. Niko te neće dirati!"

Ikrime nije mogao vjerovati svojim ušima. Može li biti tačno to što je čuo? Odmah se iskrca sa broda. Zajedno su se vratili u Mekku. Otišli su kod Poslanika. Čim je vidio da je Ikrime došao, Poslanik radosno ustade na noge. Brzo krenu prema njemu. Ogrtač mu pade na zemlju, a on reče:

"O, kapetane broda koji je izbjegao i otišao, dobro nam došao! Dobro nam došao!"

Kada je čuo te ljubazne riječi, Ikrime uzbuđeno upita:

"Muhammede, supruga mi je rekla da mi ništa nećeš učiniti. Je li to tačno?"

Poslanik se nasmija i odgovoriti:

"Tvoja supruga istinu govori. Ne brini! Pod zaštitom si!"

Ikrime se sada stidio onoga što je učinio. Govorio je, a nije dizao pogled sa zemlje:

"Tražim od tebe oprosta za sva neprijateljstva koja sam ti učinio."

Poslanik podiže ruke i prouči dovu za njega:

"Allahu moj, oprosti Ikrimeu za sva neprijateljstva koja mi je učinio i oprosti mu za svaki korak koji je napravio kako bi mene skrenuo sa Tvoga puta!"

Ikrime onda reče:

"Poduči me najboljem od onog što znaš, pa da i ja naučim! Na šta me pozivaš?"

"Pozivam te da vjeruješ da Allah (dž.š.) postoji i da je jedan. Trebaš vjerovati da sam ja Njegov poslanik. Trebaš klanjati namaz i davati zekat. Trebaš dijeliti pomoć siromašnim i štititi nemoćne."

"Tako mi Allaha, pozvao si me na nešto veoma lijepo! Kunem se Allahom da si ti bio najiskreniji i prije nego što si počeo pozivati u vjeru. Vjerujem da nema drugog Stvoritelja osim Allaha i da si ti Njegov rob i Njegov poslanik."

300.
DAN

MIR U MEKKI

Prošla su dva dana otkako je oslobođena Mekka. Kaba je konačno bila muslimanska. U gradu su svi bili radosni. Muslimani su se radovali što su došli u Mekku i što su došli kod Kabe, a nevjernici su bili sretni jer im je oprošteno. Strane koje su godinama bile u sukobu i neprijateljstvu došle su do ljepote mira. Niko nije povrijeđen. Nije prolivena ni kap krvi. Sve to je ostvareno zahvaljujući beskrajnom razumijevanju i toleranciji Poslanika (s.a.v.s.).

Poslanik se ispeo na stepenice Kabinog ulaza. Narodu koji ga je gledao u čudu obratio se riječima:

"O, ljudi, nema sumnje da je Allah onog dana kada je stvorio nebesa, Zemlju, Sunce i Mjesec, učinio i Mekku svetom. U ovom svetom gradu nije dozvoljeno prolijevanje krvi i sječa drveća! Oni koji su ovdje čuli ono što sam rekao neka kažu onima koji nisu bili ovdje!"

Mekka je sveti grad. Zlo ne priliči tom gradu. Konačno je morao biti očišćen od mržnje i zla. Nevjernike je dirnula bratska i miroljubiva atmosfera koja je obuzela cijelu Mekku. Bili su zadivljeni koliko je Poslanik praštao. Tako su i oni polahko, malo-pomalo, počeli osjećati u srcima toplinu iskrenog vjerovanja u Allaha (dž.š.). Povrh svega, nisu ih silili da i oni postanu muslimani.

U Mekku su dolazile lijepe vijesti. Srca su kucala od sreće, a Mekka je sijala u svom sjaju.

Muhammed (s.a.v.s.) je bio Allahov poslanik. Primjenjivalo se ono što se učilo od njega. A njemu je Uzvišeni Allah u Kur'anu rekao:

"Ti sa svakim lijepo! I traži da se čine dobra djela, a neznalica se kloni!"[22]

22 Kur'an, VII (Sura: Al-A'râf), 199.

301. DAN

NEVJERNICI TRČE MUHAMMEDU (A.S.)

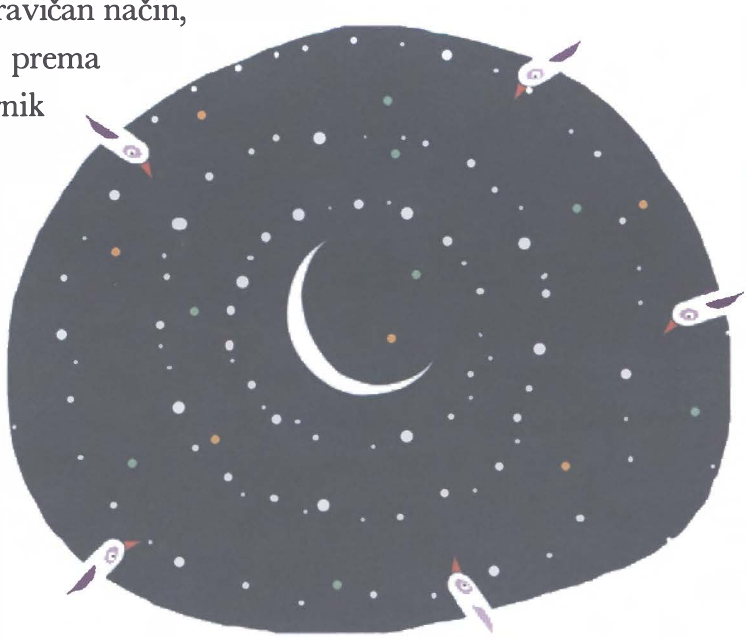
Poslanik (s.a.v.s.) je bio na brdu Safa. Prije mnogo godina sa istog tog mjesta pozvao je ljude u islam, ali ga oni nisu slušali. Udaljili su se od njega dok im je u ušima odzvanjalo ono što je rekao. Sada je situacija bila sasvim drugačija. Nevjernici koji su vidjeli Poslanika na tome mjestu, trčali su u skupinama prema njemu. Svi su dolazili i postajali muslimani. Brdo Safa bilo je puno mladih i starih. Djeca su se međusobno natjecala ko će ga vidjeti i za kojeg će proučiti dovu.

Mekkelije su obećale Poslaniku da više neće raditi ono što su do tog dana činili. Svi su u jedan glas dali obećanje:

"Allahu nećemo pripisivati druga! Nećemo se baviti kriminalom! Nećemo loše postupati prema ženskoj djeci! Bit ćemo čestiti i pošteni! Nećemo se protiviti Poslaniku!"

Mekkanski nevjernici su napokon postali muslimani. Jedna žena je pokrila svoje lice i oči kako se ne bi prepoznavala među ženama. Željela je zbog stida biti neprimijećena pred Poslanikom. To je bila Hinda koja je platila da ubiju Poslanikovog amidžu Hamzu. Kako se samo kajala zbog onoga što je učinila! I ona je donijela Kelime-i šehadet i imala je čast postati muslimankom. Čim je saznao da je Hinda postala muslimanka, Poslanik joj je oprostio. Pred očima mu je bio amidža, ubijen na stravičan način, ali Poslanik nije gajio mržnju prema ljudima jer je bio zagovornik lijepog ponašanja.

Tog dana sve do večeri vladalo je posebno uzbuđenje. Oni koji su godinama srljali u grijesima, izašli su iz prljavštine tih grijeha držeći se za Poslanikovu ruku. Svi su bili veoma radosni. Dok su se sa brda Safa dizali radosni usklici sve do neba, u Mekki se spuštala noć.

302. DAN

POSLANIK KAO ROB ALLAHOV, A NE KRALJ POSLANIK

Mekka je bila kao jedan veliki prostor na kojem se obilježavao Bajram. Svi su bili oduševljeni i radosni.

Bio je jedan siromašan čovjek. Živio je u pustinji. Saznao je da je Muhammed (s.a.v.s.) osvojio Mekku. Do tada je čuo mnogo toga o njemu. Silno je želio da ga vidi. Trčeći je došao u Mekku. Ljudi su ga odveli kod Poslanika. Čovjek je drhtao od uzbuđenja poput lista na vjetru. Nikako nije mogao sastaviti jednu smislenu rečenicu. Kako bi smirio čovjekovo uzbuđenje, Poslanik mu je želio pomoći, pa je rekao:

"Šta ti je! Smiri se! Nisam ja nikakav kralj. Ja sam sin žene koja je preživljavala na komadu hljeba i komadiću suhog mesa."

Čovjek se smirio. Pred njim nije bio poslanik-kralj, već poslanik – sluga Allahov. Bio je zadivljen njegovim plemenitim držanjem i skromnošću.

303. DAN

EBU BEKROVA RADOST

Ebu Bekr je već godinama bio odvojen od svog oca. On se sa Allahovim Poslanikom (s.a.v.s.) iselio u Medinu, a njegov otac Ebu Kuhafe ostao je u Mekki, jer je bio nevjernik. Ebu Bekr je mnogo molio Allaha (dž.š.) da spasi njegovog oca i da mu srce prosvijetli iskrenom vjerom. Najveća želja bila mu je da i njegov otac osjeti sreću u kojoj on živi.

Ebu Kuhafe je već ostario. Čim je došao do prve prilike, Ebu Bekr je otrčao kod svog oca. S poštovanjem mu je poljubio ruku. Zagrlio ga je osjećajući čežnju.

Dugo, dugo su razgovarali i čeznuli za godinama koje su prošle. Ebu Bekr je želio da njegov otac konačno izađe iz grijeha u koje je zaglibio. Uzeo je starog čovjeka pod ruku i odveo ga Poslaniku.

Poslanik je bio veoma brižan, osjećajan i ljubazan prema starijim osobama. Čim je vidio da je Ebu Bekr doveo svog starog oca, Poslanik reče svom prijatelju:

"Nisi trebao zamarati starca sa hodanjem. Mogli smo i mi njega posjetiti u njegovoj kući."

Muhammed (s.a.v.s.) je bio Allahov poslanik. Bio je najbolji predstavnik iskrenog vjerovanja u Allaha. Ebu Bekr je bio svjestan svega toga, pa mu je rekao:

"Allahov Poslaniče, mnogo je priličnije da on dođe kod tebe."

Poslije toga Poslanik ustade na noge. Stavi svoje mirisne ruke na čovjekova prsa i prouči dovu:

"Postani musliman, Ebu Kuhafe!"

Ebu Bekrov otac bio je veoma dirnut tom ljubaznošću. Odmah je donio Kelime-i šehadet i postao musliman. U tom momentu niko na svijetu nije bio sretniji od njega.

304. DAN

ČAK I DA JE MOJA KĆER FATIMA

Poslanik (s.a.v.s.) još nije bio napustio Mekku. Onima koji su nedavno postali muslimani objašnjavao je naredbe i zabrane vjere. Ali nije bilo lahko odviknuti ljude od loših navika.

Jedna žena po imenu Fatima počinila je krađu. Morali su je kazniti kako ne bi ponovila to loše djelo, međutim, bilo je i onih koji nisu željeli da se ta žena kazni. Prema njihovome mišljenju, Fatima nije trebala biti kažnjena jer je bila kći iz jedne ugledne mekkanske porodice. Usamea su poslali kod Poslanika, jer

su mislili da će možda on prihvatiti njihovu želju da se Fatima ne kazni, pošto mnogo voli Usamea. Usame je ispričao Poslaniku šta se dešava. Nakon toga je zamolio od Poslanika da se ne kazni djevojka Fatima jer je iz ugledne porodice. Čim je to čuo, Poslaniku se promijenila boja lica, te je rekao:

"Ti? Zar ti želiš da ja ukidam naredbe i kazne koje je Allah (dž.š.) postavio?"

Usame je bio veoma tužan. Shvatio je grešku koju je počinio.

"Allahov Poslaniče, nedolično sam se ponašao. Oprosti mi!", reče Usame.

Poslanik je oprostio Usameu. Poslije toga sazvao je narod i ovako im rekao:

"One koji su prije vas živjeli uništilo je upravo takvo ponašanje! Ako bi krađu počinio neko iz ugledne porodice, opraštali bi mu, a ako bi je počinio neko slab i siromašan, oni bi ga kažnjavali."

Narod ga je slušao u dubokoj tišini, a on je nastavio govoriti:

"Tako mi Allaha (dž.š.), u Čijoj ruci je moj život, kunem se da bih isto kaznio i svoju kćerku Fatimu da je počinila krađu!"

Prisutni su bili zadivljeni jednakošću prema svima koju je islam uspostavio. Fatimi, koja je počinila krađu, data je kazna koju je zaslužila. Nakon što je provedena kazna, Fatima se pokajala. Više nikada nije počinila tako ružno djelo. Oni koji su imali namjeru da učine to isto ružno djelo, odustali su od toga zbog straha od kazne. U Mekki je tako spriječena nepravda.

305. DAN

DANI NA HUNEJNU

Kao i uvijek, bilo je i zavidnih ljudi. Uznemiravao ih je Poslanikov (s.a.v.s.) uspjeh koji se nije mogao spriječiti. Prošlo je vrlo kratko vrijeme otkako je oslobođena Mekka. Mekkanski nevjernici krenuli su pravim putem, ali je u okolini bilo mnogo nevjerničkih skupina.

Jedna od tih skupina bili su pripadnici plemena Havazin. Oni su okupili snažnu vojsku i odlučili napasti Mekku. Vođa im je bio Malik ibn Avf. Avf je priključio vojsci žene, djecu i stoku, kako bi vojska izgledala mnogobrojnija. Tako je planirao da zaplaši muslimane. Govorio je:

"Bit će ovo posljednji okršaj sa Muhammedom. On se do sada nije borio sa pravim borcima, zato je uvijek pobjeđivao!"

Ubrzo se pročulo da će pleme Havazin napasti Mekku. Poslanik nije volio ratovati, ali se morao suprotstaviti onima koji su krenuli u borbu protiv nedužnih.

Uz pomoć mekkanskih muslimana ubrzo su se spremili za borbu. Oni koji su se do tada borili protiv Poslanika sada su stupili u njegovu vojsku. Pripreme su bile gotove. Uz Poslanika je bila vojska od dvanaest hiljada vojnika!

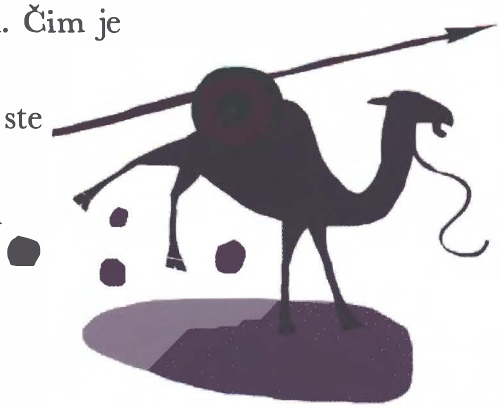
Samo što nije svanula zora. Dvije vojske su se sukobile na visoravni Hunejn. Kako se ne bi shvatio njihov plan sa vojskom kojoj su priključili žene, djecu i stoku, pripadnici plemena Havazin su napali dok još nije bilo svanulo. Na muslimane je išlo na hiljade mračnih silueta. Dok se ogromna masa spuštala odozgo, muslimanska vojska podijelila se na dva dijela. U trenutku je nastao pravi nered. Muslimani su bježali i na desnu i na lijevu stranu. Deve su se spoticale jedna o drugu! Njištanje konja se izmiješalo sa obje strane! U prašini i dimu odzvanjala je lupa mačeva!

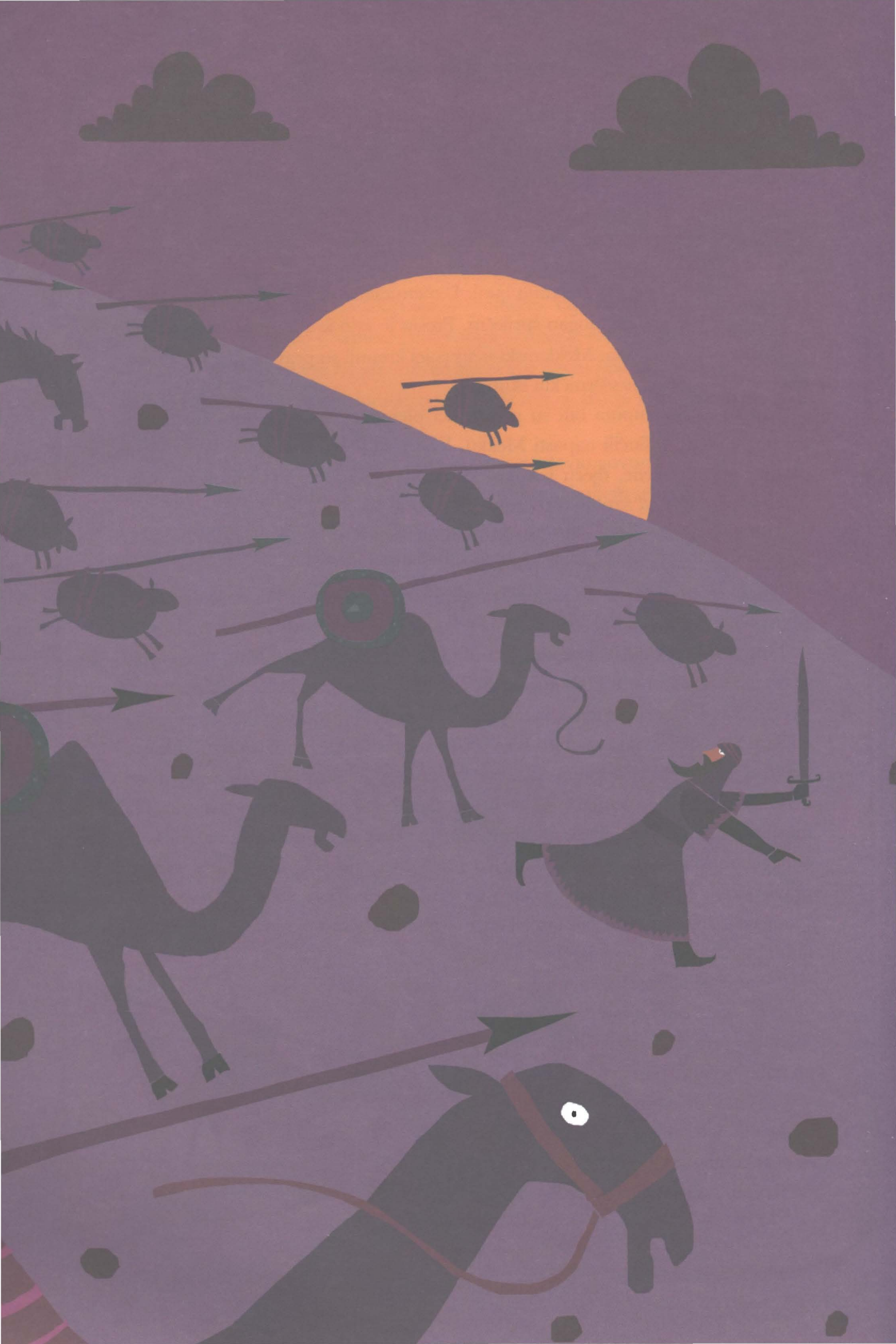
Poslanik je stajao uspravno na svome konju. Čim je vidio da bježe oni koji su oko njega, povikao je:

"Gdje ćete, o, ensarije?! Gdje ćete, o, vi koji ste mi dali obećanje pod drvetom bagrema?"

U ušima im je odzvanjao Poslanikov glas pun hrabrosti. Ubrzo nakon tih riječi, muslimani su se sakupili i rekli:

"Izvoli, Allahov Poslaniče!"

Poslanik kao da je svojom hrabrošću izazivao neprijatelja. Taj njegov stav davao je snagu drugima. Ashabi su krenuli u napad sa hrabrošću koju su dobili od njega.

Čim su vidjeli da se muslimani suprotstavljaju, pripadnici plemena Havazin nisu mogli izdržati dugo. Čim svane, vidjet će se ko se sve nalazi u sastavu vojske. Vojska, koja je nastojala pokazati svoju mnogobrojnost pomoću žena, djece i stoke, počela je bježati povlačeći se nazad. Poslanikov konj, koji se zvao Duldul, galopom je hitao za neprijateljem. Pripadnici plemena Havazin su pobjegli u strahu i napustili visoravan Hunejn. Muslimani su pobijedili! To što se Poslanik suprotstavio neprijatelju čak i u najtežim momentima vratilo je osmijeh na lica svih muslimana.

306. DAN

IKRIMEOVO PRIZNANJE

Ebu Džehelov sin Ikrime suprotstavljao se Poslaniku (s.a.v.s.) kao što je to nekada činio i njegov otac. Ali nakon što je Poslanik oslobodio Mekku, Ikrime mu je povjerovao i postao musliman.

Ikrime se na Hunejnu borio protiv pripadnika plemena Havazin. Sa njim je bio i njegov prijatelj Suhejl. Suhejl nije bio musliman, ali se priključio borbi da bi odbranio Mekku. Čim je vidio da su se muslimani raštrkali na sve strane, prišao je Ikrimeu i rekao:

"Muhammed i njegovi prijatelji nikada se više neće okupiti!"

"To je u Allahovoj moći! Ako bitka danas nije u korist Poslanika, sutra će sigurno biti", rekao je Ikrime.

"Ti nisi tako prije govorio. Šta je sa tobom?"

"Tako mi Allaha, mi smo se zavaravali nekim nestvarnim idejama! Nismo koristili naš razum. Klanjali smo se komadima stijena koji nam nisu donosili nikakvu korist."

Suhejla su zbunjivale te Ikrimeove riječi. Mora da je veoma važna i velika osoba koja je tako promijenila njegovog prijatelja!

307. DAN

RADOST SESTRE PO MLIJEKU

Pripadnici plemena Havazin su u bijegu ostavili svoje supruge, djecu i imetak. Konji su hodali poljem bez svojih vlasnika. Poslanik (s.a.v.s.) se milostivo ponašao prema svima njima. Uzeo ih je pod svoju zaštitu. Svojim vojnicima je govorio:

"Lijepo se ponašajte prema djeci, ženama, slugama i stoci! Nemojte im nikakvo zlo nanositi!"

Ashabi su mu govorili:

"Allahov Poslaniče, ali oni su djeca nevjernika!"

"Pa zar i vi niste bili djeca nevjernika?", govorio im je Poslanik. "Ne zaboravite da se svako dijete rađa u islamu i tako ostaje sve dok ne progovori; poslije toga njegovi roditelji učine ga ili jevrejem ili kršćaninom!"

Ashabi su ga poslušali i lijepo su se ponašali prema djeci, ženama, slugama i životinjama.

Među zarobljenim osobama jedna žena je stalno ponavljala:

"Ja sam Muhammedova sestra po mlijeku! Ja sam Muhammedova sestra po mlijeku!"

Poslije su je odveli Poslaniku. On ju je odmah prepoznao. Ta žena bila je njegova sestra po mlijeku, Šejma, sa kojom je proveo lijepe dane na visoravni Badije dok je bio sasvim mali. Posadio ju je da sjedne pored njega. Upitao ju je za majku i oca. Poslije toga joj je rekao:

"Šejma, ukoliko želiš, možeš ostati kod mene. Bit ćeš poštovana i cijenjena. A ukoliko hoćeš, mogu ti dati vrijedne poklone, pa se vrati svojoj porodici."

Šejma je mislila na muža i djecu koji su joj tamo ostali, pa mu je rekla:

"Daj mi poklone i pošalji me mojoj porodici!"

Poslanik joj je ispunio želju. Šejma je bila veoma dirnuta tom darežljivošću i odanošću. Proučila je Kelime-i šehadet i postala muslimanka. Poslanik joj je dao nekoliko deva i ovaca, te je poslao u mjesto u kojem je živjela.

308. DAN

RADOST RATNIH ZAROBLJENIKA

Imovina koju su pripadnici plemena Havazin ostavili na borbenom polju pripala je muslimanima. Tako je bilo prema pravilima ratovanja. Poslanik (s.a.v.s.) je tu imovinu trebao podijeliti. Uz to je bilo zarobljeno šest hiljada žena i djece. Oni su bili porodice neprijateljskih vojnika. Poslanik je naredio da im iz Mekke donesu čistu odjeću. Činio je sve kako bi im bilo dobro. Niko se prema njima nije ponašao kao prema zarobljenicima. Muslimani su se prema njima ponašali kao prema gostima.

Ostali pripadnici plemena Havazin su pobjegli u jednu pećinu kod Taifa. Odatle su poslali svoje predstavnike Poslaniku. Ti predstavnici su došli sa radosnom viješću: svi članovi plemena Havazin su prihvatili islam i postali muslimani!

Poslanik se veoma obradovao što su se na kraju pokajali i izašli na Pravi Put. Na lijep način im je predao ratne zarobljenike. Svi su bili radosni. Bili su veoma sretni što su spoznali tako lijepu vjeru i što su se sastali sa svojim bližnjima. Shvatili su koliko je Poslanik, protiv kojeg su ratovali, plemenit, miroljubiv i milostiv.

309. DAN

SURAKINE DEVE

Poslanik (s.a.v.s.) se vraćao iz Taifa. Tada su ashabi primijetili da neko ide prema njima. Odmah su mu presjekli put i upitali:

“Ko si ti? Gdje si krenuo?”

“Ja sam Suraka.”

Poslanik ga je prepoznao. Prije mnogo godina, Suraka je bio ta osoba koja mu je našla tragove dok je bježao u Medinu. Kada su mu kopita deve zapala duboko u pijesak, povjerovao je Poslaniku i odustao od toga da nevjernicima kaže da ga je vidio. Uz to mu je još obećao:

"Ako se jednog dana tvoja vjera proširi i ojača, i ja ću postati musliman."

Poslanik je naredio da ga puste da mu priđe. Suraka je prišao i rekao:

"Allahov Poslaniče, došao je dan da ispunim obećanje koje sam ti dao!"

Poslije toga je proučio Kelime-i šehadet.

Suraka je održao obećanje koje je dao prije mnogo godina. U proteklom periodu je shvatio da je islam posljednja vjera poslana ljudima i da je savršena. Poslanik se obradovao što je Suraka našao Pravi Put. Poslije toga, Suraka je upitao:

"Allahov Poslaniče, ja imam bazen na kojem pojim svoje deve. Ponekad tu dođu i tuđe deve i piju vodu. Hoću li ja imati nagradu za to?"

Kao i prema svima drugima, Poslanik je bio veoma milostiv prema životinjama. Ovako je odgovorio Suraki:

"Naravno, napojiti bilo koje živo biće donosi čovjeku sevape!"

Suraka je radosno napustio to mjesto. Vratio se kući zadovoljan jer je postao musliman. Ostatak života proveo je uzimajući za primjer našeg dragog Poslanika.

310. DAN

SUNCE LJUBAVI JE OTOPILO LEDENE PLANINE

Malik ibn Avf, komandant plemena Havazin, bio je veoma tužan. Njegov narod je prihvatio islam, ali njegov bijes nije se smirivao. Teško mu je padalo što je izgubio bitku.

Poslanik (s.a.v.s.) je oprostio njegovim vojnicima. Obećao je da će im vratiti njihovu imovinu i porodice, ali je Malik ibn Avf mislio da to Poslanik nikada neće moći učiniti i njemu. Ko bi oprostio komandantu koji je poveo bitku protiv njega? Što je više mislio na svoju porodicu i imetak koji

su ostali na muslimanskoj strani, više mu se povećavala mržnja prema Allahovome Poslaniku.

A Poslanik je bio svjestan svega toga. Želio je da hrabra i pametna osoba poput Malika ibn Avfa nađe Pravi Put. One koji su bili zarobljeni upitao je:

"Šta je sa Malikom ibn Avfom?"

"On se sakrio u pećinu kod Taifa. Još je tamo."

Poslanik im je rekao da ga obavijeste da ukoliko postane musliman, vratit će mu porodicu i svu imovinu nazad.

Nakon što su mu ljudi prenijeli te riječi, Malik ibn Avf je bio začuđen. On je pokrenuo bitku protiv njega, a Poslanik ga sada, nakon toliko zla, zove da mu oprosti, a ne da ga ubije. Odmah uzjaha konja i pohita prema Poslaniku.

Malik ibn Avf sasvim se skupio i povio pred Poslanikom. Kajao se zbog onoga što je učinio, ali je Poslanik volio praštanje. Nije volio ljudima prebacivati zbog grešaka koje su počinili. Ljubazno ga je dočekao. Malik ibn Avf je bio veoma dirnut tim njegovim ponašanjem. Odmah je proučio Kelime-i šehadet i postao musliman.

Poslanik mu je, kao što je i obećao, vratio njegovu imovinu i porodicu nazad. Uza sve to, dao mu je još na poklon stotinu deva i imenovao ga namjesnikom mjesta u kojem je živio.

Malik ibn Avf je bio zbunjen njegovim ljubaznim govorom i beskrajnom darežljivošću. Poslanikovo sunce ljubavi otopilo je led mržnje koji je bio na Malikovom srcu. Radosno i još uvijek začuđeno govorio je onima oko sebe:

"Nikada nisam vidio ni čuo čovjeka poput Muhammeda! On je veoma darežljiv. Sve radi na najljepši način. I sve zna najbolje."

Među ljudima je zapuhao povjetarac ljubavi, poštovanja, mira i bratstva. Malik ibn Avf ga je priznao. Muhammed (s.a.v.s.) je bio istinski poslanik. Nakon ovoga, bio je spreman rado žrtvovati se za njega.

311. DAN

DEVE NA VISORAVNI

Nakon bitke, muslimanima je ostalo mnogo imetka i stoke od plemena Havazin. Poslanik (s.a.v.s.) je bio na visoravni koja je bila prepuna deva.

Tada mu je prišao Saffan ibn Ummejje. Saffan još nije postao musliman, ali je stalno pratio Poslanika i ispitivao njegovo ponašanje i ono što govori. Nastojao je saznati o islamu direktno od njega. Krdo deva veoma se dopadalo Saffanu, pa je Poslaniku rekao:

"Kako su samo lijepe ove deve!"

Poslanik je potvrdio riječima:

"Da, stvarno je tako!"

Shvatio je koliko se deve sviđaju Saffanu. Razmišljao je kako da ga obraduje. Nasmijao se i rekao mu:

"Ako ti se sviđaju, uzmi ih. Sve su tvoje!"

Saffan se zbunio i postidio. Sada više nije mogao ni vratiti poklon koji mu je Poslanik dao. Zatekavši sebe između radosti i stida, reče: "Ovakva darežljivost priliči samo tebi, Poslaniče!"

312. DAN

ČUĐENJE MEKKELIJA

Došao je red da se podijeli ratni plijen koji je ostao iza plemena Havazin. U sastavu muslimanske vojske, pored onih koji su postali muslimani nakon osvajanja Mekke, bilo je i onih koji nisu imali tu čast. Poslanik (s.a.v.s.) je smatrao da je najbolje da podijeli plijen Mekkelijama kako bi osnažio vjerovanje onih koji su tek postali muslimani. Imao je namjeru da na taj način zagrije za islam srca onih koji ga još nisu prihvatili. Medinskim muslimanima nije dijelio plijen.

Mekkelije su se vratili svojim kućama vodeći deve i konje i noseći srebro. Svi su bili zbunjeni. Do tada nikada nisu vidjeli takvo dobročinstvo. Ebu Sufjan je, vičući, govorio:

"Allahov Poslaniče, preči si mi od oca i majke, kakav si ti samo džomet i dobročinitelj! Kakav si samo mirotvorac! Neka te Allah (dž.š.) nagradi dobrom!"

313. DAN

RADOST STANOVNIKA MEDINE

Dok su Mekkelije radosno dijelili plijen, medinski muslimani gledali su ih sa strane. Nijedan od njih nije mogao shvatiti zašto Poslanik nije njima podijelio plijen. Mislili su da je zato što Poslanik (s.a.v.s.) više voli Mekkelije, pa su bili tužni zbog toga. Čim je Poslanik primijetio kako oni tužno gledaju, objasnio im je zašto nije dao plijen njima. Poslije toga ih je upitao za njihovo mišljenje o tome. Medinski muslimani su mu rekli ovako:

"Allahov Poslaniče, neka je halal našoj mekkanskoj braći! Nama ništa ne treba. Jedino što mi želimo si ti. Dok ti nisi došao, mi smo živjeli u tami. Tvojim dolaskom obasjala nas je svjetlost. Zahvaljujući tebi, izašli smo na Pravi Put. Mi ti dugujemo mnogo toga."

Riječi stanovnika Medine usrećile su Poslanika. On im je ovako rekao:

"Da ste htjeli, mogli ste mi reći: 'Ti si nam došao kada su te drugi utjerivali u laž. Mi smo tebi pokazali istinu. Došao si nam kada su te svi ostavili. Mi nismo vidjeli nikakve pomoći od tebe. Ti si protjeran iz svoga kraja. Mi smo ti pružili utočište. Došao si kod nas kao siromah. Mi smo s tobom dijelili ono što smo imali.' Da ste tako rekli, rekao bih vam da ste u pravu."

Medinelije su ga pomno slušale. Nastavio je govoriti:

"Dok ovi ljudi sada uzimaju deve, ovce i imetak koji su dobili, da li biste se vi vratili sa Allahovim Poslanikom u Medinu?"

Medinelije u jedan glas oduševljeno odgovoriše:

"Želimo, Allahov Poslaniče! Mi samo tebe želimo!"

Poslanik je podigao ruke i uputio Allahu (dž.š.) dovu za njih:

"Allahu moj, budi milostiv prema sinovima ensarija i prema sinovima njihovih sinova!"

Medinske muslimane veoma je dirnula ta dova. Poslanik je napustio grad koji je mnogo volio i zajedno sa njima se vratio u Medinu. Održao je obećanje koje im je dao. Da je htio, mogao je biti jedini vladar u Mekki i odatle vladati cijelim područjem, ali je on bio skromni poslanik. Htio je da živi sa narodom.

Poslanik je postavio jednog ashaba za namjesnika Mekke. Sveti grad od sada je bio u njegovim rukama. Posljednji put je obišao oko Kabe. Oprostio se od muslimana i krenuo prema Medini. Medinski muslimani plakali su od radosti, jer se Poslanik vraćao sa njima u Medinu.

314. DAN

LJUDI HRLE MUHAMMEDU (A.S.)

Oslobođenje Mekke i uspjeh na Hunejnu svima su donijeli odmor i mir. Ljudi su u velikim skupinama dolazili u Medinu. Željeli su vidjeti Poslanika (s.a.v.s.) i upoznati se sa vjerom koju je donio. A on ih je uvijek ljubazno dočekivao. Puno je volio musafire. Govorio je da je veliki sevap ugostiti musafira, nahraniti ga i učiniti da mu bude lijepo. I ashabi, koji su vidjeli takvo njegovo ponašanje, ponašali su se kao i on. Prigrlili su sve one koji su dolazili u Mekku. Ugošćavali su ih u svojim kućama. Oni koji su dolazili u Medinu bili su veoma dirnuti tim ponašanjem. Vraćali su se u svoj kraj upoznati sa vjerom islamom i zadivljeni Allahovim Poslanikom.

Već su mnogi krajevi na Arapskom poluotoku prihvatili islam. Ljude koji su živjeli u tim krajevima trebalo je podučiti islamu. Zato je Poslanik poslao svoje ashabe kao namjesnike u te krajeve. Ovako je govorio ashabima kojima je povjerio tu dužnost:

“Budite spremni na opraštanje grešaka koje ljudi počine! Ne dovodite ih u neprilike! Olakšajte im, nemojte im otežavati! Obradujte ih radosnom viješću! Nemojte stvarati mržnju među njima!”

Ashabi su otišli i tamošnjem stanovništvu govorili o islamskim naredbama. Ljudi koji su se tek upoznali sa islamom slušali su od ashaba sve te lijepe riječi koje nikada ranije nisu čuli. Vidjeli su od njih lijepo ponašanje koje ranije nikada nisu vidjeli. Živjeli su u ljepoti vjerskog bratstva. Zbližili su se jedni sa drugima.

Bogataši su dobar dio svog imetka dijelili siromašnim. Za siromahe je to bila prava radost. I bogati su osjećali radost što dijele drugima. Nova vjera zbližila je bogate i siromašne. Ljudi su bili zadivljeni novom vjerom.

Na svijetu se polagahno iskorjenjivala nepravda. Jedinstveno sunce islama, koje je izašlo na obzorjima Medine, obasjalo je cijeli svijet.

315. DAN

SEFANINA RADOST

Dok su jedni hrlili da prihvate islam, drugi su gajili mržnju prema Allahovom Poslaniku (s.a.v.s.). Bile su to grupe koje su kretale u borbu protiv Poslanika. U jednoj od bitki, muslimani su zarobili ženu koja se zvala Sefana. Sefana je bila pametna i učena žena. Čim je vidjela da joj prilazi Poslanik, skočila je na noge i rekla:

"Allahov Poslaniče, otac mi je preselio na drugi svijet. Brat mi je u bijegu. Nemam ništa što bih mogla dati za otkup iz zarobljeništva. Molim te za pomoć!"

Poslanik je upita:

"Ko si ti?"

"Ja sam kćerka Hatem-i Tajija, koji štiti porodice, hrani gladne, oblači gole i bose, koji širi mir među ljudima", odgovori Sefana.

Poslaniku su se dopale Sefanine riječi. Ljubazno joj se nasmiješio i rekao:

"Sve to što si nabrojala su muslimanske osobine."

Poslije toga ju je pustio na slobodu. Sefana je shvatila koliko je on poseban čovjek. Nije prošlo mnogo od tog događaja, a ona je postala muslimanka. Poslije je tražila i našla svog brata. Ispričala mu je šta joj se desilo. Njen brat bio je Adijj bin Hatem, bivši namjesnik Jemena. I njega je iznenadilo što je Poslanik toliko spreman na opraštanje i što je toliko dobar. Obuzela ga je znatiželja. Krenuo je u Medinu da ga vidi.

Kada je Adijj stigao u Medinu, Poslanik ga je pozvao u svoju kuću. Adijj ga je pažljivo posmatrao. Zajedno su izašli i krenuli prema kući. Dok su tako išli

zajedno, put im presječe jedna starica. Žena stade pred Poslanika. Nadugo i naširoko je pričala o svojim problemima. Adijj je prvi put u životu vidio tako strpljivog i razumnog vođu. I on je nekada bio vođa, ali pred njega nikada nije izlazila sirotinja. I da su izlazili, on ih ne bi slušao, već bi ih uputio kod svojih pomoćnika. A kako se samo Poslanik iskreno interesovao za staricu! Kako je samo bio strpljiv i milostiv prema njoj! Na kraju joj je Poslanik dao ono što joj je bilo potrebno. Ovaj slučaj veoma je dirnuo Adijja. U sebi je mrmljao: "Tako mi Allaha, on nije obični vladar, on može biti samo poslanik!"

Ubrzo su stigli kući. Poslanik je pokazao Adijju da sjedne na jedan ležaj od kože. Bio je to jedini ležaj u kući. Poslanik je prošao naspram njega i sjeo na pod. To njegovo gostoprimstvo i život bez pohlepe i gramzivosti bilo je nešto što se nigdje više nije moglo vidjeti. Adijj je na kraju shvatio da on nije kralj, nego istinski poslanik. Proučio je Kelime-i šehadet kao i njegova sestra i postao musliman. Bio je sretan što je došao do prave vjere.

316. DAN

POSLANIK BESKRAJNE LJEPOTE

Islamsko bratstvo obuzimalo je cijeli svijet svojom toplinom. Islamska država u Medini je ojačala. Dani muslimanske bijede i oskudice ostali su iza njih. Ali čak i u danima kada je islamski svijet ojačao i kada su povećane mogućnosti, Poslanik (s.a.v.s.) je izabrao da živi sa svojom porodicom skromnim životom.

Hz. Omer mu je jednog dana došao u posjetu. Poslanik se odmarao na slamnatoj hasurici. Čim je vidio Omera, ustao je i pozvao ga unutra. Na Poslanikovom lijepom licu ostali su tragovi od slame. Kada je to vidio, hz. Omer nije više mogao izdržati. Iz očiju su mu potekle suze. Poslanik vidje da Omer plače, pa upita:

"Zašto plačeš, Omere?"

Omer ga pogleda i reče mu:

"Kada vidim tebe takvog, na um mi padnu bizantijski kraljevi i perzijski carevi. Oni su bili na zlatnim prijestoljima. Živjeli su u svili i kadifi. A ti,

iako si Allahov najodabraniji rob, ležiš na slamnatoj hasurici. Vodiš previše skroman život."

Poslanik se nasmija tim Omerovim riječima, pa reče:

"Ma pusti to, Omere! Zar ne želiš da ovosvjetske ljepote pripadnu onima koji ih žele, a ljepote onog svijeta nama?"

Omer je shvatio šta Poslanik želi da kaže. Poslanik nije želio da živi u miru dok na svijetu ima mnogo gladnih, siromašnih i onih kojima je potrebna pomoć. Zato je siromašnima dijelio sve što je imao. On je želio živjeti zajedno sa svojim ummetom ljepote onog svijeta, a ne ovog prolaznog, jer je bio poslanik beskrajne ljepote i dobrote.

317. DAN

PRAVILA KOJIMA JE PODUČAVAO

Dolazeći iz veoma udaljenih krajeva, ljudi su učili naredbe i zabrane islama. Poslije toga su se vraćali u svoje rodne krajeve i podučavali tome one koji to nisu znali.

Jednog dana Poslaniku (s.a.v.s.) ponovo dođe jedna skupina ljudi. Jedan iz te skupine ga upita:

"Allahov Poslaniče, ja mnogo volim musafire. Često ih primam kod sebe u kuću. Hoću li imati kod Allaha nagradu za to?"

Poslanik mu odgovori:

"Svakako! Svako dobro koje učiniš musafiru piše ti se kao dobro djelo, bez obzira da li je musafir bogataš ili siromah."

Čovjek je bio veoma zadovoljan tim odgovorom, pa ponovo upita:

"A koliko dugo se neko smatra musafirom?"

"Tri dana", reče Poslanik. "Nije dozvoljeno da gost ostaje toliko dugo koliko će uznemiravati vlasnika."

Ovim riječima je Poslanik pohvalio domaćine koji ugošćavaju musafire, ali i upozorio goste da ne uznemiravaju domaćine i da im ne budu na teretu.

Ljudi iz te skupine ostali su u Medini tri dana. Nakon toga su se vratili u svoje mjesto. Poslanik im je dao mnogo poklona. Oni su mnogo toga naučili od njega. Naučili su o ugošćavanju gosta, o razmjeni poklona, darežljivosti i uljudnom ponašanju. Vratili su se svojim kućama ispunjeni divljenjem prema Poslaniku.

Čovječanstvo se upoznalo sa sasvim drukčijom civilizacijom koja je stasala iz onoga čemu je Poslanik podučavao. Bila je to islamska civilizacija koja će steći slavu u cijelom svijetu.

318. DAN

NATJECANJE U DOBRU

Poslanik (s.a.v.s.) je primio vijest da vojska rimskog imperatora, koja se sastojala od nekoliko desetina hiljada vojnika, ide u napad na muslimane. Odmah su se dali na pripreme. Neprijateljsku vojsku će dočekati izvan grada. Poslanik je želio da ne bude nedužnih žrtava, da djeca ne plaču i da se majke ne brinu.

Trebalo se dobro pripremiti kako bi se moglo boriti protiv tako jake vojske. Uza sve to, trebalo je osigurati hranu, piće i smještaj za vojsku. Trebalo im je mnogo sablji, strijela, lukova i oklopa. Trebale su im zdrave i hitre deve i konji. Da bi se sve te potrebe podmirile, mobilizirani su svi ashabi. Svako je dao sve što je imao. Čak su i siromašni davali ono što su imali. I oni su željeli postići dobro djelo dajući svoj doprinos vojsci.

Tih dana, Poslanikov zet Osman bio je pripremio jednu trgovačku karavanu. Trebao je tri stotine deva natovarenih vrijednim stvarima poslati u Siriju. Čim je čuo da se Poslanik sprema za borbu, donio mu je sve što je bilo na devama. Uz to mu je još dao pedeset konja i hiljadu zlatnika. Poslanik je bio veoma zadovoljan ovim njegovim postupkom, pa je rekao:

"Allahu moj, ja sam zadovoljan Osmanom, pa budi i Ti zadovoljan njime!"

I hz. Omer je došao Poslaniku sa velikom sumom novca. Rekao mu je:

"Danas ću nadmašiti Ebu Bekra u natjecanju za dobro."

Poslanik ga je upitao:

"A šta si ostavio svojim ukućanima?"

"Ostavio sam im polovinu onoga što sam donio, Allahov Poslaniče", rekao je Omer.

Nije prošlo mnogo a došao je i Ebu Bekr. On je vojsci donio sve što je imao. Poslanik ga je upitao:

"Šta si ostavio svojim ukućanima?"

"Ostavio sam im vjeru u Allaha (dž.š.) i Njegovog Poslanika", rekao je Ebu Bekr.

Ova njegova požrtvovanost je veoma dojmila Omera. Nije mogao zadržati suze. Ovako je rekao:

"Neka ti je sve halal, Ebu Bekre! Uvijek me prestižeš u utrci za dobro!"

319. DAN

UPLAŠENA BIZANTIJSKA VOJSKA

Dok su tekle pripreme za rat, licemjeri nisu sjedili skrštenih ruku. Abdullah ibn Ubejj je ponovo bio na zadatku. Sve je činio kako bi muslimanima poljuljao hrabrost. Govorio im je:

"Zar Muhammed misli da je Rimska imperija igračka? Kao da sada vidim dane kada će on i njegovi ashabi pasti u zarobljeništvo!"

Dok je on širio tu svoju zlobu, njegovi prijatelji koji su mislili kao i on tražili su izgovore da se ne priključe borbi. Većina njih nije se priključila govoreći:

"Zar se ide u rat po ovakvoj vrelini?"

Licemjeri su ponovo uznemiravali muslimane.

Islamska vojska trebala se susresti sa neprijateljem na mjestu zvanom Tebuk. Mnogo muslimana koji su čuli da su Rimljani krenuli u napad na musliman došli su i priključili se borbi. Poslanik (s.a.v.s.) je brzo okupio vojsku od trideset hiljada ljudi. Glasno upućivanje dova i glasovi tekbira su se miješali. Krenuli su prema Tebuku.

Mislili su da ih na Tebuku čeka ogromna vojska, ali su zatekli praznu visoravan. Neprijatelj nije bio došao. Ostali su čekati neprijatelja.

Poslanik je bio na čelu vojske i vojnicima je podizao moral i hrabrio ih. Naslonivši se na drvo hurme, ovako im je govorio:

"Da vam kažem ko je najbolji čovjek?"

Ashabi su odgovarali:

"Reci nam, Allahov Poslaniče!"

Poslanik je nastavio govoriti:

"Najbolji čovjek je onaj koji do posljednjeg daha radi i bori se na Allahovom Putu. Najbolja vjera je islam. Najbolje riječi su one koje se prouče iz Kur'ana. Najbolji put i najbolji način života je način na koji Poslanik živi. Organ koji čini najviše grijeha je jezik koji laže. Najljepša smrt je smrt šehida. Najljepše bogatstvo je bogatstvo srca. Osobi koja moli za oprost bit će oprošteno. Nagrađen je onaj ko se savlada u srdžbi. Allah povećava sevape onome ko se strpi u nevolji."

Nakon što je ovo rekao, Poslanik završi svoj govor riječima:

"Allahu moj, oprosti meni i ummetu mome! Allahu moj, oprosti meni i ummetu mome!"

Allahov Poslanik i njegova vojska ostali su na Tebuku dvadeset dana. Čekali su neprijatelja, ali neprijatelj nije došao. Pošto su vidjeli da se neprijatelj ne pojavljuje, vratili su se nazad. Poslanik je svojom odlučnošću i hrabrim držanjem još jednom obezbijedio muslimanima budu u boljoj poziciji od drugih.

On je bio posljednji i najodabraniji Allahov poslanik. Uzvišeni Allah mu je darovao toliko hrabrosti i odvažnog držanja koliko i tolerancije i ljubavi. Njegovo hrabro držanje utjecalo je na Rimsku imperiju. Hrabro, odlučno i odvažno držanje muslimana uplašilo je imperatora i njegove vojnike. Bizantijska vojska je odustala od ratovanja. Na taj način je Uzvišeni Allah pomogao Poslanika i njegove vojnike.

24 Mağfiret dilemek: Günahların bağışlanmasını dilemek

320. DAN

KASVA JE NESTALA

Dok su čekali neprijatelja na Tebuku, nestala je Poslanikova (s.a.v.s.) deva. Svuda su je tražili, ali je nisu mogli naći. Zlonamjerni ljudi iskoristili su to kao priliku da kažu:

"Kakvo čudo! Muhammed kaže za sebe da je Božiji poslanik, da mu dolaze vijesti sa neba, a sada ne zna gdje mu je deva!"

Poslanik je čuo te njihove riječi, pa im je ovako odgovorio:

"Tako mi Allaha, ja znam samo ono o čemu me Allah obavijesti. Ne znam ništa osim toga."

Dok su se ljudi naokolo zbunjeno zgledali, on je nastavio govoriti:

"Allah me je sada obavijestio da se Kasva nalazi na visoravni iza brda. Ulari su joj se zakačili za drvo i čeka da je spasimo. Odmah otiđite i dovedite mi je!"

Ashabi su otišli na mjesto koje je Poslanik opisao. Našli su devu iza jednog brda. Uistinu su joj se ulari bili zakačili za jedno drvo. Odvezali su je i doveli. Poslanik se ponovo sreo sa svojom devom, a zlonamjerni ljudi postiđeni napustiše to mjesto.

321. DAN

DOVOLJNO HURMI ZA CIJELI SVIJET

Vojsci je na povratku sa Tebuka ponestalo hrane. Rekli su Poslaniku (s.a.v.s.) kakva je situacija. Tražili su od njega da zakolju deve, ali on im je ovako rekao:

"Donesite svu hranu koja je preostala u vašim prtljazima! Sakupite sve na jedno mjesto!"

Svako je izvadio što je imao u torbi. Najviše što je imala jedna osoba bila je šaka hurmi. Sakupili su svu hranu koju su donijeli. Poslanik je nad tom hranom proučio dovu za berićet. Poslije toga im je rekao da svi donesu svoje posude za hranu. Svi su pohitali i donijeli posude. Napunili su posude, torbe, vreće, džepove i sve što su imali. Vojska je uzela onoliko hurmi koliko je mogla ponijeti, a ostalo je još mnogo. Ovo je bio jedan nadnaravni događaj koji je dokazivao Poslanikov berićet.

Vojnici su jeli hurme i istovremeno govorili:

"Kako se samo povećala količina hrane čim je Muhammed proučio dovu! Kada bi se cijeli svijet sakupio i došao, bilo bi dovoljno hurmi za sve!"

Nakon što su se zasitili, vojnici su polahko i bez stresa nastavili putovanje. Poslije dugog i iscrpljujućeg putovanja stigli su u Medinu. Brdo Uhud kao da im je nazivalo selam. Poslanik je pogledao Uhud smiješeći mu se. Rekao je ljudima:

"Evo, ovo je Uhud! On nas voli i mi njega volimo!"

Vijesti su davno već bile stigle u Medinu. U gradu je vladala velika radost. Bio je to veliki događaj što se neprijatelj nije usudio izaći pred islamsku vojsku. Starci, žene i djeca pohrlili su na ulice da dočekaju vojsku koja je dolazila. Okupili su se na brdu Veda. Čim su u daljini ugledali vojsku, sve ih je obuzela radost. Svi su učili ilahiju:

Dobro nam došao, Allahov Poslaniče,
O, ti koji su došao sa časnim pozivom!
Ti si nam ukazao čast svojim pozivom!
Merhaba tebi, o, Najdraži!

Djeca su radosno klicala i hrlila Poslaniku. Medinski muslimani su se sreli sa svojim očevima, sinovima i rodbinom.

322. DAN

MLADIĆ ABDULLAH

Kao i uvijek ranije, i tada se prepletalo dobro i zlo. Poslanik (s.a.v.s.), koji je stvoren kao milost cijeloj vasioni, uvijek je isticao prednosti dobrog čovjeka koji na zlo uzvraća dobrim.

Život Abdullaha ibn Ubejja prošao je u činjenju zla Poslaniku. Godinama je radio protiv islama. Tajne muslimana prenosio je neprijateljima vjere. Poslanik je sve to znao, pa se opet lijepo odnosio prema njemu. Međutim, pošto je znao njegovu narav, nije otkrivao tajne pred njim. Muslimani koji su znali njegovo pravo lice govorili su Poslaniku:

"Allahov Poslaniče, pusti nas da se mi obračunamo sa njim!"

Ali Poslanik je odgovarao:

"Ne! Blago se ponašajte prema njemu. Dok je sa nama, ponašajte se prijateljski prema njemu!"

Takvo ponašanje dalo je ploda mnogo godina kasnije. Abdullah ibn Ubejj je imao jednog veoma pametnog sina. I on se zvao Abdullah. Nasuprot svom ocu, on je čvrsto vjerovao u Allaha (dž.š.) i mnogo volio Poslanika. Da je protjeran njegov otac, mali Abdullah bio bi daleko od Poslanika i ne bi ga upoznao. Kada su oni koji su se čudili strpljivosti prema Abdullahu ibn Ubejju vidjeli koliko mali Abdullah voli Poslanika i koliko je vezan za njega, tek tada su shvatili da je Poslanik bio u pravu.

Sin Abdullaha ibn Ubejja bio je obaviješten o svim zlima koje je njegov otac činio. Mnogo se borio da spriječi svog oca, ali nije uspio.

Jedan dan pročula se vijest o smrti Abdullaha ibn Ubejja. Njegov sin Abdullah došao je

kod Poslanika i zamolio ga da oprosti njegovom ocu. Poslanik je volio praštati. Oprostio je Abdullahu ibn Ubejju i dao mu svoj ogrtač za ćefine kako je molio njegov sin. Nakon toga je predvodio dženazu-namaz.

Ovakvo ponašanje prema Abdullahu ibn Ubejju postidjelo je Abdullahove licemjerne prijatelje. Veoma ih se dojmilo što je Poslanik predvodio dženazu osobi koja mu je loše pričala iza leđa i činila zlo. Većina njih nakon toga odlučila je prihvatiti islam.

Allahov Poslanik strpljivo je čekao i pridobio snažnog muslimana sa dobrim moralom kao što je bio Abdullah, sin Abdullaha ibn Ubejja. Zahvaljujući njegovom beskrajnom razumijevanju, na hiljade nekadašnjih licemjera našlo je Pravi Put.

323. DAN

OSVJETLJAVANJE DŽAMIJE

Poslanikova džamija bila je u mraku za vrijeme sabaha i jacije-namaza. Ashabi su osvjetljavali džamiju paleći grane i lišće hurme. Jedna grupa kršćana iz plemena Temim, koje je došlo iz Jemena, došli su u Medinu i postali muslimani. Jedan od tih bio je i Temim ed-Dari. On je ponio nekoliko svjetiljki, fitilja i ulja. Jednog petka dao ih je svom slugi. Rekao mu je da svjetiljke okači na zidove džamije. Sluga je učinio kako mu je gazda naredio. Pripremio je svjetiljke, zapalio ih, a nakon toga okačio na zidove. Čim su okačene, upaljene svjetiljke osvijetlile su cijelu džamiju.

Poslanik (s.a.v.s.) se veoma obradovao kada ga je u džamiji dočekao taj prizor. Nakon toga je upitao ko je to učinio. Ashabi su mu rekli:

"Svjetiljke je donio Temim ed-Dari i naredio svom slugi da ih okači."

Poslaniku se to dopalo, pa je rekao Dariju:

"Ti si osvijetlio islam. Ukrasio si džamiju. Neka Allah tebe osvijetli i na ovom i na budućem svijetu."

Poslije je Poslanik upitao kako se zove sluga koji je okačio svjetiljke u džamiji, a ashabi su mu rekli da se zove Fetih. Poslanik je rekao da ga od tog dana zovu Siradž. Siradž znači onaj koji osvjetljava.

Tako je Poslanik nagradio i obradovao Temima ed-Darija i njegovog slugu.

324. DAN

MALI IBRAHIM LETI U DŽENNET

Na gornjoj strani Medine bila je jedna kuća okružena palminjakom. U toj kući okruženoj zelenilom živjelo je jedno dijete svijetlog tena poput snijega i rumenih obraza poput ruže. Bio je to Ibrahim, sin Poslanika (s.a.v.s.). Bio je veoma mio. On je bio Poslanikovo posljednje dijete. Poslanik ga je volio kao i svoju drugu djecu.

Onog dana kada je Ibrahim došao na svijet, Poslanik je zaklao kurbane za njega. Time je obradovao siromašne. Nadjenuo mu je ime po svome praocu Ibrahimu (a.s.). Zahvaljivao se Allahu (dž.š.) na hiljade puta. Sve je činio kako bi ga lijepo othranili. Našli su mu pomajku po mlijeku kako bi mogao mnogo da doji. Poslanik je želio da Ibrahim lijepo poraste i da se lijepo razvija.

Dijete lijepo poput jabuke bilo je veoma omiljeno. Svi su bdjeli nad njim i svi su ga mnogo voljeli. Ibrahim je podizan sa mnogo ljubavi. Kada je napunio šesnaest mjeseci, Poslaniku saopćiše:

"Ibrahim je veoma bolestan!"

Poslanik je trčeći došao do svog čeda. Ibrahim je "gorio" od visoke temperature. Ugasio mu se sjaj u očima. Ležao je nepomičan. Poslanik je shvatio da će njegovo čedo odletjeti u Džennet. Uzeo ga je u naručje, pogledao ga sa dubokim sažaljenjem i rekao:

"Šta se može učiniti kada Allahova odredba dođe!"

Ibrahim je već bio na drugom svijetu. Iz očevih ruku odletio je u Džennet!

Iz Poslanikovih očiju lile su suze kao zrna bisera. Tiho je spustio svoje čedo i rekao:

"Suze teku, a srce osjeća tugu. Ne možemo reći ništa drugo osim ono čime će Allah (dž.š.) biti zadovoljan. Ibrahime, tako mi Allaha, veoma nas je pogodio rastanak od tebe!"

On je bio Božiji poslanik, ali je bio i čovjek kao i svi drugi. Zato je nekada trpio bol, a nekada se radovao, ali nikada se nije bunio i protivio sudbini. Strpljivo je podnosio tužne događaje koji su mu se dešavali, a zahvaljivao se na onome čemu se radovao. To njegovo ponašanje bilo je primjer cijelom svijetu. Muslimani su od njega naučili da budu umjereni i u boli i u radosti.

325.
DAN

MUHAMMED (A.S.) JE VOLIO POKLANJATI

Poslanik (s.a.v.s.) je želio da njegov odnos sa ljudima bude zasnovan na ljubavi. Kako bi to postigao, ponašao se veoma lijepo prema svim ljudima oko sebe. Tražio je i od muslimana da se tako ponašaju. Govorio im je:

"Najbolji od vas je onaj koji je najbolji prema svojoj djeci, a ja sam najbolji u tome od vas."

Poslanik je pridavao veliku važnost poklanjanju. Kada bi dobio neki poklon, on bi onome ko mu je poklonio davao još veći. Tražio je od ljudi da poklanjaju jedni drugima, makar to bilo i nešto sitno. Ovako im je govorio:

"Poklanjajte poklone jedni drugima, jer to povećava ljubav među vama!"

S vremena na vrijeme dijelio je poklone djeci i podsticao druge vjernike da to čine. Savjetovao ih je:

"Lijepo se odnosite prema svojoj djeci! Poklanjajte im poklone i odgojite ih na lijep način!"

Djeca su bila zadivljena Poslanikom jer im je pridavao toliku pažnju. Jedno od te djece bila je djevojčica koja se zvala Rubeja. Mnogo je voljela Poslanika i nastojala je što češće biti uz njega. Jednoga dana njena majka stavila je na sahan malo svježih hurmi i tek ubran krastavac. Rekla je svojoj kćerki:

"Poslanik voli krastavac i svježe hurme. Odnesi mu ovo i vrati se nazad!"

Rubejine oči sijale su od sreće. Uzela je sahan i potrčala prema Poslanikovoj kući. Poslanik je pozvao Rubeju da

uđe unutra. Čim je ušla u kuću, mala djevojčica pažljivo je počela posmatrati naokolo. Pošto se islam u to vrijeme brzo širio, svuda po kući bili su pokloni koji su dolazili iz svih dijelova svijeta. Poslanik ih je dijelio onima kojima su bili potrebni. Taj dan došao mu je veoma dragocjen poklon od kralja Bahreina. Svjetlucavi dragulji bili su veoma privlačni. Rubeja je čas gledala u Poslanika, čas u drago kamenje koje se tamo nalazilo. Onda je pružila sahan i rekla:

"Ovo ti je poslala moja majka."

Allahov Poslanik ljubazno se osmjehnuo Rubeji. Pomilovao je malu djevojčicu po glavi i uzeo sahan pun svježih hurmi i mladih krastavaca. Poslije je stavio ruku u drago kamenje koje se tamo nalazilo i pun pregršt dragog kamenja pružio djevojčici Rubeji pa joj rekao:

"Čedo moje, neka ovo drago kamenje bude tvoje!"

Djevojčica nije znala šta da učini od radosti. Poslanik joj daje šaku punu zlatnika, srebrenjaka i dragulja! Usijale oči pogledale su Poslanika. Ljubazno mu se zahvalila. Njeno divljenje Poslaniku još više se povećalo.

326. DAN

OKEAN DAREŽLJIVOSTI

Poslanik (s.a.v.s.) kao da je bio okean darežljivosti. Na svijetu nije bio niko darežljiviji. Nikada nije vraćao onoga koji je nešto tražio od njega. Jednog dana dođe mu osoba koju je odranije poznavao. Dolazio je i ranije i tražio od njega da mu nešto da. I ovaj put je ponovo tražio da mu nešto udijeli. Poslanik je sve što je imao podijelio siromasima koji su ranije došli. Ništa mu nije ostalo, pa je rekao:

"Trenutno nemam ništa što bih ti mogao dati, ali idi u čaršiju i kupi na moje ime što god želiš. Ja ću to kasnije platiti."

Tu je bio i hz. Omer, pa mu je rekao:

"Allahov Posllaniče, ti si i ranije pomagao ovom čovjeku. Kakva je nužda da sebe dovodiš u tešku situaciju?"

Poslaniku se nisu svidjele te Omerove riječi. Jedan od prisutnih je to shvatio i rekao:

"Samo ti udjeljuj, Allahov Poslaniče! Ne boj se da će Allah tebi uskratiti!"

To mišljenje se dopalo Poslaniku. Pogledao ga je, nasmijao se i rekao mu:

"Istinu govoriš! Ionako mi je tako naređeno da radim."

Hz. Omer još jednom je shvatio koliko je Poslanik bio dobrotvor. Poslanik je čitavog svog života dijelio sve što je imao, ne očekujući da mu ljudi uzvrate na tome. Nije ljudima prebacivao za dobro koje im je učinio. Koliko god puta da je došla neka osoba da bi joj nešto udijelio, nije je ponizio i vratio praznih ruku. Uvijek je dijelio i bio darežljiv.

327. DAN

ČOVJEK KOJI JE ŽELIO ZAGRLITI MUHAMMEDA (A.S.)

Svi ashabi su puno voljeli Poslanika (s.a.v.s.), ali među njima je bio jedan koji ga je toliko volio i koji je bio toliko vezan za njega da se o toj njegovoj ljubavi i privrženosti svuda pričalo. Zvao se Usejd ibn Hudajr.

Hz. Usejd je bio veliki šaljivdžija. Jednog dana u društvu Poslanika pričao je neku šalu. Svojom pričom nasmijavao je prijatelje. Da bi ga upozorio da je pretjerao sa šalom, Poslanik ga je lagahno dodirnuo štapićem kojeg je držao u ruci. Na to mu je hz. Usejd rekao:

"Zaboljelo me je, Allahov Poslaniče! Želim odmazdu!"

Odmazda znači da se prema vjerskim propisima osobi učini isto ono što je njoj učinjeno. Na taj način se odmazda otplati. Poslanik je odgovorio:

"Ako je tako, uradi mi što god želiš!"

Prisutni su svoje začuđene poglede usmjerili prema Usejdu. Poslanik nije bio osoba koja je nanosila bol drugim ljudima. Zašto to Usejd traži kada ga Poslanik nije povrijedio?

Hz. Usejd je rekao:

"Ali, Allahov Poslaniče, na tebi je košulja, a na meni nije bilo košulje."

Na te riječi Poslanik je zadigao svoju košulju. Kada su već svi mislili da će Usejd nanijeti bol Poslaniku, on ga je zagrlio i pomilovao! Uz to je rekao i ovo:

"Ti si mi preči, Poslaniče, od mene samog! Moj cilj nije bio odmazda, nego ovo!"

Kada je Usejd osjetio miris Poslanika, koji je mirisao poput ruže, niz lice su mu potekle suze.

328. DAN

ČOVJEK KOJI NIJE PRIDAVAO PAŽNJU ODIJEVANJU

Poslanik (s.a.v.s.) se oblačio uredno i vodio je računa o tome što oblači. Govorio je da se treba lijepo oblačiti ali da treba izbjegavati raskošno oblačenje. Boje koje je najviše volio bile su: zelena, žuta, bijela i crvena.

On se oblačio onako kako su to situacije i okolnosti iziskivale. Najviše je oblačio bijelu boju pošto je u zemlji u kojoj je živio bilo veoma toplo. Uz to, ta boja je bila i simbol čistoće i prozračnosti. Petkom i za vrijeme Bajrama oblačio je crveno džube. Kada bi mu dolazile neke delegacije, dočekivao ih je u posebnoj odjeći. Onima koji su bili uz njega govorio je:

"Obucite se najljepše što možete! Namirišite se najljepšim mirisima koje nađete!"

Uvijek je pridavao pažnju čistoći i urednom izgledu. Od ljudi je tražio da se lijepo obuku i opašu, ali da izbjegavaju pretjerivanje.

Jednog dana došao mu je neki čovjek koji je čudno izgledao. Sve na njemu je bilo u potpunom neredu. Odjeća mu je bila izderana. Poslaniku se nije nimalo svidjelo kako taj čovjek izgleda, pa ga je upitao nastojeći, da ga ne povrijedi:

"Imaš li imetka?"

"Da, Božiji Poslaniče, imam."

"Šta imaš?"

"Allah mi je podario krda deva, stada ovaca i ergele konja. Imam vršilice za ječam i žito. Imam mnogo imetka."

"Allah ti je dao mnogo imetka, a zašto se onda na tebi ne vide znakovi onoga što ti je On podario?"

Ovim riječima želio je ukazati da treba pridavati pažnju odijevanju. Čovjek je shvatio šta mu je Poslanik želio reći, pa se postidio. Od toga dana vodio je računa o oblačenju i nikada više nije oblačio prljavu, neurednu i ružnu odjeću.

329. DAN

ŠTA JE MUHAMMED (A.S.) JEO I PIO

Poslanik (s.a.v.s.) je u svemu bio poseban, pa i u načinu na koji sjedi, ustaje, priča i jede. U svakom njegovom postupku sigurno je bila neka korist. Njegovo ponašanje bilo je primjer za vjernike.

Bio je veoma pažljiv da ono što jede i pije bude čisto i zdravo. Nije bio izbirljiv u hrani i nikada nije vraćao nazad ono što mu je doneseno da jede. Nije sjedao za sofru dok dobro ne ogladni. I nikada se nije prejedao. Ustajao bi iza sofre prije nego se prejede.

Prije i poslije jela prao je ruke. Prao je zube. Pošto je sve što je imao dijelio siromašnim, većinom je hodao gladan. Kada ne bi našao ništa za jelo, jeo bi hljeb i hurme i nakon toga se zahvaljivao Allahu (dž.š.).

Volio je slatko i med. Od voća je najviše volio jabuke, grožđe, svježe hurme, karpuzu i dunje. Volio je jesti dinju sa hurmama i karpuzu sa krastavcem. Od pića je najviše volio mlijeko i vodu zaslađenu medom. Suhe hurme jeo je zajedno sa mlijekom.

Dopadalo mu se da jede ono što je ostalo na dnu posude. Nikada nije puhao u hranu. Nije jeo lijevom rukom. Od jela je najviše volio meso i tikvu. Ljudima koji su često bivali uz njega govorio je:

“Meso je glavno jelo i na ovom i na onom svijetu. Savjetujem vam i da jedete tikvice. One povećavaju pamćenje i razvijaju um.”

Poslanik je bio vođa porodice. Pomagao je svojim suprugama u kućnim poslovima. Kada je trebalo, donosio je mlijeko, popravljao obuću i pomagao oko pripreme hrane. Kada je jednog dana došao kod Poslanika, Džabir ga je vidio kako sjecka tikvu. Pažnju mu je privukao način na koji je Poslanik sjeckao. Sjeckao je na sasvim male dijelove. To ga je zanteresovalo pa je upitao:

“Allahov Poslaniče, zašto sjeckaš na tako sitne kockice?”

“Na ovaj način dobijemo veću količinu hrane.”

Mnogo osoba bi se najelo i zasitilo hranom koja je kuhana u njegovoj kući.

Poslanik je savjetovao svoje ashabe:

"Kada kuhate čorbu, dodajte malo više vode! Na taj način ćete moći dati jednu kutljaču i svom komšiji!"

Ashabi su se pridržavali svih njegovih savjeta. Uzimali su primjere iz njegovog ponašanja. Tako su živjeli zdravo, sretno i mirno.

330. DAN

NUMAN JE POJEO GROŽĐE

Numan je bio veoma umiljato dijete, ali i prilično nestašan. Kao jedno od sretne djece u Medini, često je boravio u društvu Poslanika (s.a.v.s.).

Allahovom Poslaniku došlo je grožđe na poklon iz Taifa. Poslanik ga je podijelio onima koji su bili u blizini. Jednu veću zdjelu dao je i Numanu. Rekao mu je da je odnese majci.

Numan je već pojeo dio grožđa koji je njemu pripao, ali dok je išao putem, nije mogao izdržati, pa je pojeo i grožđe koje je Poslanik poslao njegovoj majci.

Prošlo je nekoliko dana od toga. Poslanik je sreo Numana na putu i upitao ga:

"Numane, jesi li dao majci grožđe koje sam poslao?"

Numan je spustio glavu dolje i rekao:

"Nisam. Ja sam ga pojeo..."

"Vidi ti njega, neposluška jednog!", rekao je Poslanik i zatresao mu glavicu.

Zapravo, Poslanik je Numana stavio na ispit iskrenosti. Numan se kajao zbog onoga što je učinio. Sam sebi je obećao da više neće dirati stvari koje su mu povjerene i da će ih uredno dostaviti onome kome pripadaju.

331. DAN

POŠTOVANJE PREMA ALLAHOVIM BLAGODATIMA

Ashabi su voljeli Poslanika (s.a.v.s.) više od sebe samih. Voće koje bi tek prispjelo prvo su davali njemu da proba i sve što su imali dijelili su sa njim. Častili su ga najukusnijom hranom koju su imali. A i on im je uzvraćao na isti način.

Jedan dan Poslaniku je odnekuda došlo rano voće. Uzeo je voćku u ruku i proučio ovu dovu:

"Allahu moj, daj nam berićet u voću i u našem gradu!"

Poslije toga poljubi voćku koja prva prispije u sezoni. Ovo je bio način na koji je izražavao poštovanje prema blagodatima koje Allah (dž.š.) daje. Onda bi pozvao najmlađe dijete i prvo bi dao njemu da pojede voćku.

Poslanik je volio dunju. Jednog dana se vidio sa ashabom Talhom. Ponudio mu je kriške žute dunje koje je držao u rukama i rekao:

"Izvoli, uzmi! Dunja jača srce, a i duši prija!"

Talha, koji je volio Poslanika više od samog sebe, uzeo je nekoliko kriškica dunje iz njegovih ruku. Proučio je Bismillu i pojeo. Taj okus nije zaboravio do kraja života.

332. DAN

KAKO JE MUHAMMED (A.S.) PIO VODU

Jednoga dana ashabi su išli kroz pustinju. Sa njima je bio i Poslanik (s.a.v.s.). Veoma su ožednjeli. Dok su pričali o tome, naiđoše pored jednog bunara sa vodom. Svi potrčaše i kleknuše pored njega. Legli su potrbuške i zaronili usta u bunar. Nakon što su podigli glave, Poslanik ih je podsjetio:

"Prijatelji moji, nemojte se tako naginjati i piti vodu! Lijepo operite ruke, pa pijte iz dlana, jer nema bolje čaše od dlana!"

Poslanik je imao pravila o kojima je vodio računa čak i dok pije vodu. Tako naprimjer, nikada nije pio stojeći. Koliko god da je žedan, sjeo bi, proučio

Bismillu i popio prvo tri gutljaja, a zatim ostalo. Nije pio odjednom svu vodu. Kada bi završio, zahvalio bi se Allahu koji mu je podario sve te blagodati riječima: "El-Hamdulillah." Ashabima je govorio:

"Ne pijte vodu bez predaha, sve odjednom, kao što to rade deve! Predahnite dva-tri puta pa nastavite! Počnite sa Bismillom! Kada odmaknete usne od čaše, kažite: "El-Hamdulillah.""

Djeca koja su rasla uz njega, Alija, Zejd i Enes, bili su zadivljeni svakim njegovim postupkom. Naučili su mnogo toga od njega. Poslanik ih je često savjetovao:

"Kada zađe sunce i nastupi mrak, uđite u kuću! Zatvorite vrata kuće sa Bismillom! Posude sa vodom pokrijte učeći Bismillu! Ne ostavljajte posude sa hranom otkrivene! Dok spavate, ugasite svjetiljke! Ne ostavljajte upaljenu vatru!"

Djeca su ga mnogo voljela i slušala su ono što im je govorio. Radili su sve onako kako je on radio. Ti postupci tokom života prešli su im u naviku. Naučili su da budu strpljivi, pažljivi i dostojanstveni čak i kada piju vodu.

333. DAN

PRIJATELJ SVIH

Poslanik (s.a.v.s.) je bio u veoma prisnim odnosima sa svakim slojem društva. Svako ko je imao neki problem, pitanje i poteškoću, trčao je njemu po pomoć. On je bio hvaljen na nebesima i na Zemlji. Bio je najbolji čovjek. Ali iako je bio takav, on se uopće nije oholio. Interesovao se za svakoga. Djeca su mu trčala. Mladi su mu postavljali pitanja. Žene su mu otkrivale svoje nevolje. Stari su imali nade u njega. Prema svima je iskazivao ljubav i sreću i tražio je rješenje za njihove probleme, jer je bio Allahov najodabraniji poslanik.

Jedan dan u sedmici odvajao je za žene. Tog dana okupljale bi se sve žene i postavljale bi mu pitanja. I ponovo je na red došao jedan takav dan. Žene su se okupile oko Poslanika. Svaka je nešto pitala. Razgovarale su veoma glasno. Bilo

je toliko glasno da se njegov glas nije čuo. Nije se više znalo šta ko govori. On je tražio rješenje za svako pitanje i uopće se nije nervirao i nadvikivao.

Upravo u tome momentu začuo se Omerov glas. Žene se odmah prepadoše. Istog trenutka su prestale govoriti. Kada je Omer ušao u sobu, više se nije čuo nijedan glas. Kao da nisu bile one žene koje su maloprije upadale jedna drugoj u riječ i još uz to postavljale pitanja Poslaniku. Poslaniku je privuklo pažnju da su metež i galama prestali sa Omerovim dolaskom. Na rumenom licu mu se ukaza osmijeh. Hz. Omer znatiželjno upita:

"Allahov Poslaniče, volim te više od sebe. Neka ti Allah poveća radost! Čemu si se nasmijao?"

"Svidjelo mi se kako su postupile ovdje prisutne osobe. Čim su čule tvoj glas, odmah su se presabrale."

"Allahov Poslaniče, ti si više dostojan tog poštovanja nego ja."

Nakon toga se Omer okrenu ženama i reče:

"Ah, vi, vi koje ste neprijateljice prema sebi, znači, vi se više ustručavate mene nego Poslanika. Je li tako?"

"Ti si grublji od Poslanika. Manje si tolerantan od njega. Zato smo tako reagovale", rekoše žene.

Kako bi ovaj razgovor okrenuo na dobro, Poslanik reče:

"Istinu govore, Omere! Kada bi te šejtan sreo dok ideš širokom ulicom, tako mi Allaha, pobjegao bi drugim putem!"

Svi su se nasmijali ovome.

Poslanik je uistinu bio prijatelj svih i svi su mu povjeravali svoje tajne.

334. DAN

ČOVJEK OZARENOG ČELA

Jednoga dana u blizini Medine odsjela je jedna karavana. U toj karavani bila je jedna deva crvenkaste dlake. Dok je prolazio pored karavane, Poslanik (s.a.v.s.) je vidio tu devu i veoma mu se dopala. Prišao je karavani i upitao za cijenu te deve. Putnici iz karavane su mu rekli za koliko bi je prodali, ali Poslanik nije bio ponio novac sa sobom. Rekao im je da će im poslati novac čim ode kući

i uzme ga. Oni su prihvatili prijedlog i predali mu devu.

Putnici iz karavane nisu znali da je on posljednji Božiji poslanik, Muhammed (s.a.v.s.). Nakon što je on otišao, obuzela ih je briga, pa su rekli:

"Šta ovo učinismo? Dali smo devu nepoznatom čovjeku. A šta ako nam ne donese novac?"

Jedna žena koja je bila u karavani rekla im je ovako:

"Niste primijetili da njegovo lice prekrasno sja poput Mjeseca kada je pun. Nikada do sada nisam vidjela čovjeka kojem čelo tako sja. Samo se vi smirite! On će vam sigurno poslati novac za devu."

Kada se smrklo, ispostavilo se da je žena bila u pravu. Poslanik je putnicima karavane poslao novac i još im je uz to poslao večeru. Putnici karavane bili su zadivljeni njegovom iskrenošću i brižnošću.

335. DAN

ONI KOJI VJERUJU IAKO NISU VIDJELI MUHAMMEDA (A.S.)

Kako bi ashabe podstaknuo na razmišljanje, Poslanik (s.a.v.s.) im je često postavljao veoma zanimljiva pitanja. Dok je jednog dana bio s njima upitao ih je:

"Šta vi mislite, ko ima najiskrenije vjerovanje u Allaha?"

"Meleci, Allahov Poslaniče."

"Oni su ionako meleci, nisam vas pitao za njih."

"Onda su to Božiji poslanici", odgovoriše ashabi.

"Oni su poslanici. Nisam vas pitao za njih."

Ashabi malo bolje razmisliše, pa onda jedan od njih reče:

"Onda su to šehidi, Allahov Poslaniče."

"Ne pitam vas za njih. Oni su ionako odabrane osobe kod Allaha (dž.š.)", rekao je Poslanik.

U ashabima se sada probudilo veliko interesovanje ko su, onda, ti ljudi na zemlji sa najiskrenijim vjerovanjem u Allaha (dž.š.). Znatiželjno su upitali:

“A ko su, onda, oni, Allahov Poslaniče?”

“To su osobe koje trenutno nisu na zemlji. One će kasnije doći na svijet. Vjerovat će iako me nikada neće vidjeti. Mnogo će me voljeti. Učit će Kur’an i pridržavati se njegovih naredbi. Eto, to će biti osobe sa najiskrenijim vjerovanjem u Allaha (dž.š.).”

Ashabi su razmišljali o tim ljudima koji će doći poslije njih. Allahov Poslanik ih je pohvalio zato što će ga od srca voljeti iako ga nikada nisu vidjeli. Osjetili su posebnu ljubav i toplinu prema svojoj braći koja će tek doći.

336.
DAN

MUHAMMED (A.S.) JE VODIO RAČUNA O LIJEPOM PONAŠANJU

Ashabi su od Poslanika (s.a.v.s.) učili kako se treba ponašati u društvu. On je od svih muslimana tražio da se sa poštovanjem odnose prema svim ljudima. On se uvijek tako ponašao i pridavao je značaj lijepom ponašanju.

Kada bi se susreo sa nekim, Poslanik bi ga prvo poselamio, a onda bi se rukovao sa njim. Kada bi htio negdje da uđe, prvo bi nazvao selam, a poslije toga upitao:

“Mogu li ući unutra?”

Samo kada bi dobio dozvolu, ulazio bi unutra. Poslaniku se nije sviđalo ponašanje onih ljudi koji se nisu pridržavali ovih pravila.

Jednoga dana kod njega dođe čovjek po imenu Kinde. Nosio je drva i posudu sa mlijekom. Kinde nije zatražio dozvolu za ulaz, već je bahnuo na vrata i ušao kod Poslanika. Poslanika je uznemirilo što se Kinde ponašao suprotno pravilima lijepog ponašanja. Rekao mu je:

“Vrati se nazad, nazovi selam pa onda uđi!”

Nakon toga Kinde se vrati nazad, nazva selam i onda uđe unutra. Tako je od Poslanika naučio kako se treba ponašati.

Postoje određena pravila za miran život u društvu. Jedno od njih je da treba tražiti dozvolu za ulazak, nazvati selam i poželjeti ljudima lijepe želje.

337. DAN

MUHAMMED (A.S.) SE NIKADA NIJE LJUTIO NA DJECU

U Medini je živjelo jedno siromašno dijete. Bilo je veoma gladno. Dok je prolazilo pored jednog vrta punog voća, ugledalo je svježe hurme. Krenula mu je voda na usta. Pogledalo je uokolo. Nikoga nije bilo u blizini. Uzelo je kamen sa zemlje i bacilo ga na granu. Hurme su popadale. Pokupilo je hurme koje su pale na zemlju i počelo ih jesti.

Upravo u tome momentu dođe vlasnik vrta i uhvati ga na djelu. Dječakove oči su se raširile od straha. Počeo ga je moliti:

"Poštovani, nikada to više neću učiniti! Nikada neću hurme gađati kamenjem! Nemoj me kazniti!"

Čovjek je povikao:

"Nije ovo prvi put da gađaš moje hurme!"

Nakon toga ga ščepa i odvede Poslaniku (s.a.v.s.), pa reče:

"Allahov Poslaniče, on gađa kamenjem moje hurme! Ne mogu izaći nakraj sa njim! Zato sam ga doveo tebi."

Poslanik pogleda u dječaka sa puno ljubavi. Ljubazno ga upita:

"Sinko, zašto si gađao hurme kamenjem?"

"Da bih se nahranio..."

"Nemoj više tako raditi! Jedi one koje su pale na zemlju!"

Nakon toga pomilova ga po glavi i prouči dovu:

"Gospodaru moj, Ti nahrani ovo dijete!"

Dječak je otišao radostan i što mu je Poslanik proučio dovu i što je dobio dozvolu da jede one hurme koje su opale.

338. DAN

U DŽENNET NEĆE UĆI STARCI I STARICE

U svakoj Poslanikovoj (s.a.v.s.) riječi bila je neka mudrost. Volio se šaliti sa djecom, starim, siromašnim i onima koji su očekivali ljubav od njega.

Jednoga dana došla mu je jedna stara žena. Bilo je sasvim očito da je došla da traži nešto od njega. Stideći se, rekla mu je:

"Allahov Poslaniče, da proučiš dovu da mi Allah podari mjesto u Džennetu?"

Poslanik se nasmija, pogleda u ženu i reče:

"Starice neće ući u Džennet!"

Stara žena nije očekivala ovakav odgovor. Veoma se rastuži te odmah ustade i krenu kući. Tako nije Poslaniku dala priliku da završi ono što je počeo govoriti. Mislila je o tome kako neće nikada ući u Džennat i plakala je zbog toga. Kako ne bi bila tužna, Poslanik joj odmah posla novu vijest. Rekao je ashabima:

"Idite i recite joj: starci i starice neće ući u Džennet, jer će svi ući u Džennet pomlađeni čak i ako su umrli kao starci."

Čim je do stare žene doprla ta vijest, prestala je plakati. Kao da su joj ruže procvale na vlažnim obrazima. Zahvaljivala se Allahu (dž.š.) na sreći i radosti. Od tog dana počela je više upućivati dove Allahu (dž.š.) i činiti više ibadeta.

339. DAN

MUHAMMED (A.S.) SE UTRKUJE SA SVOJOM SUPRUGOM

Poslanik (s.a.v.s.) je bio veoma blag prema ženama. Štitio ih je poput ruža. Nije ih vrijeđao i nije ih sekirao. On je bio uzoran muž i uzoran otac. Hz. Aiša bila je njegova supruga koju je najviše volio poslije Hatidže. Bila je veoma inteligentna i razumna. Jednog dana otišli su zajedno na dugo putovanje. Išli su beskrajno dugom pustinjom. Poslanik joj reče:

"Aiša, hajdemo se utrkivati!"

Trčali su zajedno po pješčanim prostranstvima. Aiša je bila prilično mlada i vješta. Na kraju je ona pobijedila. Poslanik je smiješeći gledao svoju voljenu suprugu.

Prošlo je mnogo vremena od tada. Poslanik ponovo, jednoga dana, ponudi svojoj supruzi da se utrkuju:

"Aiša, hajdemo se utrkivati!"

Hz. Aiša prihvati prijedlog, ali se u posljednje vrijeme bila malo udebljala. Trčali su brzo po sitnom pijesku. Ovog puta pobijedio je Poslanik. Aiša je odustala na pola utrke. Poslanik se nasmijao i stavio ruku na suprugino rame govoreći:

"Ne tuguj, Aiša! Sad je jedan-jedan!"

340. DAN

DOVA ZA ZAŠTITU OD SVAKOG ZLA

U Medini je vladala veoma prijatna atmosfera. Svi oni koji su imali poteškoća, svi oni koji su tražili sreću i svi oni koji su bili u brigama, trčali su Allahovome Poslaniku (s.a.v.s.) i tražili od njega rješenje za svoje probleme.

Poslanik je pridavao veliki značaj učenju dova. Preporučivao je da se u svakom poslu uči dova i traži pomoć od Allaha (dž.š.). On je učio dove kada je lijegao u postelju, kada je ustajao i budio se, kada je hodao. Onima koji su mu dolazili govorio je:

"Kada liježete u postelju, proučite dovu: 'Allahu moj, utječem Ti se od svakog

zla koje si stvorio.' Ako tako budete učili, neće vam se desiti nikakvo zlo."

Jedan dan je došao neki čovjek pa ga je Poslanik upitao:

"Šta učiš kada liježeš u postelju?"

Čovjek reče onoliko koliko je znao:

"Učim ovako: 'Allahu moj, utječem Ti se od svakog zla koje si stvorio. Oprosti mi grijehe!'"

"Odlično!", reče Poslanik. "Neka ti Allah oprosti!"

O ovom njegovom savjetu pričalo se među ljudima. Mala djeca su govorila:

"Legnem na desnu stranu, a okrenem se na lijevu i proučim: 'Allahu moj, podari mi iskreno vjerovanje. Molim Te da Ti budem dobar rob! Neka je selam na mog Poslanika. Gospodaru naš, Ti nas zaštiti!'"

341. DAN

KO VARA NIJE NAŠ

U Medini je vladala pravda koju je uspostavio islam.

Poslanik (s.a.v.s.) je ponekad izlazio u čaršiju i na pijacu. Provjeravao je da li se čini nepravda. Dok je jednog dana hodao medinskom pijacom, približio se vagi čovjeka koji je prodavao sušenu hranu. Vreće su mu bile pune pšenice, žita i riže. Poslanik je lagahno zavukao ruku u jednu vreću. Žitarice ispod gornje površine bile su vlažne. Čim je to primijetio, upitao je prodavača:

"Šta je ovo?"

"Ovlažilo je od kiše", reče on.

Ovo se Poslaniku nimalo nije svidjelo. Nije bilo pošteno što je čovjek u gornji dio vreće stavio suhe, a u donji vlažne žitarice. S namjerom da ga opomene, postavio mu je pitanje:

"Zašto onda ne izmiješaš sve, da vlažni dio izađe na površinu, da ljudi mogu vidjeti?"

Čovjek se postidio. Kajao se zbog onog što je učinio. Dok je odlazio sa tog mjesta, Poslanik mu je rekao:

"Onaj ko vara – nije naš!"

342. DAN

OSOBINE KOJE VODE ČOVJEKA U DŽENNET

Dok je jednog dana sjedio sa svojim ashabima, Poslanik (s.a.v.s.) ih upita: "Koji od vas posti danas?"

Njegov bliski prijatelj Ebu Bekr reče:

"Ja postim, Božiji Poslaniče!"

"A koji od vas je danas ispratio dženazu?", ponovo upita Poslanik.

"Ja sam danas ispratio dženazu, Allahov Poslaniče", reče Ebu Bekr.

"Dobro. A koji od vas je danas nahranio siromaha?"

"Ja sam nahranio siromaha", reče Ebu Bekr.

"A koji od vas je danas obišao bolesnika?", ponovo upita Poslanik.

"Ja sam ga posjetio, Božiji Poslaniče", reče Ebu Bekr.

Nakon toga Poslanik reče:

"Onaj kod koga se nađu sve ove osobine sigurno će ući u Džennet."

343. DAN

JA NE ŽELIM BITI PRIVILEGIRAN

Poslanik (s.a.v.s.), koji je bio zjenica cijeloga kosmosa, krenuo je na put sa svojim prijateljima. Na putovanju su ogladnili. Poslanik im je rekao da pripreme hranu. Ashabi su odmah među sobom napravili podjelu poslova. Jedan je rekao:

"Ja ću zaklati ovcu!"

Drugi je rekao:

"Ja ću je oguliti!"

Treći je rekao:

"Ja ću je ispeći!"

Kada je vidio kako lijepo sarađuju, Poslanik se obradova, pa reče:

"Ako je tako, ja ću sakupiti drva za vatru."

Ashabi to nisu mogli prihvatiti i rekli su mu:

"Allahov Poslaniče, mi ćemo sve to obaviti. Nemoj se ti zamarati!"

Poslanik im je onda rekao:

"Ja od srca vjerujem da ćete vi to sve obaviti, ali ne volim da budem privilegiran među vama. Allah ne voli da vidi Svog roba privilegiranog među njegovim prijateljima."

Ashabi su još jednom bili zadivljeni njegovom pravednošću i skromnošću. Ustadoše svi zajedno i dadoše se na posao.

344. DAN

DOBROČINSTVO PREMA RODITELJIMA VAŽNIJE JE OD SVEGA

Poslanik(s.a.v.s.) je smatrao da je dobročinstvo prema roditeljima važnije od svakog drugog dobročinstva. Tražio je da se ljudi lijepo ponašaju prema svojim roditeljima i da im se srdačno obraćaju. Govorio je:

"Džennet je pod majčinim nogama."

Jednog dana dođe mu jedan čovjek iz Jemena. Nakon što mu je nazvao selam i izrazio svoje poštovanje, reče:

"Allahov Poslaniče, ja želim živjeti ovdje kod vas, želim ići sa vama u rat i želim steći Allahovo zadovoljstvo."

Poslanik ga ljubazno dočeka i upita:

"A imaš li koga u Jemenu?"

"Imam majku i oca", odgovori čovjek.

"Jesu li ti dozvolili da dođeš ovdje?", upita Poslanik.

"Ne. Plakali su zato što su se rastali od mene."

"Ako je tako", reče mu Poslanik, "vrati se odmah svojim roditeljima ne gubeći vrijeme! Dobro ih pazi! Kako si ih rasplakao, tako ih sada razveseli i nasmij! Znaj da je kod njih Allahovo zadovoljstvo tobom."

Čovjek se odmah vrati u Jemen. Od tada je svoje roditelje još više poštovao i uvijek je tražio načina kako da ih usreći.

345. DAN

TO JE PRAVA LJUBAV

Jednoga dana Poslanik (s.a.v.s.) je uzimao abdest, a ljudi pored njega su se vodom koja je kapala sa njegovih prstiju mazali po licu i očima. Poslaniku se to nije svidjelo. Upitao ih je zašto tako rade, a oni su odgovorili:

"Allahov Poslaniče, radimo to zbog duboke ljubavi koju osjećamo prema tebi."

Poslanik im je tada rekao:

"Ako me neko želi voljeti, neka govori istinu, neka bude pouzdan i neka pazi na prava komšija."

Prisutni su to shvatili i nastojali su se pridržavati njegovih riječi i živjeti kako im on preporučuje.

346. DAN

MLADUNČE MAJKE DEVE

Jednoga dana Poslaniku (s.a.v.s.) dođe nekakav čovjek i zatraži od njega devu za jahanje. Poslanik mu odgovori:

"Ja ću tebe popeti na mladunče majke deve."

Čovjek se zbuni, pa reče:

"A šta ću ja sa mladunčetom majke deve, Allahov Poslaniče?"

Poslanik se nasmija i reče:

"Zar svaka deva nije mladunče svoje majke deve?"

Čovjek se nasmija i shvati da se Poslanik šali. Ali čak i u njegovoj šali bila je istina. Čovjek je uzeo odraslu devu i poveo je svojoj kući. Razmišljao je kako je to mladunče majke deve i smijao se Poslanikovoj šali.

347. DAN

RADOST RUŽNOG ČOVJEKA

Zahir je živio u okolini Medine, u pustinji. Bio je veoma siromašan. Smatrao se i prilično ružnim. Nije imao puno prijatelja, ali je našao najljepšeg prijatelja: Poslanika (s.a.v.s.). Hz. Zahir ga je mnogo volio. Jedino je od njega doživio ljubav i bliskost.

Hz. Zahir je ponekad donosio Poslaniku proizvode koje je uzgajao u pustinji, a Poslanik je njemu poklanjao ono što je bilo u gradu, pa je zato govorio:

"Zahir je naša pustinja, a mi smo njegov grad."

Zahir je jedan dan otišao na pijacu kako bi prodao ono što je donio iz pustinje. Poslanik ga je iz daljine primijetio i tiho mu se približio, zagrlio ga i zatvorio mu oči. Zahir nije znao ko mu je zaklopio oči, pa je plačući povikao:

"Pusti me! Otvori mi oči!"

Ali čim je osjetio miris, shvatio je da je to Poslanik. Kao da će poletjeti od radosti! Veoma ga je obradovalo što se Poslanik tako prisno ponašao prema njemu. Poslanik je shvatio da mu se svidjela šala, pa se nastavio šaliti sa njim govoreći:

"Ovaj rob je na prodaju. Želi li ga neko kupiti?"

Hz. Zahir se snuždi i tužno reče:

"Allahov Poslaniče, ko bi kupio nekog bezvrijednog kao što sam ja? Tako mi Allaha, niko ne bi dao ni novčića za mene."

Poslije toga Poslanik mu reče nešto što ga veoma obradova:

"Ne, Zahire, ti kod Allaha nisi bezvrijedan! Ti si kod Allaha veoma vrijedan i skupocjen!"

Bila je to veoma radosna vijest za Zahira. Shvatio je koliku je vrijednost postigao zahvaljujući odanosti Allahu (dž.š.) i ljubavi prema Poslaniku. Zahvaljivao se Allahu zbog blagodati iskrenog vjerovanja.

Poslanik je otišao, a Zahir je gledao za njim očima punim suza radosnica.

348. DAN

POŠTOVANJE PREMA STARIJIMA

Poslanik (s.a.v.s.) je volio starije isto koliko je volio i djecu. Nije dozvoljavao da se stariji sekiraju i da se vrijeđaju. Svugdje i uvijek je štitio njihova prava.

Dok je jednoga dana Poslanik razgovarao sa nekim ljudima, jedan starac se probi kroz masu i uđe unutra. Rekao je da se želi vidjeti sa Poslanikom. Prisutnima se nije svidjelo što im je starac prekinuo razgovor. Ružno su se ponašali prema njemu dok su mu ustupali mjesto da sjedne. Poslanik je primijetio kako se oni ponašaju. Kako bi im ukazao da to nije bilo lijepo, rekao im je:

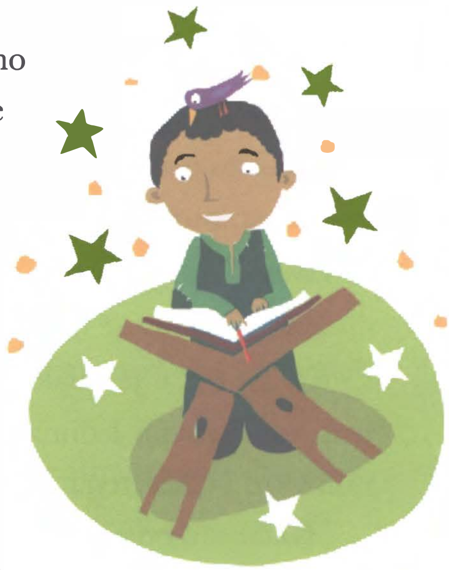
"Onaj ko ne iskazuje ljubav prema djeci i poštovanje prema starijima nije jedan od nas."

Prisutni su se sabrali nakon ovih riječi. Od tog dana vodili su više računa da se ponašaju pažljivije prema starijima.

349. DAN

MALI IMAM AMR

Amr je bio veoma pametno dijete. Nije stanovao u Medini, ali je čuo da Poslanik (s.a.v.s.) živi u tom gradu svjetlosti. One koji su išli kod Poslanika stalno je zapitkivao o njemu i primjenjivao je ono što bi saznao od njih. Znao je da je Kur'an najsvetija Knjiga koju je Allah poslao. Imao je veliku želju da nauči učiti Kur'an. Čim bi vidio nekog ko zna učiti, odmah bi odlazio kod njega i nastojao od njega naučiti barem jedan harf. Ovaj Amrov trud urodio je plodom. Naučio je veoma lijepo učiti Kur'an.

Jednoga dana Amr je krenuo u Medinu zajedno sa društvom koje je išlo kod Poslanika. Poslanik je ljubazno dočekao sve koji su došli. Onda ih je upitao:

"Ko od vas najljepše uči Kur'an?"

Svi pokazaše na Amra i rekoše:

"Veoma je mali, ali on najljepše uči."

Poslanik pogleda ljubazno u Amra i reče mu da on predvodi namaz kao imam. Amr je ponosno obavio zadatak koji mu povjeren. Bio je veoma sretan što je dobio pohvalu od Poslanika. Zahvaljivao se Allahu što mu je u ranom djetinjstvu povjerio tako veliku dužnost.

350. DAN

U TOJ ODJEĆI IZGLEDAŠ STARIJE

Sva djeca u Medini bila su zadivljena Poslanikom (s.a.v.s.). Svi su silno željeli da ga posjećuju i da slušaju ono što govori. Među tom djecom bila je mala djevojčica Ummu Halid čije je srce bilo ispunjeno ljubavlju prema

Poslaniku. Jednoga dana otac je uze za ruku i odvede kod Poslanika. Zbog toga je bila posebno radosna. Ranije su joj pričali da na Poslanikovim leđima ima poslanički znak. Govorili su joj da je taj znak poseban i da ga on ne pokazuje drugima. Ipak, veoma ju je zanimalo kakav je to znak.

Dok je bila zaokupljena tim razmišljanjem, stigli su Poslanikovoj kući. Ummu Halid je na sebi imala žutu haljinicu. Prvi put ju je obukla. Poslanik ih je pozvao da uđu unutra. Osmjehnuo se, ljubazno pogledao djevojčicu i rekao joj:

"Kako ti je samo lijepa ova haljinica!"

Djevojčica je osjetila da je Poslanik voli, pa je sjela kod njegovih nogu. Bila je veoma sretna. Dok su njen otac i Poslanik razgovarali, ona ustade sa mjesta na kojem je sjedila i poče kružiti oko Poslanika. Išla je čas naprijed, čas nazad. Odjednom nađe ono što je tražila: između Poslanikovih plećki nazirao se veliki crveni ben. Bila je veoma uzbuđena. Pokušavala ga je dodirnuti svojim ručicama. Kako je samo bio lijep i poseban taj ben! Upravo u tome momentu njen otac to primijeti pa je upozori:

"Kćeri, ne smetaj Poslaniku! Dolazi ovamo!"

Poslanik je shvatio šta djevojčicu zanima, pa reče njenom ocu:

"Pusti je, neka se igra!"

Koliko djece je imalo tu sreću da bude tako blizu Poslanika i da dodirne ben na njegovim leđima! Dok je razmišljala o tome, Ummu Halid veoma se radovala. Nakon toga mu reče:

"Kada si u odjeći, onda si stariji. Je li tako?"

Poslanik ovo shvati kao šalu, pa joj reče:

"Tvoja odjeća je nova i veoma lijepa. Da je nosiš u zdravlju i sreći!"

Mala djevojčica je čas gledala u Poslanika, čas u svoju odjeću. Onda je shvatila da ga više ne treba uznemiravati, pa je radosno poput leptira odletjela svome ocu.

351. DAN

MUHAMMED (A.S.) JE MIRISAO POPUT RUŽE

Džabir je bio dječak zadivljen Poslanikom (s.a.v.s.). Gdje god bi ga vidio, trčao bi mu i tražio od njega da mu prouči dovu. Išao je zajedno sa njim u džamiju i klanjao namaz.

Jednog dana nakon klanjanja podne-namaza, dok je izlazio iz džamije, Poslanik se umiješao među djecu. Čim bi vidjela Poslanika, djeca su napuštala igru i trčala mu. A Poslanik gdje god bi vidio koje dijete, pomilovao bi ga po glavi. Dijete koje bi on pomilovao mirisalo bi poput ruže.

Pomilovao je svako dijete po obrazu i zamolio od Allaha da im podari svako dobro. Poslije se okrenuo prema Džabiru koji je klanjao sa njim. Pomilovao je i njega i zamolio Allaha da mu podari sreću na oba svijeta. Onda ostavi Džabira da se igra sa djecom i udalji se sa tog mjesta. Džabir tada reče svojim drugovima:

"Osjetio sam da Poslanikove ruke tako lijepo mirišu kao da ih je izvadio iz korpe pune ruža."

I druga djeca složila su se sa njim, jer je mirisalo svako mjesto koje bi Poslanik dodirnuo svojom rukom.

U tome momentu dječak Ebu Džuhajf sjeti se jedne uspomene i ispriča je svojim prijateljima:

"Krenuli smo na put sa Poslanikom! Pritisnula je podnevna žega i bilo nam je muka. Odsjeli smo na jedno mjesto da se odmorimo. Podigli smo šator kako bismo se rashladili. Poslanik je uzimao abdest vodom koju mu je Bilal donio. Svi su se skupili okolo njega. Potirali su njegove lijepe ruke i lice. Pošto sam bio veoma mali, nisam mu mogao prići, već sam posmatrao iz daljine. Dugo vremena sam tražio priliku da poljubim Poslanika u ruku. Poljubio sam ga i spustio svoje lice. Ali, dragi Allahu, ruke su mu bile svježe poput hladne vode iako je bila velika vrućina. I mirisale su poput ruže!"

Djeca su svaki put ponovo prepričavala jedno drugom o Poslanikovom mirisu i svojoj ljubavi prema njemu. Zahvaljivali su se Allahu što imaju takvog poslanika.

352. DAN

VOLJENI KOJI JE POZIVAO U DŽENNET

Svi oni koji su izgubili svoj pravac u životu, koji su bili u boli i oni koji su tražili sreću, hrlili su Poslaniku (s.a.v.s.). On je strpljivo, ljubazno i milostivo tražio rješenje za svakog od njih.

Dok je jednog dana bio u džamiji sa ashabima, došao mu je jedan siromašan čovjek. Čovjek je od mnogih ljudi čuo koliko je Poslanik darežljiv. Poslanik ga je dočekao ljubazno kao i svakog drugog. Upitao ga je za zdravlje i rekao mu:

"Nemoj se stidjeti! Imaš li neku želju?"

"Želim da mi nešto udijeliš", reče siromašni čovjek.

Poslanik mu je dao ono što je imao uz sebe, ali je siromah počeo gunđati:

"Ti... Nisi mi dao dovoljno..."

Ashabi se naljutiše na to siromahovo ponašanje. Navalili su na njega i željeli ga istjerati vani, ali je Poslanik pokazao prstom i rekao:

"Stanite! Ne dirajte ga!"

Nakon toga uze siromašnog čovjeka i odvede ga svojoj kući. Dao mu je mnogo svega onog što je imao u kući, te mu reče:

"Dao sam ti svega mnogo. Je li tako?"

Čovjek se smijao. Zadovoljno je odgovorio:

"Da, sad si mi dao dovoljno. Neka Allah podari dobro tebi i tvoj porodici."

Poslanik ga je tada savjetovao:

"Ti si smatrao da je malo ono što sam ti maloprije dao, pa si se ružno ponašao. Tim riječima naljutio si moje prijatelje. Sada otiđi kod njih i reci im ono što si meni rekao, da ne nose ljutnju i srdžbu prema tebi."

Siromah se zbuni. Kako je samo Poslanik blag prema njemu, iako se on maloprije veoma grubo ponašao. Učinio ga je zadovoljnim kada mu je dao mnogo, a sada je želio da se srede i njegovi odnosi prema drugim ljudima. Osjetio je posebnu toplinu prema Poslaniku. Izvinio mu se zbog nepristojnog ponašanja. Odmah je otišao kod ashaba i saopćio im koliko je

zadovoljan. Ashabi su se prestali ljutiti. Dok je siromah sretno napuštao mjesto na kojem su bili, Poslanik reče svojim ashabima:

"Moje i vaše ponašanje liči na ponašanje čovjeka koji je pokušavao uhvatiti devu kad je odbjegla. Narod je navalio trčati za devom kako bi je uhvatio. Vlasnik deve im je govorio: 'Stanite! To je moja deva. Sklonite se ili će se deva prepasti i pobjeći. Ja je poznajem bolje od vas.' Nakon toga uze jedan naramak trave i priđe devi sa lijepim riječima. Deva mu polahko priđe. Čovjek je pomilova, a onda je pusti da klekne na koljena. Nakon toga natovari teret na nju, a onda se i sam pope i ode."

Ashabi su ga pažljivo slušali. Poslanik je nastavio govoriti:

"Da sam se i ja naljutio na riječi tog čovjeka i poveo se za vama, on bi se udaljio od mene."

Ashabi se zgledaše. Shvatili su da ni njihovo ponašanje nije bilo odgovarajuće.

Poslanik nije dozvoljavao da se ljudi ljute jedni na druge i da viču. Svaki posao želio je riješiti na lijep način. On nije ljutito udaljavao ljude koji su mu dolazili, već ih je ljubazno pozivao u Džennet.

353. DAN

ČOVJEK KOJI JE NASMIJAO MUHAMMEDA (A.S.)

Jednoga dana Poslaniku (s.a.v.s.) je došao neki čovjek koji je bio veoma tužan. Stalno je ponavljao:

"Uništen sam! Gotov sam!"

Poslanik ga pozva unutra. Nakon toga čovjek mu saopći svoj problem:

"Allahov Poslaniče, počinio sam veliki grijeh. Kako ću pridobiti Allahov oprost?"

Poslanik mu reče:

"Ako oslobodiš jednog roba, možda će ti Allah oprostiti."

Čovjek se sasvim snuždi i reče:

"Ja sam siromah. Gdje da nađem roba?"

Poslanik mu na to reče:

"Onda posti dva mjeseca."

"Ne mogu ja to...", čovjek odgovori.

"Onda nahrani šezdeset siromaha", reče Poslanik.

"Nemam novaca za to", reče čovjek.

Poslanik je čovjeku strpljivo iznalazio druge načine da se otkupi za grijeh, ali je on odbio svaki prijedlog. Upravo u tome momentu odnekud dođe veliki stolnjak u kojem su bile zavezane hurme. Poslanik uze one hurme i pruži ih čovjeku:

"Uzmi ovo i podijeli siromasima!"

Čovjek ponovo odbi riječima:

"Kunem ti se Allahom Koji te je poslao kao poslanika, nema siromašnijeg čovjeka u Medini od mene!"

Poslanik se nasmija na te riječi i odgovori mu:

"Uredu! Onda uzmi ovo i nosi svojoj porodici!"

354. DAN

MUHAMMED (A.S.) NIJE VOLIO SRDŽBU

Našem dragom Poslaniku (s.a.v.s.) nije se dopadalo grubo ponašanje. Govorio je da nerviranje i ljutnja truju čovjeka. Svojim ponašanjem pokazivao je koliko je lijepo ljubazno ponašanje. Svojim ashabima često je govorio:

"Nije pobjednik onaj hrvač koji pobijedi drugog u hrvanju, već je pobjednik onaj ko se suzdrži u trenucima srdžbe."

Stalno je podsjećao svoje ashabe kakve su ružne posljedice kada se povrijedi neko u srdžbi. Uvijek im je govorio da je lijepo ponašanje važnije od svega.

Jednoga dana dođe Poslaniku jedan čovjek i upita ga:

"Allahov Poslaniče, koji postupak Allah (dž.š.) najviše voli?"

"Lijepo ponašanje", odgovori Poslanik.

"Allahov Poslaniče, koji postupak Allah (dž.š.) najviše voli?", ponovo upita čovjek.

"Lijepo ponašanje", odgovori Poslanik.

Čovjek ponovo upita kao da ništa ne razumije:

"Koji postupak Allah (dž.š.) najviše voli?"

"Zašto ne shvataš?", reče Poslanik. "Lijepo ponašanje. A lijepo ponašanje znači da se ne ljutiš koliko god je to moguće."

Čovjeku je bila velika pouka to što mu je Poslanik tri puta ljubazno odgovorio na pitanje a nije se uopće ljutio. Bio je zadivljen njegovim strpljenjem i shvatio je koliko je bitno lijepo ponašanje.

355. DAN

NAJDOSTOJNI SAGOVORNIK

Poslanik (s.a.v.s.) je bio prijatelj svih ljudi. Moglo ga je uzeti za ruku bilo koje medinsko dijete i pitati ga šta je željelo. Nikoga nije povrijedio ružnim riječima ili postupcima. Nikada nije vratio nazad one koji su izdaleka dolazili da ga nešto pitaju.

Jednog dana dođe mu jedan čovjek i postavi mu ovo pitanje:

"Allahov Poslaniče, ko je od ljudi najdostojniji da se prema njemu lijepo ponašamo i da lijepo razgovaramo sa njim?"

"Najdostojnija osoba sa kojom ćeš sjesti porazgovarati je tvoja majka", odgovori mu Poslanik.

"A ko je poslije nje?", upita čovjek.

"Opet tvoja majka", reče Poslanik.

"A ko je poslije nje?"

"Opet tvoja majka", reče Poslanik.

"A ko je poslije nje?"

"Tvoj otac."

"A ko je poslije njega?"

"Nakon njega je tvoja bliža rodbina."

Čovjek je shvatio da svaku svoju brigu i radost treba prvo da dijeli sa svojom majkom, potom sa ocem, a onda sa rodbinom. Zahvalio se Poslaniku koji je strpljivo odgovarao na njegova pitanja, i nakon toga je otišao.

356. DAN

SELAM TEBI, NAJODABRANIJI POSLANIČE

Uz Poslanika (s.a.v.s.) su bili ashabi koji se nikada nisu odvajali od njega. Oni su uviđali njegove potrebe i trčali da obave sve poslove za njega. Jedan od tih ashaba bio je Abdurrahman ibn Avf. Jednoga dana Poslanik izađe iz kuće i ode u bašču. Tamo je počeo klanjati namaz. Hz. Abdurrahman stajao je odmah uz njega i čekao kraj namaza, ali je Poslanik ostao tako dugo na sedždi da je Abdurrahhmana obuzela strepnja: počeo je drhtati od straha da je Poslanik, možda, umro na sedždi. Počele su mu teći suze. On je tako jecao da se Poslanik digao sa sedžde. Abdurrahman je odahnuo. Odmah je obrisao suze sa svojih obraza, ali je Poslanik vidio da je on plakao, pa ga je upitao:

"Zašto plačeš?"

"Allahov Poslaniče", reče Abdurrahman, "ti si se tako dugo zadržao na sedždi da sam pomislio da si umro. Zato sam počeo plakati."

Poslanik se nasmijao na ove riječi, pa mu je onda objasnio:

"Došao mi je melek Džebrail i rekao: 'Muhammede, želiš li da ti prenesem radosnu vijest? Allah mi je rekao: *Ko donese salavat*[23] *na Poslanika, i Ja ću donijeti salavat na njega. Ko mu nazove selam, i Ja ću njemu nazvati selam. Za svaki selam koji se nazove Poslaniku, nagradit ću roba tako što ću mu obrisati deset grijeha, a upisati deset dobrih djela.' Nakon što sam čuo ovu radosnu vijest, pao sam na sedždu i ostao tako dugo."*

Abdurrahman je istovremeno doživio dvije radosti. Obradovao se što je ponovo ugledao lice Poslanika i što je čuo tako radosnu vijest. U toj sreći na desetine puta izgovorio je salavat: "Allahumme salli ala sejjidina Muhammed... Allahumme salli ala sejjidina Muhammed...!"

23 Donošenje salavata znači moliti od Allaha (dž.š.) milost za Muhammeda (s.a.v.s.) i nazivanje selama cijeloj njegovoj porodici.

357. DAN

MUHAMMED (A.S.) JE UVIJEK BIO ČIST

Poslanik (s.a.v.s.) je uvijek bio nasmijan. Kako se smijao, ukazivali su mu se bijeli zubi koji su sijali poput bisera. Uvijek je koristio misvak. Zato su mu zubi bili bijeli i sjajni. Nije zapostavljao pranje zuba misvakom čak i kada je bio bolestan. Pridavao je veoma veliki značaj čistoći i tražio je od drugih ljudi da vode računa o higijeni. Govorio je onima koji su mu dolazili neopranih zuba:

"Šta je sa vama, dolazite mi požutjelih zuba?! Koristite misvak da biste oprali zube!"

Jednoga dana došao mu je čovjek koji je bio prilično neuredan. Uz to je još veoma čudno zaudarao. Tragovi mirisa kojeg je koristio ostavili su mu trag na odjeći u vidu žutih fleka. Poslaniku se nikako nije svidjelo kako taj čovjek izgleda, ali ga nije htio uvrijediti tako što će mu u lice reći njegovu grešku. Nakon što je taj čovjek izašao, Poslanik je rekao ashabima da upozore tog čovjeka na lijep način i na mjestu gdje ne bude drugih ljudi:

"Recite tom čovjeku neka opere svoju odjeću!"

To je bila pouka za sve one koji su čuli te riječi. Nakon toga svi su vodili još više računa da im odjeća bude čista i uredna, jer je i Poslanik, koji im je u svemu bio uzor, uvijek bio čist i uredan. To je naredba islama.

358. DAN

RAZDOBLJE SREĆE

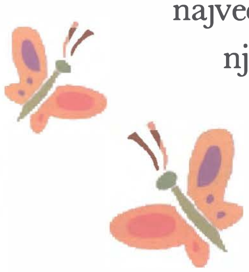
Kao da je Sunce izašlo iznad Mekke i obasjalo cijeli svijet! Čovječanstvo je sa Muhammedovim (s.a.v.s.) poslanstvom našlo ono što je tražilo!

Ali u prve dvadeset i tri godine njegovog poslaničkog zadatka, nevjernici su bili moćni i grubi. Istjerali su ga iz njegovog rodnoga grada. Nisu mu dali mira ni u gradu u koji se iselio. Na hiljade naoružanih ljudi krenulo je na njega. Spremali su mu zamke kakve ljudski razum ne može pojmiti. A Poslanik nijednog dana nije bio ljut na njih. Stalno je molio Allaha (dž.š.) da i

oni spoznaju ljepotu vjerovanja i nađu spas za sebe u tome.

Nakon što su Poslanik i muslimani proveli dvadeset i tri godine teškog života u muci i patnji, mekkanski nevjernici su na kraju stvarno spoznali Pravi Put, počašćeni vjerovanjem u Allaha (dž.š.). Naš dragi Poslanik im je oprostio, iako su mu prije nanijeli mnogo zla.

Poteškoće koje je trpio urodile su plodom. Konačno, jaki više nisu tlačili slabe nego su ih čvrsto podržavali. Bogati su pomagali siromašnima. Stariji su bili cijenjeni i poštovani. Žene se nisu prodavale kao stvari, već su ih pazili kao najveću dragocjenost. Djevojčice nisu plakale. Napokon su se i prema njima odnosili isto kao i prema dječacima. Bio je kraj krađi, nepravdi i prevarama. Siromašni su bili nasmijani jer je Poslanik rekao: "Nije od nas onaj koji zanoći sit dok mu je komšija gladan." Od sada su svi svojim komšijama udjeljivali hranu.

Poslanik je podsticao ljude da čitaju, pišu, istražuju i uče. Naredbama nove vjere svi su ljudi usmjereni na učenje. Među muslimanima nije bio niko ko nije znao čitati i pisati. To su bili ljudi spremni za nove izazove. U svemu su voljeli da budu najbolji.

Stari su bili nasmijani. Oni su bili ponosni poput dotjerane nevjeste, jer je iznad njih bilo sunce koje je iz Medine obasjavalo cijeli svijet. Više nije bilo ratova i bitki. Svuda je vladao mir.

Čovječanstvo je sa Poslanikom doživjelo najljepše i najsvjetlije dane u svojoj historiji. Zato se period u kojem je on živio naziva "Razdobljem sreće" (Asr-i se'ade).

359. DAN

POSLJEDNJE PUTOVANJE

Poslanik (s.a.v.s.) se spremao za nešto posebno. Kao da je primio vijest da se približio dan kada će napustiti svijet! Želio je još jednom posjetiti Kabu prije nego što ode sa ovog svijeta. Počeo je sa pripremama kako bi posjetio Kabu. Lijepo se okupao, namirisao prekrasnim mirisom i obukao odjeću za hadž koja se zove ihrami. Njegova porodica i svi muslimani bili su uz njega. Svi zajedno su krenuli. Poslanik je na putu prema Kabi često učio: "Lebbejke, allahumme lebbejk!" Kako je on izgovarao te riječi, masa svijeta je uglas ponavljala isto:

“Lebbejke, allahumme lebbejk! Odazivam Ti se, Bože! Odazivam Ti se!”

Gromki glasovi muslimana prolamali su se u daljinu. Uz Poslanika, koji je nekada bio sam na putu širenja islama, sada je bila stotina hiljada ljudi. Ali on nije osjećao ni trun oholosti i umišljenosti zbog tog uspjeha kojeg je ostvario zajedno sa svojim prijateljima. Znao je da sve što se lijepo dešava dolazi od Allaha (dž.š.) i uz Njegovu pomoć. Zbog toga je prije polaska na hadž učio ovu dovu: “Allahu moj, sačuvaj me od umišljenosti i oholosti. Molim od Tebe da ovo bude primljen hadž.”

Čitav svoj život živio je skromno. Uvijek se klonio hvalisanja. Slijedilo ga je na putu za hadž stotinu hiljada ljudi, ali on se nije osjećao kao kralj već je bio iskreni rob koji je hrlio svome Stvoritelju kako bi Mu iskazao svoju zahvalnost.

Koliko godina je prošlo, a on čak nije promijenio ni svoju devu Kasvu. Kakav je bio ranije, takav je bio i tada. Prava promjena u ljudima treba da se odvija u njihovim srcima, razumu i osjećanjima. Poslanik je učio ljude da vole jedni druge, da spoznaju i vole Allaha (dž.š.), da nauče Kur’an i žive prema njemu.

360. DAN

NA PUTU ZA HADŽ

Poslanik (s.a.v.s.) i muslimani koji su krenuli zajedno sa njim prolazili su kroza selo Ebva. Bilo je to mjesto na kojem je Poslanik odsjedao sa svojom majkom dok je još bio mali. Prije tačno pedeset i šest godina na tome mjestu ispratio je svoju majku u Džennet.

Poslanik se odvojio od ljudi i otišao na mezar svoje majke. Učio je dove za nju i bio je veoma uzbuđen. Suze su mu lile iz očiju i padale po zemlji. Učeći dove, napustio je selo Ebva.

Stara deva Kasva nosila ga je pažljivo. U skupini koja je išla uz Poslanika, bile su njegove supruge, kćerka Fatima i još neke druge žene. Devu na kojoj je bila njegova supruga i kćerka tjerao je jedan čovjek koji se zvao Endžeše. Poslanik je primijetio da Endžeše prebrzo tjera devu pa mu je rekao:

"Endžeše, polagahno tjeraj deve! Ti prevoziš kristal!"

Poslanik je ovim riječima želio reći da su žene i djeca nježne i osjetljive poput kristala. Hz. Endžeše je to shvatio, pa je pažljivije gonio deve.

361. DAN

OPROŠTAJNI HADŽ

Ogromna masa muslimana stigla je u Mekku. Svi zajedno su obišli Kabu. Većina djece tada je prvi put vidjela Kabu. Radosno i sretno hrlili su Kabi. Iskreno i predano upućivali su dove Uzvišenom Allahu.

Poslanik (s.a.v.s.) je podučio muslimane kako da obave hadž. Svi zajedno radili su ono što on radi i postali su hadžije. Nakon toga, Poslanik im je objasnio šta trebaju činiti kako bi sačuvali mir u društvu:

"O, ljudi, poslušajte šta ću vam reći! Ne znam, možda se nakon ovoga više neću vidjeti sa vama ovdje.

Nemojte se nakon moje smrti vratiti prijašnjim grijesima! Ko god ima kod sebe nešto dato mu na povjerenje, neka to odmah vrati vlasniku! Nemojte vrijeđati druge i nemojte naređivati nekome da vrijeđa druge ljude! Ovo što sam sada rekao prenesite onima koji nisu ovdje!

Budite pažljivi prema ženama! One su vam emanet od Allaha! One imaju pravo kod vas!

Svi muslimani su braća u vjeri! O, ljudi, svi ste vi djeca Adema (a.s.)! Niko nije vrjedniji od drugog čovjeka! Vrijednost čovjeka dolazi sa imanom.

Kada vas kasnije budu pitali o meni, šta ćete reći?"

Svi muslimani odgovorili su u jedan glas:

"Izvršio je Allahovu naredbu! Uputio nas je na Pravi Put! Izvršio je svoju poslaničku dužnost na najbolji način!"

Onda je Poslanik podigao svoj kažiprst i rekao:

"Budi mi svjedok, Gospodaru moj! Budi mi svjedok, Gospodaru moj! Budi mi svjedok, Gospodaru moj!"

Kada je hz. Bilal svojim prodornim glasom zaučio ezan za podne-namaz, Poslanik je završio svoj govor.

Muslimani su ostali u Mekki nekoliko dana. Svi su obavili hadž. Hadž je jedna od pet islamskih dužnosti. I djeca koja su obavila hadž bila su sretna zbog toga. Bio je to njihov mali hadž. Uživali su u sreći da budu braća ljudima koji su došli iz svih krajeva svijeta.

Došlo je vrijeme za povratak u Medinu. Poslanik je posljednji put posjetio Kabu. Nakon toga su se uputili nazad.

To kao da je u nekom smislu bio oproštajni hadž.

362. DAN

NEKA NIČIJE PRAVO NE OSTANE KOD MENE

Naš dragi Poslanik (s.a.v.s.) se razbolio i bolest mu se prilično pogoršala. Jedva je hodao. Pozvao je hz. Bilala i hz. Aliju da dođu kod njega. Uz njihovu pomoć otišao je u džamiju. Nakon namaza obratio se prisutnima:

"O, ljudi, došlo je vrijeme da se rastanem od vas! Onaj kome sam nešto dužan, neka dođe i uzme ono što mu pripada! Znate da se ja ne volim zamjeriti sa ljudima."

U tome momentu zavladao je čudan tajac. Poslanik je ponovio svoje riječi. Na to njegovo insistiranje ustade jedan čovjek i reče:

"Allahov Poslaniče, jednom ti je došao jedan siromah. Ti si rekao da ja dam za tebe nešto novca. Mogu li sada zatražiti taj svoj novac?"

"Tako je", reče Poslanik.

Nakon toga vrati tom čovjeku njegov novac. Dok su ashabi zamišljeni izlazili iz džamije, Poslanik se uz hz. Bilalovu i hz. Alijinu pomoć uputio kući da se odmori.

On je uvijek bio revnostan u vraćanju dugova. Nije želio da tuđe pravo ostane kod njega. Vjernicima je uvijek govorio da vode računa o zaštiti prava.

363. DAN

FATIMINA RADOST

Fatima je bila dijete koje je od druge Poslanikove (s.a.v.s.) djece najviše sličilo svom ocu. Ona je bila kao melek dobrote i milosrđa. Nije se ni trenutak odvajala od svog bolesnog oca. Dok je tako sjedila pored bâbe, Poslanik se nage i nešto joj šapnu na uho. Hz. Fatima istog trenutaka poče jako plakati. Čim je vidio da se mnogo rastužila, Poslanik joj šapnu nešto na drugo uho. Onda se Fatima nasmija.

Ovo je privuklo hz. Aišinu pažnju, pa ju je zainteresovalo šta je Poslanik rekao Fatimi. Upitala je Fatimu o čemu se radi, ali joj ona u tome momentu nije odgovorila. Malo poslije je ispričala:

"Bâbo mi je rekao da će uskoro otići sa ovog svijeta. Čim sam čula da ću se rastati od njega, nisam se mogla suzdržati i počela sam plakati. Onda mi je rekao: 'Ti si prva osoba iz porodice koja će mi se pridružiti.' Kada sam to čula, obradovala sam se i razveselila."

Kada je to čula, Aišu je obuzela tuga jer je bilo očito da dolazi vrijeme za Poslanikov odlazak sa ovog svijeta.

364. DAN

OPROŠTAJ OD VOLJENE OSOBE

Bili su prvi dani mjeseca maja. Proljetni povjetarac kao da je bio nagovještaj rastanka. Muhammedu (s.a.v.s.) je bilo šezdeset i tri godine. Tih dana često je govorio o smrti i podsjećao ljude da će i on jednoga dana umrijeti. Nastojao je priviknuti na tu istinu one koji ga vole.

Osmog dana u mjesecu junu, Poslanik je bio veoma bolestan. Ležao je pod temperaturom. Nije više mogao ići ni u džamiju. Ovlastio je Ebu Bekra da predvodi namaz kao imam.

Bio je ponedjeljak. Poslanika je jako boljela glava. Sva njegova porodica bila je uz njega. Ležao je na krilu svoje supruge Aiše. I tada nije zapostavljao svoju poslaničku dužnost. Onima koji su mu dolazili govorio je:

"Lijepo se ponašajte prema svojim robovima i robinjama! Budite pažljivi i ustrajni u namazu!"

Na jeziku mu je stalno bilo Allahovo (dž.š.) ime. Kao da je želio otići sa ovog svijeta i sresti se sa svojim Gospodarom. Dok ga je hz. Aiša držala za ruku, on je ponavljao:

"Jedini iskren prijatelj čovjeku je Allah (dž.š.)."

I tako je Muhammed (s.a.v.s.), radi kojeg je stvoren cijeli svemir, odlazio sa ovog svijeta... Njegova kćerka Fatima je plakala a on joj je govorio:

"Ne plači, kćeri! Ne plači! Tvoj bâbo više neće osjetiti nikakvu bol nakon ovoga! Ne plači! Mi smo Allahovi robovi. Njegovi smo i Njemu ćemo se vratiti."

Umočio je ruku u posudu sa vodom i osvježio se. Na jeziku su mu stalno bile iste riječi: "La ilahe illallah!" Uperio je pogled u daljinu i ponovio:

"Allah je čovjekov istinski prijatelj."

Otišao je sa ovog svijeta kako bi se sreo sa svojim Gospodarom. Svoj životni vijek, dug šezdeset i tri godine, proveo je šireći mir i bratstvo. Čovjek koji je hvaljen i na nebesima i na Zemlji, obavio je svoj poslanički zadatak na najbolji način. Sada je uz svoga Gospodara.

365.
DAN

ŽIVOT NAKON VOLJENOG POSLANIKA

Vijest o Muhammedovoj (s.a.v.s.) smrti brzo se proširila. Po ulicama su se čuli plač i jecanje. Ebu Bekr je došao trčeći. Otkrio je pokrivač sa Poslanikovog lica. Najbolji čovjek koji je ikada došao na ovu zemlju izgledao je kao da je utonuo u lijep san. Na licu mu je bio osmijeh. Hz. Ebu Bekr nije se mogao suzdržati da ne zaplače. Kroz suze je govorio:

"Allahov Poslaniče, tvoja smrt je čista i lijepa kao što je bio i tvoj život."

Istovremeno je nastojao smiriti druge oko sebe.

Hz. Omer je vikao:

"Poslanik nije umro! On nije umro!"

Hz. Omer nije želio prihvatiti da je Poslanik umro. Približio mu se Ebu Bekr i rekao:

"Ne zaboravi, brate, Muhammed je čovjek. Samo je Allah besmrtan. Mi smo Njegovi robovi. Došli smo od Njega i Njemu ćemo se vratiti."

Poslanik je ispraćen u Džennet. Na mjestu ispraćaja bile su na hiljade žena, muškaraca i djece. Svi su bili u suzama. Na početku su stajali muškarci, iza njih žene, a iza njih djeca, koja su ga voljela više od svih drugih. Poslaniku su poklonili svoje dove. Ispratili su ga na putovanje u vječnost. Poslanik je otišao na susret sa Allahom (dž.š.) i voljenom suprugom Hatidžom (r.a.). Iza sebe je ostavio Kur'an-i kerim i Sunnet, svoju životnu priču koja je uzor svima. Govorio je ljudima da će biti spašeni oni koji se budu pridržavali Kur'ana i Sunneta.

Allahu moj, Ti si nam ga poslao kao uzora. Obznanio si nama Svoje zapovijesti preko njega. Ti si nam poslao Kur'an preko njega. Pomoću onoga što nam je on govorio pokazao Si nam ljepotu života. Mi smo ga ostali željni. Molimo Te, tako Ti tvoje milosti, ne udalji nas sa njegovog puta svjetlosti! Učini da budemo zajedno sa njim u Džennetu! Ne daj da budemo daleko od njegove ljubavi i njegovog šefâ'ata (zalaganja) za nas na Sudnjem danu! Učini nas od

onih koji će ga voljeti! Molimo Te da učiniš da nam ljubav prema njemu sja svakog trenutka poput sunca! Amin! Amin! Amin!

Poslanik tokom narednih stoljeća uvijek se spominje s ljubavlju i po dobru. Cijeli kosmos stvoren je iz ljubavi prema njemu. Istom tom ljubavlju uvezao je ljude. Crnci, bijelci i ljudi žute rase postali su braća. Oni koji se povinuju njegovom pozivu za mir postigli su najljepšu sreću.

Sve ruže koje su procvjetale na zemlji mirišu na Poslanika. Mjesec koji se raspolovio podsjeća na njega kao slovo elif. Uhud ga zauvijek voli. Pećina Hira duboko u sebi krije njegove tajne. Kaba plače za njim. Voda Zem-zem odzvanja njegovim imenom. Svijet se okreće iz ljubavi prema njemu. Vjetar šapuće o njegovoj darežljivosti. Allah je prosvijetlio njegov razum kao što je suncem obasjao cjelu zemlju. Ljudi uvijek pričaju o njemu. Djeci veoma nedostaje. Sve živo što postoji na zemlji u jedan glas šalje mu selam:

"Allahumme salli ala sejjidina Muhammed!"

ALLĀHUMME SALLI ALĀ SEJJIDINA
MUHAMMEDIN VE ALĀ ĀLI MUHAMMED!

Bože, ti učini osobitu milost Muhammedu (a.s.)
i njegovom rodu!

Objavljivanje ove knjige podržali su:

TEDA, Ankara * "Most povjerenja", Sarajevo * Medžlis Islamske zajednice Bugojno * Medžlis Islamske zajednice Livno * S.G.I. d.o.o., Sarajevo * Medžlis Islamske zajednice Sarajevo * Adnan Džonlić * Medžlis Islamske zajednice Mostar * Općina Zenica * Općina Hadžići * Islamski centar Zagreb * Medžlis Islamske zajednice Sanski Most * "Domoinvest", Sarajevo